

П Р И Р Е Ћ И В А Ч И
Миладин (Пијо) Милосавов Радовић
Желимир–Жељко (Гаро) Гојков Радовић
Миљан Ђорђијев Радовић

РАДОВИЋИ СА ЗАГРЕДЕ
ПОСТАНАК И РАЗВОЈ

Никшић, 2020. год.

И З Д А В А Ч:
Удружење „Братство Радовић са Загреде“
Луково бб, Никшић

За издавача:
Миладин (Пијо) Милосавов Радовић – председник Скупштине удружења
Желимир-Жељко (Гаро) Гојков Радовић – директор Удружења
Миљан Ђорђевић Радовић – секретар Скупштине удружења

Организатор:
Желимир-Жељко (Гаро) Гојков Радовић

Лектор:
Мирјана Страхињина Радовић, професор књижевности

Прелом и припрема за штампу:
Милојица Анђелић, дипл. инж.

Штампа:
Графо Грууп, Подгорица

Тираж:
600

Свети Архангел Михаило – слава братства.

Свети пророк Илија – прислава братства.

ПРЕДГОВОР

Поштовани читаоци, драги и цијењени рођаци,

О братству Радовића, старином са Загреде доста су причале наше старије генерације што је остало у нашем појединачном и колективном памћењу. Међутим, врло мало тога је записано и уобличено као писани материјал трајне вриједности који био остао у наслеђе будућим генерацијама. С обзиром на миграције и различита мјеста становања врло често је долазило до прекида родбинских веза. То је узроковало да се у неким дјеловима братства, скоро најближи сродници нијесу познавали. Наши рођаци, Бошко Новичин из Лукова и Марко Бошков из Ораха, који су послје Другог свјетског рата живјели у Врбасу су уз несебичну помоћ проте Богдана Бурића са Загреде, између шездесетих и седамдесетих година прошлог вијека, утврдили поријекло нашег братства, расељавање и његов развој по огранцима. Направљено је породично стабло и по први пут од постанка обједињено братство, постављајући темељ са могућношћу надоградње будућим генерацијама. Да на овом плану не би замрла било каква активност и да се протоком времена не би десило препуштање заборава у више наврата се иницирало на наставку и комплетирању родослова. На братственичком скупу који смо организовали 2000. године, преузели смо обавезу да наставимо са прикупљањем података и даљим истраживањем ради попуњавања нашег родослова како би се једног дана све то преточило у књигу о братству Радовић. Нажалост, даље од договора донедавно нијесмо много одмакли. Прије неколико година један наш рођак рече: „Стари помријеше, а ми нијесмо богзна много од њих записали, почињемо и ми изумирати, сјећања блиједе, а млади се довољно не интересују и тако ће то остати неурађено и временом се заборавити”. До сада једино постоји текстуално обрађен огранак једног од Радових синова, Драгише из Петровог села код Кладова под називом „Порекло, родослов и развој породице Драгишића из Петровог села код Кладова”, који је урадио Благоје Бошков Драгишић и објавио 2002. године. Да се не би оствариле слутње нашега рођака, а и многих других братственика, 2016. године у Никшићу је формиран Иницијативни одбор у циљу коначне реализације закључака са скупа од 2000. године. Са конкретним задужењима сваког од чланова, одмах се кренуо у реализацију преузете обавезе. Почетком 2017. године је формирано и званично регистровано удружење „Братство Радовић са Загреде” са циљем што бољег, потпунијег и конкретнијег рада на

изради родослова и многим другим питањима. Сматрамо да је за сваког појединца нешто најузвишеније природно продужење генетског стабла, које треба чувати и његовати и о њему што више истраживати и сазнавати како би будуће генерације прошириле своја знања о животном путу својих најближих кроз вјекове. Ова и сличне идеје су мотивисале многе људе да прикупе податке и напишу родослове за своје породице, неко са мање, неко са више успјеха, али сви у часној намјери да се нешто веома значајно отргне од заборава. Истом идејом смо вођени и ми, чланови поменутог одбора, тачније неколико братственика који су били одлучни да приступе прикупљању података за сваког појединца, почев од родоначелника Рада до најмлађег члана братства и преузети задатак ураде до краја. Подаци су прикупљани скоро свакодневно и на разне начине. Највише података је прикупљено кроз живу комуникацију чланова скупштине удружења и појединих заинтересованих братственика са рођацима из сопственог огранка, на чему смо им захвални. (Један) дио података смо пронашли у Државном архиву Црне Горе и разним другим публикацијама објављеним у Црној Гори и Србији, а које су наведене у литератури. (Један) дио података смо обрадили на основу казивања наших старих која су се преносила са кољена на кољено и која су кроз колективно памћење сачувана до данашњих дана. Један дио података смо прикупили непосредним контактима са сродницима, пријатељима и онима који су у било каквој другој вези са нашом породицом, на чему им најсрдачније захваљујемо. Посебну захвалност дугујемо нашим одивама и снахама које су исказале изузетну заинтересованост и жељу да помогну у достављању података за израду родослова.

Иако је одавно било вријеме да се све ово стави на папир, то је успјело тек нашој генерацији и тиме постајемо породица која је урадила „књигу о себи”. Пошто је родослов грађа која се богати и проширује нашим потомством, у нади да ће досадашња сазнања бити добар темељ, обавеза је сваке нове генерације да то прати и дорађује. Основни приступ у изради овог родослова био је најприје систематско прикупљање података из казивања старих, колико је то било могуће, са ослоном на документа у која смо имали увид ради провјере тих казивања. Истичемо да су та казивања углавном била тачна, изузев година рођења и смрти за један мањи дио гдје смо у казивањима старих и у документима утврдили различитости. Уписали смо и једно и друго. Ипак, предност смо дали архивским документима јер су она била вјеродостојнија свједочанства у нашим истраживањима него само

предање. Но, ако буде интересовања и полемисања о тим разликама, ово може представљати нови истраживачки задатак. Морамо истаћи да су расположива документа веома оскудна, нека чак и за ближу прошлост, поготову у Црној Гори, док је нешто боља ситуација у Србији. Тачније, документа углавном нема или су нека непотпуна. То представља отежавајућу околност у трагању кроз генезу. Зато се прибјегло теренском испитивању. Податке који су прикупљали наши рођаци о својим породицама, сарадници на овом задатку, достављали су на даље разврставање и обраду. Што се тиче циља писања овог родослова, он је замишљен као отрзање од потпуног заборав наших предака, с једне стране, и обезбјеђивање и приказ података, прије свега о њима, а затим редом и до најмлађег члана братства са друге стране. Чини нам се да је то остварено у задовољавајућем обиму, а што препуштамо вашој оцјени, истовремено вас позивајући на сарадњу у наставку даљег евентуалног рада. Историчари се овим мукотрпним послом који захтијева велики труд и вријеме не баве, већ обично ентузијастички гдје су потребни велика енергија и упорност. Циљ нам је био да ови записи буду конципирани систематично и прегледно. Тамо гдје је било недоумица, уврстили смо аутентична документа до којих смо дошли како би што тачније и објективније приказали одређене податке.

Материјал који је пред вама је састављен из општег и посебног дијела.

У општем дијелу је наведено:

- Чевско (озринићко) поријекло Радовића;
- Загреда и њено напуштање од стране Радовића;
- Насељавање Драгове Луке и живот у њој;
- Насељавање Лукова, Ораха, Праге и Глибавца и живот у њима;
- Луковска капетанија у систему црногорске власти;
- Никшић као старо насеље и модеран град;
- Досељавање Црногораца у Кладово и Петрово Село и живот у њему;
- Насељавање Кличевца и живот у њему;
- Насељавање осталих области у Србији;
- Радови потомци – иселјеници из Црне Горе;
- Ратови;
- Радови потомци погинули у свим ратовима.

У посебном дијелу је опет посебно обрађен сваки огранак од родоначелника Рада, односно Раде и сваки његов син са својим потомцима до данашњих дана: Пејо Радов; Милутин Радов; Марко Радов; Шћепо Радов; Туро Радов; Богдан Радов; Драгиша Радов; Велиша Радов. Овдје недостаје Мирко (Миро), којег су Бошко и Марко били уврстили у породично стабло као Радовог деветог сина. Детаљним истраживањем и упоређивањем доступних података смо утврдили да је Мирко (Миро) у ствари Милован и да је он унук Радов, а син Велишин. Више ријечи о томе ће бити у општем дијелу књиге.

Општи дио, а такође и дјелови посебног дијела се могу читати одвојено, сваки за себе, али се најјаснија слика добија када се прочита у цјелости.

Ауторима, односно приређивачима овога пројекта је била жеља да се забиљеже неки најважнији догађаји и сва имена братственика, како би се потомцима омогућило да на једном мјесту нађу најзначајније вјеродостојне податке о Радовићима са Загреде кроз вјекове. Овај материјал будућим генерацијама нашега братства треба да буде путоказ како да чувају и поштују традицију, која при садашњем темпу и начину живота, у доба интернета, електронике и високих информационих технологија губи интересовање и помало се запоставља. Чини нам се да се данас млађи људи све мање баве изучавањем прошлости и живота својих предака па им странице ових записа могу бити само од користи.

У Црној Гори и Србији су се од давнина посебно вредновали обичаји и традиција, па да би се то сачувало урађен је овај родослов чија је сврха да се братственици боље упознају и добију детаљније информације о својим ближим и даљим рођацима, како би се постојеће везе још више ојачале, а покидане поново обновили. Радови потомци живе у разним крајевима свијета, често и без контакта са завичајем. Надамо се да ће вам овај родослов пружити најосновније информације о прецима и крају из којег су потекли. Нарочито се ово ради због млађих и будућих генерација. Питање је да ли би млађе генерације, иако би можда имале интересовање, уопште биле у прилици да ураде овако нешто. Разлог је што су многе генерације одавно почивше, неке које нешто о томе знају већ изумиру а писаних података је мало. Циљ је да вјеродостојно и истинито прикажемо и опишемо комплетно братство на основу онога што смо по разним основима успјели прибавити. Определили смо се за овај значајан и тежак, а прије свега незахвалан посао јер једноставно сматрамо да нам је потребно да више знамо о себи, односно потребна нам је самоспознаја. Једна

латинска изрека каже: „Будући да нам није дуг живот, оставимо нешто иза себе чиме бисмо свједочили да смо живјели”.

На почетку смо гајили наду да ћемо за овај подухват успјети наћи довољно грађе како би се презентовала концепција постанка и развоја нашег братства. Међутим, одмах смо наишли на низ проблема па смо спроводили разне методе истраживачких активности да дођемо до података. За обраду ове теме коришћени су аутентични историјски извори, одређена литература, документа и биографски подаци, добар дио предања која су се у непромијењеном казивању преносила са кољена на кољено, као и истраживања појединих ауторитета који су се бавили историографијом Црне Горе и Србије. Настојало се да се о сваком лицу у опису наведе оно што је важно, првенствено користећи тачне податке којима се на ваљан начин располагало. Сигурни смо да појединци заслужују да њихови биографски подаци буду опширнији, али било каква замјерка се може оправдати недостатком података који нам нијесу били на располагању. Такође, у родослову ће се наћи и они који су дјелимично описани или су у потпуности изостали подаци о њима из истог разлога. Има и оних који уопште нијесу уписани у родослов. Нека нам сви они који су у животу опросте, а такође и потомци оних почивших, али ипак морамо казати да обрађивачи овог материјала ничим нијесу томе допринијели. Приликом сређивања података и давања коначног облика овој књизи контактирани су многи братственици, достављани су им упити и описи радних верзија по родословним гранама, како би се упознали са њеним садржајем и како би могли давати своје сугестије и допуне у циљу побољшања коначне верзије. Многи су се одазвали, али морамо са жаљењем констатовати да је било и оних који нијесу жељели ни да чују о чему се ради. Планирамо, уколико, прије свега, буде интересовања и потребе за евентуалним измјенама или допунама да радимо на другом издању како бисмо отклонили евентуалне грешке и свеобухватније обрадили поједина поглавља, као и унијели и доградили биографске податке за лица за која то овог пута нијесмо успјели.

У књизи је праћена наследна мушка линија и преко ње настајање и ширење нашег братства. Нијесмо заборавили ни наше баке, мајке, супруге и снахе које су у братственичком и породичном духу одгајале своје потомство, уливајући му љубав, вјеру и понос братственичког заједништва и родбинских веза.

Такође смо саопштили и најосновније податке које смо могли прикупити за наше одиве (сестре и кћерке), а што је веома вриједно свједочанство за повезивање људи и остваривање пријатељских и

сродничких веза нашег братства са другим братствима било гдје да живе. Још једном молимо да нам не замјере наши братственици и одиве чије податке овдје нијесмо навели јер нам нијесу били доступни и поред наше ванредне упорности и залагања да их прибавимо. Вјероватно за оне најстарије и нема података. Међутим, за оне млађе тешко је пронаћи оправдање. Можда се то може приписати неразумијевању циља овог деликатног задатка па је изостала ангажованост у достављању података за њих који за данашње прилике нијесу били недоступни. Пошто смо свјесни чињенице да су могући одређени превиди и пропусти, а који сигурно нијесу намјерни, остаје задатак млађим генерацијама да се ова грађа стално допуњава и учини беспрекорном. Сматрамо да је ово добаро полазиште и основ за даља истраживања, да се промјене у континуитету прате и ажурирају, тако да се у братству убудуће ништа не смије препуштити забораву. Сада у овоме времену уз одговарајућа финансијска средства постоје сви услови и могућности само треба воља и заинтересованост, посебно млађих чланова братства како би у догледно вријеме новим допунама и евентуално измјенама имали и ново издање.

Веома је важно што долазимо до битних сазнања о прецима који су били и мотив Алексе Шантића у пјесми Моји очеви коју овдје цитирамо, како бисмо још једном евоцирали успомене на њих:

*Моји су очеви из онијех сѣрана
Гдје мошѣка звони и ѿдје красна бије;
Гдје зној с чела кайље и ѿдје рало рије,
И ѿврде се ѿруде гробе исѿод брана...*

*Моји су очеви из колиба ѿруби,
Гдје се ѿусле чују, ѿришѣвијесѣи, бајке,
Гдјено гјецу уче ѿросѣе, добре мајке,
Кам рођени како брани се и љуби...*

*Моји су очеви са ѣимора ѣије
Гдје ѣнијездо своје крсѣаш оро вије,
И са вихорима бије се и ѣуче...*

*Моји су очеви бунѣовници свейѣи,
Са душом олуја шѣо хрли и лейѣи,
И крилима злайне расѣаљује луче...*

Све наведено у овој књизи „Радовићи са Загреде” није ништа друго до надградња и систематизација усмене и писане грађе о братству,

њиховој постојбини, расељавању и животу, прво у Црној Гори, затим Србији, а касније широм многих земаља свијета. Сматрали смо да је гријех не забиљежити оно што се о прецима зна или се може дознати, јер би у супротном, у будућности још више било незнања и нагађања о њима или чак препуштања потпуном забору. То би значило: *биџи њошток без извора, или биџи сџабло без корјена*. То нијесмо смјели дозволити.

На крају, уз ризик да ћемо некога заборавити наводимо имена братственика који су се одазвали и дали допринос кроз прикупљање и достављање података како би материјал добио потпун и коначан облик:

1. Радовићи (Никшић): Вељко Васов из Никшића, Зоран Михаилов из Никшића, Милован Батрићев из Котора, Славица Милошева из Врбаса, Ивана Предрагова из Врбаса, Ненад Радосавов из Новог Сада, Перо Милосавов из Београда, Вељко Савин из Новог Сада, Момчило (Пујо) Марков из Новог Сада, Радивоје Љубов из Никшића, Дарко Радоњин из Никшића, Саво Рајков из Никшића, Марко Драгишин из Никшића, Радоје Милорадов из Никшића, Драган Обренов из Никшића, Радоје (Рацо) Петров из Никшића, Милош Обренов из Никшића, Малиша Ђорђијев из Никшића, Радмила Митова из Никшића, Слободан (Бобиша) Мигов из Никшића, Слободан (Коко) Владов из Будве, Миладин Момиров из Никшића, Драган Павлов из Новог Сада, Радмила Радојева из Врбаса.

2. Окичићи: Вељко Милованов из Прокупља, Душан Радулов из Ниша, Бојан Драгишин из Ниша, Стана Иванова из Ниша, Зорица Вуксанова из Ниша, Томислав Андријин из Ниша.

3. Драгишићи: Живојин Радованов из Ниша, Никола Чедомиров из Кладова, Љиљана Драганова из Великог Градишта, Милан Драганов из Београда, Лука Владимиров из Београда, Љубомир Јованов из Будве.

4. Радовићи (Кличевац): Михаило Слободанов из Новог Сада, Никола Славољубов из Ваљева, Слободан Владимиров из Земуна, Слободан Драгишин из Ваљева, Немања Божидаров из Ваљева, Бошко Рупић из Београда.

Осим ових поменутих, у слању података и помоћи да они буду што комплетнији учествовали су и још многи наши братственици и наше цијењене одиве којима се још једном овим путем захваљујемо. Тешко их је све набројити, али они ће се сигурно препознати када ова књига буде у њиховим рукама.

Свима смо неизмјерно захвални.

ПРИРЕЂИВАЧИ

П Р В И (ОПШТИ) Д И О

КРАТАК ПРИКАЗ ПОРИЈЕКЛА И УСЛОВИ У КОЈИМА СУ ЖИВЈЕЛИ РАДОВИ ПОТОМЦИ

Чевско (Озринићко) поријекло Радовића

Према легенди, родоначелник племена Озринића је био Озрихна или Озро један од браће од којих су постала три црногорска (Озринићи, Пипери и Васојевићи) и два албанска племена (Краснићи и Хоти). Народно предање каже да су се некада, највјероватније крајем XIII вијека из Босне на Чево

Чево

доселила браћа Васо, Красо, Хото, Пипо и Озро, а пошто им се Чево није допало њих четворица крену даље према истоку да траже гдје ће се населити а на Чеву једино остане Озро. Он се на Чеву оженио Грубаном са којом је имао пет синова, од којих је касније настало бројно потомство. На основу тога предања данашње племе Озринићи потиче од Озра и његових наследника. Највећи број данашњих Озринића води поријекло од Озровог потомка кнеза Драгоја који је живио на прелазу из XVI у XVII вијек, односно негдје у периоду од 1570. до 1650. године. (Постоје и друге легенде о постанку племена Озринићи, а ми смо овдје навели једну од њих која се по већини истраживача који се баве овом материјом чини најприближнијом).

Познато је да се кнез Драгоје женио два пута. Прва жена му је умрла у епидемији куге која је у тим крајевима владала око 1608. године, па се удовац Драгоје други пут оженио богатом удовицом Мандом са Трешњева на средини пута Цетиње-Грахово. Манда је сиромашног Драгоја учинила имућним човјеком, помогла му да подигне цркву у Војнићима на Чеву и са њим изродила седам синова: Радула, Вукашина, Пренту, Радоја (Буру), Вуја,

Стара кућа на Чеву зидана између два свјетска рата

Ивана и Марка. Од Драгојевих синова постоје многа данашња чевска братства, али исто тако и друга братства расељена широм Црне Горе као и на просторима бивше Југославије и шире. Од његовог рода, односно од једног од синова Драгојевих, Радоја (Буре) води поријекло и наше братство Радовић. По предању Радоје (Буре) је имао четири сина од којих двојица имају потомство и то Ђукан и Илија. Ђукан је имао синове Аћима и Спасоја а Илија Божа, Сима, Лака и Рада. Од свих наведених Буриних унука од обадва сина се развија бројно братство Бурића, изузев од Рада од кога се развија братство Радовић са Загреде. Наша досадашња сазнања о Раду и његовим синовима су била веома оскудна и она су се односила једино на предање. Нешто више смо знали о Милутину, Марку, Шћепу, Туру и Драгиши, а дјелимично о Пеју. Посебно мало информација смо имали о Радовим синовима Богдану и Велиши. Прве писане податке о Радовим синовима који су се након Драгове Луке населили у Луково, Прагу и Орах налазимо у књизи првог пописа свог становништва по окружјима и варошима у тадашњој Црној Гори који је одржан 1879. године. Из те књиге смо преузели један дио података о годинама рођења појединих чланова чије податке нијесмо имали. За Драгишу и његове потомке прве писане трагове налазимо у попису становништва у Србији који је спроведен 1884. године. У поменутом попису је приказано комплет Петрово Село које је већином насељено из Црне Горе, а ми овдје презентујемо само дио пописне књиге који се односи на Драгишу и његове потомке.

**ПОПИС ДОМАЋИНСТАВА
СТАНОВНИКА ПЕТРОВОГ СЕЛА ОД 1884. ГОДИНЕ, ПРЕМА ЕТНИЧКОЈ,
СОЦИЈАЛНОЈ И ДЕМОГРАФСКОЈ СТРУКТУРИ ("Развитак" број 2 Зајечар -
март - април 1969.)**

РУКОПИСНИ ПРЕПИС ПОПИСА ИЗВРШИО ЂОКО МИЛУТИНА НИКОЛЕ МИТРОВА - ДРАГОВИЋ, УЗ ПОМОЋ
УНУКА ГОРАНА ВЛАДА ЂОКОВА - ДРАГОВИЋ, ИЗ БРАТСТВА РАДОВИЋА - ПЛЕМЕ КОСИЈЕРИ, 19. ЈАНУАРА
1989. ГОДИНЕ У КЛАДОВУ.

ТЕХНИЧКО-МАШИНСКУ ОБРАДУ ИЗВРШИО МИЛУТИН НИКОЛЕ ПЕРОВА - ГРУЈИЧИЋ - ПЕЈАНОВИЋ, ИЗ
ПЛЕМЕНА ДОБРЉАНИ.

13. фебруар 1992. године
КЛАДОВО

На страни 48 пописне књиге су између осталих уписана и имена Драгише Радовића који је са Загреде са синовима доселио у Петрово Село. Када је тачно Драгиша напустио Загреду, је ли се гдје задржавао и када је доселио у Петрово Село не можемо са сигурношћу тврдити. Више ријечи о насељавању Драгишића у Петрово село ће бити у

посебном одељку под насловом: Досељавање Црногораца у Кладово и Петрово Село.

Ред. број	Име - презиме старешине домаћинства и чланова домаћинства	Степен средства	Година старости	Брачно стање	Место рођења	Напомене податке прикупио и услиједио Ђоко Милутина Николе Митрова - Драговић						
						Племи	Садашњи потомци					
74.	МИЛАН ПАУНОВИЋ	жена син кћи кћи мати	35	ожењен удата дете дете удова	П. Село Горњани П. Село П. Село П. Село	Власи из Горњана	Нема потомака, а Младенови сестрини су: Алекса, Марко, Живко, Милован, Богдан, Иван Јокор - Груи-нићи, који Милош <i>Милош је сав крој</i>					
	30											
	2											
	10											
75.	НИКОЛА НОВАКОВИЋ	жена кћи кћи кћи	47	ожењен удата дете дете дете	Ц. Гора Ц. Гора П. Село П. Село П. Село	Његуши	Штери: Кика Дида Турова, Стана Бура Луке Перашева и Савица Крстова-Драгишић					
	35											
	10											
	7											
76.	ПЕТАР МИЛЕТИЋ	жена син син кћи	40	ожењен удата дете дете дете	Ц. Гора П. Село П. Село П. Село П. Село	Пигери	Породица Милетић (Бура) Никола, из Београда					
	30											
	6											
	5											
77.	ДРАГИША РАДОВИЋ (сам)		90	удовац	Ц. Гора	Заграђани	Отац Томице и Петка Драгишића					
	78.		жена син син син син кћи кћи кћи					50	ожењен удата дете дете дете дете дете дете	Ц. Гора Ц. Гора П. Село П. Село П. Село П. Село П. Село П. Село	Заграђани	Породице Драгишић Давида, Николе, Бошка, Илија и других
	35											
	9											
3												
79.	ПЕТКО ДРАГИШИЋ	жена син син син кћи кћи кћи	33	ожењен удата дете дете дете дете дете	Ц. Гора Ц. Гора П. Село П. Село П. Село П. Село П. Село	Заграђани	Породице Драгишић Новице, (Тура) Радвана, Љубомира, Спасоја и других					
	ХРИСТИНА		35									
	КРСТА		7									
	МИЛАН		5									
	ЖИВОЈИН (Живко)		1/2									
	ЈОВАНА <i>не зна се где живи</i>		12									
	МИЛОСАВА <i>Крстова</i>		10									
			10									

Напомена: по попису сви су земљорадници и матерњи језик им је српски.

Најмање података са којима смо располагали је било о Богдану и Велиши. Располагали смо сазнањем да су њих двојица рођени на Загреди и да су погинули у борбама против Турака у околини Никшића у времену 1804. до 1810. године на ријечи Мркошници или Моштаници и да нијесу оставили потомке. На основу тога између шездесетих и седамдесетих година прошлог вијека када је направљено породично стабло Богдан и Велиша Радови су уписани без потомака. О Богдану и његовој судбини, осим већ наведеног нијесмо ништа успјели пронаћи.

Међутим, детаљним истраживањем, а прије свега залагањем господина Бошка Рупића из Београда чија мајка Косара води поријекло од Радовића из Ваљева дошли смо до сазнања да Велиша није погинуо како је то наведено, већ да је живио на Загреди и имао породицу која се проширила и од које постоје потомци до данашњих дана. Да ли је Велиша умро природном смрћу или касније негдје погинуо нијесмо успјели истражити, али је сигурно да он није одлазио за Србију. Да је ово тачно говоре нам црквене књиге парохије ваљевске из времена с краја XIX и почетка XX вијека.

Наводимо неколико примјера гдје се види да је Велиша имао потомке.

У два документа постоје подаци за Шалету Велишина Радовића и то упис у књигу вјенчаних и упис у књигу умрлих:

а) Књига цркве ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних у 18__ годину на страни 202, редни број 14 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Име и презиме мужа, његово брачно стање пре венчања, одакле је и шта је занимањем:
Шалета Радовић, тежак из Кличевца, син Велише и Милосаве Радовић теж. из Загреде у Црној Гори, трећебрачни.
2. Име и презиме жене, њено брачно стање пре венчања, одакле је и шта је била занимањем:
Милева, жена поч. Живојина Деспотовића тежака из (назив села нечитак), кћи Аћима и Јелене Јоцић из Горње Буковице.
3. Муж: година мјесец дан и место рођења:
По уверењу 48 година
4. Жена: година месец дан и место рођења:
1868, августа 13.
5. Где станују муж и жена:
У Кличевцу.
6. Ког су дана испитани и оглашени:
Испитани 1900 јануара 22, 23, 30, фебруара 2.
7. Ког су дана венчани:
1900 – фебруара 13.
8. У ком су храну или месту, срезу и округу венчани:
У цркви Ваљевској.
9. Који их је и које парохије свештеник венчао:
(име и презиме нечитко).
10. Ко им је био кум, одакле је и шта је занимањем:
Лазар Бранковић тежак из Рађева Села.
11. У ком су браку:
Обоје у трећем.
12. Примедбе за све случајеве:
Нема.

Књига цркве		Храма	
Година		Година	
1	Има ли претходно криво, одређено претходно стање при данању, дакле је ли отац је законски	Wissenschaftlich festgestellt Friedrich von Braun - Braunschweig Petersburg im 1. Bezirk - 1. Bezirk Friedrich	
2	Има ли претходно криво, одређено претходно стање при данању, дакле је ли отац је законски	Wissenschaftlich festgestellt Friedrich von Braun - Braunschweig Petersburg im 1. Bezirk - 1. Bezirk Friedrich	
3	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
4	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	1808. Oktober 13	
5	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
6	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
7	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
8	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
9	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
10	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
11	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
12	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
13	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
14	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
15	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
16	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
17	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
18	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
19	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	
20	Има ли претходно криво, да ли је отац рођен	im Jahre 18...	

Прилог 1 – Фотокопија листа из књиге вјенчаних за Шалету Велишина Радовића.

У овом документу од 1900-те године када се Шалета по трећи пут оженио је уписано да Шалета по „увјерењу” има 48 година, али то увјерење није никакав докуменат већ слободна процјена црквеног лица, вјероватно у договору са њим да би разлика у годинама између њега и супруге била мања. Међутим, тачан податак је да је Шалета рођен 1839. године и да је приликом тог вјенчања имао 61 годину. То потврђује и извод из књиге умрлих гдје је наведено да је Шалета умро 1907. године и да је имао 68 година.

б) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање умрлих у 1907. годину на страни 126, текући број 198 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црквених власти је уписано:

1. Име и презиме занимање и пол умрлог (код деце: име, презиме и занимање родитеља детета) вера и народност:
Шалета Радовић, тежак, мушки православне српске.
2. Место где је умро:
Кличевац.
3. Дан, месец, година и време смрти:
Петнаестог октобра 1907 године по подне.
4. Дан, месец и година сахране:
16 октобар 1907.
5. У ком је гробљу сахрањен:
Кличевачко.
6. Мјесто рођења умрлог:
Заграда, Црна Гора.
7. Колико је година живео:
68 година.
8. Од какве је болести, или каквим начином умро:
Запаљења плућа.
9. Брачно стање умрлог:
Ожењен.
10. Име и презиме парохијског свештеника који је опело извршио:
(потпис нечитак).
11. Да ли је умрли грехе исповедио и причестио се:
Није.
12. Примедбе за све случајеве:
Нема.

Прилог 2 – Фотокопија листа књиге умрлих гдје је уписан Шалета Велишин Радовић.

Слиједe подаци за Илију Шалетиног Радовића:

в) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних у 1904. годину на страни 165, редни број 72 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Име и презиме мужа, његово брачно стање пре венчања, одакле је и шта је занимањем:
Првобрачник Илија Радовић, тежак из Кличевца, син Шалете и Јагоде Радовић теж. из Кличевца.
2. Име и презиме жене, њено брачно стање пре венчања, одакле је и шта је била занимањем:
Девојка Петрија кћи Бранка и Јерине Џајић из Горње Буковице..
3. Муж: година мјесец дан и место рођења:
1881 година у Црној Гори.
4. Жена: година месец дан и место рођења:
1884 година маја 6 – Горња Буковица.
5. Где станују муж и жена:
Кличевац – Горња Буковица.
6. Ког су дана испитани и оглашени:
Испитани октобра 17, оглашени октобра 18, 24 и 26 1904. године.
7. Ког су дана венчани:
Деветог новембра 1904 (четвртак).
8. У ком су храну или месту, срезу и округу венчани:
Црква ваљевска.
9. Који их је и које парохије свештеник венчао:
(име и презиме нечитко) – свештеник ваљевски.
10. Ко им је био кум, одакле је и шта је занимањем:
Лазар Бранковић тежак из Рађева Села.
11. У ком су браку:
У првом.
12. Примедбе за све случајеве:
Нема.

ЗА УПИСИВАЊЕ ВЕНЧАНИХ У 189 ⁰ ГОДИНИ		Страна 165
Радина 505		
1	Име и презиме оца, мајке, браће, сестре, деце, крштеника, оца или мајке њихових деце.	Брат Јован Милош Радовић и мајка Милош Радовић и мајка Милош Радовић
2	Име и презиме оца, мајке, браће, сестре, деце, крштеника, оца или мајке њихових деце.	девојка Милош Радовић Брат Јован Радовић и мајка Милош Радовић
3	Датум венчања, место где и како се венчао.	1881. — у селу Топо
4	Датум венчања, место где и како се венчао.	1884. маја 6 — Топо Бродско
5	Где венчање одржано.	Топо Бродско — Топо Бродско
6	Име оца венчања и мајке.	Милош Радовић
7	Име мајке венчања и оца.	Милош Радовић
8	Име оца венчања.	Милош Радовић
9	Име мајке венчања.	Милош Радовић
10	Име оца венчања и мајке.	Милош Радовић
11	Име мајке венчања.	Милош Радовић
12	Датум венчања.	Милош Радовић

Прилог 3 – Фотокопија листа из књиге вјенчаних за Илију Шалетиног Радовића.

На основу ових података уписаних за Шалету јасно се види да је Велиша имао потомака.

И то не само Шалету већ и Милована (Мирка-Мира) како је записивано у неким документима и који је по нашим истраживањима

био још један син Велишин, односно Шалетин старији брат тако да Велиша није погинуо како је било записано већ је од њега остало много потомака чији центар је у Ваљеву а многи живе широм Србије, а има их и у неким страним земљама. Детаљнија објашњења ћете наћи одмах иза ових докумената.

У наставку наводимо неколико докумената за Милованове (Миркове-Мирове) наследнике.

г) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних од 1883. до 1884 године на страни 33, редни број 2 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Текући број, младожења – невеста:
2. Име, презиме и радња лица која су венчана:
Мишо (Машо) Радовић, тежак из Кличевца.
Девојка Анђелија Симић.
3. Име, презиме и радња родитеља венчаних:
За Миша: Мирко (Миро) и Илинка Радовић, теж. Из Кличевца.
За Анђелију: Обрад и Милуша Симић, теж.
4. Година месец и дан рођења:
За Миша: По уверењу има 25 година.
За Анђелију: 1850. год. септембра 29.
5. Место рођења венчаних:
За Миша: Село Заград у Црној Гори.
За Анђелију: Градац.
6. Место становања венчаних:
За Миша: Кличевац.
За Анђелију: Градац
7. Брачно стање:
За Миша: /
За Анђелију:
8. У који брак ступају:
За Миша: У први брак.
За Анђелију: У први брак.
9. Храм или место у коме је венчање свршено:
Ваљево, храм Покрова Богородице.

10. Година, месец и дан венчања
1884 год. Јануара 08.
11. Име и презиме свештеника који је венчање свршио:
Радомир Јовановић.
12. Име и презиме кума, његова радња и одакле је:
Јован Стефановић, пекар.

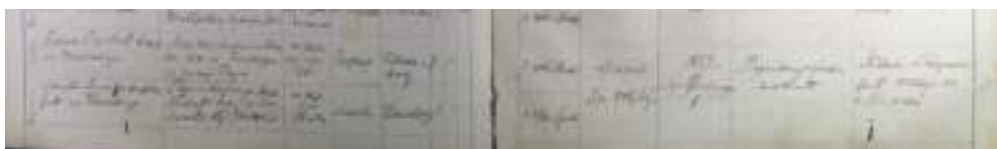
Прилог 4 – Фотокопија листа вјенчаних за Миша Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића са Анђелијом Симић.

У наредна два документа стоје подаци за Павла Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића:

д) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних од 1887. до 1888. године на страни 61, редни број 11 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Текући број, младожења – невеста:
2. Име, презиме и радња лица која су венчана:
**Павле Радовић, тежак из Кличевца.
Девојка Марија Живковић из Кличевца.**
3. Име, презиме и радња родитеља венчаних:
**За Павла: Мирко (Миро) и Нинка теж. из Загреде у Црној Гори.
За Марију: Раде и Марица Живковић теж. из села Лелића, среза Ужичког.**
4. Година месец и дан рођења:
**За Павла: По уверењу има 26 година.
За Марију: По уверењу има 18 година.**
5. Место рођења венчаних:
**За Павла: Загреда.
За Марију: Лелићи.**

6. Место становања венчаних:
За Павла Кличевац.
За Марију Кличевац.
7. Брачно стање:
За Павла: /
За Марију: /
8. У који брак ступају:
За Павла: у први брак.
За Марију: у први брака.
9. Храм или место у коме је венчање свршено:
Ваљево, храм Покрова Богородице.
10. Година, месец и дан венчања
1887 год. Фебруара 8.
11. Име и презиме свештеника који је венчање свршио:
Радомир Јовановић.
12. Име и презиме кума, његова радња и одакле је:
Стеван Гаврановић пекар из Ваљева.

Прилог 5 – Фотокопија листа вјенчаних за Павла Миловановог (Мирковог–Мировог) Радовића са Маријом Живковић.

ђ) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних од 1893. до 1894. године на страни 124, редни број 9 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Подаци за: младожења – невеста:
2. Име, презиме и радња лица која су венчана:
Павле Радовић, тежак из Кличевца.
Лепосава, кћи Андрије Марковића, тежака.
3. Име, презиме и радња родитеља венчаних:
За Павла: Мирко и Нинка Радовић, теж.
За Лепосаву: Андрија и _____ Марковић, теж.

4. Година месец и дан рођења:
За Павла: По уверењу има 31 годину.
За Лепосаву: 1873. год. Јуна 02.
5. Место рођења венчаних:
За Павла: Заграда у Црној Гори.
За Лепосаву: Грабовица.
6. Место становања венчаних:
За Павла Кличевац.
За Лепосаву: Грабовица.
7. Брачно стање:
За Павла: /
За Лепосаву: /
8. У који брак ступају:
За Павла: У други.
За Лепосаву: У први.
9. Храм или место у коме је венчање свршено:
Црква у Раброву.
10. Година, месец и дан венчања:
Нема уписана година, само је уписано: Јануара 24. (вјероватно 1893 или 1894 године).
11. Име и презиме свештеника који је венчање свршио:
Живковић Милован.
12. Име и презиме кума, његова радња и одакле је
Стевановић Радомир пекар из Ваљева

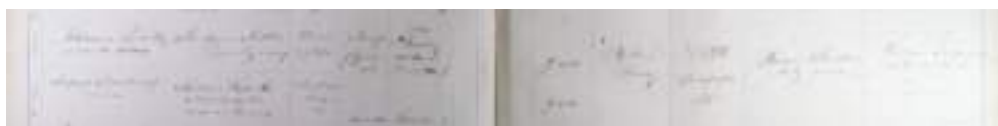

Прилог 6 – Фотокопија листа вјенчаних за Павла Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића са Лепосавом Марковић.

У наставку су такође два документа за Гаврила Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића:

е) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање вјенчаних од 1890. до 1890. године на страни 89, редни број 3 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Текући број, младожења – невеста:
2. Име, презиме и радња лица која су венчана:
Гаврило Радовић, тежак.
Петрија Павићевић, тежак.
3. Име, презиме и радња родитеља венчаних:
За Гаврила: Милован и Нинка Радовић, тежаци.
За Петрију: Никола и Борика Павићевић из Ваљева.
4. Година месец и дан ирођења:
За Гаврила: По уверењу има 25 година.
За Петрију: По уверењу има 20 година.
5. Место рођења венчаних:
За Гаврила: Заграда у Црној Гори.
За Петрију: Ваљево.
6. Место становања венчаних:
За Гаврила: засеок Кличевац, општина Ваљево.
За Петрију: Ваљево.
7. Брачно стање:
За Гаврила: Не жењен.
За Петрију: Не удавата.
8. У који брак ступају:
Нема уписано ништа.
9. Храм или место у коме је венчање свршено:
Црква у Ваљеву.
10. Година, месец и дан венчања
1890 год. Јануара 21.
11. Име и презиме свештеника који је венчање свршио:
Живота Миловановић.
12. Име и презиме кума, његова радња и одакле је:
Стеван Гаврановић пекар из Ваљева.

Прилог: 7-Фотокопија листа из књиге вјенчаних за Гаврила Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића са Петријом Павићевић

ж) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање умрлих у 1898. годину на страни 93, редни број 248 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Име и презиме радња и пол умрлог:
Гаврило Радовић, тежак, мушки пол.
2. Брачно стање: нежењен, неувдата, жењен, увдата, удов, удова, разведен, разведена:
Ожењен.
3. Место где је умро, од какве болести или којим начином је умро, и у коме је гробљу сахрањен:
Кличевац, туберкулоза, Кличевачко.
4. Година, месец и дан кад је умро:
1898 године, децембра 26.
5. Време кад је умро: дању или ноћу, пре или после подне, пре или после поноћи
Пре пола ноћи.
6. Година, месец и дан кад је сахрањен:
1898 – децембар 27
7. У ком је месту рођен, кога дана, месеца и године; или колико му је било година:
У Загреди у Црној Гори – 35 год.
8. Где је највише становао:
У Кличевцу.
9. Код умрле деце: име и презиме, радња и место становања родитеља:
Нема.
10. Име и презиме свештеника и које парохије, који је опело свршио:
(потпис нечитак). – ваљевски.
11. Је ли умрли своје грехе исповедио и причестио се:
Није.
12. Примедбе за све случаје, код умрле деце бележиће се овде: дан, месец и година рођења и број под којим су записана у књизи рођених.
Нема.

за уписивање умрлих у 1898 години

лист 92

Градни број 2259

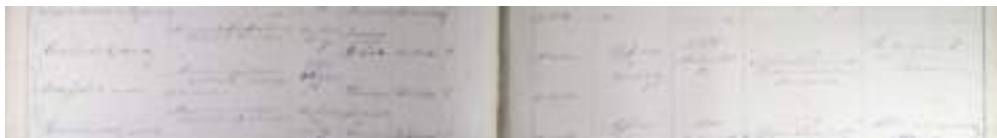
1	Име и презиме умрлог и његово место	Гаврило Радовић Мирковог-Мировог
2	Црква (или) вероисповест умрлог	ортодокс
3	Место где је умро, на коме месту и кога дана умро, и у коме је месту сахрањен	Качевац, сахрањен у Качевачкој
4	Година, месец и дан кад је умро	1898. Јуна 26
5	Промека кад је умро: колико дана пре кад је умро умро, или кад је умро умро	око 10 дана
6	Година, месец и дан сахрањивања	1898. Јуна 27
7	У ком је месту сахрањен, на ком месту и коме дану сахрањен, и у ком је месту сахрањен	у Качевцу у гробу брата Милова
8	Да је умро од старости	у Качевцу
9	Најближи родни сродник умрлог и његово место	
10	Име и презиме свештеника и његово место	Мирковог-Мировог
11	Да је умро од болести и од чега	око
12	Примљено ли је саопштење Најближи родни сродник и његово место, да ли је умро од болести и од чега умро, и у ком је месту сахрањен	

Прилог 8 – Фотокопија листа из књиге умрлих за Гаврила Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића.

Сљедећи докуменат се односи на Сава Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића.

з) Књига цркве Ваљевске, храма Покрова Богородице за уписивање венчаних од 1891 до 1892 године на страни 111, редни број 33 на основу захтијеваних података који су наведени у више тачака од стране црковних власти је уписано:

1. Текући број, младожења – невеста:
2. Име, презиме и радња лица која су венчана:
**Сава (Саво) Радовић, тежак из Кличевца.
Девојка Савка Јевтић.**
3. Име, презиме и радња родитеља венчаних:
**За Саву: Мирко (Миро) и Нинка Радовић, теж.
За Савку: Живко и Ђурђија Јевтић, теж.**
4. Година месец и дан рођења:
**За Саву: По уверењу има 23 година.
За Савку: 1875 год. Септембра 28.**
5. Место рођења венчаних:
**За Саву: Загреда, село у Црној Гори.
За Савку: Кличевац.**
6. Место становања венчаних:
**За Саву: Кличевац.
За Савку: Кличевац.**
7. Брачно стање:
**За Саву: /
За Савку: /**
8. У који брак ступају:
**За Саву: У први брак.
За Савку: У први брак.**
9. Храм или место у коме је венчање свршено:
Црква у Ваљеву.
10. Година, месец и дан венчања
1891 год. Новембра 9.
11. Име и презиме свештеника који је венчање свршио:
Прота Радомир Јовановић Ваљевски.
12. Име и презиме кума, његова радња и одакле је:
Стеван _____ (презиме нечитко), тежак из Рађева Села.

Прилог 9 – Фотокопија листа вјенчаних за Сава Миловановог (Мирковог-Мировог) Радовића са Савком Јевтић.

На основу ових докумената скоро са сигурношћу се може закључити да Велиша није погинуо како је раније било записано у времену 1804–1810. године, већ је живио на Загреди гдје је имао породицу. Постоји могућност да је Велиша ипак погинуо у неком сукобу са Турцима, али то је онда морало бити тек после 1839. године, јер је по подацима те године рођен његов син Шалета.

На основу године Миловановог рођења (1823), (који је негдје уписан као Мирко а негдје као Миро са потпуно истим подацима) је јасно да Милован (Мирко-Миро) није могао бити Радов син јер Раде највјероватније тада није ни био жив, а и да је, имао би око или више од 100 година. Радови синови Пејо, Милутин, Марко, Шћепо, Туро и Богдан су по предању били од његове прве жене. Пошто је такође, по предању, Раде имао два сина од друге жене онда то једино могу бити Драгиша и Велиша. Обојица су били доста млађи тако да они могу бити генерација са појединим Радовим унуцима од неких синове од прве жене. Због тога су и Драгиша и Велишини потомци касније иселили са Загреде у Србију и у њиховим наследним редовима је једно кољено мање него код оних потомака старије браће. Поуздано се зна да је Драгиша имао доста година када је доселио у Кладово, односно Петрово Село и да је по попису од 1884. године записано слѣдеће: Драгиша Радовић, година старости 90, што значи да је рођен 1794. године. На основу тога може се приближно рећи да је његов брат Велиша чији су се потомци населили у Кличевцу код Ваљева, рођен годину двије прије или после Драгише што је морало бити такође у наведеном периоду око 1792–1796. године. Први Радовић са Загреде који је доселио у Кличевац код Ваљева око 1870. године је Милован (Мирко-Миро). Као што смо већ рекли он је рођен 1823. године на Загреди. Пошто је Раде према неким верзијама био рођен у времену од 1720. до 1740. године јасно је да Милован не може бити Радов син. Сви подаци са којима смо располагали наводе на закључак да је Милован Велишин син и да је имао још и брата Шалету. Ово поткрепљујемо чињеницом да су старија браћа скоро тридесет година прије Миловановог (Мирковог-Мировог) рођења напустила Загреду

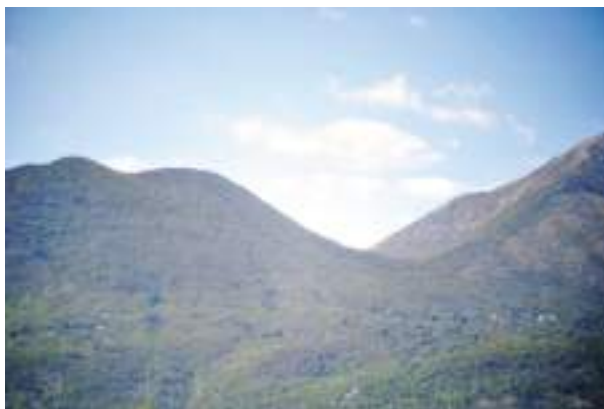
и са својим породицама живјели у Драговој Луци код Никшића. Нема података ни да су имали било каквог контакта па тако Милован (Мирко-Миро) није могао бити син некога од њих. На Загреди у то вријеме је од Радовића, осим Велише живио још само Драгиша. За Драгишу и његове потомке се поуздано знају подаци тако да отпада могућност да је Милован (Мирко-Миро) Драгишин син. На крају преостаје једина могућност да је Милован (Мирко-Миро) Велишин син. С обзиром да је Шалета, који је рођен 1839. године доста млађи од Милована (Мирка-Мира) он се вјероватно због тога касније иселио, и то тек пред крај вијека и придружио брату Миловану (Мирку-Миру) и његовој породици. По попису у Србији од 1884. године спомиње се село Кличевац и у њему пет кућа Радовића са Загреде и славе Аранђелов дан. Ово исто каже и Љубомир Љубо Павловић у својој књизи „Колубара и Подгорина” која је први пут издата 1907. године. Значи да је у Кличевцу у то вријеме био једино Милован (Мирко-Миро) са својим синовима и њиховим породицама. Шалета Велишин је нешто касније доселио у Кличевац, сигурно после 1881. године јер се из књиге вјенчаних за његовог сина Илију види да је Илија рођен на Загреди 1881. године. Тачније, то је сигурно било након пописа 1884. године, а сигурно прије 1899. године јер након те године више није било досељавања, како каже аутор горе наведене књиге. По нашим сазнањима Шалета је са сином Илијом у Кличевац доселио 1896. године.

Још један податак у вези са обичајима гдје се понегдје за једну те исту особу појављује више различитих имена. У изводу из књиге вјенчаних за Миша Радовића пише да је Мишо син Мирка (Мира) и Илинке Радовић, тежака из Кличевца, за Павла и Сава Радовића пише да су синови Мирка (Мира) и Нинке Радовић, док за Гаврила пише да је син Милована и Нинке Радовић, а што је још један од доказа да је Милован, или Мирко, или Миро један те исти човјек. Име Милованове супруге Нинка је неуобичајено у Црној Гори, а из једног документа се види да се звала Илинка и да је касније преименована у Нинку.

На основу свега изложеног јасно је да је Раде имао осам синова, а не девет како се досада сматрало. У овом родослову ћемо на тај начин обрадити свих осам огранака Радових синова, а будућим генерацијама препуштамо могућност детаљног истраживања и евентуалних исправки.

Загрета и њено напуштање од стране Радовића

Село Загрета, у односу на Чево, које се рачуна као центар Катунске нахије, налази се источно за гредом-планином, на обронцима планине Гарча, на неколико заравни и долова са стране према Бјелопавлићкој равници. Загрета је увијек припадала Старој Црној Гори, а граница према Турцима била је ријека

Загрета

Сушица, која протиче испод наведених површина, самом ивицом Бјелопавлићке равнице. Загрета је питомо село, или како је негдје говорио књаз Никола: „село гдје овце пасу под смоквама а пландују под буквама”. На овим просторима могу да успијевају неке врста воћа којима је потребна блага клима и сунце, као што су смоква и винова лоза, али и да расте разно дрвеће отпорно на вјетрове и кише, као што су храст и буква. Ово се објашњава утицајем више фактора, а најважнији су отвореност према Бјелопавлићкој равници и долини ријеке Зете, одакле долази промјенљиво медитеранска клима. Са друге стране, евидентан је утицај Гарча, гдје у зимском периоду влада доста хладно вријеме, посебно при његовим врховима гдје понекад зна да се задржи снијег и до касно у прољеће. Простор Загреде припадао је Озринићима који чине највећи дио Катунске нахије, чији су становници били непобједиви противници турских освајача и који су на овом простору представљали брану за њихов продор у унутрашњост и њиховом безуспјешном настојању за освајање унутрашњег дијела Катунске нахије. Управо захваљујући повољном географском положају насеља и храбрости њених становника, Турци никада нијесу продрли у Озриниће преко овог дијела Катунске нахије. Саму Загрету је насељавало племе Кућани, затим Малоншићи, који су се доласком нових братстава постепено повлачили, исељавали и коначно иселили. По једном предању Радоје – Бура, од којег наше братство вуче корјене, иселио је са Чева 1642. године у Буроње, затим се поново вратио на Чево, у мјесто Бурића Сова, да би се његови потомци иселили на

Загреду. Као што је већ речено, Радоје (Бура) је имао четири сина од којих двојица имају потомство: Ђукан и Илија. На Загреди се развила велика породица Бурић са својим многобројним огранцима. Послије њих на Загреду су доселили Поповићи и Калуђеровићи, а нешто касније Домазетовићи и Милићи. Писаних трагова је веома мало, али се, са кољена на кољено преносила прича која их описује као велике ратнике, јунаке и харамбаше који су у сваком тренутку били спремни дати свој живот за част и слободу. Ваља се подсетити да је црква Светог Арханђела подигнута у Вељој Загреди годину дана након Мартинићке битке 1797. године, по благослову Светог Петра Цетињскога у знак захвалности Загређанима за учешће у Мартинићкој бици, која се одиграла 1796. године.

По Илијином сину, а Радојевом (Бурином) унуку Раду, чији огранак се одваја од Бурића, настаје породица Радовић. И дан-данас постоји мјесто у средишњем дијелу Загреде које се зове Радова главица, вјероватно по нашем

родоначелнику Раду. С обзиром на то да је простор Загреде релативно мали и да се брзо насељавао, неминовно је морало доћи и до напуштања својих огњишта и пресељавања у друге крајеве Црне Горе, али и у неке дијелове Србије. Разлози за напуштање Загреде су били вишеструки – чести

Мапа Загреде

упади Турака и окршаји са њима, сиромаштво и стална стрепња за голи живот своје породице, али и жеља за бољим животом. Илијин син Раде је од двије жене имао осам синова: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу. Радови синови од прве жене, Пејо, Милутин, Марко, Шћепо, Туро и Богдан, у времену од 1792. до 1800. године, одлазе са Загреде и досељавају у Драгову Луку, крај Никшића. Богдан убрзо гине у Никшићу, у борбама против Турака, у времену 1804–1810. године. Драгиша и Велиша, Радови синови од друге жене, били су доста млађи од остале браће, па једно вријеме остају на Загреду, да би се касније Драгиша и Велишини потомци иселили за Србију. По доступним изворима, Драгиша и Велишин син Милован (Мирко-Миро), са Загреде су се иселили у другој половини XIX вијека.

Податак да се Радов син Драгиша са Загреде иселио у Србију, односно у Петрово Село код Кладова је апсолутно тачан, јер се његово име помиње у попису становника Петровог Села из 1884. године. Драгиша, према том попису, има 90 година и још увијек се презива Радовић, док се његови синови Томица (Тома) и Петко (евидентирани у засебним домаћинствима), презивају Драгишићи. Међутим, година Драгишиног досељавања у Србију (Петрово Село код Кладова), за сада, није прецизно утврђена, пошто се, у том контексту, помињу и 1858. и 1870. година. У Књигама ваљевске цркве је уписано да су свих пет Милованових (Миркових-Мирових) синова рођени на Загреди (најмлађи Саво 1866. године) па можемо са великом сигурношћу тврдити да је Милован (Мирко-Миро) у село Кличевац у непосредној околини Ваљева доселио послје 1866. године. У пописима од 1866. и 1874. године село није посебно пописивано, али постоје подаци у оквиру града Ваљева. Тек од 1884. године се посебно помиње и од тада му се издваја број домаћинстава и становника. Те године је записано да је у Кличевцу пет кућа Радовића, да сви славе Аранђеловдан и да су досељени са Загреде, из Катунске нахије.

По историјским изворима у првој половини XIX вијека је постајао споразум измађу тадашњих владара Србије и Црне Горе о пресељењу Црногораца у Србију, у Ужички крај, а да су касније расељавани у разне крајеве Србије, што је одређивала тадашња власт државе Србије. Разумије се да су српске власти водиле рачуна о својим интересима и потребама јер је ваљало населити ненасељене територије и обезбиједити војнике у ратовима и чување државне границе.

На крају, треба напоменути да је у неком времену, када су наши још били на Загреди, међу становништвом утврђен „Завјетни дан Загређана”. Тај дан се обиљежава седмог маја, између Ђурђевдана (6. мај) и Марковдана (8. мај), у народу познатом под називом „Удес”. На тај дан треба се суздржавати од великих послова и треба га искористити за дружење и стварање планова за послове након Марковдана. То је знао сваки становник овог простора, јер су се многим дешавале ствари које нијесу никоме пожељне. Много је несрећних случајева које су се десили на тај и Тројичин дан, па их треба празновати. Да ли се ко данас на Загреди и у којој мјери овога придржава није нам познато.

Насељавање Драгове Луке и живот у њој

Као и што је већ речено при самом крају XVIII вијека (1792-1800. године) Радови синови Пејо, Марко, Шћепо, Туро и Богдан, и нешто касније и Милутин насељавају Драгову Луку покрај Никшића. Након насељавања у околину Никшића, у биткама са Турцима највјероватније у периоду од 1804. до 1810. године гине Богдан од кога није остало потомака. С обзиром на бројност и јачину породице остали

Драгова Лука

Радови синови живећи у Драговој Луци почињу да се богате, држе много стоке, посебно оваца гдје им је зими главни боравак био Баре Будошке а љети катун Жива на обронцима планине Јаворка гдје су саградили велике катуне и највећи дио године држали стоку тамо на испашу а неријетко су тамо са стоком и зимовали. Но, и у Драговој Луци није могло без турских упада, плијењења стоке, похара, честих свађа и неспоразума и са Турцима а и са херцеговачким племенима у окружењу. Након битке на Граховцу која се одиграла 1858. године, Луково и околна села су припала Црној Гори тако да су Радовићи напустили Драгову Луку која је постајала тијесна и прешли и настанили се на ненасељене или слабо насељене територије Лукова, Ораха и Праге гдје је било много комотније за сточарство са чиме су се они углавном поред ратовања и бавили. Ипак, непосредан повод за напуштање је догађај који се у том периоду збио у њиховим кућама у Драговој Луци. Због пораза на Граховцу у Никшићу и непосредној околини се појачао терор над православним становништвом па су сви способни за борбу били у четама, а кућама су углавном остајале жене са дјецом обављајући послове око домаћинства и стоке. Мушки чланови су само с времена на вријеме наизмјенично кришом посјећивали своје породице. Знајући да су у кућама Радовића у Драговој Луци углавном жене и дјеца без заштите, нека двојица Турака су под окриљем ноћи долазили да плијене храну и жито које су ови посједовали. Сазнао је за то Перо Николин, дошао у

Драгову Луку, припремио засједу и убио обојицу. Пошто се знало да ће Турци тражити своје чланове бојећи се одмазде све породице Радовића под окриљем ноћи су напуштиле своје домове и са стоком и оним што су могли понијети се склониле у некакве пећине у брду Товић изнад Драгове Луке. Као и што су очекивали, када је у потази утврдила да су она два Турчина убијена, чета турских војника је запалила и до темеља разорила куће Радовића у Драговој Луци. Радовићи су се неко вријеме задржали у Товићу, па схвативши да од повратка на огњишта нема ништа групишући се по огранцима насељавају Луково, Орах и Прагу. Луково су населили потомци Пеја Радовог, Милутина Радовог и Тура Радовог. Орах су населили потомци Јова Марковог и тројице синова Николе Маркова Мијата (Бећа) Сима и Илије. Породица четвртог Николиног сина Пера се населила у Прагу. Шћепови потомци су након задржавања у околини Товића прешли у Глибавац тако да Радовића није остало у Драговој Луци. Касније је крајем XIX вијека Пејов потомак Перован из Лукова одселио за Србију и настанио се по причању старих негдје у околини Крагујевца. Један од синова Пера Николина, Окица је 1901. године са породицом одселио из Праге у Србију и преко Матејевца код Ниша и Велике Брајине код Медвеђе гдје је краће вријеме живио, стигао и коначно се настанио у Орлане код Подујева на Косову и Метохији. У Србији се по Окици презову Окичићи. Касније им се у Орланима придружује породица Радојице Перова, па и они доласком у Србију узму презиме Окичић. Новица Перов је након женидбе отишао и живио на женино имање у Драговољићима, тако да у Праги остаје да живи само породица Стевана Перова. Скоро од свих Радових потомака касније је било пресељења и то највише послје Првог и Другог свјетског рата широм Србије, Војводине и Косова и Метохије а што ћемо у наставку посебно обрадити. Сви Радовићи поријеклом са Загреде као и породице Драгишића и Окичића славе Аранђеловдан, а прислужују Илиндан.

Након ослобођења Никшића од Турака 1878. године наши стари су причали да је због заслуга књаз Никола понудио Радовићима да им помогне и обнови куће у Драговој Луци и додијели земљу која је остала након турског напуштања града. Но, што из страха да ће се Турци опет вратити, а више из потребе да држе што више стоке а за што су већ у новим стаништима имали боље услове, колико толико оформљене куће и катуне они одлуче да остану тамо гдје су се већ населили. По књажевом налогу тадашњи прваци Луковске капетаније Јефто Милетин Николић и Сава Марков Ђурђевац им потврде постојећа и додају дјелове имања која су била у турском власништву у наведеним селима. Књаз Никола је потомцима Милете Перова Радовић за ратне заслуге његових синова Тука и Ђурка додијелио имања у селу Глибавац у близини Никшића.

Насељавање Лукова, Ораха, Праге и Глибавца и живот у њима

Луково у залеђини Никшића, односно града Оногошта још у давна времена је било раскршће илирских, римских и отоманских путева. Док је још увијек било под турском влашћу Луково су почеле насељавати поједине породице из Црне Горе и окружења и живјети у сусједству са Турцима који су одмах били изложени сталним

Луково

препадима хајдучких чета, а помоћ из Никшића и других мјеста им је све мање стизала. Већ током 1852. и 1853. године православно становништво Лукова и Жупе Никшићке отказује послушност Турцима па је то довело до још чешћих сукоба и напада на Турке у овим мјестима. Постављањем војводе Илије Ђуканова Звицера за луковског капетана и насељавањем тридесетак Чевљана још више се уздрмала турска власт на овим простором па се наслућивао и њен коначни крај. Након пораза турске војске у бици на Граховцу 1858. године Луково је заједно са Граховом, Никшићким Рудинама, Жупом и дијелом Дробљака са планином Војник припало Црној Гори. Турци коначно напуштају Луково 1861. године и селе се у Никшић. Остало је казивање да су Турци који су живјели на Лукову када су видјели да више ту не могу опстати склопили тајни договор са Луковцима да без проливања крви мирним путем оду са његове територије. Наиме, турске власти у Никшићу су охрабривале своје сународнике у Лукову да без борбе и крви не напуштају своје дотадашње куће и имања, али увидјевши да се не могу сами одбранити од Луковаца, а имајући у виду да је Луково већ припало Црној Гори и да ће њима ту живот сваког дана бити тежи и тежи и висити о концу они се договоре са Луковцима да се мирно повуку до Градца, мјеста одакле се види Никшић и ту тобоже приметну битку коју ће турске власти у Никшићу чути и видјети. У ствари они су се са Луковцима договорили да пуцају једни преко других како би им пушке биле вруће на основу чега би доказали да је борба била жестока а што би било оправдање за њихово напуштање Лукова. Тако је и било и тога дана, није нико рањен

нити је погинуо а муниције са обадвије стране много потрошено. По „Шематизму православне Јепархије Захолмске и Расијске за годину 1880. у Задру, печатња Ивана Водице” Луковска капетанија је имала 129 кућа и 811 становника. (Издање Задужбине Николе Чупића, штампано у Београду 1883. године – запис из путовања по Црној Гори „Из Никшића на Горанско” – приредио Д.Ж. Братинић). Некадашњој капетанији, а касније и општини Луково припадала су села: Кунак, Озринићи, Лаз, Драговољићи, Луково, Границе, Ивање, Рајева, Гвозд, Градачка пољана, Прага, Јасеново поље, Шипачно и Орах. Садашња територија мјесне заједнице Луково обухвата села: Луково, Драговољићи, Границе, Ивање, Рајева, Гвозд и Градачку пољану. Само су Луково, Драговољићи и Границе у току читаве године насељени док остала повремено, односно у току зимских мјесеци већ дуго нема никога на Рајевима, Гвозду и у Градачкој пољани, а у Ивању једно вријеме није нико зимовао да би се последњих година вратиле неколике породице. Надати се да ће још више оживјети а исто тако и три остала села. Луково и Границе је био ухватио талас расељавања али стварањем неопходних предуслова за живот тренд одласка је заустављен и све више је породица које се враћају, праве нове куће, викендице и слично. Прије неколико година је урађен и водовод који ће умногоме побољшати услове живота на селу па је сасвим сигурно да одлива становништва убудуће неће бити. Прага, Јасеново поље, Шипачно, и Орах сада припадају МЗ Видрован, а Лаз, Озринићи и Кунак МЗ Озринићи.

Садашња територија луковских села, односно Мјесне заједнице Луково почиње одмах са Градца који је од Жељезаре Никшић удаљен три-четири километра, према истоку коритом ријеке Грачанице обухвата Крстоваче, затим према сјеверо-истоку обухватајући Рисји До, па према сјеверу на Трешњицу, преко Ђуркова Брда, иза Дажника, преко Оштрајице и Глогова Потока до Крновских Врела, одатле према западу до новог магистралног пута Никшић-Шавник, затим према југозападу око Градачке пољане, Сурдупом, преко Студене, обухвата Рајева и спушта се на Трново одакле иде према југу до на Товић, затим југоисточно врховима Товића преко Бијелих Рудина изнад Судина Дола и Маглен Дола на Цембеле Вељовића и Забрњицу до Градца. У даљој елаборацији ћемо се осврнути само на села у саставу Луковске капетаније и Општине Луково гдје је доселила наша породица Радовић, то јест на села Луково, Границе, Ивање, Рајева, Прагу и Орах као и на Глибавац који је припадао Требјешкој капетанији, касније Требјешкој општини, а сада је у саставу Мјесне заједнице Товић.

Луково и Границе леже у котлини окружени брдима Товић које их одваја од Никшића са јужне стране, Вујевцом који их одваја од

Драговољића са источне и Брезовим Брдом које их одваја са Ивањем и Рађевима са сјеверне стране. Састоји се од више цјелина гдје је насељен највећи дио становништва и то: Доње Луково са засеком Сеоца, Горње Луково и Границе. У саставу Доњег Лукова су мање насељене површине са по групом кућа као што су Куново, Ковачев До, Ранића Крај, Под Вујевац, Крај Вељовића, Пашина Главница и слично, гдје укупно има око шездесетак кућа. У саставу Селаца је сами заселак Сеоца и Лепирица у којима укупно има пет-шест махом повремено настањених кућа. У саставу Горњег Лукова су такође мање насељене површине као што су Заноглина, Драгишница, Синановача, Ладни До, Под Осоје, Шиповнице и Прнодо гдје укупно има око четрдесетак кућа. Радовићи који су доселили на Драгишницу (код данашње школе) су били потомци Пеја Радовог, Милутина Радовог и Тура Радовог. Пејови потомци су касније одселили за Србију, Милутинови један дио прешао Под Осоје (сјеверна страна Товића), други дио на Ивање, а трећи дио на Рађева. Касније од Турових потомака једни су прешли у Границе, једни у Ивање, а једни у Гвозд док је један дио остао на Драгишницу.

У саставу Граница су Граничко Ждријело, Пиљевина, Рудежине, Долови, Шеничишта, Љубишина Њива и друга мања мјеста гдје је настањено око четрдесетак домаћинстава. Надморска висина луковске котлине се креће од 780 метара у Доловима и Кунову до 870 метара на Драгишници и Ладном

Границе

Долу, док просјечна надморска висина износи око 830 метара. Гранично брдо на југу према Никшићу Товић је висок 1141 метара н/в, Студена, негдје у средини Луковске територије 1574 метара н/в, Дажник 1625 метара н/в, а Крновска главница која не припада Лукову али граничи са луковском територијом 1634 метара н/в. Ако се као центар села рачуна мјесто гдје је школа и црква онда је од центра Никшића удаљено око десетак километара. Земља у Лукову је доста пјесковита па су јој потребне чешће кише али се ипак може обрађивати поготову у крајевима поља при брдима или у каквим мањим доловима, док је у Границама нешто боља. Најчешће се сади кромпир и остало поврће колико треба домаћинствима за своје годишње потребе, жито

још понеко и посије, али је углавном највећи дио заливађен и коси се што је изгледа и најлакше. У последње вријеме има доста људи који узгајају воће, а најбоље успијевају трешње, јабуке, крушке, шљиве, дуње и ораси. Понеко узгаја и америчку винову лозу. Од стоке људи све више формирају фарме крупне и ситне стоке, набављају пољопривредну механизацију и осавремењавају начин живота на селу. У Границе је из Горњег Лукова са Драгишнице око 1912. године преселио Туров потомак Саво Костин који је купио имање од новца зарађеног у Америци.

Ивање је једна једно-пона зараван поврх Брезовог Брда и испод Ивањске Стране са благом узвишицом према истоку чијим ободом пролази регионални пут Никшић-Шавник и према западу преко које се долази до Рађева која су такође равна и оивичена Студеном са сјеверне стране и Брезовим и Шавним Брдом са југа и југоистока.

Ивање

Земља у Ивању је добра и погодна за земљорадњу гдје најбоље успијевају кромпир и бијела жита. Од воћа су раније успијевале најбоље јабуке и крушке, али поодавно су становници Ивања одустали од активне пољопривреде. У задње вријеме неколика становника имају по стадо оваца и баве се сточарством. Рађева су била богом дана за сточарство а могли су се гајити кромпир и бијела жита. Поодавно су зими напуштена, препуштена дивљини и евентуално ловцима ако туда прођу, а преко љета његови бивши становници обиђу своју старевину и понешто земље обраде за своје потребе. Ивање је од Лукова удаљено асфалтним путем неких четири до пет километара, а преко њега води макадамски пут до Рађева и даље. Недавно је дио пута преко Ивања пресвучен асфалтном масом, а надати се да ће се у блиској будућности асфалтирати и до Рађева. Надморска висина Ивања је око 1100 метара, а Рађева нешто мало више. У Ивање се прије балканских ратова из Лукова населио потомак Милутина Радовога, Вукосав (Вучина) Вулов са својом породицом. У Рађева се нешто раније такође из Лукова населио потомак Милутина Радовога, Милутин (Дошо) Видаков са својом породицом. Потомак Тура Радовога, Благоје Јованов се населио у Ивање последије Првог свјетског рата 1927. године.

Гвозд је на средини старог пута Никшић – Шавник преко Крнова и од центра Лукова је удаљен 12 километара, односно од Никшића 22 километра. Ово насеље лежи на надморској висини од око 1380 метара. Зиме су углавном дуге и хладне са великим количинама снијега, док

Гвозд

су љета идеална за становање и одмор. На Гвозду је било стално настањено седам-осам породица све до осамдесетих година прошлог вијека. Од тада је настањен истим породицама али само од прољећа до јесени. Гвозд је раније био у центру збивања јер је кроз њега пролазио регионални пут Никшић-Шавник и даље према сјеверу Црне Горе. На Гвозду је тада постајала кафана гдје су се бројни путници и намјерници окрепљивали, а зими усамљени, изнемогли и у мећавама посустали спашавали. У кућама гвожђанских домаћина су многи њихови рођаци и познаници преко љета приликом кошевине и рада на сакупљању сијена боравили и по више дана док не заврше своје послове, а да за то њихови власници нијесу добијали никакву накнаду. Зиме су становници Гвозда знајући ћуди Крновске висоравни кад завије снијег и загуши мећава посебно били на опрезу јер су знали да се у таквим условима човјек лако изгуби и помете. Гвожђани су помагали свима у невољи а највише ђацима и студентима који су зими ишли на распуст или се враћали са распуста ако их у путу ухвати невријеме.

Земља на Гвозду је по долинама и подовима одлична за обраду и најповољнија је за гајење кромпира. Од воћа ријетко да што може успијевати али зато буковине има у изобиљу чији се хлад љети сматра најбољим да човјек почине и одмори, а богами и добро заспи. Изградњом магистралног пута Никшић – Шавник преко Јасеновог Поља, Гвозд је постао помало заборављен и живот у њему почео да замире. Ипак, његови становници се љети враћају, обраде понешто земље за своје потребе а највише површина је заливађено и косе се, мада их има и запуштених. На Гвозд се од Радовића из Лукова населио потомак Тура Радовога, Митар Јаковов непосредно прије балканских ратова.

Прага је смјештена јужно испод обронака Војника у веома плодној и питомој котлини кроз коју је средином села остало корито некадашње

ријеке Сурдуп која је одавно пресушила. Од Војника Прага се даље простире источно до испод Градачке Пољане, па на југ преко потока Сурдуп, ивицом Прекића Поља до Студене и одагле на запад преко Љељеновог Врха до границе са Јасеновим Пољем. Земља у Праги је већином добра и погодна за обрађивање разног поврћа и воћа као и скоро свих врста житарица. Прага се налази на око 860 метара н/в, док има мањих заселака и до 1000 метара н/в, и сада је настањена са свега пет-шест домаћинстава.

Прага

Радовићи који су доселили у Прагу су били потомци Пера Николина, сина Марка Радовога. Перов син Окица је почетком XX вијека одселио са Србију. Радојичина породица је након завршетка Првог свјетског рата такође одселила за Србију, а Новица је одмах након женидбе прешао на женино имање и са породицом живио у Драговољићима. Стеван, четврти Перов син је са својом породицом једино остао у Праги. Сада у Праги од Радовића стално нико не станује а постоје неколике викендице гдје повремено долазе њихови власници.

Орах се налази на благо уздигнутој присојној заравни сјеверо-источно од Горњег поља, изнад Граница на истоку, затим сјеверно до територије Рађева, одатле на запад испод Љељеновог Врха до границе са Шипачном и одатле према југу до изнад Видрована. Кажу да је Орах крај Видрована према војним мапама некадашње Југословенске народне армије (ЈНА) село са највећим бројем сунчаних дана у години. Иако изгледа да конфигурацијом терена није најпогоднији за пољопривреду, у њему се налази више долова и заравни чија земља је добра за обраду и гдје може да успијева разно воће и поврће као и многа бијела жита. Орах се налази на надморској висини од око 700 метара у доњем дијелу па до 1000 метара у горњем дијелу села. Радовићи који

су се населили у Орах су били потомци Марка Радовог, и то синови Јова Маркова Бошко и Марко и тројица синова Николе Маркова Мијат (Бећо) Симо и Илија са својим потомцима. Тренутно у Ораху је насељено око четрдесетак домаћинстава, а Радовића има пет-шест стално настањених породица.

Орах

Глибавац је припадао Требјешкој капетанији и општини и налази се непосредно у залеђу Никшића на удаљености четири пет километара од ужег дијела града. Са сјеверне стране је оивичен врховима Товића и граничи са Луковом и Границама, на западу до границе са Брезовиком, затим јужно до моста на Зети који спаја Мокру

Глибавац

Њиву и Брезовик, ријеком Зетом, према југоистоку повише насеља Теменца до границе са Драговом Луком и на сјевер до врхова Товића. Кроз Глибавац протиче ријека Зета и налази се на надмоској висини Никшића, односно нешто мало више од 620 метара н/в. Земља у Глибавцу је веома плодна и успијевају све континенталне културе. Глибавац је село са сталним повећањем броја становника и сада има око 150 домаћинстава од чега и неколике куће Радовића. Ваља напоменути да су наследници два огранка Радовића населили Глибавац после ослобођења од Турака 1878. године и то: Потомци Шћепа Радовог из околине Драгове Луке и Товића и потомци Тура Радовог из Лукова. Након погибије Тука и Ђурка, синова Милете Перова из Лукова на Крцу 1877. године књаз Никола је за заслуге у бојевима њиховим породицама и њиховом брату Глигору са својом породицом додијелио земљу у Глибавцу. Данас у Глибавцу живе само потомци Шћепа Радовог, док Турових потомака у Глибавцу више нема. Једино још постоји одређена површина земље

која је била њихова а која сада припада Туковим праунуцима Нову и Жарку Мандићу.

Број становника Лукова од 1945. године је растао све до седамдесетих година када почиње да опада до дана данашњега. Пописима од: 1948. године поједина села гдје су живјели Радовићи су имала сљедећи број становника: Луково је имало 456, Границе 254, Ивање 171, Гвозд 89, Орах 290, Прага 228; 1953. године Луково 489, Границе 261, Ивање 209, Гвозд 57, Орах 330, Прага 211; 1961. године Луково 487, Границе 252, Ивање 199, Гвозд 57, Орах 311, Прага 208; 1971. године Луково 527, Границе 166, Ивање 169, Гвозд 34, Орах 286, Прага 177; 1981. године Луково 402, Границе 72, Ивање 57, Гвозд нема сталних становника, Орах 178, Прага 70; 1991. године Луково 356, Границе 43, Ивање 27, Гвозд нема сталних становника, Орах 157, Прага 52; 2003. године Луково 295, Границе 88, Ивање 18, Гвозд 2, Орах 132, Прага 40 становника. По задњем попису који је обављен 2011. године сва ова села имају приближно једнак број становника као и приликом претходног пописа. Овдје нијесмо унијели податке за Глибавац јер их посебно издвојене немамо из разлога што је Глибавац увијек пописиван заједно са неким од насеља у непосредној близини Никшића као што је и сада случај заједно са Брезовиком. Но, ови подаци иако су тачни не приказују право стање јер доста становника поменутих села има куће или станове у Никшићу па им лична документа гласе на те адресе тако да се они пописују у другим мјесним заједницама. Претпоставља се када би се сви они вратили и пописани као становници Лукова број становника бар утростручио. Што се Радовића тиче немамо тачне податке по годинама али поуздано знамо да је послје Другог свјетског рата до отприлике 1970. године у Лукову било шест до седам домаћинстава са просјечно осам чланова фамилије. Од 1970. па до 2000. године у Лукову је било по четири домаћинства са промјењивим бројем чланова домаћинства. Послје 2000. године на Лукову има пет до шест домаћинстава, неки стално а неки повремено настањени такође са промјењивим бројем чланова домаћинства. У Границама од краја Другог свјетског рата има два до три домаћинства која такође нијесу стално настањена и чији број чланова се мијењао и некада износио око десетак чланова по домаћинству. Сада је тај број чланова домаћинства нешто мањи. У Ивању је била једна породица која је највише имала десетак чланова, а исто тако и у Рађевима. На Гвозду је такође била једна породица са 5-6 чланова.

Више од половине Милутинових потомака се из Лукова крајем XIX вијека населило на Ивање и Рађева а одатле један дио послје

Првог свјетског рата, а други дио послџе Другог свјетског рата је одселио за Војводину. Такође, један дио Маркових потомака из Ораха је након Првог свјетског, а други дио након Другог свјетског рата одселио за Војводину. Маркови потомци из Праге су и Окичићи који су живјели у Орланима код Подујева на Косову и Метохији који су одселили, дио почетком XX вијека, а дио одмах након Првог свјетског рата, као и Радовићи у околини Лебана који су негдје у исто вријеме напустили Орах. Унуци Пејови Перован и Вуле нијесу имали мушких наследника тако да се њихов огранак по мушкој линији угасио. Перован је одселио за Србију и населио се у околину Крагујевца. Неки од Турових потомака непосредно прије Другог свјетског рата су селили на Косово и Метохију, али су се по избијању рата вратили и послџе рата одселили за Војводину. Сада у Лукову и Границама стално живе само Турови потомци иако имовину имају и Милутинови потомци. У Праги сада стално не живи ниједна породица Радовића, на Ораку их има пет-шест и у Глибавцу три-четири породице. Од свих ових огранака највише у Никшићу и околини а и широм Црне Горе и шире има велики број стално настањених породица Радовић. Наши стари су причали да је након ослобођења Никшића од Турака Књаз Никола нудио све Радовиће да се врате у Никшић и да им обнови куће у Драговој Луци које су прије двадесетак година напустили. Међутим, они су то одбили јер је добар дио њих био изгинуо у непрестаним сукобима и борбама са Турцима, а они што су остали су се бојали поновног доласка Турака а већ су се били прилагодили како тако новим условима. Посебно им је било погодније за држање стоке у селима и катунима гдје су се већ настанили.

Луковска капетанија у систему црногорске власти

Капетаније у Црној Гори су установљене за вријеме владавине Петра II Петровића-Његоша 1837. године и као основне управно-административне јединице постојале су до краја државне независности 1916. године. На челу капетанија били су капетани, који су представљали највишу локалну власт а капетани Луковске капетаније су били Јефто Милетин Николић, војвода Илија Ђуканов Звицер, Сава Марков Ђурђевац и други. Племенске границе су истовремено биле и границе између капетанија. Капетани су се понашали као неприкосновена власт иако су имали право судити само у мањим споровима. Они су обављали одређене административне

послове, прикупљали порез и бавили се одређеним војним пословима. Капетаније су биле састављене од сеоских општина на чијем су челу били кметови који су тамо вршили власт, а били су одговорни капетанима. У доба владике Петра II Петровића Његоша је било 29 капетанија, а како су се мијењали владари и црногорска држава територијално ширила тако се и број капетанија мијењао. У једном тренутку стицањем независности 1878. године Црна Гора је имала 73 капетаније, затим у времену до балканских ратова је било 56 капетанија а након њих па све до завршетка Првог свјетског рата односно, до њиховог нестанка у Црној Гори је било 63 капетаније. Административним реформама које су спроведене 1871. године у Црној Гори је формирано девет начелстава, која су била судско-административни органи државне власти. Свако начелство је имало по више капетанија које су биле мањи организациони облици и били су потчињени начелствима. Формално гледано сељак је био одговоран кмету, кмет капетану, капетан начелнику итд. до књаза. Након Црногорске независности остварене Берлинским конгресом 1878. године њена територија се дупло проширила тако да је извршена нова административна подјела и одговарајуће државне реформе. Умјесто Сената и окружних начелстава установљени су Државни савјет, министарства и Велики суд. Новом организацијом Црна Гора је подијељена на 10 нахија-округа међу којима је била и Никшићка, а нахије на укупно 73 капетаније од којих је једна у оквиру Никшићке нахије била и Луковска капетанија. Управну власт над нахијама су имали капетани који су уједно били и предсједници окружних судова, односно највиша административна, полицијска и судска власт у нахијама-окрузима. Нова административна подјела је вршена 1903. године када су у Црној Гори формиране 10 области и 34 капетаније, тако да Луковска капетанија са капетанским мјестом у Лукову и даље припада Никшићкој области. Остале капетаније које припадају Никшићкој области су: Никшићка капетанија са капетанским мјестом у Кочанима, Требјешка капетанија са капетанским мјестом у Никшићу, Жупска капетанија са капетанским мјестом у манастиру жупском и Голијска капетанија са капетанским мјестом у Боботовом гробљу. Капетаније су престале да постоје престанком постојања Краљевине Црне Горе 1916. године.

Што се црногорске војске тиче, она је једно вријеме била подијељена на седам бригада. Једна од тих седам бригада је била и Никшићка бригада која је у свом саставу имала четири батаљона и то: Граховско-рудински, Пјешивачки, Жупско-луковски и Дробњачки. Луково је у почетку имало чету народне војске која је била у саставу

Жупско-луковског батаљона а након ослобођења Никшића од Турака 1877. године Луково има свој Луковски батаљон све до капитулације 1916. године. Луковска капетанија је била територијално везана за сами Никшић па је због близине Турака њено становништво морало стално бити спремно на разне опасности и борбу за голи живот. Као и у осталим дјеловима војске сваки мушкарац дорастао за пушку је био члан народне војске и његова основна и најважнија обавеза је била непрекидна борба за вјеру и слободу, односно одбрана свога краја и државе. Луковци су све од насељавања па до ослобођења од Турака водили многе крваве борбе око катуна, пашњака и сјенокоса на Крнову, борбе на спречавању проласка Турака од Гацка кроз Дугу у Никшић и на крају борбе око опсаде утврђенога Никшића и коначног његовог ослобађања. Само у рату против Турака од 1875. до 1879. године Жупско-луковски батаљон је имао огромне губитке у људству, а списак имена тада погинулих се заједно са списком свих осталих Црногораца и Херцеговаца погинулих у овоме рату налази у Саборној цркви у Никшићу. Према подацима датим на списку изгинуло је 76 бораца Жупско-луковског батаљона, а само у једном дану у бици на Крсцу је погинуло 26 бораца. У свим овим борбама су учествовали многи Радовићи а њих тројица (Вуле Мићов, Туко Милетин и Ђурко Милетин) су положили своје животе.

Овдје желимо посебно да истакнемо неколико редака за Тука Радовића, чувенога црногорскога јунака из времена владавине књаза Данила и књаза Николе, који је због својих заслуга за црногорски двор могао без икакве најаве и протокола увијек приступити црногорском престолу, а посебно књазу Николи. Остало је да се прича да му је послѣ некое добро обављеног дјела за црногорски двор књаз Никола нудио да бира чиме жели да га награди (да му дарује земљу гдје год хоће, командирско звање, одликовање или било шта друго што год он жели). Туко није желио никакву материјалну корист нити ишта друго, једино је тражио да му књаз Никола одобри да над њим нема другог команданта осим самога књаза. Наравно, књаз је удовољио тој његовој жељи. Од тада па све до погибије на Крсцу 1877. године Туко је имао само једног претпостављеног, а то је био књаз Никола.

Туко данас по мушкој линији нема наследника, али има по женској и то синове и кћерку његове унукe Велике Милутинове Нова, Жарка и Драгу Мандић. Тукови прауници су му на гробљу у Лукову подигли споменик, а његове кости заједно са костима брата Ђурка и стрица Вула заувјек су остале на Крсцу голијскоме. Нажалост, док ова књига иде у штампу преминуо је један од Тукових прауника Ново Мандић не дочекавши да се истој обрадује као што се радовао сваком

успјеху било којег члана братства Радовића. Други праунук Туков, професор и књижевник Жарко Мандић нам је са неколико редака о свом славном претку помогао да што више расвијетлимо Туков лик и његово дјело, а које оvdје са задовољством у наставку објављујемо.

У суровој борби за животињи простиор и биолошки остианак Црнојорци су иако рећи од рођења до смртии срасиали са јатианом и иушком у одбрани своје домовине. Ошуда су иознаији у свијеиу као храбри, одважни раииници и вјешии руковаоци оружјем. Таква вишешка, војничка својсйива иреношена су у наследеииво у иородици Радовић са Заиреде који населише Луково, Праиу, Орах и Глибавац. Неирекидна ослободилачка борба формирала је код мушкараца Радовића људске карактерисйике и вишешко схваиање јунаишйива, безграничну љубав и иошйивање за оицабину. Храброси Тука Радовића је доказана у мнообројним јуначким иодвизима ирошйиву Турака. Аушор књије „Голија и Голијани” Обрад Вишњић на страницама 74 и 75 је записао: „Ту су видјели један иризор: 77 црнојорских лава било је иорећано, у круи, иред самим шайором, већином лаварских, које су Турци расиознавали ио ирбовима. На средини је била лава која се ио величини издвајала. Сиари Перица Машуловић из Праје, који је итражио два несйала сина, иознао је лавау Тука Радовића, чувенои јунака с Лукова. Туко је иоред личнои јунаишйива био изванредне мушке снаје, ирави људски колос. Причали су неки иреживјели раииници, да је уочи бишйке оишйиро нож, иа иа нека момчадија у шали заишйали:” Зар иш је сирико Туко ишуй нож?” „Није, ћецо, нож ишуй – коме срце није ишуйо”. А заишм је доао: „Ко сјушра иосјекао мрйива, иовно му од жива”. (Мнои црнојорски јунаци су изинули сјекући мрйиве итурске лаве.....?). Тако је и било. Неки Луковци, иослије бишйке иознали су му ишруи и иоред њеиа нашли два Турчина иосјечена, а њеиов ишруи је лежао на мрйивои Турчина којеи је лијевом руком удавио, иошйио му је десна скоро била одсјечена. Борио се са ишројицом Турака и два иосјекао, а ишећеиа задавио” (бишйка се одијрала 23.05.1877. иодине).

За исказано Туково јунаишйиво и јунаишйиво друишх луковских раииника у мноим борбама и њихова масовна иоибија, иосебно на Крсцу били су иовод да Краљ Никола у својим Новим колима једно иосвейи Лукову. (Краљ Никола – Пјесме и сијевови 1910. иодине, ишйамиа Побједа Тишйоираг 1990. иодине)).

Збои иошйивања ирема иалим раииницима и живим херојима, а у знак захвалности ирема њима за иочаснои команданиа новоформиранои Луковскои баишљона иосйавио је своиа најмлађеиа сина Мирка.

ЛУКОВАЧКО КОЛО

Хеј, Луково, племе мало,
А од крви све црвено;
Самом злицом и јунаком
Књаз-Данилом насељено!

Кâ Удбина спрам Котара
Са Никшићем споредова:
Мустај-бега имала си
У Илију Ђуканова;

а Танковић није Осман
бољи од твог Раша био;
нити Талу од Орашца
не би Јован уступио;

Бојичићу Никола би,
па и у Шам да се стану,
без узмака с јатаганом
изишао на мегдану,

а Куну би Хасан-агу,
луковачка љута злица,
с Јасеновог поља малог
савладао Радојица.

Марко, Филип, Лука, Туко -
ђетићи су без узмака;
у Удбину прегалаца
таквих не би ни јунака.

Тај комшилук Оногошту
Помрачује славне дане.
Те за сунца с њих затвара;
Своје куле и дућане.

Прије Никшић на парипу
свуда стиза као соко.
и чете је утјерива.
чак у Ровца, у Дубоко.

Граду, који свих се брда
једног вакта боја> није.
с Лукова му чета плијен
из авлија изгнат> смије.

Луково га намучило.
Дугу му је затварао;
с њим крвави бој Бистрицом
и Требјесом раздвајао.

Хеј Луково ојађело,
колику си крв просуло!
Но у крви на Крцу си
и ти само утонуло!

Осироће сиротано
без јунака и главара;
на срце си забољело
књаз-Николу господара.

Знак утјехи да ти даде,
и харности он разбира,
па ти сина, књаз Мирка,
Ставља за твог командира.

Твоја млада нек Луковчад
очева им стазом пођу,
Па ће славом себе покрит',
И својега младог вођу.

Ово „*Луковачко Коло*” има за циљ да овјековјечи смрти луковских бастадура који су се борили за крст часни и образ јуначки. Тако се и Радовићи са Загреде појављују у буктиње чисте херојске епике. Та ванредно богата и садржајна појава животног стила код Радовића се развијала по оној Ива Андрића: „*Чувати иле из која никох*”. Потомци

су умјели проносити глас о чојству и човјештву и читава им покољења црпе прави одгој срца и душе.

Професор Мандић је у часопису „Свитања” прије неколико година објавио неколико стихова које је посветио свом чувеном претку које овдје наводимо у изворном облику.

С М Р Ч А

*Жиле у земљи
Лице на небу
Раширили се оѳранци
Шајуће језик чеѳине
И смоле.
У ѳланини хајдучких усѳомена
Шишарка зрије
Смрча је сѳара ѳорска мајка
Под жилама
Нечије костѳи крије.*

Захваљујемо нашем сестрићу, професору и књижевнику Жарку Мандићу.

Никшић као старо насеље и модеран град

Никшић је по историјским изворима настао на рушевинама старога града Андервбе који се касније звао Анагастум, преко средњевјековног Оногошта до данашњег Никшића. Садашње име Никшић је добио по племену Никшићи које је населило ове крајеве отприлике од прије триста година а посебно се развија послѳије 1878. године када је ослобођен од Турака. Никшић је као административно сједиште дијела Црне Горе и Херцеговине гдје је било важно раскршће путева који су од приморја водили ка унутрашњости и даље према истоку и сјеверу Балканског полуострва кроз своју бурну историју играо веома важну улогу у културном и привредном развоју овога краја. Насељавањем Никшића и околине послѳије његовог ослобођења долази до мијешања старосједилачког и новопридошлог становништва, мијењања многих старих навика и прихватањем нових тако да долази до јачања економских могућности и побољшања укупних услова живота. Отварају се школе, граде се колски путеви, затим уводи

пошта и телеграф, оснивају се први, истина веома скромни погони који ће касније временом прерасти у индустријске заводе и предузећа. Тако убрзо настају зачеци прераде дрвета и производња буре (пива), развија се пољопривреда и сточарство, стварају трговачка акционарска друштва и занатлијско-радничка удружења, оснивају прве штедионице, итд.

И на културном плану дешавају се убрзане промјене као што су оснивање прве потпуне основне школе, оснивање читаонице и пјевачког друштва као и појављивање појединих гласила као што су: *Невесиње* који се касније претворио у *Оногшт*, затим *Народна мисао*, *Слободна мисао*, *Радни народ* и *Глас народа*.

Никшић данас

Да би се све ово могло остварити кроз једну модерну аутентичну цјелину побринуо се познати пројектант и градитељ из Трогира, инжењер Јосип Шиловић Сладе којег је књаз Никола 1884. године ангажовао да уради регулациони план Никшића. Овакав нагли развој и просперитет у Никшићу траје све до балканских ратова који су као и читаву Црну Гору овај крај исцрпили и осиромашили. Након завршетка балканских ратова још неопорављени Никшић, као уосталом и читава Црна Гора је доживио аустроугарску окупацију за које вријеме је становништво преживјело невиђене страхоте и муке, а велики број је погинуо и од последица мучења и болести која је харала 1917. и 1918. године, такозване „шпањолице” умро, један број је одведен у логоре од којих су се само најсрећнији вратили, а куће порушене, имања уништена, стока потјерана тако да практично нигдје ништа није остало.

Након оваквог страдања ваљало је кријепити домаћинства, оправљати куће, путеве и осталу неопходну инфраструктуру, поправљати и пуштати у рад индустријске погоне чији рад је био обустављен, поново обнављати и ширити школску мрежу и рад осталих културних институција. У периоду до почетка Другог свјетског рата Никшић се полако развијао у град који је пружао добре услове за живот и рад у њему за ондашње вријеме тако да је нарастао на око

4500 становника. Након Другог свјетског рата Никшић се убрзано развијао и израстао у град са модерном привредом, у првом реду индустријом као и проширеном мрежом просвјетних и здравствених установа. Набројаћемо само неке: Железара Никшић која је у једном времену имала између седам и осам хиљада радника, Рудници боксита, Индустрија пива „Требјеса”, Хидро-електрана „Перућица”, Шумско индустријски комбинат „Јаворак”, Аутопревозно предузеће, Металац и многа друга. Изузев Хидро-електране „Перућица” и Индустрије пива „Требјеса” остала предузећа данас таворе или су ликвидирани. У Никшићу постоји мрежа основних школа, затим више средњих школа и факултета. Од здравствених установа поред Дома здравља са више сеоских амбуланти, у Никшићу постоји Општа болница са свим специјалистичким службама и Специјална болница за плућне болести у Брезовику. У Никшићу постоји и дјелује низ културних, спортских и разних других организација.

Територија општине Никшић се налази на крашком пољу у сјеверозападном дијелу Црне Горе и по површини је највећа општина у Црној Гори и била једна од највећих у некадашњој Југославији. Надморска висина поља је око 600 метара у Сливљу у близини Царева моста па до 660 метара код цркве на Видровану. Турци су га освојили средином XV вијека, почетком XVIII су га претворили у јако војно утврђење да би био ослобођен од Турака 1878. године. Освајала га је Аустрија у току Првог свјетског рата, затим фашистичка Италија

и Њемачка у Другом свјетском рату да би коначно био слободан од септембра 1944. године. Никшић је град који је давно настао, често је рушен и опет подизан гдје су се људи увијек враћали на

Територија општине Никшић

своја огњишта, наново градили своје домове, бранили их, губили и поново освајали. У самом граду налази се излетиште Требјеса чији највиши врх износи 762 метра н/в, а ободом су са јужне стране Будош кроз који су прокопана два тунела за жељезнички и аутомобилски саобраћај према Подгорици и даље, са западне стране Уздомир и сјеверне Товић. У непосредној близини града налазе се вјештачке акумулације Крупац и Слано које у току читаве године обезбјеђују довољне количине воде хидроелектрани Перућица која снабдијева дио Црне Горе електричном енергијом. Најважнија а уједно и најдужа ријека је Зета, а њене важније притоке су Бистрица, Мркошница и Грачаница. Број становника у општини (са свим припадајућим селима и насељима) је по попису из 1948. године износио 38359; 1991. године 74706; 2003. године 75282; 2011. године 72443 становника. У градском подручју број становника је износио 1948. године 9485; 1953. године 14804; 1961. године 26569; 1971. године 40107; 1981. године 50399; 1991. године 56141; 2003. године 58212; а 2011. године 56970 становника. Евидентно је да број сеоског становништва се стално смањивао а последњих година и укупан број становника је у паду.

Досељавање Црногораца у Кладово и Петрово Село

(Прилој урадио Живојин (Жика) Драјишић и истих у нејромјенењу облику објављујемо)

Постоје многи писани трагови да је, средином и током друге половине XIX вијека, било више сеоба из Црне Горе у Србију. Упркос томе, готово да нема, прецизних, информација о годинама, када се ово догађало, па самим тим нема ни поузданих трагова о годинама досељавања Црногораца на исток Србије, односно у Кладово, а касније и у Петрово Село. Ни мноштво писаних текстова о Петровом Селу, који су се потоњих година појавили, нијесу понудили много релевантније податке о години настанка овога села. Углавном сви писани трагови баратају чињеницама да је, средином XIX вијека, било неколико многољуднијих досељавања Црногораца у Србију, од којих је одређени број, стигао и на обале Дунава, у кладовску равницу, гдје им је касније одобрено да се преселе на обронке планине Мироч. Будући да не постоје прецизни и усаглашени подаци, једино што преостаје је упоређивање постојећих, како би се, можда, створила нешто потпунија слика.

Јован Цвијић, у књизи „Балканско полуострво”, на 161. страни, за црногорске досељенике, у овом дијелу Србије пише: *Неће да живе у дунавском Кључу, код Кладова, ираже иланинско земљиште, јер су они, веле, сичари. Премештају их, са новим досељеницима, у Пејрово Село, на Мирочу, нарочио, 1854. године.*

Феликс Каниц, у књизи „Србија – земља и становништво”, путујући овим крајем, по други пут, 1889. године, на 481. страни, пише: *У иодножју овој, оширо ирофилисаној камена, иосиоји извор, ирилично укусне, иоиле, слане, воде, збој које су, недалеко од села, насељеној ире ири деценије Црногорцима, вршена иособна бушења у нади да би се мола наћи со, али без резултата.*

Коста Јовановић, у књизи „Неготинска Крајина и Кључ”, на 291. страни, наводи: *О оснивању Пејровој Села 1852. године, има бележака у Државној архиви...*

Мирко Барјактаровић, у етно прилогу „Петрово Село и живот његових становника”, билежи и следеће: *У једном акту од 22. јуна 1855. Године, иредседник Совјета, донео је одлуку о насељавању Црногораца, иоред речице Косовице.*

Милош Јагодић, у монографији „Насељавање Кнежевине Србије (1861-1880.)” наводи: *Збој илади у Црној Гори, 1847. године је у Србију ирешло око 210 иородица, док је у иролеће 1848. године, караван од око 700 црногорских исељеника дошао у Србију. Српске власти су их размештале у Крајински округ, око Кладова и у Алексиначки округ. У даљем текст, Јагодић наводи и следеће: Према решењу Министарства унутрашњих дела, од 10. октобра 1854. године, сви Црногорци који би долазили ради насељавања, иребало је да се шаљу у Крајински округ иде би били насељени око Кладова. Конкретно, о настанку Петровог Села, Јагодић прецизира: Као илод овакве колонизационе иолишке, настало је 1855. године Пејрово Село, црногорско насељеничко место у иланини Мироч, иокрај реке Косовице.*

Из наведених докумената, недвосмислено, проистиче да настанак Петровог Села треба везивати за период након 1850. године. Уосталом, то потврђују и подаци из пописа становника Петровог Села, 1884. године. По овом попису, најстарији становник Петровог Села, који је у њему рођен, има 28 година, што значи да је рођен 1856. године. Имајући у виду да су досељеници припадали, углавном, млађој популацији, у најбољем репродуктивном добу и чињеници да је, код Црногораца, наталитет био знатан, тешко би се могло објаснити да је село настало седам или више година, прије рођења првог дјетета у њему.

На простору данашњег насеља, постоје трагови живота још из праисторије, али су први писани документи који помињу ово мјесто настали 1588. године и односе се на одређене царинске процедуре. Град се под данашњим називом Кладово помиње у вријеме аустријско-турског рата 1688-1690. године. Током

Кладово некада (из едиције Кладово са старих разгледница).

вијекова постојања, Кладово је био утврђен град, о чему свједоче бројни трагови, од којих се један налази у зони данашњег бродоградилишта, док су најстарији трагови насеља пронађени у данашњем насељу Пемци. На територији општине Кладово налазе се и значајни споменици римске културе, међу којима и остаци чувеног Трајановог моста и Трајанова

табла, која свједочи о постојању пловног канала и пута, који је потопљен изградњом Хидроенергетског и пловидбедог система „Бердап 1”. У близини хидроелектране (око 3 км узводно), наспрам некадашње, познатије, острвске тврђаве Ада Кале, налазе се и остаци утврђења Фортелизабет, коју је подигао аустријски генерал Хамилтон 1736.

Кладово данас (Фошо видео Боце).

године, дајући јој име аустријске царице. Испод саме хидроелектране налазе се добро очувани остаци старог римског утврђеног града Диана, који је подигнут крајем II вијека, за време владавине цара Трајана и данас је под заштитом Републике Србије, као Археолошко налазиште од изузетног значаја.

Кладово је данас градско насеље на истоку Србије у Борском округу, у истоименој општини, смјештено на обали Дунава, на граници са Румунијом. Према попису становника из 2011. године, у граду Кладову је живјело 8869 становника, док је, према попису из 2002. године, њихов

број био 9142, међу којима и 510 Црногораца. У читавој општини Кладово, према попису становника из 2011. године, живјело је 20635 становника, од чега 236 Црногораца. У доба СФРЈ, у Кладово је радило мноштво фабрика и привредних погона: Напредак (трикотажа и производња дугмади), Рибарско газдинство „Ђердап“, Фабрика вијачне робе „Фавро“, Пољопривредни комбинат „Кључ“, као и погони „МКС“ из Смедерева, „Галенике“ из Београда, Фабрике кристала и „Тимоградње“ из Зајечара, „Пољотехне“ из Неготина, као и Сипска локомотивска вуча и „Бродоремонт“, фирма која је прерасла у велики индустријски комплекс, данас у приватном власништву. Данас у Кладову послује велики број успјешних приватних фирми, а 10 километара узводно од града налази се и Хидроелектрана „Ђердап 1“, највећи хидротехнички објекат на Дунаву и један од највећих у Европи. Кладово се данас све више препознаје као туристички центар на Дунаву, који се посебно доказао у конгресном и спортском туризму.

Мапа општине Кладово

На улазу у Кладово, из правца Доњег Милановца, на обали Дунава, налази се утврђење Фетислам (Фетхи Ислам) које су подигли Турци, а сачињавају га двије фортификационе цјелине из различитих епоха. Мали град је сазидан 1524. године, док је Велики град настао између 1717. и 1737. године у вријеме аустријско-турских ратова. Упркос чињеници да је Кладово, након читаве деценије борбе за његово ослобођење од Турака, коју је повео кнез Милош Обреновић, коначно ослобођено 1833. године, Фетислам је ослобођен тек 1867. године. Тада су кључеви овог града, заједно са још пет српских градова (Београд, Шабац, Смедерево, Соко и Ужице), предати на управљање Србији, о чему сведочи натпис на споменику кнезу Михаилу Обреновићу, у центру Београда. Тврђава Фетислам се налази под заштитом Републике Србије, као споменик културе од великог значаја. Ове историјске чињенице, на неки начин, потврђују и податке из различитих епоха, наведене у уводу овог поглавља, о годинама када су се Црногорци досељавали у Кладово, а након тога и у Петрово Село. Историјска је чињеница да су Црногорци, по доласку у Кладово, размештани у непосредној близини Фетислама, „који су тада још држали Турци“.

Досељавање Црногораца у Кладово, а касније и у Петрово Село,

започето је средином XIX вијека а настављено све до послије Првог свјетског рата. Занимљиво је да су новопридошли становници Кладова и Петровог Села, долазили из свих крајева Црне Горе (укључујући и Црногорску Херцеговину), осим из Црмничке нахије и Приморја. Стигавши у Кладово, на обале Дунава, Црногорци су,

Петрово Село – поглед из центра села према Кућама Драгишића (фото: Живојин Р. Драгишић)

одлуком тадашњих српских власти, настањени у непосредној близини утврђења Фетислам, које су тада још држали Турци. Како наводе многи писани извори тога доба, па и касније, нови становници овога краја тешко су се и споро адаптирали на живот и рад у новом окружењу, па су наставили да трагају за неким новим просторима који им могу пружити боље услове за бављење сточарством као и у старом крају.

Немирног духа, ненавикнути на стијешњеност у кладовској низији поред Дунава, Црногорци су убрзо почели да чезну за висинама и зеленим пространствима Мироча, који им се у овим новим околностима учинио као добра замјена за кршевите предјеле остављене у својој постојбини, маштајући да ова планина постане њихово трајно одредиште. Но пресељење новопридошлих становника Кладова било је скопчано са мноштвом тешкоћа административне природе, па су домишљати и одлучни Црногорци, умјесто обилазно, овај проблем ријешили на директан начин, како су и навикли у родном крају. Формирали су делегацију која је отпутовала у српску пријестоницу и самог кнеза Александра Карађорђевића покушали да убиједи у оправданост своје намјере да живот наставе на зеленим, шумом обраслим обронцима планине Мироч. Нема писаних трагова о детаљима овога сусрета и како су разговори текли, али постоје документи који указују на то да је тадашњи владар Србије уважио жељу црногорских горштака, па ускоро долази до нове сеобе Црногораца и формирања насеобине поред рјечице Косовице којој је дат назив Ново Село. Овај назив је био веома кратко у употреби, а промијењен је у знак захвалности кнезу Александру у Петрово Село по кнежевом сину Петру каснијем краљу Србије. Ово име је задржано до данашњих дана, осим једног краћег периода, у другој половини XIX вијека,

када је село указом власти, названо Краљевац по тадашњем краљу Србије Милану Обреновићу. У нову сеобу из Кладова нијесу кренуле све породице досељене из Црне Горе већ се неколико њих ту трајно настанило гдје и данас живе њихови потомци.

Петрово Село је насеље на истоку Србије, у општини Кладово, смјештено на источним обронцима планине Мироч (768 м), укупне површине од 6484 хектара, од чега је највећи дио под шумама. Село је око шест километара широко и десетак километара дугачко. Захвата простор између Штрпског корита, ка селима Голубиње и

Петрово Село – зграда Мјесне заједнице
(фото Живојин. Р. Драгишић)

Мироч, на западу, атара села Манастирица, на истоку, села Велика Каменица и Подвршка на југу и Сипа и Текије на сјеверу. Надморска висина се креће од 450 до 594 метра, а клима је континентална. Према попису становника из 2011. године, у овом селу је живјело 79 становника, док их је према попису из 2002. године било 129, од чега 45 Црногораца. Петрово Село је 1867. године имало 382 становника а 1884. године 579, указујући на тенденцију сталног раста. Једно вријеме број становника Петровог Села је био доста уједначен и кретао се од 1222 становника колико их је било 1948. године, па 1210 становника 1953. године, затим 1144 становника 1961. године, да би затим дошло до наглог пада, тако да је 1971. године село имало 589 становника, 1981. године 376 становника, затим 1991. године 224 становника, 2002. године 129, а 2011. године свега 79 становника. Многе црногорске породице у потрази за бољим условима живота одлазе у урбане центре, па данас Петровосељана највише има у Кладову, Белој Цркви, Неготину, Вршцу, Смедереву и околини, као и у Београду, Зајечару, Соко Бањи, Нишу и другим градовима широм Србије и претходне Југославије. Што се тиче Драгишића, већ више од четири деценије, у Петровом Селу не живи ни један потомак овог братства. Највише потомака родоначалника братства Драгишића, Драгише Радовића, данас живи у Кладову, али их има и у већини побројаних српских градова.

Као и за већину других црногорских досељеника у Кладово и Петрово Село, тако и за родоначалника братства Драгишића, Драгишу

Радовића, нема прецизних података о години доласка у ове крајеве. Једини, релевантни, писани извор је дело Косте Јовановића „Неготинска Крајина и Кључ”, из 1940. године, у издању Српске краљевске академије, гдје на 292. страни пише да су се Бурићи (Драгишићи) доселили 1858. године. Уколико узмемо да је то тачно, поставља се питање због чега Драгише Радовића или његових наследника, нема у ранијем попису становника Петровог Села из 1859. године. Са друге стране, годину 1870. (која се појављује у неким изворима), као година досељавања Драгишића (Радовића) такође, треба узети са резервом, имајући у виду да је Драгиша Радовић, према попису из 1884. године, имао 90 година, што значи да је 1870. године, када се, наводно, доселио у Петрово Село имао 76 година. Мало је вјероватно да би човјек, у том животном добу, кренуо на потпуно неизвјестан и далек пут.

Општа карактеристика која прати досељавања Црногораца у Кладово и Петрово Село (али и њиховог каснијег живота на овим просторима) је чињенаца да постоји јако мало, поузданих, писаних трагова, вјероватно због тога што су Црногорци, и на овим просторима, више били везани за традицију усменог преношења појединих догађаја, него записивања, упркос чињеници да писменост има дубоке корјене јер је прва школа у Петровом Селу отворена још 1872. године.

О дијелу историје Петровог Села говори и споменик у центру села подигнут погинулима у ратовима од 1912. до 1918. године и од 1941. до 1945. године. Споменик је подигнут у центру села, а откривен на Ивандан, 7. јула, 1973. године и на њему су исписина 94 имена погинулих ратника, у балканским и Првом свјетском рату, као и 26 из Другог свјетског рата, међу којима и имена погинулих Драгишића.

Насељавање Кличевца код Ваљева и живот у њему

Најстарији помени Ваљева датирају с краја XIV вијека гдје се спомиње као средњовјековни трг на раскршћу путева чувених дубровачких трговаца. Успон Ваљева као трговинског центра је трајао

Ваљево прије 1890. год.

све до доласка Турака у те крајеве средином XV вијека када полако постаје обична касаба. У периодима аустро-угарских ратова град је повремено бивао и у границама те монархије или као слободан град, али је углавном све до почетка XIX вијека био под турском влашћу. У самом центру на десној обали Колубаре налази се стара чаршија из Турског времена звана Тешњар. Најстарија сачувана зграда је Муселимов конак из XVIII вијека гдје су били оковани српски кнезови Алекса Ненадовић и Илија Бирчанин прије него су их Турци погубили 1804. године. Из историје је овај догађај познат као „сјеча кнезова”, па је исти убрзао устанак против вишевијековне владавине Отоманског царства. Позната је и кула Ненадовића на брежуљку изнад Ваљево из 1813. године која је у то вријеме служила као барутана. Крајем XIX и почетком XX вијека Ваљево је доживјело нагли развој па је у то доба изграђено више значајних грађевина као што су зграде гимназије, Окружног и Општинског суда, ваљевске штедионице и хотела Гранд и Секулић. Неке конкретне податке из новијег времена о оснивању општине и њеној више пута каснијој трансформацији наводимо из књиге: „Водич међуопштинског историјског архива Ваљево”, који је уједно и издавач 2004. год. Слиједи тих неколико редака. „Општина града Ваљево је основана 1839. године, као варошка општина. Припадала је срезу Тамнавском, од оснивања до 1871. године, а од тада до 1890. године, новооснованом Ваљевском срезу. По укидању Ваљевског среза припала је, до 1896. године Подгорском срезу, а потом до укидања 1944. године поново Ваљевском срезу, а данас је сједиште Колубарског округа. У саставу општине била су приградска села Бело Поље, Кличевац и Градац.”

Ваљево данас спада у већа и развијенија насеља, али и међу најстарија градска насеља у Србији. Градски дио Ваљево броји око 60 000 становника, док комплетна општина има око 95 000 становника. Општина Ваљево има врло повољан географски положај јер се налази у непосредној близини важних саобраћајница као што су магистрални

Ваљево данас

пут према Црној Гори, Босни и Херцеговини и Војводини, жељезничка пруга Београд – Бар, а од Београда је удаљен око 100 километара. Просјечна надморска висина је око 185 метара и кроз град протиче ријека Колубара. Постоји више народних легенди по којима је Ваљево добило име, тако по једној је Ваљево добило име по „ваљарицама” којих је било дуж обале Колубаре. По другима је име добило по доброј „ваљаној” земљи за обрађивање у котлини поред Колубаре, а по трећима Ваљево је добило име по групи уморних избјеглица, који су се бјежећи пред Турцима скотрљали „сваљали” с околних брежуљака у котлину.

Кличевац је село у непосредној близини Ваљева познато још од турских давнашњих времена. При пописима становништва из 1866. и 1874. године није засебно пописивано него у оквиру града Ваљева. Тек од 1884. године се засебно помиње и од тада му се издваја број домаћинстава и становништва.

Кличевац – куће Радовића

У новијој историји село се практично саставило са градом и ни по чему се не издваја од градске средине. Име је добило по највишем вису који се издиже - кличе из равнице и који се зове Кличевац, па одатле и селу такво име. У ово село су досељавали исељеници из Црне Горе највише средином XIX вијека, а Радовићи на челу са Радовим унуком, а Велишиним сином Милованом (Мирком-Миром) су доселили око 1870. године. Остало је записано: Село Кличевац код Ваљева, Радовића пет кућа досељених са Загреде, Чево, из Црне Горе, славе Аранђеловдан.

Насељавање осталих области у Србији

Крајем XIX вијека поједини наши рођаци бјежећи од сиротиње и глади почињу да насељавају одређене крајеве Србије гдје налазе колико толико боље услове, бар да се одрже у голим животима и спасе своје породице неминовног пропадања и биолошког нестанка.

У новим срединама су се окрепљивали, радили разне послове и полако подизали своје фамилије и стварали боље услове живота. Тако је Перован Мићов пред сам крај XIX вијека продао своје имање и напустио Луково и са породицом се населио негдје у околину Крагујевца. Исто је урадио и Окица Перов са својом породицом и из Праге крај Никшића 1901. године отишао у непознато, а тадашње српске власти су га распоредиле у село Матејевац код Ниша. Ту се није дуго задржао, слиједило је пресељење у село Велика Брајина код Медвеђе на самој граници са Косовом и Метохијом. Након извјесног времена, иако су се били добро скућили и заимали, опет су се преселили и настанили у Орлане код Подујева на Косову и Метохији. Неколико година након смрти свога супруга Лазара 1921. године, због тешких услова живота и глади и болести која је харала овим крајевима, Јока је са синовима Радоњом и Дамјаном стигла у Орлане гдје се већ био населио стриц њеног мужа Окица. Шездесетих година двадесетог вијека због изградње акумулационог језера у Орланима које је захватило и њихова имања Окичићи поново селе. Један број породица се пресељава у Прокупље, један број у Ниш, а један број у Раковицу код Београда гдје су оформили своја домаћинства. Негдје у исто вријеме кад и Јока Лазарева са синовима, и због сличних услова из Ораха је са сестром Ружом одселио Петар Благотин и настанио се у селу Голи Рид у околини Лебана и тамо су обоје формирали своје породице. Приликом исељавања последице Првог свјетског рата насељавана су многа мјеста у Србији па је тако само у Војводини иселило више породица Радовић из околине Никшића и населило се у Госпођинцима, Липару, Сиригу, Вишњевцу и Јабуци. Тако се породица Алексе Марковог иселила из Ораха у Госпођинце у општини Жабал, а одатле у Бању Ковиљачу, Сириг и Беоцин. Породица Јанка Марковог се након одласка из Ораха населила у Липар у општини Кула. Из Рађева су се иселиле породице Миладина и Николе Милутиновог (Дошовог) и населиле се у Вишњевцу код Суботице. Миладинова породица је избијањем Другог свјетског рата из Вишњевца пошла у избјеглиштво у село Јабука код Панчева и ту је остала и након рата. Такође, због лоших услова живота из Лукова су уочи Другог свјетског рата са породицама одселили Бошко и Радоје Новичини на Косово и Метохију гдје су у околини Ђаковице добили земљу и лијепо се снашли, али избијањем рата морали су назад и једва су извукли живе главе од шиптарских националиста који су протјерали већину црногорског живља које је било досељено тамо. Након завршетка рата у потрази за бољим животом Бошко и Радоје са својим фамилијама опет селе, овога пута у Врбас гдје и данас живе

њихови потомци. Из Ораха су послје Другог свјетског рата у Врбас преселиле породице Саве Божова и Бошка Јовичина. Појединачних селидби и пресељења због различитих потреба је било стално и оне трају до данашњих дана, тако да је скоро немогуће набројати сва мјеста земљине кугле куда све има наших рођака. Осим Црне Горе и Србије има нас у Македонији, Босни и Херцеговини, Хрватској, Словенији, Њемачкој, Норвешкој, Швајцарској, Француској, Канади, Сједињеним Америчким Државама и Аустралији.

Орлане је насеље у општини Подујево на Косову и Метохији. Предање каже да је српски Кнез Лазар, године 1381. Орлане приложио својој задужбини – манастиру Раваници. Изнад обале, на српском гробљу, су постојали остаци старе српске цркве за коју се вјерује да је била посвећена светом Константину

Орлане

и Јелени. Према народном предању, поред наведене цркве су били дворови Павла Орловића, чувеног косовског јунака опјеваног у народној пјесми „Косовка дјевојка”. Један дужи период од почетка двадесетог вијека па све до 1961. године у овом селу су живјели Окичићи. Тачније, у Орланима су живјели Окичини потомци доселивши из Велике Брајине код Медвеђе, а Радојичини потомци су им се придружили тек након завршетка Првог свјетског рата. Садашње село се налази на обали ријеке Батлаве и вјештачког Батлавског језера на надморској висини од 654 метра. У Орланима данас нема Окичића.

Лебане

Лебане се налази на магистралном путу Лесковац Приштина и као територија спаја Јужно Поморавље са Косовом и Метохијом. Налази се на 275 метара надморске висине и спада

у најнеразвијеније општине у Србији. Многе бивше фирме које су некада радиле посебно из области текстилне и металске индустрије су угашене и више не раде, тако да изузев неких ситнијих појединачних случајева привреда углавном тавори. Лебане данас има око 9 270 становника. У склопу општине Лебане налази се село Голи Рид гдје је послије Првог свјетског рата из Ораха крај Никшића доселио Петар Благотин са сестром Ружом и гдје је он формирао породицу, а Ружа се удала у село Ђаке код Куршумлије. Голи Рид је 1948. године имао 158, осамдесетих година прошлог вијека око 130, а сада их има око 60 становника. У Лебану и дан данас има Радовића.

Госпођинци су старо питомо равничарско мјесто у општини Жабал у Војводини које се налази на надморској висини од 80 метара и које је повезано асфалтним и жељезничким путевима са свим важнијим насељеним мјестима у Војводини. У атару овога насеља се налазе велике површине најквалитетнијег обрадивог земљишта на којему се сију

Госпођинци

кукуруз, пшеница, шећерна репа, сунцокрет и паприка. Госпођинци су данас, за разлику од давних времена уређено и чисто бачко мјесто са широким асфалтираним улицама и кућама постављених у реду што указује на прави панонски тип насеља. Становници Госпођинаца имају све услове за лијеп живот, а посебно се поносе својом школом која је овдје изграђена далеке 1763. године. У насељу је 1948. године живјело око 3 200 становника, седамдесетих година прошлог вијека око 3 600, а данас око 3 800 становника, што га означава као једно од ријетких мјеста гдје број становника не опада, већ напротив расте. У Госпођинцима је након Првог свјетског рата доселила и једно вријеме живјела породица Алексе Марковог из Ораха. У Госпођинцима данас нема Радовића.

Липар је насеље у данашњој општини Кула у средишњем дијелу Бачке у којем су послије Првог свјетског рата своје будуће мјесто живота нашла и породица Јанка Марковог из Ораха. Све до 1947. године када су многа мјеста у Војводини промијенила своја имена Липар се

звао Емушић. И Липар је тада добио данашње име. У подручју овог насеља се налазе велике површине најквалитетнијег обрадивог земљишта на којем се сију кукуруз, пшеница, шећерна репа, паприка, сунцокрет и остале културе. У Липару данас нема стално настањених Радовића.

Липар

Сириг је насеље у западном дијелу данашње општине Темерин, на надморској висини од 82 метра, такође у средишњем дијелу Бачке. Настао је на имањима која су била у власништву Српске православне цркве 1926. и 1927. године гдје је тадашњом аграрном реформом могућност да изграде насеље добило

Сириг

око 200 породица. Свако домаћинство је добило плац за изградњу куће и по 5 хектара земље. Већина оснивача села потичу из Босне и Херцеговине. И у Сиригу су мјесто становања нашли потомци Алексе Маркова поријеклом из Ораха крај Никшића. Сириг је од Темерина удаљен 6 км а од Новог Сада око 20 км и на раскрсници је међународног пута Нови Сад – Суботица и регионалног пута Озаци – Темерин. Од његовог оснивања до 1930. године Сириг је територијално припадао општини Туња, срез Стари Бечеј да би због бољих саобраћајних веза и територијално боље повезаности од тада припао општини Темерин. Услед честих административних реорганизација општина и срезова једно вријеме послје Другог свјетског рата Сириг је био општина у Новосадском срезу све до 1955. године када је новом реорганизацијом припао општини Темерин и тако остао до данашњих дана. У Сиригу и данас има Радовића.

Бања Ковиљача је градско насеље града Лознице смјештена у подножју планине Гучево уз магистрални пут Зворник Лозница и

припада Мачванском округу. Налази се у Западној Србији на надморској висини од 128 метара у региону који се зове Подриње по ријеци Дрини која тим простором протиче. Позната је по изворима сумпоровите воде која љековито дјелује за многе болести па је ту и саграђено велико и модерно љечилиште које је отворено преко читаве године. У Ковиљачи је своје мјесто живота нашла доста бројна породица Мирка Алексина поријеклом из Ораха крај Никшића. Упркос добрим природним условима данас у Ковиљачи живи само један члан породице Радовић.

Бања Ковиљача

Вишњевац је насеље на јужном ободу града Суботице, оивичено најплоднијим ораницама према насељу Чантавир. Земља у подручју овог насеља је једна од најквалитетнијег обрадивог земљишта на подручју Војводине гдје могу да се сију кукуруз, пшеница, шећерна репа, паприка, сунцокрет и остале културе. У овом мјесту су на-

Вишњевац

кон Првог свјетског рата своје мјесто становања нашле породице Николе и Миладина Милутинових (Дошових) синова из Рађева, из некадашње општине Луково. У овој мјесној заједници тренутно живи око 600 становника. Данас у Вишњевцу нема стално настањених Радовића.

Јабука је сеоско насеље на територији града Панчева у Јужнобанатском округу Аутономне покрајине Војводине у Републици Србији. Позната је као насеље у Србији са највишим процентом етничких Македонаца у Србији. Насеље је доста старо и вјерује се да су га основали српски рибари који су на лијевој обали ријеке Тамиш пронашли јабуково дрво и под њим саградили прве куће, тако да је по тој јабуци насеље

добило данашње име. У току Другог свјетског рата се из Вишњевца под најездом окупатора склонила породица Миладина Милутиновог (Дошовог). Ту су провели читави период трајања рата, и након завршетка рата ту су и остали. Данас у Јабуци нема стално настањених Радовића.

Јабука

Као и у више ранијих наврата, тако је након завршетка Другог свјетског рата, у периоду од 1945. до 1948. године вршено, овога пута планско исељавање Црногорског становништва у Војводину гдје је махом било обухваћено сеоско становништво. Земља је била разорена ратом, добрим или већим дијелом уништена и опустошена тако да у појединим крајевима Црне Горе није било услова ни за какав живот. Многе породице су у току рата страдале, куће биле запаљене и изгореле, окућнице запуштене тако да је за њих колонизација изгледала као једини спас. Али то није ишло нимало глатко, напротив морало се обезбиједити много стамбеног простора и земље за обраду, организовати превоз породица, њихов распоред по унапријед припремљеном плану, разни административни послови, итд. Све ово је морало да се уради у складу

Црногорски колонисти у припреми за пут у Војводину после Другог свјетског рат

са Законом о аграрној реформи и колонизацији чије спровођење су контролисале преко својих представника силе побједнице Другог свјетског рата. Овим законом је одређено да додијељено земљиште и друга имовина прелази у приватну својину домаћинства коме је додијељено и одмах се уписује у земљишне књиге. Интересантно је да се право власништва уписује на све чланове домаћинства којему

је земља додијељена, а не само на старјешину тако да сви чланови домаћинства имају једнака сувласничка права. Право на додјелу земљишта је одређивано према мјесту или крају као и федералној јединици одакле су колонисти, а остваривали су га: земљорадници без земље или с недовољно земље који су били борци партизанских јединица Народно-ослободилачке војске (НОВ) Југославије, инвалиди Другог свјетског рата, инвалиди из прошлих ратова, породице и сирочад изгинулих бораца Народно-ослободилачког рата (НОР-а) и породице жртва фашистичког терора у току Другог свјетског рата. Величина земље која се додјелјивала износила је од осам до дванаест катастарских јутара обрадиве земље за једну кућну заједницу, односно за једно домаћинство. Изузетно се преко овог минимум додјелјивало до 30% народним херојима и њиховим породицама, официрима Југословенске армије који су по занимању земљорадници, као и многочланим породицама. Такође је одређено да се додијељена земља у року од петнаест година не може даље раздјелјивати, продавати, давати у закуп, заложити или отуђити на било који начин изузев приликом диобе домаћинства или евентуалне размјене.

Аграрни савјет Федеративне Народне Републике Југославије (ФНРЈ) је у почетку 1945. године утврдио планове и квоте свих федералних јединица за насељавање у Војводину. Квота Црне Горе је била 7000 породица, односно домаћинстава. Планом је било предвиђено да свих 7000 породица из Црногорске квоте насели Бачку као један шири дио територије Војводине. У оквиру Црне Горе даље је план разрађен по срезовима тако да је Никшићки срез добио могућност иселења 1200 домаћинстава, а за мјесто насељења је одређен Врбас (Стари и Нови Врбас спојени у једно). Припрему и одабир колониста су вршили Народни одбори и остали органи власти по општинама и срезовима најприје позивајући за пријављивање, касније предлажући и учествујући у доношењу одлука о пресељењу. Приликом ових активности увијек се истицало да ће земљу добити само они који ће је сами и обрађивати. Пријаве, односно молбе за пресељење су садржале одређене податке и то: име и презиме носиоца домаћинства; податке о члановима домаћинства, њихов број, старост и учешће у рату; опис и вриједност имовине коју тренутно посједује; мјесто гдје желе пресељење. Након више прођених инстанци од предаје молбе преко разних комисија и надлежних министарстава у општинама, срезовима, републици и на крају до Комисије за аграрну реформу и колонизацију гдје се доносила коначна одлука заинтересовани, односно они који су од локалних власти одређени, су могли да се спремају за пут наравно ако је сва процедура задовољена и молбе

позитивно ријешене. До краја 1945. године Црна Гора је остварила више од половине планиране колонизације.

Први воз са црногорским колонистима међу којима је био и један број из Никшићког среза као и Луковске општине је стигао у Врбас почетком септембра 1945. године. Следећа два доласка су била у новембру и децембру да би велика студен која је била те зиме прекинула насељавање до почетка прољећа сљедеће године. Нова етапа насељавања је била у марту 1946. године да би се процес досељавања наставио током читаве 1946. и 1947. године. Овим колонистима је прикључен и један број предратних црногорских породица бивших колониста с Косова и Метохије које су почетком рата отуда протјеране. Након спроведене колонизације новопридошло становништво се уклопило и прилагодило животу у новим околностима, док један мањи број није могао никако пребољети завичај па се касније вратио на родно огњиште.

Треба напоменути да исељавање, односно одлазак у потрагу за послом није престајао и непрестано га има и до данашњих дана тако да су многи братственици нашли своје стално мјесто боравка у новим срединама широм земљине кугле.

Врбас је град у средишњем дијелу Бачке. Први помени у писаним изворима о Врбасу датирају још из XIV вијека, али се поуздано зна да његова историја сеже много даље у прошлост. У XIX вијеку захваљујући прокопавању више канала и изградњи пруге Пешта-Суботица-Нови Сад Врбас је полако постојао индустријско-занатски и

Врбас

трговачки центар. Отвориле су се и основне школе, занатска школа и на крају и гимназија. Након Другог свјетског рата у општини Врбас се населио велики број колониста махом из Никшића и околине, а међу њима је био и један број Радовића из Ораха, Рађева, Ивања и Лукова. Тренутно у граду Врбасу живи око 20 000 становника које је по националној структури веома нехомогено и различито. Данас у Врбасу живе потомци Саве Божова из Ораха, Радула Милутиновог (Дошовог) из Рађева, Блажа Вукосавовог (Вучиновог) из Ивања, Бошка Новичиног и Радоја Новичиног из Лукова.

Змајево је насеље у општини Врбас у Јужној Бачкој на магистралном путу између Новог Сада и Врбаса. Према разним изворима Змајево је старо насеље које су прво насељавали сточари да би временом мијењало свој изглед све до данашњих дана. Змајево је мијењало и своја имена, а најпознатија су у XX вијеку Пашићево до 1947. године када своје име мијења у садашње име Змајево. У Змајеву је након Другог свјетског рата живјела бројна породица Гаврила Вукосавовог (Вучиновог) са Ивања. Данас у Змајеву стално живи Даринка (Мица) Гаврилова дочекујући и испраћајући своје најближе који је редовно посјећују и обилазе.

Змајево

Радови потомци – исељеници из Црне Горе

I Радови потомци исељени са Загреде:

1. Радови синови Пејо, Милутин, Марко, Шћепо, Туро и Богдан иселили су крајем XVIII вијека у Драгову Луку поред Никшића. Десило се то, по предању у времену 1792 до 1800. године.

2. Радов син Драгиша одселио је са Загреде за Србију и населио се у Кладово у времену од 1858. до 1870. године.

3. Радов унук, а Велишин син Милован (Мирко-Миро) одселио је са Загреде за Србију и населио се у Кличевцу код Ваљева послје 1866. године, највјероватније око 1870. године.

4. Радов унук, а Велишин син Шалета одселио је са Загреде за Србију и населио се у Пожаревац око 1883. године. Ту је живио све до 1896. године када је највјероватније успоставио везу са најближим рођацима и преселио у Кличевац код Ваљева.

II Исељавање до краја Првог свјетског рата:

*Милутинов огранак:

1. Богдан Милутинов (Дошов) из Рађева, послје балканских ратова отишао у Америку у потрази за послом и тамо заувјек остао.

***Марков огранак:**

1. Окица Перов из Праге иселио са породицом 1901. године, прво у село Матејевац код Ниша, затим Велику Брајину код Медвеђе и на крају у Орлане код Подујева на Косову и Метохији.

***Туров огранак:**

1. Симо Глигоров из Глибавца почетком XX вијека отишао у Америку у потрази за послом и тамо заувјек остао.

2. Милета Глигоров из Глибавца почетком XX вијека отишао у Америку у потрази за послом и тамо заувјек остао.

III Исељавање између Првог и Другог свјетског рата:

***Милутинов огранак:**

1. Миладин Милутинов (Дошов) из Рађева се у периоду од краје Првог свјетског рата до 1928. године населио у село Вишњевац код Чантавира у Суботичком округу. Одатле је за вријеме Другог свјетског рата прешао у село Јабука код Панчева гдје је и остао.

2. Никола Милутинов (Дошов) из Рађева се у периоду од краја Првог свјетског рата до 1928. године населио у село Вишњевац код Чантавира у Суботичком округу.

***Марков огранак:**

1. Јована (Јока) Лазарева (Прага) са синовима Дамњаном и Радоњом иселила у Орлане на Косову 1921 године. Јока је са синовима пошла из Никшића гдје се почетком Првог свјетског рата Радојица са породицом био склонио мислећи да ће лакше пребродити ратне страхоте.

2. Алекса Марков из Ораха се са породицом у времену 1921. до 1925. године населио у мјесту Госпођинци у Војводини у данашњој општини Жабаљ.

3. Јанко Марков из Ораха се са породицом је у времену 1921. до 1925. године населио у мјесту Липар у Војводини у данашњој општини Кула.

4. Петар Благодин из Ораха је са сестром Ружом убрзо послје Првог свјетског рата 1921. године отишао у Србију и населио се у селу Голи Рид код Лебана.

***Туров огранак:**

1. Бошко Новичин је из Лукова иселио на Косово и Метохију у

околину Ђаковице непосредно пред Други свјетски рат и на почетку рата се вратио са својом и породицом свога брата Радоја који је био већ у њемачком заробљеништву.

2. Радоје Новичин је такође из Лукова иселио на Косово и Метохију у околину Ђаковице непосредно пред Други свјетски рат и његова породица се почетком рата заједно са Бошковом вратила док се Радоје из заробљеништва вратио на крају рата.

IV Исељавање послје Другог свјетског рата:

***Милутинов огранак:**

1. Радуле Милутинов (Дошов) се из Рађева населио у Врбас 1946. године.
2. Гаврило Вучинин се из Ивања населио у Змајево 1946. године.
3. Блажо Вучинин се из Ивања населио у Врбас 1946. године.

***Марков огранак:**

1. Сава Божов се из Ораха населио у Врбас 1946. године.
2. Бошко Јовичин се из Ораха населио у Врбас 1946. године.

***Туров огранак:**

1. Бошко Новичин се из Лукова населио у Врбас 1946. године.
2. Радоје Новичин се из Лукова населио у Врбас 1946. године.

Ратови

У прошлим временима је било сталних сукоба и ратова са разним непријатељима и освајачима тако да је велики број Црногораца изгинуо у тим сукобима. Исто се то дешавало и у Србији. Радови потомци, од којих један дио одавно живи у Србији су такође били актери тих сукоба који су вођени прво за ослобођење од Турака, а затим од аустро-угарског, њемачког, италијанског, бугарског и разних других поробљивача. У Црној Гори су се скоро стално водиле борбе противу турског завојевача и практично се пушка није испуштала из руку. Могло би се слободно рећи да је основно занимање свих радно способних мушкараца било војничко, то јест одбрана од поробљивача па тек онда неко друго, сточар или земљорадник на примјер. Споменућемо само неке битке против Турака у којима су

учествовали наши преци у Црној Гори, а многи су заувјек у њима оставили своје кости. Битка у кланцу Дуга код Никшића 1862. године, битка на Вучјем Долу 1875. године, битка на Крсцу голијскоме 1877. године, битка за ослобођење Никшића 1878. године и друге. Обзиром да су се наши рођаци у Петровом Селу и Ваљеву населили у времену од 1858. до 1870. године, они су имали прилику да ратују и у Црној Гори и Србији. Овдје наводимо њихова имена, а у посебном одјелку ће бити више ријечи о свим Радовим потомцима који су погинули у свим оружаним сукобима од почетка XIX вијека, преко балканских, Првог свјетског, Другог свјетског и све до грађанског рата у Југославији и касније бомбардовања Савезне републике Југославије 1999. године. Радови потомци погинули до балканских ратова: Милутин Радов из Драгове Луке, Марко Радов из Драгове Луке, Богдан Радов из Драгове Луке, Вуле Мићов из Лукова, Бошко Јовов из Праге, Перо Николин из Драгове Луке, Шћепо Михаилов из Глибавца, Горчин Перов из Драгове Луке, Туко Милетин из Лукова, Ђурко Милетин из Лукова, Ђоко Живков из Лукова, Радован (Вучина) Јованов из Лукова, Радован Драгишин и Теодор Драгишин.

Први балкански рат је почео почетком октобра 1912. године када је Црна Гора објавила рат Турској и трајао је нешто мање од осам мјесеци. (08.10.1912–30.05.1913). Предходно су уз пордшку Русије у прољеће 1912. године Србија, Црна Гора, Грчка и Бугарска склопиле Балкански савез против Турске ради

Борбе око Скадра

ослобођења дјелова Балканског полуострва које је још увијек било под турском влашћу. Неколико деценија раније ове земље су успјеле да се дјелимично одвоје од Отоманског царства и добију засебну територију. Све четири земље су у то вријеме биле краљевине и њима је тај рат осим ослобођења, био прилика да још више прошире своје границе. У Првом балканском рату на Скадру су погинули: Вељко Јанков из Ораха, Станко Глигоров из Глибавца и Неђељко Јаковов из Лукова, док је од последица рањавања убрзо умро и Раде Костин из Лукова.

Прво је Црна Гора објавила рат Турској 08. октобра 1912. године, Србија и Бугарска 17. октобра, а Грчка један дан касније. Чланице савеза нијесу бог зна биле много сложне па је свака на неки начин ратовала засебно и на посебном фронту. Војска краљевине Црне Горе је водила борбе око заузимања Скадра и имала борбене операције у Санџаку и Метохији, а војска Краљевине Србије је имала операције на Косову и Метохији, познатој Кумановској бици и бици код Битоља. Грчка и Бугарска су такође водиле своје операције, мада су Бугари имали и једну заједничку операцију са Србима. Ипак два главна догађаја у току Првог балканског рата су борбе за Скадар и Кумановска битка које су се завршиле поразом отоманске војске. Први балкански рат је завршен закључењем мира у Лондону 30. маја 1913. године гдје су и Србија и Црна Гора добиле неке територије, али су се неких морале и одрећи. Добиле су и подијелиле територију Санџака, али им није дозвољено да задрже територију данашње Албаније. Територија Македоније је остала недефинисана иако је званично била под српском управом.

Кумановска битка 1912. године

То је изазвало велико незадовољство Бугара јер су се Србија и Бугарска биле договориле још прије почетка Првог балканског рата о подјели Македоније. Ту је и Грчка имала своје интересе сматрајући да и њој као чланица савеза мора припасти један дио. Али пошто су велике силе одлучиле другачије, само неколико дана касније Бугарска је објавила рат Србији што је био званични почетак Другог балканског рата. Ратне операције су започеле између дотадашњих савезника Бугарске и Србије нападом бугарске војске на српске положаје у ноћи између 29. и 30. јуна 1913. године. Овај рат је трајао мјесец дана и завршен

Битка на Брегалници 1913. године

је 31. јула. Овим нападом бугарске војске на српске положаје почела је Брегалничка битка и она је трајала до 09. јула 1913. године. Поред битке на Брегалници, било је још неколико борбених операција у којима је учествовао и Дечански одред са црногорском војском. Други балкански рат је завршен закључивањем мира у Букурешту 10. августа 1913. године. У оба балканска рата је било много војних и цивилних жртава, али тачан број никада није утврђен. Балкански ратови су коначно допринијели да Османско царство остане без својих територија на Балкану изузев једног веома малог дијела. У оба балканска рата је учествовао и један број наших братственика, а неки од њих су и оставили своје кости у појединим биткама тих ратова.

Још се нијесу биле залијечиле ране из балканских ратова, а већ 28.06.1914. године је започео Први свјетски рат. Упркос неспремности и војске Краљевине Црне Горе и војске Краљевине Србије морало се поново у рат. У току Првог свјетског рата су вођене крваве борбе и

Битка на Церу 1914. године

многобројне битке све до коначног ослобођења. У почетку рата је војска Краљевине Србије однијела двије сјајне побједe и поразила војску Аустро-угарске и то у биткама које су вођене на Церу у августу мјесецу 1914. године, а затим и Колубари у новембру и децембру, такође 1914. године.

Након ових битака настаје краће затишје, да би Војска Краљевине Србије заједно са Краљем, Владом и дијелом народа пред најездом много бројчанијег, снажнијег и технички опремљенијег непријатеља морала да се повлачи, један дио преко Албаније, а други дио преко Црне Горе према Јадранском мору

Битка на Колубари 1914. године

и савезницима. У току битке на Церу су погинули Драгиша Окичин Окичић из Орлана и Саво Милованов (Мирков-Миров) из Кличевца, општина Ваљево. Постоје подаци да су у овим ратовима учествовали и погинули Живко Томичин и Милан Петков Драгишићи из Петровог Села. Истина, остало је неразјашњено дали су обојица погинули у Балканским ратовима, можда по један у Балканским и Првом свјетском рату, а можда обојица у Првом свјетском рату.

У почетку Првога свјетскога рата црногорска војска је била развучена на великој дужини фронта и предходно изнурена балканским ратовима у недостатку људства, оружја и муниције пружала страховити отпор неколико пута бројчано јачим и технички опремљенијим аустро-угарским јединицама. Црногорске јединице су

Битка на Мојковцу 1916. године

наступале чак до обронака Романије и једно вријеме држале велику слободну територију. И у овом рату су се Радовићи одазвали позиву домовине и активно у њему учествовали. У мјесту Боботово Гробље на граници између тадашње Аустро-угарске царевине и Црне Горе је почетком рата погинуо Митар Јаковов из Лукова. У том период је посебно позната и славом овјенчана чувена Мојковачка битка која се одиграла на Бадњи дан и Божић 06. и 07. јануара 1916. године у околини Мојковца гдје је Санџачка војска Краљевине Црне Горе зауставила Аустро-угарску офанзиву и омогућила повлачење војске Краљевине Србије према Јадранском мору. Када је Аустро-угарска команда примијетила да један дио Српске војске има намјеру да се повлачи преко територије Краљевине Црне Горе схватила је да би пресијецањем тог правца разорила српску војску и истовремено лакше заузела Црну Гору. Стање у Црногорској војсци било веома тешко гдје је војницима недостајало довољно хране и одјеће, посебно у екстремно високом снијегу и ниским температурама, нијесу имали довољно муниције за своје пјешадијско наоружање, а од артиљеријског наоружања су имали извјестан број топова са малим залихама граната. Упркос много опремљенијој и надмоћнијој Аустро-угарској војсци Црногорска војска је надчовјечанским напорима успјела да одбрани правац и омогући српској војсци одступање према Јадранском

мору. Ово је била посљедња већа операција Црногорске војске у Првом свјетском рату и након пада Ловћена Црна Гора је морала да капитулира. Али са поразом се црногорски родољуби нијесу мирили па су се многи одметнули у шуме и нападали аустро-угарске постаје којих је било скоро у сваком селу.

Крајем 1917. године жупски комити су у близини мјеста Крстоваче које су припадале луковској општини, а налазе се на самој граници са Жупом, ликвидирали злогласног аустро-угарског официра Фрања Ферјанчића који је предводио аустро-угарске војнике у чињењу злочина над народом тог краја. Фебруара мјесеца

Некадашња аустро-угарска касарна у Лукову са затвором (волтом) за вријеме Првог свјетског рата

1918. године је на подручју Лукова, Драговољића и дијела Жупе никшићке на звјерски начин стријељано и побијено 82 мјештана на челу са попом Милованом Поповићем. У то вријеме аустро-угарске окупације, а посебно 1917. и 1918. године је у Црној Гори владала велика глад и харала заразна болест у народу позната као „шпањолица”. Само на тадашњој територији Луковске општине је што од глади, што од болести нестала једна трећина становништва. Ипак ни са овим звјерствима нијесу убили у народу његов ослободилачки дух који се коначно остварио крајем 1918. године. Међу стријељаним Луковцима и Драговољићима се налазе и браћа Спасоје (Пајо) и Вукосав (Вучина) Вулови Радовићи. У аустроугарским затворима и логорима су још страдали Милуша, супруга Новице Јаконова Радовића и Машан Новичин Радовић из Праге који је тада живио у Драговољићима.

Након голготе коју је Српска војска издржала повлачећи се према Јадранском мору, а посебно преко Албанских беспућа она се опоравила и у новоотвореном Солунском фронту активно учествовала. У саставу ових јединица је био велики број добровољаца из Црне Горе који су стизали чак и из Америке. Најзначајнија битка из овог периода је била битка на Кајмакчалану или како су Срби говорила на „Капији слободе” која се одиграла 12. и 13. септембра 1916. године. Од тог датума је прошло пуне двије године до коначног ослобођења и Србије и Црне Горе. У битци на Кајмакчалану је погинуо Петар Окичин Окичић из Орлана. Остали наши братственици погинули у Првом свјетском рату

су: Мирко Томичин Драгишић из Петровог Села и Митар Павлов Радовић из Кличевца. Непосредно након Првог свјетског рата у сукобу са актуелним властима Црне Горе су погинули браћа Ђорђије и Миладин Стеванов из Праге.

Битка на Кајмакчалану 1916. године

Други свјетски рат је почео 01. септембра 1939. године и трајао је до 02. септембра 1945. године. Овај рат је био глобалног типа и у њему су биле укључене све велике свјетске силе. Постајала су два војна савеза и то силе Осовине и Савезници. У историји ратовања Други свјетски рат је обухватао највише територија и људства. У њему је било укључено преко 100 милиона људи и више од 30 држава свијета. У том рату је страдало преко 50 милиона жртава, помињу се чак цифре и до 85 милиона од чега је нај-

Споменик стријељаним родољубима 1942. године под Требјесом.

већи број цивила. Овај рат је познат по многим злочинима, посебно логорима смрти гдје је страдао огроман број људи. Наш братственик Радован Милованов из Ораха је управо страдао у Аушвицу једном од таквих логора. У Краљевини Југославији која је била организована по бановинама и у Црној Гори и Србији се водио крвави рат против непријатеља, али и између себе. У њему су учествовали партизани против спољњег окупатора, прије свега Њемачке и Италије којима су се врло брзо придружиле и неке околне државе и новоформиране државе под окупаторском влашћу. Ратовали су и четници против окупатора, ратовали партизани против четника и обрнуто, а највише

је и у Црној Гори и у Србији страдао народ. Овај рат у Југославији је имао и обиљежје револуције гдје је у току рата дошло до укидања краљевине и формирања републике на челу са комунистима. И у овом рату је учествовало доста Радових потомака, а један дио је оставио кости широм Југославије, а некима се изгубио сваки траг тако да су се њихове породице дуго времена послје рата надале да ће се однекуда појавити. На споменику стријељаним родољубима 1942. године испод брда Требјеса у Никшићу стоје уписана имена Вељка Милутиновог Радовића из Глибавца и Војина Новичиног Радовића из Лукова. Међу стријељаним родољубима се налази и име Николе Мирашевог Бечановића из Жупе Никшићке чија мајка Стануша је кћерка Новице Перова Радовића из Праге који је живио у Драговољћима. И у другим мјестима Црне Горе и Србије постоје обиљежја и споменици борцима за слободу из Другог свјетског рата гдје су уписана и имена неких палих Радовића, али због недостатка потпунијих информација нијесмо били у могућности до детаља све обрадити. Наводимо њихова имена: Радоје Спасојев (Пајов) из Лукова, Дамјан Вукосавов (Вучинов) из Ивања, Момчило Бошков из Ораха, Машан Видаков из Ораха, Драгутин (Дашо) Машанов из Ораха, Војислав Петров из Голог Рида код Лебана, Горчин Марков из Лукова, Лазар Милинков (Милов) из Глибавца - живио у Београду, Светислав Илијин из Кличевца. Не можемо никако заборавити и братственике који су такође борили против освајача и непријатеља народа али су сплетом разних околности имали другачију судбину. А они су: Дамјан Лазарев Окичић из Орлана, Милован Стеванов из Праге, Миливоје Обренов из Лукова и Никола Савов из Кличевца.

Ни ратна збивања током крвавог распада југословенске државе у периоду 1991–1995. године нијесу могла да заобиђу наше братство. У том, како га данас називају грађанском рату као припадници Југословенске народне армије (ЈНА) су погинула тројица младих људи. Сва тројица су из бивше Луковске општине и имали су између 19 и 25 година старости. Били су то Зоран Мартинов из Рађева, Обрен (Баја) Владимиров из Праге и Раде Миладинов из Врбаса.

Некада сједиште Луковске општине, сада Мјесне заједнице Луково.

Радови потомци погинули у свим ратовима

У наредном дијелу наводима имена свих Радовића, Драгишића и Окичића који положише своје животе и оставише своје кости за слободу Црне Горе, Србије и Југославије у ратовима против разних освајача и поробљивача који су жељели да ове територије приграбе за себе. Вјерујемо да смо успјели прибавити бар основне податке за све погинуле братственике у разним ратовима, а ако у томе нијесмо успјели и некога изоставили унапријед се извињавамо јер таквих намјера нема нити постоји субјективна кривица обрађивача, већ једноставно је по сриједи недостатак података.

Радови синови погинули у ратовима против Турака:

1. Милутин Радов (Драгова Лука) погинуо у околини села Ржишта у Пјешивцима.
2. Марко Радов (Драгова Лука) погинуо у Дулићима у Херцеговини.
3. Богдан Радов (Драгова Лука) погинуо у борбама око Никшића у периоду 1804–1810. године.

У наставку је по огранцима наведен списак погинулих и несталих у ратовима вођеним на просторима гдје су живјели Радови потомци. Уписани су они за које се поуздано зна да су на било који начин учествовали, а затим погинули или нестали у вртлозима ратова, а због недостатка информација и адекватних сазнања и доказа могуће је да постоји још оних који су доживјели исту судбину, а уписани су као преминули.

I Пејо Радов:

1. Вуле Мићов (Луково), погинуо у борби против Турака на Крцу голијскоме 1877. године.

II Милутин Радов:

1. Спасоје-Пајо Вулов (Ивање), стријељан за вријеме Првог свјетског рата од стране аустро-угарског окупатора у Ивању 1918. године.
2. Вукосав (Вучина) Вулов (Ивање), стријељан за вријеме Првог свјетског рата од стране аустро-угарског окупатора у Ивању 1918. године.

3. Радоје Спасојев-Пајов (Луково), погинуо почетком 1942. године као припадник Народно-ослободилачког покрета (НОП) у Кривошијама, између Грахова и Рисна.

4. Дамјан Вучинин (Ивање) као цивил убијен 1944. године од стране припадника четничких јединица у Јагодини.

5. Зоран Мартинов (Рађева), погинуо на дубровачком ратишту 1992. године као припадник резервног састава Југословенске народне армије (ЈНА).

III Марко Радов:

1. Бошко Јовов (Орах), погинуо у борби против Турака у Брестицама Цуцким.

2. Перо Николин (Драгова Лука), погинуо у турској засједи у Товићу у близини Никшића око 1860. године.

3. Вељко Јанков (Орах), погинуо у Првом балканском рату на Скадру 1913. године.

4. Драгиша Окичин (Орлани), погинуо у Првом свјетском рату у бици на Церу 1914. године.

5. Петар Окичин (Орлани), погинуо у Првом свјетском рату у бици на Кајмакчалану 1916. године.

6. Машан Новичин (Прага-Драговољићи), заробљен од стране аустро-угарске војске у Првом свјетском рату и нестао у њиховим логорима 1917–1918. године.

7. Ђорђије Стеванов (Прага), погинуо у Праги након завршетка Првог свјетског рата у сукобу са представницима нове власти у Црној Гори 1919. године.

8. Миладин Стеванов (Прага), погинуо у Праги након завршетка Првог свјетског рата у сукобима са представницима нове власти у Црној Гори 1919. године.

9. Момчило Бошков (Орах), погинуо као политички комесар чете у Петој пролетерској бригади 1943. године на Сутјесци.

10. Машан Видаков (Орах), стријељан за вријеме Другог свјетског рата од стране Седме њемачке СС дивизија „Принц Еуген” и италијанске „Ферара” дивизије у Ораћу 1943. године.

11. Драгутин (Дашо) Машанов (Орах), погинуо у току Другог свјетског рата као припадник партизанских јединица у борбама против Њемаца на брду Тараш код Даниловграда 1944. године.

12. Војислав Петров (Голи Рид код Лебана), погинуо у току Другог

свјетског рата као припадник партизанских јединица у Босни 1944. године и тамо му остале кости.

13. Радован Милованов (Орах), био у току Другог свјетског рата у заробљеништву и уморен у логору Аушвиц 1945. године.

14. Дамјан Лазарев (Орлани) је као припадник четничког покрета нестало у току Другог свјетског рата.

15. Милован Стеванов (Прага) је нестало у току Другог свјетског рата у Словенији 1945. године.

16. Обрен Владимиров (Прага) је погинуо у току грађанског рата у Југославији као активни подофицир Југословенске народне армије (ЈНА) на дубровачком ратишту 1991. године.

IV Шћепо Радов:

1. Шћепо Михаилов (Драгова Лука), је погинуо за вријеме турске владавине у мјесту Концила у планини Војник.

V Туро Радов:

1. Горчин Перов (Драгова Лука) је погинуо у мјесту Папратни Бријег испод Јаворка око 1858. године.

2. Туко Милетин (Луково) је погинуо у борби против Турака на Крцу голијскоме 1877. године.

3. Ђурко Милетин (Луково) је погинуо у борби противу Турака на Крцу голијскоме 1877. године.

4. Ђоко Живков (Луково) је погинуо у борби противу Турака на Новшићима код Гусиња 1879. године.

5. Радован (Вучина) Јованов (Луково) је погинуо у бугарско-турским ратовима у времену 1888–1896. године негдје на територији ондашње Србије или Бугарске ратујући на страни бугарске војске.

6. Станко Глигоров (Глибавац) је погинуо у Првом балканском рату на Скадру 1913. године.

7. Неђељко Јаковов (Луково) је погинуо у Првом балканском рату на Скадру 1913. године.

8. Раде Костин (Луково) је од последица рањавања у борбама на Скадру умро 1914. године.

9. Митар Јаковов (Гвозд) је погинуо у Првом свјетском рату 1914. године у мјесту Боботово Гробље на граници Црне Горе и Херцеговине.

10. Милуша Новичина (Луково) је заробљена од стране аустро-

угарског окупатора и нестала у току Првог свјетског рата 1916. или 1917. године.

11. Војин Новичин (Луково) је заробљен од стране окупатора у току Другог свјетског рата и стријељан 1942. године под Требјесом.

12. Вељко Милутинов (Глибавац) је заробљен од стране окупатора у току Другог свјетског рата и стријељан 1942. године под Требјесом.

13. Горчин Марков (Луково) је погинуо у току Другог свјетског рата као припадник партизанских јединица у борбама противу Њемаца код Бродарева 1944. године.

14. Лазар Милинков (Милов) (Глибавац-Београд) је погинуо као припадник партизанског покрета у сукобу са четничким јединицама 1944. године у Београду.

15. Миливоје Обренов (Луково) је нестало 1945. године у Словенији.

16. Раде Миладинов (Луково-Врбас) је погинуо у току грађанског рата у Југославији као активни војник Југословенске народне армије (ЈНА) у Сплиту 1991. године.

VI Драгиша Радов:

1. Радован Драгишин (Петрово Село), је погинуо у борбама противу Турака прије 1884. године.

2. Теодор Драгишин (Петрово Село), је погинуо у борбама противу Турака прије 1884. године.

3. Мирко Томичин (Петрово Село), је погинуо у Првом свјетском рату 1916. године.

4. Живко Томичин (Петрово Село), је погинуо у Балканским ратовима или Првом свјетском рату.

5. Милан Петков (Петрово Село), је погинуо у Балканским ратовима или Првом свјетском рату.

VII Велиша Радов:

1. Саво Милованов (Кличевац), је погинуо у току Првог свјетског рата 1914. године на планини Гучево као официр војске Краљевине Србије у току познате Церске битке.

2. Митар Павлов (Кличевац) је погинуо у Првом свјетском рату 1914. године.

3. Светислав Илијин (Кличевац) је као припадник партизанских јединица стријељан од стране њемачких окупационих снага у Шапцу 1942. године.

4. Никола Савов (Кличевац) је као краљев официр и припадник четничког покрета убијен од стране партизана крајем 1944. или почетком 1945. године.

Укупно погинулих и несталих у свим ратовима. 51

1. Ратови противу Турака до 1912. године.....	14
2. Први и Други балкански рат.....	4
3. Први свјетски рат.....	14
4. Други свјетски ра.....	16
5. Грађански рат у Југославији.....	3

За Живка Томичина Драгишић и Милана Петкова Драгишић нијесмо са сигурношћу могли утврдити дали су погинули у балканским или Првом свјетском рату па смо их овдје рачунали као погинуле у Првом свјетском рату.

Међу учесницама поменутих ратова наше братство је имало и снаха и одива. Иако смо сигурни да их је било приличан број нијесмо успјели прикупити податке о свима њима. То се посебно односи на оне које су живјеле у појединим крајевима Србије. Овдје наводимо податке до којих смо дошли за један дио њих.

1. Станица (Стача), супруга Пера Николиног Радовића (рођена Ковачевић) је још док је њена и Перова породица након напуштања Драгове Луке била у Товићу осветила свога супруга Пера посјекавши чувенога Мумина Џога који је нешто раније организовао Перово убиство. Након овог догађаја Перова породица се населила у Прагу.

2. Милуша, супруга Новице Јакововог Радовића из Лукова (рођена Ђукановић) је током Првог свјетског рата од стране аустро-угарских власти заробљена и нестала је у неком од њихових логора.

3. Јована (Була), супруга Рајка Спасојевог (Пајовог) Радовића из Лукова (рођена Лазовић) је као дјевојка била у току Првог свјетског рата и аустро-угарске окупације интернирана у њихов логор Балдогасањ у Мађарској. Одатле се након пропасти монархије заједно са братом Павлом скоро пјешке вратила у Луково.

4. Златана, супруга Марка Јовановог Радовића из Лукова (рођена Вукотић) је као дјевојка заједно са братом Новицом и братанићем Спасојем (Пајом) у току Првог свјетског рата након капитулације Црне Горе 1916. године била у комитима који су наставили да се боре против аустро-угарске власти. Као таква затварана је у затвор Под Волат који се

налазио одмах до жандармеријске станице у Лукову.

5. Божана, кћерка Новице Перовог Радовића из Драговољића која је била удата за Радосава Јелића у село Лаз је током Другог свјетског рата 1943. године изгорела заједно са кућом коју није хтјела да напусти када су је запалили њемачки војници.

6. Јока, супруга Јовице Маркова Радовић из Ораха (рођена Домазетовић) је као жртва фашистичког терора страдала 1943. године приликом покоља које су извршиле њемачка Седма дивизија „Принц Еуген” и италијанска „Ферара” дивизија.

7. Милуша, кћерка Милутинова (Дошова) Видаковог Радовића из Рађева која је била удата за Новицу Миковића из Драговољића је у току Другог свјетског рата као борац Пете пролетерске народноослободилачке ударне бригаде погинула 1943. године на Сутјесци.

8. Мара, кћерка Рада Симовог Радовића из Ораха која је била удата за Ђорђија Гезовића у Прагу је током Другог свјетског рата 1943. године изгорела заједно са супругом и кућом коју нијесу хтјели да напусте када су је запалили њемачки војници.

9. Ђурђина (Ђука) Никач из Црмнице је као дјевојка била у једном од логора у Аустрији гдје је упознала Радована Миловановог Радовића из Ораха. Радован се никада није вратио, а Ђука је са њиховом кћерком последије рата дошла у Орах и постала члан породице Радовић.

10. Љубица, кћерка Милутина, а сестра Вељка Радовића из Глибавца је пошто је Вељкао од стране окупационих власти стријелан под Требјесом 1942. године била ухапшена и тамновала у затворима под Бедемом у Никшићу, кући Рогошића у Подгорици, била у логору Клос у Албанији, логору у Бару и на крају у логору у аустријском граду Винемојштат. Након ослобођења се са групом логорашица пола пјешке, пола некаквим превозним средствима вратила у Никшић.

Ово су само неки од примјера изузетне привржености и љубави према својој породици и својим најрођенијим које су гајиле многе мајке и сестре са ових простора. Све оне су се жртвовале у току ратова скоро исто, ако не и више од њихових мужева, очева или браће. Морале су у њиховом честом одсуству водити домаћинство и бринути о породици. Морале су такође спремати одјећу и храну за своје мужеве и браћу борце и неријетко их пратити по врлетима балканских простора. Ово је нарочито било изражено у току балканских и Првог, а такође и у току Другог свјетског рата.

Горњи ред: Горчин Марков, Војин Новичин, Вељко Милутинов, Дамјан Вучинин, Радоје Спасојев (Пајов) Доњи ред: Саво Бошков, Момчило Бошков, Радован Милованов, Драгутин (Дашо) Машанов.

Носећи велику тугу за изгинулим рођацима, а осјећајући обавезу да се њихова дјела не забораве, наш рођак Блажо Вучинин Радовић из Ивања који је последије Другог свјетског рата живио у Врбасу је посветио једну пјесму погинулим Радовићима, а посебно погинулима у Другом свјетском рату из Ораха, Ивања и Лукова. По одобрењу његових потомака исту овдје објављујемо у непромијењеном садржају. Пјесма је штампана септембра 1976. године у штампарији „Руско слово” у Руском Крстуру у Војводини.

Б р а ћ а Р а д о в и ћ

I

Гусле моје мој свети олтару,
Разговоре и јуначки дару!
На гусле су затегнуте струне,
Памте многе бојеве и буне.
Ви сте људски разговор и дика,
ви памтите дане мученика;
и ако сте од сува јавора,
историјо људског разговора,
нема тога ко ће на пут стати
да се с вама разговор прекрати!
Ја би пјева и уз гусле каза
за Данила Петровића књаза,
кад насели Црногорце своје
на Луково код Никшића што је,
од најбољих кућа и оцака
нека буду комшије Турака,
од Лукова Жупе и Товића
да затворе врата од Никшића,
нека знаду у Никшиће Турци
да су њима пред кућом хајдуци,
нека Хамза Мушовићу знаде
да ће Никшић доживети јаде,
залуду ће пророка молити
Луково ће Никшић затворити.
Препали се у Никшићу Турци
јер ће на њих ударит хајдуци,
закукаше буле у Никшића
у хареме бега Мушовића!
Мухамеда моле и алаха
да им Никшић чувају од влаха,
Турци шуте и на бедем пазе,
од Лукова чете им долазе;
Са Лукова, у сред бјела дана
дође у град чета одабрана,
куцају им на градске капије
и изгоне стоку из авлије,
нико на пут не смије да стане,

Луковцима плијен да забране.
Вила зове са врха Товића
на бијелу кулу Ибричића;
„Ајд устајте Илија војвода,
да те види пред кућу господа,
то нијесу од Никшића Турци
но су твоји с Лукова хајдуци
и гоне ти плијен од Турака
пред њима ћеш видјети јунака
што отвори од Никшића врата,
јаше јунак Мушовића хата,
он је данас са два своја брата
Мушовићу додио пред врата,
то је храбри витез и племићу
родом с Чева Туко Радовићу,
нико нема да пред њега стане,
он ће тебе пред кулу да бане!
Чу војвода, низ дворове сиђе,
па кад Тука Радовића виђе,
мало стаде па му ближе приђе,
Тука гледа на њега се смије,
и рашири руке обадвије,
па га љуби као свога брата,
савија му руке око врата,
питао га, не зна шта ће прије,
прво ће су луковске делије,
иду ли ми и јесу ли здраво,
ја те молим, кажи мени право!
Тебе видим, у Никшић си био,
Мушовића хата уграбио,
довео га на Луково мене
да ја имам твоје успомене.
Јунак прави пред војводу стаде
и рапорт му војнички предаде;
Чуј, војвода, ми луковски вуци,
у Никшић се препанули Турци
па не знају куд ће побјећ прије,

те срамотне њине погибије.
На граду су затворили врата
и сакрили Мушовића хата,
Ја сам први у град ускочио,
на авлију врата отворио,
Мушовића хата закрочио
И данас га теби поклонιο,
А луковска чета одабрана
Сваки иде здраво са мегдана!
Чуј, војводо, сви су тамо били
и велики плијен изјавили,
сад ће они доћи на Луково,
у гнијездо стићи соколово.

II

Гусле моје, успомено стара,
Ја би с вамо мало разговара;
кад је Ловћен облак обавио
и сву Црну Гору ухватио,
да се види није сунца нема,
зло се неко Црној Гори спрема;
лете црне тице кроз облаке,
на огњишту закукале мајке,
око себе окупиле дјецу
и моле се Василију свецу
да их чува и од зла одбрани.
Црни су се примакнули дани,
свак се чуди шта се ово збива,
зар је нешто Црна Гора крива!
Живи народ у ове врлети,
зашто неко да се нама свети,
па нам не да међу горе ове
подизати сиве соколове
да полете небу под облаке,
синови су Црне Горе мајке.
Но то густо облак није био
што је Црну Гору ухватио,
нит кроз облак пролијећу врани
но од Рима дошли Талијани
да слободу Црној Гори скрате;

Мусолин је послао целате
И законе некакве написа,
Папа их је у Риму потписа,
Црном Гором да загосподаре
и пониште обичаје старе,
жене дјецу и старије људе,
сто година затвора пресуде
још то нико намислио није
од како се пишу историје;
то у Црну Гору нека важи
да се једном то племе истражи,
од њих неко ако жив остане
у руке ће Хитлеру да пане.
То Мусолин збори у заносу,
не размишља Црногорци што су,
залуду му војска морем креће,
Црну Гору покорити неће.
На Црну се Гору папа љути,
морску воду бродовима мути,
у Јадранско упловили море
на границу дошли Црне Горе,
Талијани, не мисле фашисти,
Црну Гору бране комунисти,
пред њима су испробани борци
из шпанскога рата добровољци.
Зато нећу говорити више,
нек о томе историја пише;
но су моје превелике жеље
да окренем тугу на весеље;
но се овдје о томе не пише,
моје срце за браћом уздише,
туга тешка , а мори ме миса
за браћу би Радовиће писа.
На хиљаду девете стотине
четрдесет и прве године,
кад партија на устанак зове
Црногорце, храбре соколове,
за слободу против освајача
слобода је од свега најјача!
У сред љета тринаестог јула

Европа је за устанак чула
то ће писат историја нова
кад полеће јато соколова
са Лукова мјеста крај Никшића,
од јуначке куће Радовића;
потомци су старијех јунака
што ријетко такве рађа мајка,
ратовати то је за њих слава
и погинут за народна права,
тако су их научили стари
кад су с турском силом ратовали.
Запјеваше јунака потомци,
веселе се млади Црногорци
да се прије до слободе дође;
ја ћу нешто записати овђе.
Радовићи иду у бој први,
за слободу да газе у крви.
Но овога другог свјетског рата
Ратна им је срећа непозната:
И од тога соколова јата
Први паде Грахову пред врата
млад Радоје, као соко сиви
све јунаштвом својијем задиви;
он у шанце талијанске скаче,
не плаши се нити им узмаче,
но запјева из грла бијела
глас му чује дружина цијела;
Нека знаду с мора Талијани
да слобода овако се брани!
Још хоћаше нешто да им рече
но му шарац прси пресијече;
земљи паде више не устаде
и свој живот за слободу даде
код Грахова близу до Црквица;
заплака се за њим породица,
на Луково кад стигоше гласи;
Радоју се свијећа угаси,
даде живот за слободу први,
на положај остаде у крви.
На Луково, пре бијеле дворе

посмртне му читају говоре,
а Радоје Дакић из Дробњака,
комуниста, каже за јунака;
Храброст такву нијесам видио,
као да је у Шпанију био,
мријет неће овакви јунаци
тешко их је прежалити мајци.
А сад да ви причам за другога,
за унука храброг Туковога;
Вељко бјеше завршио права,
Храбар јунак, немаше му равна.
Командује четом ударника,
иде јунак пред четом ратника,
у крв газе и гони крвника,
на шанчеве талијанске лети
да Радоја рођака освети.
По јунаштву од куће је јаке
а бијаше јединац у мајке;
с четом иде никога не пита,
само слуша партију и Тита,
и њихова прима наређења
талијанска руши утврђења.
Но једнога дана изненада
од издаје четника настрада;
на тврду га вјеру преварише
у затвор га никшићки ставише.
У затвор га муче Талијани
свога с њима нема да га брани.
Четрдесет друге у прољеће
херој Сава са одредом креће
и прегледа своје соколове
па Војина Радовића зове
и ратну му заставу предаде,
за јунаштво признање му даде;
То се само јунацима дава
и застава војна повјерава,
високо је дигни за побједу
носићеш је у зетском одреду,
нек застава развија се твоја
ти је примаш из рука хероја.

Ја ви за то више зборит нећу
Војин ратну није има срећу,
са заставом у зетском одреду
мисли да ће добити побједу,
но судбина не даде му нека
погоди га шарац из пријека;
по заставу окиде му руку
рањен јунак трпи тешку муку,
чини му се није рана тешка
но га снага издава витешка,
онда преда заставу другоме
о јаду се забавио своме;
јуначке му превијају ране
да у руке душману не пане,
лијечи се рањен у пећине
не може се спасит од судбине;
издајица неки примијети
и доказа талијанској чети,
и једнога несретњега дана
ухвати га чета Талијана,
свезаше га и у Никшић воде
у затвору ће нема слободе,
у затвору краткога времена
ране тешке а слободе нема.
Двадест петог јуна на уранке
за јунаке закукале мајке,
у свитање, прије ране зоре
отворише гвоздене прозоре,
наоколо стоје Талијани
рекао би да се Никшић брани,
ил се нека збивају чудеса
град се Никшић од туге потреса,
на тамницу отворили врата
уљегоше четири целата,
и позваше Вељка и Војина
кажу дошла породица њина,
да рањене виде и шта раде
по наредби талијанске владе.
Двадест петог јуна у свануће
неће виђет родбину ни куће,

на Требјесу високу главицу
оба пали у једну гробницу,
ту падоше два сокола сива
послушајте шта се даље збива:
фашистима испала прилика
у високу планину Војника,
скојевци су на састанак били
Талијани Војник опколили,
примакнули шарце и бачаче
а снаге им придолазе јаче,
обруч стежу, никуд се не море
борба страшна, бит не може горе,
Радован се Радовићу брани
с њим скојевци, борци одабрани,
јунацима помоћ не пристиже
примакли се Талијани ближе.
Кад виђеше да помоћи нема
грдна им се погибија спрема,
нестаде им бомба и фишека
нема нико ни једнога метка,
не могу се бранит од фашиста
њих четири, Талијана триста.
Талијани борце ухватише
на тешке их муке ударише,
свезаше им руке Талијани
Радован се отима и брани,
у Никшић га воде Талијани
снаге нема да им се одбрани,
фашистима кад паде у руке
није лако издржати муке,
муке трпи и за њих не мари
тако су га научили стари.
Јунак млади овако им збори
ви нијесте војска но злотвори!
Мусолин ве и папа послали
у Црну сте Гору доскитали,
од вас народ Црне Горе страда
брзо ће ви пропанути влада,
Црном Гором папа се не пита
ми слушамо партију и Тита,

партија је наша узданица
Црна Гора вама је гробница,
још хоћаше говорити таде
но му целат крвави не даде,
затворише у ледну тамницу
Радована, храбру узданицу.
Ни воде му не даду да пије
ни крваво лице да умије.
Но једнога дана изненада
талијанска нареди команда,
поведите и тога јунака
видјети га никад неће мајка!
Од Никшића преко Црне Горе
у злогласне њемачке логоре,
спалише га у гасну комору
да не види више Црну Гору,
а не виђе ни оца ни мајку
нит глас даде брату ни рођаку.
Но за њега зборит нећу више
зло се кући Радовића пише,
кад бригада крену пролетера
преко Босне да усташе ћера,
Сава гледа борце и јунаке
соколове Црне Горе мајке,
постројио пролетерске чете
на изворе од ријеке Зете,
Ратну спрему гледа како стоји
и јунака једнога издвоји,
на глави му сјајна петокрака
потомак је старијех јунака,
кад Момчила Радовића виђе
Сава рече да му ближе приђе,
„Комесаре пролетерске чете
Талијани и Њемци пријете!
Партија ти повјерење даје
твоју храброст у борби признаје,
не бојиш се нашијех крвника
храброст имаш најбољег војника;
у Никшић си завршио школе
ка јунака скојевци те воле.

Звање имаш чете комесара
То храбрости твојој одговара,
ја ти зато нећу говорити
знам да ћеш се јуначки борити,
такви јесу примјери јунака
потомак си славнијех предака;
из прошлијех и овога рата
кућа ви је јунаштвом призната”.
Црну Гору бригада напушта
А Босни се на изворе спушта,
ту примају чете наређења
да се руше швапска утврђења,
шваба ниђе остати несмије
ни усташа да им се сакрије.
А Момчило с четом скојеваца
на тврђаве швапске бомбе баца,
и пред четом на шанчеве лети
Радовиће браћу да освети.
У Босни је за годину дана
проша много борбе и мегдана,
и пред четом иша пролетера
швабе тука и усташе ћера,
на шанчеве њемачке одио
и Неретву воду пребродио.
За слободу и побједу већу
дивизије Црној Гори крећу,
Неретву су прегазили воду
Црној Гори да створе слободе.
Неретва је крвава ријека
памтиће је шваба довијека,
а проклета пета офанзива
остануће историја жива,
остала је тешка успомена
писаће се у нова времена.
На Волујак и Милине кладе
пролетери проживјели јаде,
Зеленгоре и Сутјеске воде
споменик је вјечите слободе,
ту се нова историја пише
ја о томе нећу зборит више.

На Сутјеску ријеку крваву
Момчило је изгубио главу,
писаће га историја нова
са својим јатом соколова.
Зато нећу говорити више
ко ће љепше нек о томе пише.
Но ћу писат за борбу крваву
ђе Драгутин изгубио главу,
у близини Данилова града
не може се писати од јада,
против шваба бјеше борба јака
остаде му самохрана мајка,
од рана се не мога да спаси
тој се кући свијећа угаси,
остадоше сестре кукавице
и увену цвијет породице,
режу косе нагрдиле лице
остадоше сестре безбратнице,
Дашо паде одужи се роду
даде млади живот за слободу.
Ја Горчина заборавит нећу
борац млади није има срећу,
у Санџак је изгубио главу
за слободу у борбу крваву.
Сада ћу се мало одморити
и о браћи даље говорити,
Јагодину поменут крваву
ту је Дамјан изгубио главу.
Ка дијете, три године близу
тешку болест има, парализу,
није мога да се излијечи
ни та болест да му се спријечи.
Снаге нема ни физичке моћи
ни живота без туђе помоћи,
кроз главу му црне мисли лете
у школу је поша ка дијете,
мало снаге, мисли у памети
најбољи су правни факултети.
Срце стеже, жалосно уздише
десном руком не може да пише,

школу учи а боли га глава
у Београд завршио права,
и ако му не помаже рука
учи школу правнијех наука.
У Београд школу завршава
са дипломом као доктор права,
од судбине не помаже знање
а партији даде обећање,
да ће слушат партију и Тита
зато неће никога да пита,
но једнога дана изненада
дознала је њемачка команда,
Дамјан нешто у граду припрема
и скојевце за партију спрема,
не признаје њемачку команду
ни у Лондон избјегличку владу,
само Тита слуша и партију
то не смије радит у Србију!
Наредише њемачки целати
да слобода свака му се скрати,
то се у град дозволити неће
да с овуда комуниста креће,
у ноћ црну, док зора не сване
жив не смије више да остане!
Наредба се каже а не чита
зато нико не смије да пита.
У поноћи кад тишина влада
убише га мучки изненада,
наредише њемачки целати
Недићев му жандар живот скрати,
фебруар је освануо први
мртав Дамјан лежа је у крви,
Јагодини граду на улице
јуначко му нагрдише лице!
Ту је Дамјан изгубио главу
за слободу у борбу крваву.
Рука стаде а перо испаде
нећу причат за његове јаде,
но ми друга испаде прилика
за Титова да пишем војника.

Рат престаде и слобода дође
мало ћу се задржати ође,
народне се испунише жеље
свуд се чује пјесма и весеље,
да се ратни забораве дани
и куда су ишли партизани,
но то панут у заборав неће
момак Саво у армију креће,
весели се и пјева у колу
тијех дана завршио школу.
Опреми се и у војску оде
да допуни знање од слободе,
за годину дана није мање
у војску је допунио знање.
Кад вријеме дође да се врати
веселе се на жалост обрати!
Јави кући да ујутро стиже
примака се Сарајеву ближе,
веселе се Титови јунаци
иду кући у загрљај мајци.
Пјесма им се на далеко чује
а планина Игман одјекује.
Зла судбина не даваше тако
окрену се пјесма наопако!
Шофер вози а мотори брује
још се пјесма и весеље чује,
размињују брда и равнице
до села су дошли Иловице,
поред села кривуда се цада
отказа је мотор изненада,
поред моста у ријеку паде
страх је било погледати јаде,
види Саво погибију црну
да се војни камион преврну,
па га црна обузима миса
и сјети се шта је кући писа,
написа је од велике жеље
да га чека пјесма и весеље!
У тој мисли, од велике туге

скочит мора бит не може друге,
не помишља, но брзо искочи
крвав мозак затвори му очи!
Ту погибе Саво изненада
у близини Сарајева града.
У Врбасу Сарајево јави
да погибе Саво јунак прави.
Кад телеграм стиже изненада
да се мајка Савова не нада,
да не прави дочек ни весеље
неће јој се испунити жеље,
но да чека на станицу сина
у мртвачки сандук из даљина!
Скупила је браћу и рођаке
да мртвога чекају код мајке.
Окупи се маса многобројна
и почасна јединица војна,
а мајка му кука и нариче
Саво сине млади ископниче,
ти се нећеш окренути мајци
но те зову браћа и рођаци,
да отидеш с њима на весеље
твоје ће се испунити жеље,
далеко су оставили главе
погинули у борбе кржаве,
од Њемачке до Сутјеске воде
не дочека ниједан слободе,
од Грахова па до Шумадије
ниједан се кући враћа није,
од Никшића до Санџака тврда
Данилова града насред Брда,
Ти окупи јато соколова
па заједно ајте до Лукова,
нек се скупи девет Радовића
а ваша се угаси свијећа.
Зато много има да се пише
Но не могу говорити више,
Радовића девет паде брата
У борбама другог свјетског рата.

Из спомен књиге „Задња линија одбране” коју је приредило и издало Удружење бораца ратова од 1990. године у Црној Гори преузели смо сљедећа два прилога о погибијама наших младих братственика Зорана Мартинова и Обрена (Баје) Владимирова из Никшића. Трећи погинули Раде Миладинов, иако је старином из Никшића је рођен и живио је у Врбасу, тражили смо у општини Врбас сличан документ, али они нијесу могли да нам изађу у сусрет јер нијесу нешто слично радили.

Радовић Владимира Обрен Водник прве класе ЈНА

Обрен Радовић је рођен 6.7.1970. године у Никшићу.

Основну школу је завршио у Никшићу, а средњу војну школу у Сарајеву и Београду. На служби у ЈНА био је у Илirској Бистрици, Сомбору и Патуку где се 1991. суочио са нападом хрватских паранојних формација и изајом официра ЈНА хрватске националности. Послије петнаестодневне голготе успио је да из блокаде извуче своје војнике и војну опрему, а потом напусти ту јединицу и наставио службу у ЈНА у Црној Гори. На дубровачко-херцеговачком ратишту је учествовао као водник прве класе ЈНА у саставу батаљона везе 9. војно-поморског сектора, ВП 3120 Кумбор.

Погинуо је на првој борбеној линији у жестоком сукобу са хрватским паравојском у акцији спасавања рањеника 8.11.1991. године у рејону Босанке. Послије извлачења два рањена саборца и сам је рањен. У безизлазној ситуацији, да не би жив пао у руке непријатељу, активирао је ручну бомбу испод себе од које је погинуо.

У присуству родбине, војника и старјешина ЈНА из ратне јединице, представника општина Никшић и Херцег Нови и бројних грађана Никшића, Херцег Новог и других мјеста, посмртни остаци Обрена Радовића сахрањени су уз војне почаста 11.11.1991. године на гробљу у Никшићу.

Постхумно је одликован Орденом за храброст Предједничства СФРЈ, а по наредби начелника Генералштаба Војске Југославије од 16.11.1998. године „батаљон везе Ратне морнарице чува успомену на 8. новембар 1991. године, када је у селу Босанка, на дубровачком ратишту, херојски погинуо припадник јединице, водник прве класе Радовић Обрен - Баја, извлачећи рањене саборце“.

У знак признања за исказани патриотизам, његово име урезано је на споменику на Тргу војводе Шака Петровића у Никшићу, посвећеном борцима из Никшића погинулим у ратовима 1991.-1999. године.

ДРУГИ (ПОСЕБНИ) ДИО
ПОЈЕДИНАЧНИ ПРИКАЗ ПО ОГРАНЦИМА

РАДЕ ИЛИЈИН

Родоначелник Радовића, Драгишића и Окичића

Родоначелник братства Радовић којем припадају породице Радовић, Драгишић и Окичић је Раде Илијин Бурић. Поузданије податаке о нашем родоначелнику Раду нијесмо могли прибавити уз претпоставку да у писаној форми и не постоје. Због тога смо користили податке до којих су дошли наши претходници Бошко Новичин и Марко Бошков приликом израде породичног стабла братства, затим податке до којих смо ми дошли приликом рада на овом родослову, као и предања која су се преносила са кољена на кољено до данашњих дана.

Као што смо писали у општем дијелу књиге родоначелник породице Бурића је био Радоје-Бура Драгојевић. (Презиме је добио по свом познатом оцу Драгоју који је живио на Чеву). Предање каже да се Радоје 1642. године иселио са Чева у мјесто Буроње, гдје је живио двадесетак година. На Чево се вратио 1660. године и настанио у мјесту Сова које су касније по њему прозвали Бурића Сова јер је Радоје по Буроњама када се из њих вратио добио надимак Бура. Није се ту дуго задржао и иселио је на Загреду. Од тада је Заграда постала стално мјесто живљења Буре и његових потомака.

По предању, Бура је имао четири сина од којих су двојица имали потомство, а то су Ђукан и Илија. Ђукан је имао два сина Аћима и Спасоја, а Илија је имао четири сина Божа, Сима, Лака и Рада. Од Ђуканових синова Аћима и Спасоја и Илијиних синова Божа, Сима и Лака развила се позната породица Бурић са Загреде.

Управо по Илијином четвртном сину Раду његови потомци су добили презиме Радовић. То је период када је потомство добијало презиме по својим очевима. Најчешће су то биле јаке личности које су се издвајале у својој породици па је управо због тога њихово потомство носило презиме изведено из њиховог имена. Вјероватно је такав био и Раде, родоначелник братства Радовић. Мало је података о Радовом животу на Загреди, али нас на то и дан данас подсјећа Радова Главица извише засеока Оселине на Загреди. По предању Раде је на Загреди живио живот као и већина осталих, више гладан него сит, више бос него обувен. То је био период обиљежен сиромаштвом и несигурношћу. Како је Заграда била погранично подручје, то су били чести упади Турака, али и других црногорских племена ради плачкања (плијењења) стоке и друге имовине. По свој прилици у једном од таквих напада Раде је убио човјека, највјероватније припадника неког црногорског племена, на самој граници између Црне Горе и тадашње турске територије у подножју Загреде. Због тога је морао бјежати тако да је уточиште нашао у граду Спуж који је био један од тада најутврђенијих турских градова. Није дуго могао издржати

срамоту што се налази под турске скуте па се вратио на Загреду по цијену да буде због освете убијен. Предање каже да је тражио опрост од тадашњег митрополита и да га је добио уз услов да он и његово потомство подигну малу цркву на Чеву. Не зна се тачно да ли је рађена или не, она данас не постоји, али се причало да је била направљена и да је једно вријеме одржавана служба у њој.

На основу свих досада истражених података закључак је да се Раде женио два пута. То потврђује разлика у годинама између његових шест синова који су се иселили у Драгову Луку (Никшић) и остале двојице који су се доста касније иселили у Петрово Село (Кладово) и Кличевац (Ваљево). Да ли је имао кћери нема података. Бројна породица, релативно мало имање, али и стална стрепња за егзистенцију натјерала је његове синове од прве супруге: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура и Богдана да се доселе у околину Никшића, односно у Драгову Луку. Двојица синова од друге супруге Драгиша и Велиша су остали на Загреди. Драгиша се са породицом касније иселио у Србију и населио у Петрово Село код Кладова. Велишин син Милован (Мирко-Миро) се такође иселио у Србију и населио у мјесто Кличевац код Ваљева. Касније је тамо доселио и други Велишин син Шалета. Као што смо детаљно образложили у општем дијелу књиге, досадашње породично стабло је казивало да је Раде имао девет синова. На основу спроведених истраживања која су урађена у току припреме овога родослова утврђено је да је Раде имао осам синова: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу. Од Пеја и Богдана нема потомака, док од свих осталих до данашњих дана постоји бројно потомство. Детаљне информације о њима ћете наћи у наставку ове књиге. Немамо података када је Раде умро и гдје је сахрањен, али с обзиром на бројност породице може се рећи да је дуго живио. То потврђује и година рођења његовог сина Драгише. У пописним књигама становништва Петровог Села обављеног 1884. године је уписано; Драгиша Радовић – 90 година, што значи да је Драгиша рођен 1794. године. Ако смо утврдили да је Велиша био приближних година са Драгишом, морамо констатовати да је у то вријеме Раде био још увијек у пуној снази иако је имао око седамдесетак година.

У наставку наводимо Радојеве (Бурине) наследнике са освртом на његовог унука Рада и мјеста гдје су се све настанили његови потомци.

0	I	II	III	Мјеста гдје су се насељавали Радови потомци	
Радоје (Бура)	Ђукан	Аћим	Бурићи		
		Спасоје	Бурићи		
	Илија	Божо	Бурићи		
		Симо	Бурићи		
		Лако	Бурићи		
		Раде	Пејо	Драгова Лука, Луково, околина Крагујевца. Нема потомака.	
			Милутин	Драгова Лука, Луково, Ивање, Рађева, Вишњевац (Суботица), Јабука (Панчево), Врбас.	
		Марко	Драгова Лука, Орах, Прага, Орлане (Подујево), Голи Рид (Лебане), Госпођинци (Жабалъ), Липар (Кула), Сириг (Темерин), Бања Ковиљача, Врбас		
		Шћепо	Драгова Лука, Глибавац.		
		Туро	Драгова Лука, Луково, Границе, Ивање, Гвозд, Врбас.		
		Богдан	Нема потомака.		
		Драгиша	Петрово Село (Кладово).		
	Велиша	Кличевац (Ваљево).			

ПЕЈО РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	
Раде	Пејо	Мићо	Сара								
			Вуле*								
			Перован	Милосава Стана							

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

ПЕЈО РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

Увидом у збирку докумената: Попис свега становништва Црне Горе по окружјима, варошима и селима 1879. године, Књига II, у издаваштву Државног архива Црне Горе и Завода за статистику Црне Горе на Цетињу 2009. године, на страници 468. записано је:

Капетанија Луковска, Капетан Сава Марков.

Т. бр – 1

Мушки – Перован Пејов

Које године је рођен – није уписано

Колико има година – 36

Т. бр – 2

Женски – Јована Пејова

Које године је рођена – није уписано

Колико има година – 70

Т. бр – 3

Женски – Добрица Пејова

Које године је рођена – није уписано

Колико има година – 29

Т. бр – 4

Женски – Милосава Пејова

Које године је рођена – није уписано

Колико има година – 7

Т. бр – 5

Женски – Стана

Које године је рођена – није уписано

Колико је имала година – 1

Т. бр. – 6

Женски – Сара Пејова

Које године је рођена – није уписано

Колико је имала година – 24

Фамилијак – У Перована.

Све чељади – 6.

Напомињемо да је ово био први званични попис становништва у Црној Гори, одржан одмах послѣје Берлинског конгреса и признавања Црне Горе као самосталне државе.

Приликом спровођења овога пописа сва домаћинства у Црној Гори су пописана са по неколико основних податка па и домаћинство Перована Мићовог. У пописној књизи нигдје није уписано које године је неко рођен већ само колико има година. Ово се образлаже чињеницом да је то био први попис и да није било никаквих претходних података тако да је пописивач само уносио године старости онако како му неко од присутних чланова породице каже. Вјероватно ни те године нијесу потпуно тачне јер нико са сигурношћу за неког није могао дати тачан податак, поготову не за старије генерације. Такође, није уписано ни сродство чланова фамилије са носиоцем домаћинства, али се по годинама старости степен сродства може доста тачно утврдити. Овдје је као носилац домаћинства уписан Перован јер је у току пописа био једини живи мушки члан у кући. Једноставним упоређивањем година старости са годином извршеног пописа може се закључити да је Перован рођен 1843. године; Јована – 1808; Добрица – 1850; Милосава – 1872; Стана – 1878; а Сара – 1855. године. Анализирајући наведени попис са сигурношћу можемо тврдити да је Јована мајка Перованова и Вулова, Добрица је супруга Перованова, Милосава и Стана кћерке Перованове, а Сара сестра Перованова и Вулова или можда Вулова супруга што је мање вјероватно. У то доба жена је могла бити пописана као носилац домаћинства једино ако у кући није било мушког члана без обзира на године старости и ако је живјела посебно. Ако су у заједници живјеле двије и више братских породица, а што је био тада чест случај онда су сви чланови заједнице пописивани као припадници домаћинства који је у попису уписан као носилац истога. Такав начин пописивања је стварао забуну па се за поједине чланове не може стопроцентно утврдити степен сродства. Због тога не можемо са сигурношћу тврдити за Сару је ли била Перованова и Вулова сестра, или је можда била Вулова супруга. У сваком случају њено име се појављује као члан наведеног домаћинства и она је са Перовановом породицом живјела у Лукову.

У наведеном попису постоји и мала нелогичност јер је у пописној књизи уписано: Перован Пејов. Познато је да се Перованов и Вулов отац звао Мићо, а Мићо је био син Пејов. Највјероватније да је Мићо млад нестао, Вуле је већ био погинуо па је онда Перован грешком уписан по дједу.

Стари су казивали да је Перован негдје крајем XIX вијека продао своје имање и да је одселио за Србију и да се населио у околини Крагујевца, али детаљније о новом мјесту гдје се Перован са породицом настанио нема никаквих података. Вријеме када је Перован са породицом одселио за Србију може се смјестити у период између два узастопна пописа становништва у Црној Гори, а то је између првог пописа одржаног 1879. године када је Перованово домаћинство пописано у Луковској капетанији и 1899. године када је рађен други попис и када Перовановог домаћинства нема у пописним књигама.

У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1884-1892. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 3, МИД-34, страна 336) је записано: Ред. бр. 1661 (1660), 31.8.1889. год. Перован Радовић са 4 чељади добио пасош за Србију. Значи да је за Србију одселио Перован са супругом Добрицом, кћеркама Милосавом и Станом и сестром (или можда снахом) Саром.

Да је Перован око тридесет година живио у Лукову доказују казивања наших старих, поменути пописи становништва, а и топоним Перованова њива која се налази у Горњем Лукову поред асфалтног пута за Границе, испод Товића са десне стране, која је била у његовом власништву, а сада у власништву наследника Лазара Симова Вучковића из Лукова. Такође, на Ивању постоји парцела која је била Перованова, као и на Гвозду и сада су у власништву поменутих Вучковића. Све ове парцеле су уз парцеле осталих Радовића и њих је Перован продао Вучковићима када је одселио за Србију.

Од времена Перовановог одсељења за Србију са њим и његовом породицом губи се сваки контакт до дашњих дана.

І Пејо Радов је рођен на Загреди гдје је одрастао и провео један дио живота да би се са својом браћом крајем XVIII вијека у периоду 1792. до 1800. године населио у Драгову Луку поред Никшића. Са браћом и својом ужом породицом бавио се сточарством, чувајући бројна стада оваца по Барама Будошким и издижући, а често и зимујући у катуну Жива подно планине Јаворка. Пејо је имао сина Мића.

Генеалоија: Раде-Пејо.

II Мићо Пејов је рођен у Драговој Луци почетком XIX вијека гдје је његов отац дошао са Загреде са браћом. И он се у то доба највише бавио сточарством. Мићова супруга Јована била је рођена 1808. године и са њом је Мићо имао синове Вула и Перована. Мићова судбина у току и послије напуштања Драгове Луке је остала непозната, док се Јована са синовима Перованом и Вулом и дијелом рођака населила у Луково. Јована је умрла и сахрањена у Лукову.

*Сара је рођена 1855. године и са Перовановом породицом живјела је у Лукову. Заједно са осталим члановима Перованове породице одселила је за Србију.

Генеалоџија: Раде-Пејо-Мићо.

III Вуле Мићов је рођен око 1840. године у Драговој Луци. Вуле се након напуштања Драгове Луке послије битке на Граховцу која се одиграла 1858. године, заједно са дијелом рођака, мајком Јованом и братом Перованом, населио у Луково. Вуле је заједно са синовцима Туком и Ђурком погинуо у чувеној бици против Турака на Крсцу 1877. године и његово име се налази у Саборној цркви у Никшићу на списку погинулих бораца Жупско-луковског батаљона. Вуле није имао потомака.

Генеалоџија: Раде-Пејо-Мићо-Вуле.

III Перован Мићов је рођен 1843. године у Драговој Луци да би се напуштањем Драгове Луке послије битке на Граховцу која се одиграла 1858. године заједно са дијелом рођака и својом породицом населио у Луково. У Лукову је једно вријеме живио да би крајем XIX вијека продао имање и одселио за Србију. Поуздано се не зна гдје, али су стари причали да се настанио у околини Крагујевца.

*Перованова супруга Добрица била је рођена 1850. године и са њом је Перован имао кћерке Милосаву и Стану. Заједно са Перованом и осталим члановима породице отишла је за Србију.

*Милосава Перованова је рођена 1872. године у Лукову гдје је живјела до пресељења Перованове породице у Србију. Заједно са осталим члановима Перованове породице отишла је за Србију.

*Стана Перованова је рођена 1878. године у Лукову гдје је живјела до пресељења Перованове породице у Србију. Заједно са осталим члановима Перованове породице отишла је за Србију.

Генеалоџија: Раде-Пејо-Мићо-Перован.

МИЛУТИН РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
Раде	Милутин	Мрко	Перо	Видак	Милутин (Дошо)	Кага Марија Радуша Вида Милуша Богдан* Миладин				
						Вјера Милка Петросава Јелена Петар		Слободан	Дуња Јелена Стефан	
						Недељко		Зоран	Гордана Миладин	
						Јован		Вера Александар	Матија Игњат	
						Радуле	Милосава Цвијета Његосава Марица Росанда Јелица Зорка			

Милош	Славица		
	Драгица		
	Бранислава		
	Недељко		
Љубо	Биљана	Јована	
	Бранко	Радуле	
Милорад	Момчило	Тајјана	
		Исидора	
		Софија	
Милорад	Светлана		
	Дубравка		
	Миладин	Милорад	
Никола		Матеја	
	Илинка		
	Васиљка		
	Радосав	Драгана	
Васо		Немања	
	Марта	Данило	
	Мартин		
Велько	Вера		
	Зоран*		
	Жаклина		
	Звездан	Зоран	
		Горан	

									Марта	
									Клара	
									Милош	
									Мартин	
									Васо	
		Драгутин	Тања							
			Гордана							
			Бранка							
			Владимир*							
		Бранко	Давор						Милица	
									Алекса	
									Андреа	
									Ања	
									Лазар	
		Милутин	Ивана							
			Игор						Хана	
								Душан*		
		Вуле	Милица							
			Његосава							
			Божана							
			Крстиња							
			Велика							
			Ђурђа							
			Спасоје (Шајо)							
									Радојка	
									Миољка	
									Зорка	

Рајко* Петар	Радмила Милица								
	Милосав	Вера							
	Милинко (Гајо)	Веселин Предраг	Милош Владимир Стефан						
		Миодраг	Александар Филип						
		Зоран	Ива Марко						
		Милан	Никола Тијана Ана						
		Драган	Дијана Хајдана						
Вукосав (Вучина)	Радомир*								
	Радоје*								
	Анђа Даница								
	Гаврило	Видосава Рајка Радунка Даринка							
		Божо	Бранка Ранка						

			Мирјана			
	Бошко	Миодраг				
	Божидар*					
	Боривоје*					
	Батрић	Биљана				
		Милован	Богдан			
		Горан	Александра			
			Саво			
		Вук	Милош			
		Владан	Софија			
	Миливоје	Светлана				
		Петар	Софија			
			Емили			
	Дамјан*					
	Блажо					
		Персида				
	Радисав	Оливера				
		Драгица				
		Јелена				
		Драган	Нина			
			Стеван			
	Радоман	Ана				
		Јадранка				
		Предраг	Ивана			
			Немања			
				Василиса		
				Огњен		

							Радован	Драгана Дејан	Сава Магија	
							Милорад	Наташа Тамара Александра		

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

МИЛУТИН РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Милутин Радов је рођен на Загреди гдје је одрастао и провео један дио живота да би са дијелом своје браће крајем XVIII вијека, у периоду од 1792. до 1800. године населио у Драгову Луку у Никшићу. Са браћом и својом породицом бавио се сточарством чувајући велика стада оваца по Барама Будошким и издижући, а често и зимујући у катуну Жива подно планине Јаворка. Пошто је тада никшићка територија била под Турцима, често се ратовало, па је у једном таквом окршају са Турцима Милутин и погинуо на терену села Ржишта у близини Загреде. Милутин је имао сина Мрка.

Генеалоија: Раде-Милутин.

II Мрко Милутинов је рођен на Загреди и заједно са својом породицом и осталим рођацима крајем XVIII вијека доселио и настанио се у Драгову Луку. И он се као и остали рођаци са својом породицом бавио сточарством чувајући овце по Барама Будошким и издижући у катуну Жива подно планине Јаворка. Мрко је имао сина Пера.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко.

III Перо Мрков је живио у Драговој Луци гдје се као и његови претходници и остали рођаци бавио сточарством. Перо је такође као и његови дјед, отац и остали рођаци имао доста оваца са којима је зимовао највише у Барама Будошким, а љети издизао на катун Жива. Перо је имао синове Видака и Вула.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо.

IV Видак Перов је рођен око 1835. године у Драговој Луци и био је нешто старији од брата Вула за којег се поуздано зна да је рођен 1839. године. Са својом породицом и осталим рођацима бавио се сточарством. Живио је у Драговој Луци, а издизао на катун Жива у Јаворку. У попису укупног становништва Црне Горе по капетанијама обављеног 1879. године за Луковску капетанију је између осталог уписано: Дошо Вулов-14 година. Овдје је Видаков син Милутин (Дошо) евидентиран као члан Вулове породице што значи да Видак и његова супруга нијесу тада били међу живима па је уписан заједно са породицом свога стрица Вула. На основу расположивих података Видак је имао само сина Милутина (Доша).

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак.

У Милутин (Дошо) Видаков је према казивањима његових потомака рођен 1858. године у Драговој Луци у Никшићу. У књигама првог пописа становништва Црне Горе који је одрађен 1879. године за Луковску капетанију које се чувају у државном архиву Црне Горе на Цетињу, стоји записано: Дошо Видаков, година живота 14, што би значило да је рођен 1865. године. У пописним књигама другог пописа становништва Црне Горе који је одржан 1899. године, дакле двадесет година након првог пописа, које се такође чувају у Државном архиву Црне Горе на Цетињу за Луковску капетанију записано је: Дошо Видаков, година живота 31, што би значило да је рођен 1868. године. Међутим, ови подаци су као такви вјероватно неком грешком унесени, јер када се упореде године рођења кћерке Кате (1881) и сина Богдана (1883) који су били од његове прве жене, онда је најтачнији податак да је Милутин (Дошо) рођен 1858. године у Драговој Луци. Као дјечак Милутин (Дошо) се доселио у Луково и ту живио једно вријеме, да би се касније преселио у Рађева и ту живио све до смрти 1944. године. У наставку наведеног пописа становништва стоји уписано: Ћана Дошова 28 година, Богдан Дошов 12 година, Миладин Дошов 5 година, Радун (Радуле) Дошов 1 година, Марија Дошова 10 година, Радуша Дошова 3 године, Видна Дошова 1 година. Из ових података се види да је Дошо имао још и кћерку Радушу, али других података осим ових за њу нема. Као и већина Црногораца тога доба Милутин (Дошо) је учествовао у више битака против Турака. У Лукову и Рађевима бавио се сточарством и земљорадњом и био један од најбогатијих Луковаца. Сахрањен је на гробљу у Лукову. Милутин (Дошо) се женио два пута и са првом женом имао је кћерку Кату и сина Богдана.

* Милутин (Дошо) је други пут био ожењен Станом (Ћаном) Радусиновић из Граница која је рођена 1871. године, а умрла је 1943. године у Рађевима. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Дошо и Стана (Ћана) имали су кћери: Марију, Радушу, Виду и Милушу и синове: Миладина, Радула, Николу, Васа и Душана.

* Ката, Дошова кћерка из првог брака је рођена 1881. године у Рађевима одакле се удала за Максима Чворовића у село Мокро код Шавника. Ката и Максим имали су сина Миладина. Живјела је на Мокро гдје је и умрла 1971. године. Сахрањена је на гробљу Градац-Мокро код Шавника.

*Марија, Дошова и Станина кћерка је рођена 1889. године у Рађевима одакле се удала за Радивоја Гузину у мјесту Градац код Шавника. Марија и Радивоје су имали сина Радоша који је умро са непуну годину дана, затим кћерке Марицу, која је такође умрла као беба од годину дана и Зорку. Марија је умрла веома млада 1924. године и сахрањена је на гробљу Градац-Мокро код Шавника.

*Радуша Дошова рођена је 1896. године у Рађевима. Највјероватније да је Радуша преминула још као дијете тако да о њој осим године рођења нема других података.

Вида, Дошова и Станина кћерка, рођена је 1898. године у Рађевима одакле се удала за Милована Ђукановића из Лукова, гдје је и живјела све до своје смрти 1969. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Вида и Милован су имали кћери Јелу, Румицу, Милосаву и Милку и синове Милинка и Милана.

Милуша, Дошова и Станина кћерка, рођена је 1909. године у Рађевима, одакле се удала за Новицу Миковића из Драговољића. Живјели су у Драговољићима и избијањем Другог свјетског рата 1941. године, Милуша се заједно са супругом одмах укључила у Народно ослободилачку борбу (НОБ). Била је борац Пете пролетерске народно-ослободилачке ударне бригаде и члан Комунистичке партије Југославије (КПЈ) од 1943. године. Погинула је у бици на Сутјесци 1943. године. Милуша и Новица нијесу имали породе.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо).

VI Богдан Дошов, син из његовог првог брака, рођен је 1883. године у Рађевима. У младости се бавио сточарством и земљорадњом. Учесник је Првог балканског рата. Богдан је у току 1913. године отишао у Америку у потрази за бољим животом гдје је радио и остао да живи. Умро и сахрањен је 1955. године у Америци. Није се женио и није имао потомака. У документима које

су сачињавале америчке власти приликом уласка у њихову земљу преко луке у Њујорку остало је записано: Богдан Радовић - Луково, Монтенегро, стигао - 1913. године; година старости – 27 (иако је уписано 27, Богдан је приликом уласка у Америку имао око 30 година). У једном другом сличном документу, које су исто сачињавале америчке власти, такође је записано: Радовић Богдан (бр.13 на списку). Националност: Црна Гора. Последње мјесто пребивалишта: Луково, Црна Гора. Датум доласка: Новембар 27. 1913. год. Старост: 27 година. Пол: Мушки. Брачни статус: Неожењен. Име брода: Президент Линколн. Лука Поласка: Цуххавен.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Богдан.

VI Миладин Дошов рођен је 1893. године у Рађевима гдје је у младости живио у бројној породици. Миладин је у потрази за бољим животом почетком XX вијека боравио и радио у Америци. У Првом свјетском рату је као добровољац учествовао на Солунском фронту након чега се поново, овога пута са супругом, вратио у Америку и једно вријеме тамо радио и живио. Након одређеног времена вратио се у Црну Гору, у своја Рађева, али није дуго остао. Као ратник са Солунског фронта 1926. године је добио добровољачку земљу и населио се у Вишњевцу код Суботице гдје је са породицом наставио да живи. У току Другог свјетског рата као избјеглица је са породицом живио у селу Јабука код Панчева. Након окончања рата Миладин је са породицом остао да живи у Панчеву, а кућу и имање у Вишњевцу дао је на коришћење брату Николи. Умро је 1959. године у Вишњевцу док је био у посјети брату Николи, тако да је и сахрањен на гробљу у Вишњевцу.

Миладин је био ожењен Маријом Балић из Бијеле код Херцег Новог. Марија је рођена 1901. године у Бијелој, а умрла је 1939. године. Сахрањена је на гробљу у Вишњевцу. Марија је једно вријеме са Миладином живјела у Америци. Миладин и Марија имали су кћери Вјеру, Милку, Петрославу (Петру) и Јелену и синове Петра (Пера), Недељка (Нена) и Јована (Бата).

Вјера је рођена 1920. године у Америци. Након повратка кратко је живјела у Рађевима, затим у Вишњевцу и на крају у Панчеву где је веома млада умрла 1945. године. Сахрањена је у Панчеву. Није се удавала.

Милка је рођена 1922. године у Америци одакле је као дјевојчица стигла у Рађева, а убрзо одатле у Вишњевац код Суботице. Основну школу је завршила у Вишњевцу, а даље се усавршавала за неговатељицу у Београду. Радилa је као васпитачица у дјечјим јаслицама и установама за предшколску дјецу у Београду. Милка је била удата за Мића Петровића и са њим има синове Горана и Игора. Са својом породицом живјела је у Београду гдје је умрла 2005. године. Сахрањена је у Београду.

*Петрослава (Петра) је рођена 1925. године у Рађевима, али је преминула као дијете у првој години живота. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

*Јелена је рођена 1928. године у Вишњевцу гдје је завршила основну школу. Средњу економску школу завршила је у Панчеву. Живјела је у Београду и радила као службеница у Београдској индустрији пива (БИП-у). Била је удата за Лазник Франца и није имала дјеце. Умрла је 1984. године у Београду, а сахрањена је на гробљу у Вишњевцу.

Генеалоија: Раде–Милутин–Мрко–Перо–Видак–Милутин (Дошо)–Миладин.

VII Петар (Перо) Миладинов је рођен 1930. године у Вишњевцу код Суботице, а умро је 1999. године у Панчеву гдје је и сахрањен. Основну школу завршио је у Вишњевцу, а Школу за КВ машинбравара и аутомеханичара у Панчеву. Радио је на пословима аутомеханичара у Рафинерији нафте Панчево све до пензије. Са породицом је живио у Панчеву.

Петар је био ожењен Љубицом, кћерком Дана и Софије Грубишић из Вишњевца. Љубица је рођена 1935. године у Вишњевцу гдје је завршила основну школу. Била је запослена у Памучном комбинату у Панчеву одакле је отишла у пензију. Након Петрове смрти Љубица живи у свом дому у Панчеву. Петар и Љубица имали су синове Слободана и Зорана.

Генеалогија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Петар.

VIII Слободан Петров рођен је 1956. године у Панчеву. Основну школу и Средњу електро-техничку школу завршио је у Панчеву. Запослен је у Енергопројекту у Београду. Са породицом живи у Панчеву.

Ожењен је Невенком, кћерком Милана и Милице Павловић, која је рођена 1956. године у Панчеву. Невенка је основну и Средњу хемијску школу завршила у Панчеву. Природно-математички факултет, Одсјек хемија завршила је на Универзитету у Београду. Невенка је пензионерка Азотаре Панчево. Слободан и Невенка имају кћерке Дуњу и Јелену.

Дуња је рођена 1983. године у Панчеву гдје је завршила основну школу и гимназију, а Филозофски факултет, Одсјек за класичне језике завршила је на Универзитету у Београду. Магистар је политичких наука. Запослена је као професорица латинског језика у гимназији у Панчеву где и живи.

Јелена је рођена 1987. године у Панчеву гдје је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на Филозофском факултету, Одсек историја уметности на Универзитету у Београду. Тренутно није запослена и са родитељима живи у Панчеву.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Петар-Слободан.

VIII Зоран Петров је рођен 1958. године у Панчеву, а умро је веома млад 1996. године. Сахрањен је у Панчеву. Основну и Средњу електротехничку школу завршио је у Панчеву. Зоран је био службеник, филмски сниматељ и директор фотографије у Радио телевизији Београд.

Зоран је био ожењен Лидијом Фукс од оца Андреаса-Андрије и мајке Олге. Лидија је рођена 1960. године. Основну и Средњу медицинску школу завршила је у Панчеву. Лидија ради као медицинска сестра у болници у Панчеву. Зоран и Лидија имају сина Стефана. Лидија живи у Панчеву.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Петар-Зоран.

IX Стефан Зоранов је рођен 1983. године у Панчеву. Основну и Средњу електротехничку школу завршио је у Панчеву, а Спортску академију у Београду. Тренутно је незапослен. Живи у Панчеву.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Петар-Зоран-Стефан.

VII Недељко (Нено) Миладинов је рођен 1933. године у Вишњевцу код Суботице, а умро је 2000. године у Београду где је и сахрањен. Основну школу завршио је у Вишњевцу а Средњу геолошку школу у Београду. По струци је био геолошки техничар и радио је у београдском Геозаводу. Са породицом је живио у свом дому у Београду.

Ожењен је Милицом (Мимом) Фалацић од оца Бранка и мајке Митре из Пећи. Милица је рођена 1938. године у Пећи. Основну школу, као и Средњу геолошку школу завршила је у Београду. По струци је била геолошки техничар и радила је у београдском Геозаводу. Милица као пензионерка данас живи у Београду. Недељко и Милица имају кћерку Гордану и сина Миладина.

Гордана је рођена 1964. године у Панчеву. Основну школу и гимназију завршила је у Београду. Након тога Гордана је завршила Пољопривредни факултет на Универзитету у Београду. Удата је за Милана Богдановића из Ужичке Пожеге и са њим има кћерку Марију и сина Илију. Гордана је тренутно незапослена и са породицом живи у Београду.

Генеалогија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Недељко.

VIII Миладин Недељков је рођен 1966. године у Панчеву. Основну школу и гимназију завршио је у Београду. На Универзитету у Београду завршио је Машински факултет авио смјера. Пошао је у Америку на даље усавршавање и стекао академско звање доктор техничких наука. Његова поља истраживања се везују за изучавање напредне структуралне и мултифункционалне композитне керамике у екстремним условима њеног механичког понашања, оксидацију, корозију

и отпорност на топлоту. Упоредо је научно развио експерименталну технику за описивање механичког понашања материјала на повишеним температурама као што је резонантна ултразвучна спектроскопија. Радио је као гостујући професор на Универзитету у Сиднеју, као асистент на Универзитету у Филадельфији, гостујући истраживач у Гетерборгу, као и истраживач и асистент на Универзитету у Београду. Тренутно је на позицији сарадника шефа Одсека за изучавање материјала и инжењерски програм. Такође, руководилац је постдипломских студија на Тексас А&М Универзитету у Америци. Није жењен и живи и ради у Тексасу у Сједињеним Америчким Аржавама.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Недељко-Миладин.

VII Јован (Бато) Миладинов је рођен 1936. године у Вишњевцу код Суботице. Послије основне школе коју је завршио у Вишњевцу, завршио је Средњу техничку школу саобраћајног смјера у Панчеву. Радио је као руководилац возног парка у Београдској индустрији пива (БИП-у) у Београду. Као пензионер живио је у Београду гдје је и умро 2018. године. Сахрањен је у Београду.

Био је ожењен Мирославом, кћерком Живорада и Десанке Милосављевић из Жиче код Краљева. Мирослава је рођена 1941. године у Жичи гдје је завршила основну школу, док је Средњу медицинску школу завршила у Крушевцу. Мирослава је радила као главна медицинска сестра у болници Др Драгиша Мишовић у Београду. Мирослава је пензионерка и живи у Београду. Јован и Мирослава имају кћерку Веру и сина Александра (Сашу).

Вера је рођена 1964. године у Београду. Основну школу и гимназију завршила је у Београду, а Фармацеутски факултет на Универзитету у Београду. Запослена је као дипломирани фармацеут у ЗУА Оаза здравља у Београду. Вера је удата за Добросав Грочића из Болеча код Београда. Вера и Добросав имају кћерку Вишњу и сина Немању. Са породицом живи у свом дому у Београду.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Јован.

VIII Александар (Саша) Јованов је рођен 1967. године у Београду. Основну школу и гимназију је завршио у Београду, а Пољопривредни факултет, смјер ратарство на Универзитету у Београду. Запослен је као комерцијалиста у предузећу Страбаг у Београду. Са породицом живи у Београду.

Александар је ожењен Драганом, кћерком Драгише и Росе Ненадић из Београда. Драгана је рођена 1972. године у Београду гдје је завршила основну, Средњу грађевинску и Вишу грађевинску школу. Драгана је запослена као службеница у Министарству унутрашњих послова Србије у Београду. Александар и Драгана имају синове Матију и Игњата.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Јован-Александар.

IX Матија Александров рођен је 1998. године у Београду. Основну школу и Прву спортску кошаркашку гимназију завршио је у Београду. Тренутно је на студијама у Америци на Универзитету Хофстра у Њујорку. Као талентовани кошаркаш упоредо са студијама игра кошарку у одговарајућој лиги а био је члан јуниорске кошаркашке репрезентације Србије.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Јован-Александар-Матија.

IX Игњат Александров рођен је 2006. године у Београду. Живи у Београду са својим родитељима и похађа основну школу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Миладин-Јован-Александар-Игњат.

VI Радуле Дошов рођен је 1898. године у Рађевима гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Био је један од бројних црногорских исељеника који су последице Другог свјетског рата насељавали Војводину. Тачније 1946. године је са бројном породицом одселио из Рађева и настанио се у Врбасу гдје је наставио да се бави земљорадњом. Умро је 1980. године у Врбасу гдје је и сахрањен.

Радуле је био ожењен Синђом Перовић која је рођена 1899. године у Крцу голијскоме, општина Никшић. Умрла је 1993. године и сахрањена на гробљу у Врбасу. Радуле и Синђа су имали десеторо дјеце: кћери Милосаву, Цвијету (Косу), Његосаву, Марицу, Росанду (Росу), Јелицу и Зорку и синове Милоша, Љуба и Милорада.

Милосава је рођена 1925. године у Рађевима. Била је удата за Илију Глушицу из Страшевине код Никшића. Након Другог свјетског рата Илија и Милосава су доселили у Црвенку гдје су провели остатак живота. Милосава је умрла 2004. године и сахрањена је на гробљу у Црвенки. Илија и Милосава имали су кћерку Васиљку и синове Слободана и Драгана.

Цвијета (Коса) рођена је 1929. године у Рађевима, а умрла је 1991. године у Смедереву гдје је и сахрањена. Била је удата за Илију Елезовића, старином из Бањана са којим је дуго времена живјела на Косову. Због општег стања и погоршања животних услова продали су имовину и населили се у Смедереву гдје је Цвијета са својом породицом живјела све до смрти. Илија и Цвијета имају кћеку Снежану и сина Новака.

Његосава је рођена 1930. године у Рађевима, а умрла је 2007. године у Врбасу гдје је и сахрањена. Била је удата за Илију Канкараша, старином из Голије у општини Никшић, чија се породица такође послје Другог свјетског рата населила у Врбасу. Илија и Његосава имају кћерку Марију и сина Владимира.

Марица је рођена 1936. године у Рађевима, а умрла је 1996. године у Врбасу гдје је и сахрањена. Била је удата за Луку Воичића из Врбаса. Живјели су у Врбасу. Лука и Марица имају кћерку Љиљану и сина Милорада.

Росанда (Роса) је рођена 1937. године у Рађевима и као дијете се преселила у Врбас. Основну школу, а након ње и Занатску школу за КВ кројаче завршила је у Суботици. Као млада удала се у Урошевцу на Косову и Метохији за професора математике Обрена Бован. Након проведених десетак година живота напуштају Косово и Метохију и са дјецом се селе у Младеновац код Београда. У Младеновцу Роса је радила у текстилној индустрији, односно у предузећу Развитак све до одласка у пензију. Обрен и Роса имају кћерку Мирјану и сина Милуна. Роса као пензионерка живи у Младеновцу.

Јелица је рођена 1938. године у Рађевима. Као дијете је заједно са многочланом породицом наставила живот у Врбасу. Удата је за Николу Скендера из Врбаса. Са Николом има кћерку Радославку и сина Радослава. Живи у Врбасу.

Зорка је рођена 1939. године у Рађевима. Она је такође, као старије сестре и браћа, од раних дана одрасла у Врбасу. Удата је за Спасоја Глушца у Врбасу гдје и живе. Зорка и Спасоје имају синове Жељка и Мијата.

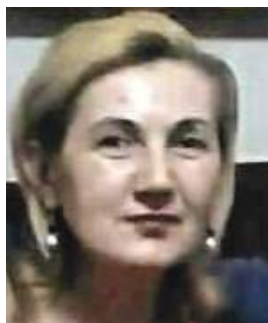
Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле.

VII Милош Радулов је рођен 1923. године у Рађевима, а умро је 2015. године у Врбасу гдје је и сахрањен. Основну школу је учио у Ивању и Лукову, а након Другог свјетског рата, када су преселили у Врбас, завршио је Школу за КВ лимара. Као приватни предузетник кроз свој занат стекао је пензију и као пензионер је живио са породицом у Врбасу.

Милош је био ожењен Јованком, кћерком Јовице и Милице Међедовић из Горњег Поља покрај Никшића који су такође послје Другог свјетског рата доселили у Врбас. Јованка је рођена 1931. године у Горњем Пољу гдје је учила основну школу а након пресељења у Врбас Јованка се дошколовала и повремено радила у живинарству и шећерани у Врбасу. Већи дио радног вијека провела је као сервирка у болници у Врбасу одакле је пошла у пензију. Умрла је 2016. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Милош и Јованка имају кћерке Славицу, Драгицу и Браниславу и сина Недељка.

Славица је рођена 1959. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу угоститељску школу. Била је запослена преко двадесет шест година у Царнех-у у Врбасу. Када је требало да ријеша стамбено питање проглашена је технолошким вишком и остварила привремену пензију са половином примања све до данашњих дана. Живи у породичном дому у Врбасу.

Драгица је рођена 1961. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу угоститељску школу. Једно вријеме радила је у Фијатовој фабрици дјелова за аутомобиле у Новом Саду у сектору припреме и издавања хране запосленим радницима, а након затварања ове фирме радила је у једном ресторану, такође, у Новом Саду као угоститељска радница. Драгица је била удата за Зорана Драгојевића старином из Лике, одавно настањеног у Степановићеву код Врбаса. Драгица и Зоран имају кћерку Мирјану и сина Бојана. Након смрти свога супруга, Драгица са сином живи у Врбасу док јој је кћерка удата у Степановићево.

Бранислава је рођена 1963. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу угоститељску школу. Око петнаестак година радила је у хотелу Бачка у Врбасу као угоститељска радница, а након спроведене приватизације и затварања објекта ради исте послове код приватног послодавца у Врбасу. Живи у Врбасу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуде-Милош.

VIII Недељко Милошев рођен је 1970. године у Врбасу гдје је завршио основну школу. Школу за КВ лимара завршио је у Бачкој Тополи. Практични дио лимарског заната усавршио је радећи заједно са својим оцем. И данас се бави истим пословима као приватни предузетник пружајући услуге грађанима Врбаса и околине. Живи у Врбасу.

Ожењен је Светланом, кћерком Вуколе и Ане Лаловић старином из Црне Горе, такође настањених у Врбасу. Недељкова супруга Светлана је рођена 1971. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу хемијску школу. Повремено је радила у више предузећа. Недељко и Светлана немају своје дјеце, а Светлана из претходног брака има кћерку Марину која живи са њима у Врбасу.

Марина Светланина је од Недељка и свих чланова његове шире породице прихваћена као најрођенија и сматрају је чланом породице. Сви је неизмјерно воле, а она им такође узвраћа поштовањем и љубављу. Марина је основну и средњу школу успјешно завршила у Врбасу. У наставку школовања образовала се за предшколско васпитање и образовање дјеце, али због недостатка посла у струци тренутно ради у свом салону љепоте у Врбасу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Милош-Недељко.

VII Љубо Радулов рођен је 1931. године у Рађевима. Након пресељења из Рађева, живио је у Врбасу гдје је формирао породицу и наставио да се бави пољопривредом и тако стекао право на пензију. Са својом породицом је живио у Врбасу. Умро је 2014. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Драгицом, кћерком Љуба и Кристине Кузмановић из Салаша Црнобарског, општина Богатић у Мачви. Драгица је рођена 1947. године. Са мужем је одржавала домаћинство. Љубо и Драгица имају кћерку Биљану и синове Бранка и Момчила. Драгица живи у Врбасу.

Биљана је рођена 1967. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу технолошку школу. Биљана је удата за Миодрага (Гара) Милачића из Врбаса са којим има синове Страхину и Драгана. Није запослена и бави се пословима у домаћинству. Са породицом живи у Врбасу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Љубо.

VIII Бранко Љубов рођен је 1966. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу стручну школу саобраћајног смјера. Бранко се бави пољопривредом. Са својом породицом живи у Врбасу.

Ожењен је Јасмином, кћерком Лазара и Марије Милићевић из Врбаса. Јасмина је рођена 1969. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу школу трговинског смјера. Запослена је на једној бензинској пумпи у Врбасу као трговац. Бранко и Јасмина имају кћерку Јовану и сина Радула.

Јована је рођена 2006. године у Врбасу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Љубо-Бранко.

IX Радуле Бранков је рођен 2003. године у Врбасу и тренутно је ученик средње школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Љубо-Бранко-Радуле.

VIII Момчило Љубов рођен је 1973. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу стручну школу саобраћајног смјера. Момчило се такође као и његов брат бави пољопривредом. Са породицом живи у Врбасу.

Ожењен је Биљаном, кћерком Драгана и Жуже Вујковић из Врбаса. Биљана је рођена 1978. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу школу трговинског смјера. Тренутно није запослена. Момчило и Биљана имају кћерке Татјану, Исидору и Софију.

Татјана (лијево) је рођена 2006. године и тренутно је ученица средње школе.

Исидора (десно) је рођена 2011. године и тренутно је ученица основне школе.

Софија је рођена 2013. године и тренутно је ученица основне школе.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Љубо-Момчило.

VII Милорад Радулов рођен је 1942. године у Рађевима и као дијете се доселио у Врбас. У младости је био веома добар фудбалер, аматерски је играо за ФК Радник из Врбаса. Радио је као возач у предузећу Царнех из Врбаса. Приликом једне испоруке робе, извршавајући своје радне задатке преминуо је у Никшићу 1994. године. Сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Милорад је био ожењен Ружом, кћерком Тура и Ристе Миљанић старином из никшићких Бањана, настањених у Врбасу. Ружа је рођена 1946. године и након завршене основне и Средње трговинске школе радила је као трговац у једној самопослузи у Врбасу. Ружа је умрла 2013. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Милорад и Ружа имају кћерке Светлану и Дубравку и сина Миладина.

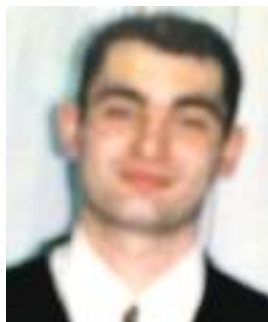

Светлана је рођена 1967. године у Врбасу гдје је завршила основну школу. Похађала је средњу школу и веома млада се удала за Драгана Докнића из Врбаса са којим има синове Миливоја и Радоја и кћерку Добрицу. Након разлаза са њим, поново се удала за Предрага Петровића са Цетиња и данас са њим живи на Цетињу.

Дубравка је рођена 1969. године у Врбасу гдје је завршила основну школу. У вријеме док је похађала средњу школу постала је мајка и има сина Марка Новаковића. Није се удавала већ се посветила Марковом одгајању и школовању радећи у Карнексу дуго времена. Сада ради у хотелу Бачка као угоститељски радник. Са сином живи у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Милорад.

VIII Миладин Милорадов рођен је 1975. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу саобраћајну школу. Једно вријеме радио је у Карнексу, а сада ради као возач. Са породицом је стално настањен у Врбасу.

Ожењен је Силвијом Тот из Србобрана гдје је рођена 1974. године, и гдје је завршила основну школу. Средњу трговинску школу завршила је у Врбасу након чега се запослила као трговац у једној трговинској фирми у Врбасу. Миладин и Силвија имају синове Милорада и Матеју.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Милорад-Миладин.

IX Милорад Миладинов рођен је 2001. године у Врбасу гдје је завршио основну и средњу школу и сада се налази на студијама. Живи са родитељима у Врбасу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Милорад-Миладин-Милорад.

IX Матеја Миладинов рођен је 2003. године у Врбасу гдје похађа средњу школу. Живи код родитеља у Врбасу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Радуле-Милорад-Миладин-Матеја.

VI Никола Дошов рођен је 1900. године у Рађевима. Као младић у родном мјесту бавио се сточарством и пољопривредом. Заједно са братом Миладином и његовом породицом 1926. године је одселио из Рађева и настанио се у мјесту Вишњевац код Суботице. У новом мјесту пребивалишта наставио је да се бави пољопривредом. Био је један, у то вријеме, од ријетко принципијелних и доследних људи и грађана. Даноноћно је радио и бринуо о себи и својој породици како би створио што боље услове за живот и школовање своје дјеце. Умро је 1985. године у Вишњевцу гдје је и сахрањен.

Никола је био ожењен Анђом, кћерком Јована и Саве Димић из Острвице код Госпића у Лици. Анђа је рођена 1910. године у Острвици, а умрла је 2006. године у Вишњевцу гдје је и сахрањена. Никола и Анђа су имали кћерке Илинку и Васиљку и сина Радосава (Паја).

Илинка је рођена 1931. године у Вишњевцу код Суботице. Основну школу завршила је у оближњем Чантавиру. Била је удата за Милорада Цигановића из Вишњевца и са њим имала сина Јована који је нажалост доста млад преминуо. Радила је у суботичким фабрикама Солид и Пионир. Као пензионерка је живјела у Суботици гдје је и умрла 2011. године. Сахрањена је на гробљу у Вишњевцу.

Васиљка је рођена 1936. године у Вишњевцу код Суботице. Основну школу завршила је у оближњем Чантавиру, гимназију у Суботици, а Економски факултет у Београду. Била је запослена у Генексу на пословима финансијског директора у Београду, затим у њиховом представништву у Лондону. Била је удата за Вељка Вукотића из Београда, поријеклом из Црне Горе. Са њим није имала дјеце. Живјела је у мјестима службовања у

Београду и Лондону, да би након одласка у пензију живјела у Суботици. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу у Вишњевцу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Никола.

VII Радосав (Пајо) Николин је рођен 1932. године у Вишњевцу. Основну школу је завршио у оближњем Чантавиру, а Средњу и Вишу економску школу у Суботици. Био је запослен у фабрици ИМК 29. новембар у Суботици на пословима шефа финансија гдје је остварио пензију. Радосав (Пајо) је био велики заљубљеник у спорт, посебно у фудбалску игру. Са породицом је живио у Суботици гдје је и умро 2008. године. Сахрањен је на гробљу у Вишњевцу.

Радосав (Пајо) је ожењен Љубом, кћерком Милана и Данице Лакетић из Сријемских Лази код Винковаца. Љуба је рођена 1941. године, а након основне и Средње економске школе завршила је Економски факултет у Суботици. Радилa је у Управи царина Србије као шеф управног поступка и ревизије у царинарници у Суботици, одакле је пошла у заслужену пензију. Сада као пензионерка живи у свом стану у Новом Саду. Радосав (Пајо) и Љуба имају кћерку Драгану и сина Ненада.

Драгана је рођена 1967. године у Суботици гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Природно математички факултет завршила је у Новом Саду, а академско звање доктор наука стекла је на Пољопривредном факултету у Новом Саду. Запослена је као научни истраживач на Универзитету Британска Колумбија у Ванкуверу у Канади. Из брака са Петром Обрехтом из Новог Сада Драгана има сина Андреја. Драгана је сада удата за Владана Видаковића, по струци програмера из Новог Сада. Прије одласка у Канаду Драгана је била редовни професор на Катедри за биологију, молекуларну биологију и генетику новосадског Природно-математичког факултета и професор хумане генетике на Медицинском факултету, такође у Новом Саду. Тренутно са породицом живи у Ванкуверу у Канади.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Никола-Радосав.

VIII Ненад Радосавов (Пајов) је рођен 1975. године у Суботици гдје је завршио основну и Средњу медицинску школу, а Факултет за менаџмент у Новом Саду. Запослен је као менаџер продаје у Генерали осигурању у Новом Саду. Члан је клуба екстремних спортова „Равнотежа 7” из Жабљака и велики љубитељ Дурмитора гдје са породицом и пријатељима љетује и зимује сваке године. Са породицом живи у свом стану у Новом Саду.

Ненад је ожењен Иваном, кћерком Ивана и Гордане Воргучин из Меленаца код Зрењанина. Ивана је рођена 1975. године у Новом Саду гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Медицински факултет завршила је у Новом Саду, а специјалистичке студије из области педијатрије и субспецијалистичке из области ендокринологије завршила је такође у Новом Саду. Данас Ивана ради као педијатар-ендокринолог у Институту за здравствену заштиту дјеце и омладине Војводине и као доцент на Медицинском факултету у Новом Саду. Ненад и Ивана имају синове близанце Немању и Данила.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Никола-Радосав(Пајо)-Ненад.

IX Немања Ненадов, један од браће близанаца је рођен 2010. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Никола-Радосав(Пајо)-Ненад-Немања.

IX Данило Ненадов, други од браће близанаца је рођен 2010. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Никола-Радосав(Пајо)-Ненад-Данило.

VI Васо Дошов је рођен 1904. године у Рађевима. Читавога живота се бавио сточарством и пољопривредом. Био је један од најимућнијих домаћина тога времена, поштован и цијењен у братству и широј заједници. Највећи дио живота је провео у Рађевима, док је последње године живота проживио у свом стану у Никшићу. Био је учесник Народно ослободилачког рата (НОР-а). Умро је 1994. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Васо је био ожењен Милицом, кћерком Стевана и Ђурђе Богетић, из села Вучица крај Даниловграда. Милица је рођена 1911. године а умрла 1989. године и сахрањена је на луковском гробљу. Милица је била велика домаћица и радница и изузетно племенита жена. Милица и Васо су имали кћерку Марту и синове Мартина, Вељка, Драгутина (Драга), Бранка (Брана) и Милутина (Мића).

Марта је рођена 1938. године у Рађевима. Основну школу је учила у Ивању и Лукову. Била је удата за Душана Ђукановића, просвјетног радника, из Ивања са којим је живјела у Никшићу. Марта и Душан имају синове Славка и Светозара. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо.

VII Мартин Васов је рођен 1935. године у Рађевима. Завршио је основну школу у Ивању и Лукову, одслужио војску и запосли се у Жељезари Никшић. Након одређеног времена у Жељезари, Мартин је једно вријеме радио у Луци Бар. Био је ожењен Станком Бојовић из Драговољића, а након њиховог разлаза живио је у заједници са Десанком Руљић (рођеном Дубљевић) у Никшићу све до њене смрти. Убрзо је и он умро 2010. године и сахрањен је на гробљу у Лукову. Мартин и Станка су имали кћерку Веру и сина Зорана.

Вера је рођена 1964. године у Никшићу. Завршила је Средњу економску школу и тренутно је запослена у Ауто-мото савезу Црне Горе у Бару. Из брака са Матом Марчелја из Сплита има сина Николу, који после њиховог разлаза живи са њом у Бару.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Мартин.

VIII Зоран Мартинов је рођен 1966. године у Никшићу. Основну и Средњу машинску школу је завршио у Бару. Прерано је завршио овоземаљски живот погибијом на дубровачком ратишту као припадник резервног састава Југословенске народне армије (ЈНА) 1992. године у најљепшим годинама своје младости и оставио своје најближе да за њим вјечито тугују. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Мартин-Зоран.

VII Вељко Васов је рођен 1941. године у Рађевима. Основну школу је учио у Ивању и Лукову а Средњу машинску је завршио у Никшићу. Након одслужења војног рока Вељко је дуго година радио у Жељезари Никшић одакле је и пошао у пензију. Вељко се дуго година бавио мање познатим спортом – куглањем, гдје је у континуитету остваривао запажене резултате у Црној Гори и ондашњој Југославији. Два пута је био првак Црне Горе у овом спорту. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Милосавом, кћерком Паја и Ике Вукчевић, старином из Микулића крај Цетиња. Милосава је рођена 1949. године у Ловћенцу у Војводини. Милосава је такође пензионерка. Вељко и Милосава имају кћерку Жаклину (Жану) и синове Звездана и Сашу.

Жаклина (Жана) је рођена 1968. године у Никшићу, гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Удата је за Миодрага Зарубицу старином из Дробњака, чија породица је одавно настањена у Никшићу. Заједно са њим бави се приватним бизнисом у породичној фирми Зарубица Компану. Имају синове Жељка и Мићуна, који са њима живе у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко.

VIII Звездан Вељков је рођен 1970. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу машинску школу. Бави се приватним бизнисом у фирми Сапогас из Подгорице чија је дјелатност набавка и продаја медицинских и техничких гасова. Са породицом живи у Никшићу.

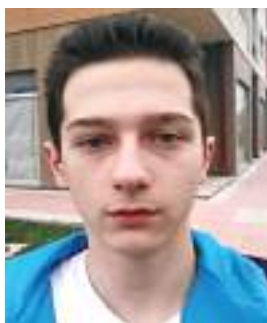
Ожењен је Ивоном, кћерком Мила и Зоре Пејовић старином из Пиве а стално настањених у Никшићу. Ивона је рођена 1978. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Запослена је као књиговођа у наведеној фирми. Звездан и Ивона имају синове Зорана и Горана, који са њима живе у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин(Дошо)-Васо-Вељко-Звездан.

IX Зоран Звезданов је рођен 1999. године у Никшићу, гдје је завршио основну школу и гимназију. Тренутно је студент на Економском факултету у Подгорици. Зоран се бави и фудбалом и члан је ФК Сутјеска из Никшића. Живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко-Звездан-Зоран.

IX Горан Звезданов је рођен 2003. године такође у Никшићу гдје је завршио основну школу и тренутно је ученик гимназије такође у Никшићу. Живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко-Звездан-Горан.

VIII Саша Вељков је рођен 1976. године у Никшићу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике металске струке. Због недостатка посла у струци једно вријеме је био поморац, а радио је и у угоститељству у Лондону. Тренутно је незапослен. Из брака са Слађаном Благојевић из Никшића има сина Милоша.

Сада је ожењен Милицом, кћерком Веселина и Александре Марковић, старином из Цуца, а настањених у Никшићу. Милица је рођена 1989. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Тренутно није запослена. Саша и Милица имају кћерке Марту и Клару и синове Мартина и Васа. Саша и Милица са породицом живе у Никшићу.

Марта, Сашина и Миличина кћерка, рођена је 2011. године и ученица је основне школе. Живи са родитељима.

Клара, Сашина и Миличина кћерка рођена је 2019. године у Никшићу. Живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко-Саша.

IX Милош, Сашин и Слађанин син, рођен је 1999. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Сада је студент Правног факултета у Подгорици. Живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин(Дошо)-Васо-Вељко-Саша-Милош.

IX Мартин, Сашин и Миличин син, рођен је 2013. године у Никшићу. Живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко-Саша-Мартин.

IX Vaso, Sashin и Миличин син, рођен је 2016. године у Никшићу. Живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Вељко-Саша-Васо.

VII Драгутин (Драго) Васов рођен је 1946. године у Рађевима. Основну школу је учио у Ивању и Лукову а Школу за КВ раднике – смјер за аутомеханичаре у Никшићу. Након одслужења војног рока Драго се запослио и радни вијек провео у Пошти Црне Горе у Никшићу. Сада као пензионер живи у породичној кући у Никшићу.

Био је ожењен је Драгињом, кћерком Петра и Стане (Ћале) Пешаљ из Студенаца надомак Никшића. Драгиња је рођена 1947. године у Студенцима. Основну школу завршила у родном мјесту а Трговачку школу у Никшићу. Радила је као трговац у објектима Центрокопа у Никшићу гдје је остварила пензију. Драго и Драгиња су имали кћерке Тању, Гордану и Бранку и сина Владимира. Опхрвана болешћу и тугом за прерано несталим сином Драгиња је умрла 2019. године. Сахрањена је на Новом гробљу у Никшићу.

Тања је рођена 1970. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу трговинску школу. Тања из брака са Жељком Крсмановићем из Никшића има кћерку Бојану. Бави се приватним предузетништвом из области угоститељства и власница је локала у Никшићу. Са кћерком живи у Никшићу.

Гордана је рођена 1971. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу школу трговинског смјера. Раније се и она бавила приватним предузетништвом из области угоститељства у Никшићу. Из брака са Мирославом Јекнићем из Мораче Гордана има сина Бориса и кћерку Анђелу. Са садашњим супругом Александром Туцићем живи и ради у Бечу.

Бранка је рођена 1972. године у Никшићу гдје је након основне школе завршила Средњу школу угоститељског смјера. Из брака са Миланом Аксентићем из Босне и Херцеговине, из града Трнова има кћерку Светлану. Бранка је сада удата за Милорада Латковића из Цетиња са којим има кћерке Ину и Вању. Са породицом живи у Цетињу и бави се угоститељством.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Драгутин(Драго).

VIII Владимир Драгутинов (Драгов) је рођен 1976. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Био је студент Филозофског факултета у Никшићу, Одсек за историју и географију. Трагично је завршио 2004. године у својој 28-ој години живота и оставио своје најближе да вјечно тугују за његовом прерано изгубљеном младошћу. Сахрањен је на новом гробљу у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Драгутин(Драго)-Владимир.

VII Бранко (Брано) Васов је рођен 1949. године у Рађевима. Основну школу је учио у Ивању и Лукову а средњу у Никшићу. Пошто је одслужио војни рок, запослио се у Луци Бар гдје је радио све до пензије. Као пензионер допуњавао је породични буџет радећи једно вријеме као таксиста. Брано је нажалост релативно млад оболио и умро 2017. године. Сахрањен је на гробљу у Бару.

Брано је ожењен Маријом, кћерком Мараша и Вукице Никпрелевић из Бара. Марија је рођена 1954. године у Бару гдје је завршила основну школу. Млада се запослила и радила у хотелу Корали у Сутомору код Бара као спремачица и ту стекла пензију. Послије Бранове смрти Марија живи у свом стану у Бару. Брано и Марија имају синове Давора и Далибора.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Бранко(Брано).

VIII Давор Бранков (Бранов) је рођен 1975. године у Бару гдје је завршио основну и Средњу поморску школу наутичког смјера. Са породицом живи у Бару гдје се као власник локала бави угоститељством. Давор из брака са Мајом Ђаковић из Београда има кћерку Милицу.

Давор је сада ожењен Душанком, кћерком Богића и Вере Митровић из Бара. Душанка је рођена 1975. године у Бару гдје је завршила основну школу и гимназију. Запослена је у Агенцији за некретнине у Бару гдје ради као агент продаје. Давор и Душанка имају сина Алексу.

Милица, Даворова и Мајина кћерка, рођена је 1996. године у Београду. Послије основне школе Милица је завршила Средњу школу оптичарског смјера, а студира на Факултету за пословни менаџмент (менаџмент у пословној безбједности) у Београду. По потреби студија и посла живи код оца у Бару и код мајке у Београду.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Бранко-Давор.

IX Алекса, Даворов и Душанкин син, је рођен 2010. године у Бару и тренутно је ученик основне школе.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Бранко-Давор-Алекса.

VIII Далибор Бранков (Бранов) је рођен 1977. године у Бару гдје је завршио основну и Средњу ветеринарску школу. Сада се налази у Лондону гдје се бави приватним предузетништвом из области угоститељства. Са породицом живи у Лондону.

Ожењен је Иваном, кћерком Миша и Наташе Лазић из Београда. Ивана је рођена 1981. године у Београду гдје је завршила основну и средњу школу као и Факултет организационих наука. Ивана је службеник Аеродрома Никола Тесла из Београда. Далибор и Ивана имају кћерке Андреу и Ању и сина Лазара.

Андреа (лијево) је рођена 2008. године у Београду и тренутно је ученица у Лондону.

Ања (десно) је рођена 2010. године у Београду. Такође, похађа школу у Лондону.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Бранко-Далибор.

IX Лазар Далиборов је рођен 2018. године у Лондону.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Бранко-Далибор-Лазар.

VII Милутин (Мићо) Васов је рођен 1952. године у Рађевима. Основну школу је учио у Ивању и Никшићу, а Средњу техничку је завршио у Никшићу. Након одслужења војног рока Мићо се запослио у Жељезари Никшић гдје је провео свој пуни радни вијек. Мићо као пензионер живи у свом дому у Никшићу.

Био је ожењен је Слободанком (Слобом), кћерком Ђура и Ђурђе Церовић старином из Тушине покрај Боана, општина Шавник, а одавно настањених у Никшићу. Слободанка је рођена 1958. године у Никшићу гдје је завршила основну и Школу за КВ раднике кројачког смјера. Није била запослена. Слоба је млада обољела и умрла 2016. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Мићо и Слоба имају кћерку Ивану и сина Игора.

Ивана је рођена 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Запослена је у предузећу М-Тел Црне Горе у Никшићу као службеница. Ивана је удата за Милана Јанковића из Никшића са којим има сина Луку и кћерку Анастасију. Са својом породицом живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Милутин (Мићо).

VIII Игор Милутинов (Мишов) је рођен 1976. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Игор је као дијете заволио фудбал што га је временом довело до професионалног фудбалера. Био је талентован играч, почео је у пионирима ФК Сутјеска из Никшића, затим првотимац ФК Сутјеске из Никшића, Милиционара из Београда, ОФК Београда и Војводине из Новог Сада. Игор се сада бави спортским радом у Новом Саду гдје са својом породицом и живи.

Ожењен је Маријаном, кћерком Мирка и Марије Вулин из Сомбора. Маријана је рођена 1986. године у Сомбору. Основну и Средњу школу је завршила у родном мјесту, а Економски факултет у Новом Саду. Магистар је економских наука и запослена је на мјесту финансијског директора хотела Парк у Новом Саду. Игор и Маријана имају кћерку Хану.

Хана је рођена 2017. године у Новом Саду.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Васо-Милутин (Мишо)-Игор.

VI Душан Дошов је рођен 1907. године у Рађевима. Основну школу је завршио у Ивању, а Нижу реалну и Вишу реалну гимназију у Никшићу. Био је студент Правног факултета у Београду када је оболио и умро 1928. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову. Није се женио, тако да није имао потомака.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Видак-Милутин (Дошо)-Душан.

IV Вуле Перов је рођен 1839. године у Драговој Луци код Никшића, одакле се заједно са једним дијелом Радовића населио у Лукову. По расположивим подацима Вуле је са супругом Маром која је рођена 1842. године имао кћерке Његосаву, Божану, Крстињу, Велику и Ђурђу и синове Спасоја (Паја) и Вукосава (Вучину). Вуле и Мара су живјели у Лукову и бавили се сточарством и земљорадњом. Дочекали су старост и обоје умрли у Лукову и сахрањени на истоименом гробљу.

У попису укупног становништва Црне Горе по капетанијама обављеног 1879. године за Луковску капетанију је између осталог уписано: Вуле Перов—40 година, Пајо Вулов—12 година, Вучина Вулов—8 година, Мара Вулова—36 година, Његосава Вулова—18 година, Божана Вулова—15 година, Крстиња Вулова—12 година, Велика Вулова—5 година, Ђурђа Вулова—3 године.

*Из података које су нам саопштили чланови породице поч. Божа Симанића из Горњег Поља дошли смо до сазнања да је постојала и Вулова кћерка Милица која је била удата за њиховог претка Рада Симанића. Милица и Раде су имали синове Марка и Јанка. Симанићи знају да је била родом од Радовића из Ивања. У то вријеме Вулова породица је живјела у Лукову, а издизали су у Ивање и касније остали да тамо за стално живе па отуда и сазнање да је Милица од Радовића из Ивања. Вулова породица је једина која је дужи временски период живјела у Ивању па је Милица могла бити само његова кћерка. У исто вријеме у Рађевима је живјела породица Вуловог синовца Милутина (Доша) Радовића, а тек од 1927. године и породица Благоја Јовановог Радовића. Пошто Милице нема у наведеном попису врло је вјероватно да је Милица рођена негдје око 1860. године и да се удала прије наведеног пописа па тако њено име и није могло бити уписано у пописне књиге у Луковској капетанији. У прилог овоме иде и Генеалогичка књига њених и Радових наследника. Ако се узме да је једно кољено отприлике 25 година, онда се може доћи до приближних година рођења. (Симанићи: Митар—1938. год. Божо—1910. год. Јанко—1885. год. Раде—1860. год). У раније доба дјевојке су се удавале одмах са напуњених 18 година, неријетко и раније, тако да и упоређивањем на овај начин опет долазимо до истог закључка. Милица је након удаје живјела, умрла и сахрањена у Горњем Пољу код Никшића.

*Његосава Вулова је рођена 1861. године у Лукову. Била је удата за Косту (Бећира) Жижића из Милошевића код Шавника. Његосава и Коста су имали кћерке Видосаву и Милицу и синове Обрена и Обрада. Живјела је, умрла и сахрањена у Милошевићима у општини Шавник.

*Божана Вулова је рођена 1864. године у Лукову. О даљем њеном животу и судбини нема података.

*Крстиња Вулова је рођена 1867. године у Лукову. О даљем њеном животу и судбини нема података.

*Велика Вулова је рођена 1874. године у Лукову. Била је удата за Петка Кораћа у селу Бјелошевина у Жупи Никшићкој гдје је након удаје провела свој живот. Умрла је у Бјелошевини непосредно прије Другог свјетског рата и сахрањена је на истоименом гробљу. Велика је са Петком имала кћерку Јелку и синове Милету и Тиодора.

*Ђурђа Вулова је рођена 1876. године у Лукову. Била је хрома у једној ноzi и није се удавала. Свој животни вијек провела је у Лукову и Ивању. Умрла је 1952. године у Ивању, а сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле.

V Спасоје (Пајо) Вулов је рођен 1868. године у Лукову. Био је ожењен Новком, кћерком Баја и Анђе Ђурђевац са Гвозда. Живјели су у Лукову. Новка је рођена 1868. године на Гвозду, а умрла 1952. године у Лукову. Обоје су сахрањени на луковском гробљу. Спасоје (Пајо) је за вријеме аустроугарске окупације стријељан од Шваба 1918. године приликом чувеног похода аустроугарске војске на Луково као освету за убиство аустроугарског факмајстора Фрања Ферјанчића у Жупи Никшићкој. Само том приликом страдало је 82 Луковца и Драговољића на челу са попом Милованом Поповићем. Народни пјесник Љубомир С. Зековић је у пјесмарици *Друџа Сурдулица – мученичка смрт Драговољића и Луковаца за вријеме непријатељске окупације фебруара 1918. године* са поднасловом: Осам крвавих дана, која је штампана у књижари Његош у Никшићу забиљежио поред осталих и погибију браће Вучине и Спасоја Радовића. Стихови који о томе свједоче: *Ойейй йоче друје да набраја; Вукосава йрозива и Паја; оба ова и рођака йвоџа; за револвер сйрељам њеџовџа* (ово су ријечи злогласног наредника Кунеша који је био представник окупационе војске на Лукову). Такође, у пјесмарици новинара Влада Симовића *Поџибџа невиних Луковаца 1918. године* коју је издала и штампала издавачка књижарница Прогрес, власника Милутина Радојичића 1933. године помињу се Вукосав и Пајо. Стихови који то потврђују: *Ойейй Кунеш неће да мирује; йанко йјева, безобразно йсује; Милуџина и Блаџџа зове; С њима оба браџа Радовића; Вукосава и са њиме Паја.* (Обје ове пјесмарице су описале смрт свих осталих Луковаца и Драговољића). Спасоје (Пајо) и Новка су имали кћери Радојку, Мијољку и Зорку и синове Рајка, Петра, Радомира и Радоја.

Радјојка је рођена 1898. године у Лукову. Била је удата за Косту Миловића из Бањана и са њим је имала синове Маринка и Милана и кћери Златану, Његосаву и Анђу. Са породицом је живјела у Никшићу гдје је и умрла 1982. године. Сахрањена је на гробљу у Бањанима, општина Никшић.

Мијолјка је рођена 1911. године у Лукову. Била је удата за Љубомира Миловановића из Косова Поља код Приштине гдје је са породицом и живјела. Мијолјка је имала синове Ратка и Милорада и кћери Слободанку, Милеву и Босилјку. Умрла је и сахрањена у Косову Пољу 1994. године.

Зорка је рођена 1913. године у Лукову, одакле се удала за Риста Пејовића из Кочана покрај Никшића. Са Ристом је имала синове Михаила (Рада), Милована и Божидара и кћери Јовану, Милушу, Видосаву, Савету (Нату), Јову (Белу) и Стану. Живјела је у Кочанама, гдје је и умрла 1989. године. Сахрањена је на гробљу у Кочанима код Никшића.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо).

VI Рајко Спасојев (Пајов) је рођен 1900. године у Лукову. Бавио се земљорадњом и сточарством. Рајко је након одслуженог војног рока у Краљевини Југославији задобио тешку повреду ноге која му је до краја живота онемогућила да се активно бави физичким пословима. Остао је упамћен као дугогодишњи надстојник луковског гробља и звонар цркве у Лукову. Рајко је то радио без икакве

надокнаде иако су му могућности за привређивање биле ограничене. Био је ожећен Јованом (Булом), кћерком Јова и Љубице Лазовић из Лукова, старином из Леденица, изнад Рисна које су припадале Кривошијама. Јована је рођена 1900. године у Лукову. У току Првог свјетског рата заједно са братом Павлом била је од стране окупаторске аустроугарске војске интернирана у једном од логора у Мађарској одакле су се обоје након проведених неколико године пјешке вратили у Луково. Јована и Рајко су живјели у Лукову све до њене смрти 1978. године. Пошто нијесу имали породе, а Рајко већ оронулог здравља, последње године живота провео је у дому старих у Рисну гдје је и умро 1988. године. Обоје су сахрањени на гробљу у Лукову.

Генеалогија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Рајко.

VI Петар Спасојев (Пајов) је рођен 1902. године у Лукову. Био је запослен као путар гдје је стекао и пензију. Бавио се, такође, земљорадњом и сточарством. Са породицом је живио у Лукову гдје је и умро 1972. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Петар је био ожећен Бојаном, кћерком Богдана и Крстиње Ђурђевца, из Лукова. Бојана је рођена 1904. године у Лукову и сав свој живот је ту и провела. Умрла је 1967. године и сахрањена је на луковском гробљу. Петар и Бојана су имали кћери Радмилу и Милицу (Бесју) и синове Милосава (Мила), Милинка (Гаја), Михаила (Туја).

Радмила је рођена у Лукову 1937. године гдје је завршила основну школу. Радилa је у Жељезари у Никшићу. Била је удата за Паја Килибарду из Бањана са којим има синове Радована и Крста и кћерку Ненатку. Са породицом је живјела у Никшићу. Настрадала је у саобраћајној несрећи 1988. године. Сахрањена је на гробљу у Бањанима.

Милица је рођена 1946. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Није се даље школовала, а била је удата за Вукашина Чолаковића из Каменског у Бијелим Рудинама у ширем подручју општине Никшић. Са Вукашином је имала кћерке Светлану и Љубицу и синове Сретена и Миладина. Са породицом је живјела у свом дому у насељу Драгова Лука поред Никшића. Већ добро обољела и скрхана болом за прерано изгубљеном кћерком Љубицом умрла је 1985. године. Сахрањена је на гробљу у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар.

VII Милосав Петров је рођен 1933. године у Лукову. Завршио је основну школу у Лукову, одслужио војску и запослио се у Жељезари Никшић гдје је радио једно вријеме. Због једне тешке хаварије у Жељезари гдје је изгинуло више радника неправедно је оптужен и осуђен. Након издржаних неколико година казне запослио се у предузећу Првоборац из Херцег Новог које је изводило радове на изградњи станова и других грађевинских објеката у Никшићу, одакле је и пошао у пензију. Умро је 1992. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Аницом Лукић која је рођена 1936. године у околини Мркоњић Града у Босанској Крајини. Радила је у никшићкој Жељезари на пословима одржавања чистоће. Умрла је, такође, 1992. године и сахрањена на гробљу у Лукову. Милосав и Аница имају кћерку Веру и сина Веселина (Веска).

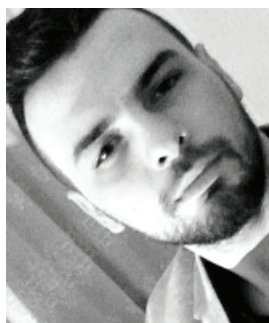
Вера је рођена 1958. године у Никшићу. Завршила је основну школу и удала се за Драгана Радишића из Мркоњић Града. Вера има синове Драгана и Пеђу. Након супругове смрти Вера живи у Мркоњић Граду у Републици Српској.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милосав.

VIII Веселин (Веско) Милосавов је рођен 1965. године у Никшићу гдје је завршио основну школу. Живио је у Никшићу, а већ један дужи период је настањен у Мркоњић Граду гдје има своју породичну кућу. Веселин је ожењен Љиљом Демировић из Босанске Крајине која је рођена 1955. године. Са њом има сина Милоша.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милосав-Веселин(Веско).

IX Милош Веселинов (Весков) је рођен 1994. години у Мркоњић Граду гдје је сада живи. Милош је завршио основну и Школу за КВ раднике аутомеханичарске струке у родном мјесту гдје је и запослен.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Милосав-Веселин(Веско)-Милош.

VII Милинко (Гајо) Петров је рођен 1935. године у Лукову. Основну школу завршио је у Лукову, а након одслужења војног рока запослио се у Жељезари Никшић. Једно вријеме је провео на привременом раду у Холандији, одакле се поново вратио у никшићку Жељезару. Радио је у њеним погонима на пословима бравара одакле је пошао у пензију. Милинко (Гајо) је умро 2007. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Станком (Станом), кћерком Бошка и Љубице Вукотић из Кочана поред Никшића. Стана је рођена 1940. године у Кочанима гдје је завршила основну школу. Милинко (Гајо) и Стана су живјели у насељу Хумци у Никшићу гдје имају свој стан и гдје Стана и данас живи. Гајо и Стана имају синове Предрага и Миодрага.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милинко (Гајо).

VIII Предраг Милинков (Гајов) је рођен 1960. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Студирао је у Сарајеву гдје је уз студије једно краће вријеме радио. Завршио је грађевински факултет. Из брака са Светланом Крстановић из Сарајева има синове Владимира и Стефана. Након избијања рата 1991. године Предрагова породица је дошла у Никшић, а он је остао као припадник Југословенске народне армије (ЈНА) у Босни и Херцеговини.

Повлачењем Југословенске народне армије из Босне и Херцеговине, Предраг је распоређен на службу у Ужицу, а касније је премјештен у Београд гдје и данас ради као активни официр Војске Србије. Након неколико година проведених у Никшићу Светлана је са синовима одселила и за мјесто боравка одабрала Луксембург.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милинко-Предраг.

IX Владимир Предрагов је рођен 1986. године у Сарајеву. Основну и средњу школу је завршио у Луксембургу, а након тога такође и Факултет за филм и режију. Живи и ради у Луксембургу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милинко-Предраг-Владимир.

IX Стефан Предрагов је рођен 1993. године у Никшићу. Основну и средњу школу је завршио у Луксембургу. Живи и ради у Луксембургу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милинко-Предраг-Стефан.

VIII Миодраг Милинков (Гајов) је рођен 1965. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Факултет политичких наука је завршио у Сарајеву. Након избијања рата у Босни 1991. године вратио се у родни Никшић гдје се дужи период бавио приватним бизнисом. Тренутно живи и ради у Подгорици. Из брака са Соњом Николић из Никшића има синове Александра и Филипа.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Милинко (Гајо)-Миодраг.

IX Александар Миодрагов је рођен 1991. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Студије психологије је завршио на Филозофском факултету такође у Никшићу. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Милинко(Гајо)-Миодраг-Александар.

IX Филип Миодрагов је рођен 1994. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Тренутно је студент Факултета за менаџмент у грађевинарству у Подгорици. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Милинко(Гајо)-Миодраг-Филип.

VII Михаило (Тујо) Петров је рођен 1940. године у Лукову. Основну школу је завршио у Лукову, а након одслужења војног рока запослио се у Жељезари Никшић гдје је у њеним погонима усавршио занат и радио до одласка у пензију. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Радмилом (Бусјом), кћерком Томаша и Јоше Лалатовић из Богетића надомак Никшића. Радмила је рођена 1946. године у Богетићима гдје је завршила основну школу. Михаило (Тујо) и Радмила имају синове Зорана, Милана и Драгана.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Михаило (Тујо).

VIII Зоран Михаилов (Тујов) је рођен 1966. године у Никшићу гдје је завршио основну и средњу школу. Још као дијете заволио је фудбал и отишао у воде професионалног фудбалера, касније тренера и спортског радника. Као омладинац ФК Сутјеска освојио је на турниру Кварнерска ривијера 1985. године

са својим клубом прво мјесто а он је проглашен за најбољег фудбалера. Фудбалски турнир Кварнерска ривијера био је један од најпрестижнијих међународних омладинских турнира у свијету гдје су учествовале најбоље омладинске клупске екипе. Зоран је касније био дугогодишњи чувар мреже наведеног клуба из Никшића, да би након завршетка каријере радио као тренер у никшићким фудбалским клубовима. Иако је материјална ситуација у спорту врло лоша Зоран и дан данас улаже велику енергију радећи на повратку никшићког спорта а посебно фудбала на старе успјешне дане. Зоран је ожењен Нелом, кћерком Добрила и Загорке Чоловић, из Никшића. Нела је рођена 1970. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Средњу школу геодетског смјера је завршила у Подгорици, и као службеница ради у никшићком Заводу за урбанизам. Зоран и Нела имају кћерку Иву и синове Марка и Николу. Ива је рођена 1997. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију, а тренутно је студент Факултета за безбједност у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Петар-Михаило(Тујо)-Зоран.

IX Марко Зоранов је рођен 1993. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу стручну школу електро смјера. Марко, слиједивши очев пут, као чувар мреже је био талентовани пионир, омладинац и првотимац фудбалског клуба Сутјеска из Никшића. Послије неколико сезона Марко одлази из клуба и тренутно је професионални фудбалер у Босни и Херцеговини.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Михаило(Тујо)-Зоран-Марко.

IX Никола Зоранов је рођен 2002. године у Никшићу. Тренутно похађа средњу школу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Михаило (Тујо)-Зоран-Никола.

VIII Милан Михаилов (Тујов) је рођен 1969. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу електротехничку школу, а Машински факултет завршио је у Подгорици. Радио је у Жељезари Никшић као инжењер, обављао је дужност извршног директора ХЕ Пива, а сада ради на инжењерским пословима у ХЕ Перућица Никшић. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

*Ожењен је Сањом, кћерком Илије и Босиљке Самарцић из Никшића. Сања је рођена 1970. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Металушки факултет је завршила у Подгорици. Магистар је металургије и запослена је у Жељезари Никшић. Милан и Сања имају кћерке Тијану и Ану.

*Тијана је рођена 2000. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Сада је студент на Грађевинском факултету у Београду. Са родитељима и сестром живи у Никшићу.

*Ана је рођена 2006. године такође у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Са родитељима и сестром живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Михаило(Тујо)-Милан.

VIII Драган Михаилов (Тујов) је рођен 1971. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу школу трговинског смјера. Драган је запослен у Служби обезбјеђења Опште болнице у Никшићу. Живи у Никшићу.

Драган је био ожењен Биљаном, кћерком Бранка и Олге Вулетић из Никшића. Биљана је рођена у Никшићу 1973. године гдје је завршила основну школу. Средњу медицинску школу завршила је у Подгорици. Биљана је била запослена као медицинска сестра у Општој болници у Никшићу. Млада је обољела и умрла 2015. године оставивши да за њом вјечно тугују њен супруг и кћерке, као и остала ближа родбина. Биљана је сахрањена на новом гробљу у Никшићу. Драган и Биљана имају кћерке Дајану и Хелену.

Дајана је рођена 1999. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Сада је студент на Факултету политичких наука у Подгорици. Живи са оцем и сестром у Никшићу.

Хелена је рођена 2004. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Сада је ученица Средње економске школе угоститељског смјера у Никшићу. Живи са оцем и сестром у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје(Пајо)-Петар-Михаило(Тујо)-Драган.

VI Радомир Спасојев (Пајов) је рођен 1904. године у Лукову. Живио је у Лукову бавећи се сточарством и земљорадњом. За вријеме Аустроугарске окупације преживио је страховиту тортуру од стране швапских војника од чијих последица се никада није опоравио. Умро је 1924. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Радомир.

VI Радоје Спасојев (Пајов) је рођен 1912. године у Лукову гдје је учио основну школу и бавио се земљорадњом. Одслужио је војску Краљевине Југославије и априлски рат 1941. године га је затекао на фронту према Албанији. Након слома војске Краљевине Југославије одмах се прикључио партизанским одредима у борбама противу окупатора гдје је активно учествовао. Погинуо је у борбама око Грахова и Кривошија почетком јануара 1942. године као један од првих Луковаца који су

пали у борбама за слободу током Другог свјетског рата. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Спасоје (Пајо)-Радоје.

V Вукосав (Вучина) Вулов је рођен 1871. године у Лукову. Неколико година прије Балканских ратова је пошао на рад у Америку. Изгледа, да се тамо добро снашао па је у току Првог свјетског рата дошао на Ивање са намјером да води породицу за Америку и да се тамо највјероватније настани. Међутим, судбина је хтјела да у познатим догађајима за вријеме аустроугарске окупације заједно са братом Спасојем (Пајом) страда од Шваба на Ивању 1918. године приликом чувеног похода аустроугарске војске на Луково као освету за убиство аустроугарског факмајстора Фрања Ферјанчића у Жупи Никшићкој. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Вучинина породица је на Ивању живјела све до 1946. године одакле су се током колонизације одселили за Врбас у Војводину.

Вучина је био ожењен Госпавом, кћерком Крста и Петране Ђукановић, из Ивања. Госпава је рођена 1874. године у Ивању, а умрла са навршених 100. година живота 1975. године у Змајеву. Сахрањена је на гробљу у Змајеву у општини Врбас. Вучина и Госпава су имали кћери Анђу и Даницу и синове Гаврила, Дамјана и Блажа.

Анђа Вучинина је рођена 1893. године у Ивању одакле се удала за Косту Лончара из села Кута у Никшићкој Жупи. Анђа је са Костом имала синове Миљана, Мироја, Мирослава, Слободана и Мирка и кћери Милачу, Мируну и Милијану. Анђа је умрла 1988. године и сахрањена у селу Кута у Жупи Никшићкој.

*Даница Вучинина је рођена 1894. године у Ивању. Била је удата за Новицу Котлицу из Тимара код Боана, општина Шавник, гдје је и живјела све до своје смрти. Умрла је непосредно пред други свјетски рат и сахрањена на мјесном гробљу у Тимару. Даница је са Новицом имала кћерке Олгу и Јулку које су младе остале без мајке, али их је отац подигао и приликом пресељења 1946. године у Бачко Добро Поље повео са собом.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина.

VI Гаврило Вучинин рођен је 1904. године у Ивању. До завршетка Другог свјетског рата је са породицом живио у Ивању гдје се бавио земљорадњом и сточарством. Гаврило је био учесник Народно-ослободилачког рата (НОР-а) и ратни војни инвалид (РВИ). Његова бројна породица се такође 1946. године приликом колонизације одселили за Војводину, тачније насељени су у Врбас да би касније добили кућу и земљу у Змајеву.

У новом мјесту становања Гаврило се искључиво бавио пољопривредом. Био је учлањен у земљорадничку задругу и једно вријеме је у истој радио као чувар. Умро је 1983. године и сахрањен је на гробљу у Змајеву у општини Врбас.

Гаврило је био ожењен Милицом Радуловић од оца Милосава и мајке Добране из Рубежа крај Никшића. Милица је рођена 1908. године у Рубежима, а умрла је 1976. године. Сахрањена је на гробљу у Змајеву код Врбаса. Гаврило и Милица су имали кћери Видосаву, Рајку, Радунку и Даринку и синове Божа, Бошка, Божидара (Цила), Боривоја (Бора), Батрића (Баћа) и Миливоја (Мида).

Видосава је рођена 1931. године у Ивању. Била је домаћица, удата за Павла Кривокапића старином из Цуца. Видосава има синове Здравка, Драгана и Небојшу и кћерку Јадранку (Нану). Са својом породицом је живјела у свом породичном дому у насељу Шкаљари у Котору. Преминула је 2018. године и сахрањена је на гробљу у Котору.

Рајка је рођена 1936. године у Ивању. Била је домаћица, удата за Милана Вуковића старином из Роваца, а одавно настањеног у Никшићу. Рајка има сина Милована (Мија). Послије смрти свога супруга Милана, Рајка живи у свом стану у Никшићу.

Радунка је рођена 1942. године у Ивању. Из брака са Петром Зиндовићем имала је кћерку Снежану која се била удала, али је обољела и млада умрла. Радункина кћерка Снежана има сина Милована који са Снежанином тетком Даринком (Мицом) живи у Змајеву. Радунка је отишла у Њемачку у потрази за послом и тамо се удала за Хорст Милера са којим има кћерке Бету и Ану-Марију и синове Ерхада и Елмуда. Умрла је 2016. године и сахрањена у мјесту становања у Њемачкој.

Даринка је рођена 1944. године у Ивању. У Змајево је дошла као дјевојчица и ту завршила основну школу. Радила је у Текстилној индустрији у Врбасу све до пензионисања. Није се удавала и као пензионерка живи у породичној кући у Змајеву.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило.

VII Божо Гаврилов је рођен 1932. године у Ивању. Основну школу је учио у Ивању. Пошто је његова породица последије Другог свјетског рата одселила и настанила се у Змајеву код Врбаса и Божо је дијелио судбину бројне Гаврилове породице. Међутим, врло брзо се вратио у Никшић, а након одслужења војног рока запослио се у Жељезари Никшић гдје је упоредо учио за КВ машинбравара и усавршио се, што га је довело до признатог мајстора. У Никшићу је радио и у Пивари Требјеса, а последије

извјесног времена у фабрици кафе Црнагора-коп у Даниловграду гдје се дошколовао и постао ВК мајстор-специјалиста. Ту је радио све до пензије. Са породицом је живио у Никшићу и Подгорици. Божо је умро 2014. године и сахрањен је на гробљу Чепурци у Подгорици.

Био је ожењен Зорком, кћерком Сава и Савице Мићуновић, из Велестова са Чева. Зорка је рођена 1934. године у Пећи на Косову и Метохији, мјесту гдје су њени родитељи са породицом тада живјели. Зорка је кројачко-шнајдерски занат изучила на Цетињу и читавог живота се приватно бавила овим послом. Божо и Зорка имају кћерке Бранку и Ранку. Зорка након Божове смрти живи у свом стану у Подгорици.

Бранка је рођена 1961. године у Никшићу гдје је започела основну школу. Даље школовање је наставила у Подгорици гдје је упоредо са основном завршила и Нижу музичку школу. Средњу музичку и Музичку академију је завршила такође у Подгорици. Бранка посједује професорско звање истраживача у настави и ради као професорица на предмету Музичке културе у Основној школи „Штампар Макарије” у Подгорици. Бранка је удата за Жељка Вујичића старином из Долова близу Вилуса у никшићкој општини. Бранка и Жељко имају кћерке Јелену, Милицу и Кристину. Са породицом живи у Подгорици.

Ранка је рођена 1964. године у Никшићу. Основну и Средњу туристичку школу је завршила у Подгорици. Запослена је као службеница у једној приватној фирми такође, у Подгорици. Ранка је удата за Милорада Мићуновића из Никшића и са њим има кћерку Мину. Са својом породицом живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Божо.

VII Бошко Гаврилов је рођен 1933. године у Ивању. Основну школу је учио у Ивању, а након одслужења војног рока радио је као возач свих категорија саобраћаја. Највећи дио радног вијека је провео у некадашњем Савезном извршном вијећу на пословима возача гдје је возио многе ондашње југословенске руководиоце. Тамо је стекао пензију. Живи у свом стану на Новом Београду.

Бошко је био ожењен Љубицом, кћерком Војина и Миље Вујошевић, из Орахова у Кучима. Љубица је рођена 1929. године у Орахову гдје је похађала основну школу. Била је домаћица. У познијим годинама живота је била доста нарушеног здравља, тако да је доста времена проводила у медицинским и рехабилитационим установама. Умрла је 2018. године и сахрањена је у породичној гробници у Змајеву код Врбаса. Бошко и Љубица су имали кћерку Мирјану и сина Миодрага (Мила).

*Кћерка Мирјана (Мила) је рођена 1956. године у Врбасу. Основну и средњу техничку школу хемијског смјера је завршила у Врбасу, а Криминалистички факултет у Новом Саду. Мирјана (Мила) је била запослена у Министарству унутрашњих послова Србије на пословима инспектора за саобраћајне увиђаје у Новом Саду. Била је удата за Момчила Милићевића из Бачког Доброг Поља са којим има кћерку Мају. Са породицом је живјела у Новом Саду све до своје преране смрти 2012. године. Сахрањена је на Новом гробљу у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Бошко.

VIII Миодраг (Миле) Бошков је рођен 1959. године у Врбасу гдје је завршио основну и средњу школу. И он је једно вријеме студирао криминалистику, али је одустао и определијелио се за самостални посао тако да ради као приватни предузетник из области занатства и услуга. Миодраг се женио, није имао потомства и тренутно са оцем Бошком живи у њиховом стану у Београду.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Бошко-Миодраг.

VII Божидар (Циле) Гаврилов је рођен 1935. године у Ивању. Погинуо је као ученик основне школе несрећним случајем 1948. године у Змајеву гдје је и сахрањен.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Божидар.

VII Боривоје (Боро) Гаврилов је рођен 1937. године у Ивању. Основну и средњу школу завршио је у Врбасу, а након одслужења војног рока запослио се у фабрици уља Витал гдје је провео свој радни вијек и дочекао пензију. Живио је у Врбасу све до 2005. године када је преминуо. Сахрањен је на гробљу у Змајеву код Врбаса.

Боро је био ожењен Бојаном Перовић из Бањана, општина Никшић. Бојана је рођена 1933. године у Бањанима гдје је похађала основну школу. Бојана и Боро нијесу имали потомства. Умрла је 2008. године и сахрањена је на гробљу у Змајеву код Врбаса.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Боривоје.

VII Батрић (Баћо) Гаврилов је рођен 1939. године у Ивању. Основну школу је завршио у Змајеву, а школу за КВ електричара у Врбасу. Након одслуженог трогодишњег војног рока у морнарици Батрић се запослио и сав свој радни вијек провео у Минел-електромонтажи из Београда као електромонтер на терену. Из тог предузећа је отишао у пензију. Умро је 2002. године и сахрањен је на гробљу Орловача код

Београда. Батрић из брака са Босиљком Мачић из Котора има синове Милована и Горана.

и Ката имају кћерку

Касније се Батрић оженио Катом, кћерком Радоја и Јеле Дамјановић из Томашева код Бијелог Поља. Ката је рођена 1939. године, а умрла је 2008. године и сахрањена је на гробљу Орловача код Београда. Ката је један дио радног вијека провела у Комбинату алуминијума у ондашњем Титограду, данашњој Подгорици, гдје су живјели до 1980. године. Други дио радног вијека до пензионисања Ката је радила у Минел-електромонтажи у Београду гдје су добили стан и са дјецом и живјели. Батрић

Биљана, Батрићева и Катина кћерка, рођена је 1974. године у Подгорици, а основну, Средњу трговачку школу и Високу школу за економију и управу је завршила у Београду. Запослена је у струци у Београду. Биљана је удата за Миладина Бокића из Београда са којим има кћерку Ану. Са својом породицом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић.

VIII Милован Батрићев и Босилкин син рођен је 1962. године у Котору. Основну школу је завршио у Котору а Средњу стручну школу у Тивту. Након одслужења војног рока више од двије деценије радио је као поморац на бродовима Југоокеаније из Котора, затим скоро десетак година у Министарству унутрашњих послова Црне Горе као полицајац. Сада је у пензији. Са породицом живи у својој кући у насељу Муо у Котору.

Милован је ожењен Соњом, кћерком Драга и Зорке Банићевић, старином из Цуца. Соња је рођена 1962. године у Мојковцу, граду гдје је њен отац тада службовао. Соња је основну школу завршила у Мојковцу, а Средњу медицинску у Подгорици. Радни вијек је провела радећи као медицинска сестра на једном од најхуманијих послова, његујући обољеле, старе и немоћне у Дому старих Грабовац у Рисну. Соња је сада пензионерка. Милован и Соња имају сина Богдана.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Милован.

IX Богдан Милованов је рођен 1997. године у Котору гдје је завршио основну и Средњу поморску школу шпедитерско-агенцијског и царинског смјера. Повремено је ангажован на сезонским пословима и живи са родитељима у Котору.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Милован-Богдан.

VIII Горан Батрићев и Босиљкин син је рођен 1964. године у Котору гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике угоститељске струке. И он је био поморац на Југоокеанији Котор. Након пропадања те компаније почетком овог вијека отиснуо се у печалбу и нашао посао у Канади. Из везе са Татјаном Малишић из Котора, Горан има сина Сава. Из брака са Биљаном Поповић са Његуша Горан има кћерку Александру и сина

Милоша. Горан данас са кћерком Александром и сином Милошем живи и ради у Ванкуверу у Канади.

Александра, Горанова и Биљанина кћерка, рођена је 1996. године у Котору гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Александра је тренутно студент Економије на Симон Фрасер Универзитету у Ванкуверу у Канади.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Горан.

IX Саво, Горанов и Татјанин син, рођен је 1990. године у Котору гдје је живио један временски период. Као дијете га је мајка, без знања оца, одвела у Кнежевину Монако код своје мајке која је држављанка те земље. Саво је тамо учио школу и образовао се, односно, одрастао и остао да живи до данашњих дана, а вјероватно и убудуће.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Горан-Саво.

IX Милош Горанов и Биљанин син рођен је 1997. године у Котору гдје је завршио основну и Средњу поморску школу. Тренутно живи у Ванкуверу у Канади гдје се бави бизнисом заједно са оцем.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Горан-Милош.

VIII Вук Батрићев и Катин син је рођен 1973. године у Подгорици. Основну и Средњу машинску школу завршио је у Београду, док је основне и постдипломске студије завршио на Универзитету Мегатренд, а специјалистичке студије на Техничком факултету у Новом Саду. Након одслужења војног рока запослио се у предузећу Водовод и канализација Београд и сада ради на пословима руководиоца службе наплате. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Вук.

VIII Владан Батрићев је рођен 1982. године у Београду. Основну, Средњу хемијско-прехрамбену, Високу школу за предузетништво и Факултет за менаџмент, економију и финансије завршио је у Београду. Након одслужења војног рока запослио се у предузећу Водовод и канализација Београд и сада ради на пословима референта за наплату. Живи у Београду.

*Владан је ожењен Јеленом, кћерком Миливоја и Драгиње Јовичић из Београда која је рођена 1987. године у Београду. Јелена је након основне школе завршила Средњу економску школу, затим Факултет безбједности у Београду, а тренутно је на мастер студијама на Географском факултету у Београду. Ради на пословима администрације у Београду. Владан и Јелена имају кћерку Софију.

*Софија је рођена 2017. године у Београду.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Батрић-Владан.

VII Миливоје (Мидо) Гаврилов је рођен 1946. године у Врбасу. Основну и Школу за КВ раднике је завршио у Врбасу, а након одслужења војног рока једно вријеме је радио као поморац. Касније је отишао у Њемачку, тамо радио и усавршио своје знање, стекао пензију и остао до данашњих дана. Док је био у Њемачкој направио је кућу у Каравукову код Оцака гдје је након пензионисања једно вријеме живио, али је нажалост оболио и морао се вратити код породице која је и даље у Њемачкој. Из брака са Станом Цветановић има кћерку Светлану и сина Петра.

*Светлана Миливојева је рођена 1976. године у Тутлингену у Њемачкој. Тамо је учила и завршила основну, средњу и Вишу трговачку школу. Запослена је на пословима из своје струке у граду Бардихакму у Њемачкој. Тамо се била удала и из тога брака има сина Дениса. Живи у Бардихакму у Њемачкој.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Миливоје.

VIII Петар Миливојев је рођен 1980. године у Тутлингену у Њемачкој. Тамо је завршио основну и Средњу стручну школу електро смјера. Након тога завршио је и Електротехнички факултет. Запослен је као инжењер електротехнике у Тутлингену у Њемачкој гдје са породицом и живи.

*Петрова супруга Патриција је факултетски образована и запослена је у струци у Тутлингену у Њемачкој. Петар и Патриција имају кћерке Софију и Емили.

*Софија Петрова је рођена 2013. године у Тутлингену у Њемачкој гдје са родитељима и живи.

*Емили Петрова је 2015. рођена године у Тутлингену у Њемачкој гдје са родитељима и живи.

Генеалоџија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Гаврило-Миливоје-Петар.

VI Дамјан Вучинин је рођен 1905. године у Ивању. Основну школу је учио у Ивању и Лукову, гимназију у Никшићу а Правни факултет у Београду. Радио је као судија у Јагодини гдје су га припадници четничког покрета убили фебруара мјесеца 1944. године. Сахрањен је у Јагодини. Није се женио тако да од њега није остало порода. У поморавским градовима Јагодини, Ћуприји и Параћину је у току ноћи између првог и другог фебруара 1944. године убијено 46 особа од којих у самој Јагодини 24-оро. Већина лица је заклана у својим кућама или непосредно испред кућа у којим су становали. Убијени су припадали разним слојевима друштва, али сви орјентисани љевичарским идејама па су као такви осумњичени да су комунистички симпатизери и сарадници. Овај масакр су починили припадници четничке војске док је трајао полицијски час, највјероватније уз сагласност њемачких окупационих власти. Дамјан, као један од њих изведен је испред куће гдје је живио и ту избоден ножевима. Тада је покрано неколико судија и радника суда, а све их је пријавио окружни начелник Српске државне страже у Јагодини који је по природи посла био упућен у рад суда.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Дамјан.

VI Блажо Вучинин је рођен 1910. године у Ивању. Основну школу је учио у Ивању и Лукову. Као младић се у родном мјесту бавио сточарством и пољопривредом. По избијању Другог свјетског рата прикључио се партизанском покрету и био учесник Народно-ослободилачког рата (НОР-а). Након Другог свјетског рата Блажова породица се населила у Врбас а он је био један од активних чланова Земљорадничке задруге а касније и њен предсједник. Са породицом је живио у Врбасу. Блажо је преминуо 1983. године и сахрањен је на истоименом гробљу.

Био је ожењен Стојом, кћерком Станка и Милице Мартиновић из Глибавца поред Никшића, који су старином из Бајица покрај Цетиња. Стоја је рођена 1917. године у Глибавцу. Завршила је основну школу што је тада била рјеткост за женску дјецу, али није нигдје радила. Бавила се

подизањем дјете и свакодневним пословима у домаћинству. Стоја је преминула 1982. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Блажо и Стоја су имали кћерку Персиду и синове Радисава, Радомана, Радована и Милорада (Мића).

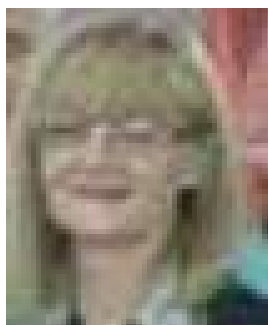
Персида је рођена 1946. године у Ивању након чега се као дијете преселила у Врбас. Расла је и подизала се у Врбасу гдје је завршила основну и средњу школу. Била је удата за Митра Голубовића у Бачком Добром Пољу гдје је као пензионерка живјела све до смрти 2017. године. Сахрањена је на гробљу у Бачком Добром Пољу. Митар и Персида имају кћерку Бисерку и сина Миодрага.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо.

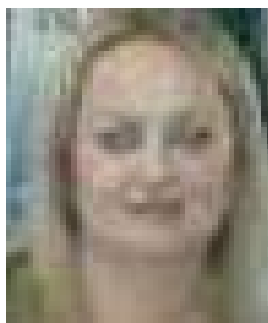

VII Радисав Блазов је рођен 1938. године у Ивању. Основну и Средњу текстилну школу је завршио у Врбасу, а након одслуженог војног рока запослио се и свој радни вијек је провео у Текстилној индустрији у Врбасу. У међувремену неко вријеме је провео у водопривредном предузећу Дунав-Тиса-Дунав. Радисав је ожењен

Јованком, кћерком Луке и Јане Вучетић из Осјеченице која је некада припадала граховској општини, а сада је то Мјесна заједница Грахово. Јованка је рођена 1941. године, завршила је основну школу и радила је такође у Текстилној индустрији Врбас. Радисав и Јованка имају кћерке Оливеру, Драгицу и Јелену и сина Драгана. Радисав је умро 2020. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу. Јованка живи у Врбасу.

Оливера је рођена 1964. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу технолошку школу. Живи и ради у Врбасу гдје је запослена у предузећу Хигијена д.о.о. на пословима административне раднице. Удата је за Мирослава Ђукића из Врбаса који је, нажалост, млад преминуо, а са којим има кћерку Јовану и синове Марка и Петра.

Драгица је рођена 1969. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу саобраћајну школу. Удата је за Сашу Перчевића из Крушевца са којим има кћерку Анђелу. Бави се бизнисом из области фармације и власник је апотеке у Крушевцу гдје са породицом и живи.

Јелена је рођена 1980. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу школу за прехранбене техничаре. Удата је за Ненада Вулановића из Врбаса са којим има кћерке Анђелу и Милену. Запослена је у Крушевцу као административни радник у апотеци чији је власник њена сестра Драгица. Са својом породицом живи у Крушевцу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радисав.

VIII Драган Радисављевић је рођен у Врбасу 1967. године. Основну школу и Школу за КВ и ВК раднике металске струке је завршио у Врбасу. Запослен је у Шећерани у Врбасу на пословима из своје струке. Са породицом живи у свом дому у Врбасу.

Ожењен је Миладинком, кћерком Стевана и Стане Трнинић, из Јајца гдје је и рођена 1971. године. Миладинка је завршила средњу школу и запослена је у фабрици уља Витал АД у Врбасу. Драган и Миладинка имају кћерку Нину и сина Стевана.

Нина Драганова је рођена 2000. године у Врбасу гдје је завршила основну и средњу фармацеутску школу. Живи код родитеља у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радисав-Драган.

IX Стеван Драганов је рођен 1998. године у Врбасу. Након основне, завршио је Средњу пољопривредну школу и тренутно је студент Пољопривредног факултета. Живи са родитељима у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радисав-Драган-Стеван.

VII Радоман Блажов је рођен 1940. године у Ивању. Као дијете је са породицом доселио у Врбас гдје је завршио основну школу, а након одслужења војног рока запослио се у пекари у Врбасу. Радни вијек је провео на пословима пекара. Као пензионер је живио у Врбасу све до смрти 2019. године. Сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Радоман је ожењен Бојаном, кћерком Петра и Милке Атлагић из Турије поред Врбаса, старином из Босанске Крајине. Бојана је рођена 1940. године, а преминула је 2012. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Бојана је радила у свилари у Врбасу гдје је остварила пензију. Радоман и Бојана имају кћери Ану и Јадранку и сина Предрага.

Ана Радоманова је рођена 1966. године у Врбасу гдје је завршила основну и средњу школу. Удата је за Душана Костатиновића из Угриноваца. Посједује свој фризерски салон у коме пружа услуге грађанима Угриноваца. Са Душаном има кћерку Нину и сина Милоша. Са породицом живи у Угриновцима.

Јадранка Радоманова је рођена 1968. године у Врбасу гдје се након завршене основне школе млада запослила у пекари у Врбасу. Удата је за Милорада Јакшића из Врбаса са којим има синове Марка и Страхињу. Са својом породицом живи у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радоман.

VIII Предраг Радоманов је рођен 1964. године у Врбасу гдје је завршио основну и средњу школу. Запослен је у предузећу Сава Ковачевић АД у Врбасу. Са породицом живи у Врбасу.

Предраг је ожењен Анђелком, кћерком Милана и Вере Бањац из Врбаса који су старином из Босанске Крајине. Анђелка је рођена 1967. године у Врбасу. Након основне, завршила је Средњу пољопривредну школу и запослена је у предузећу Сава Ковачевић АД на пословима књиговође. Предраг и Анђелка имају кћерку Ивану и сина Немању.

Ивана је рођена 1987. године у Врбасу гдје је завршила основну и средњу школу. У Врбасу посједује свој фризерски салон гдје истовремено и ради. Живи у Врбасу код родитеља.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радоман-Предраг.

IX Немања Предрагов је рођен 1988. године у Врбасу, гдје је након основне завршио Средњу електротехничку школу. Запослен је у предузећу Сава Ковачевић АД на пословима електро-техничара. Са породицом живи у Врбасу.

Немања је ожењен Нином, кћерком Радосава и Маргите Пешаљ из Врбаса. Нина је рођена 1991. године у Врбасу гдје је након основне школе завршила гимназију. Запослена је на Кнез Петрол пумпи у Врбасу. Немања и Нина имају кћерку Василису и сина Огњена.

Василиса је рођена 2018. године у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радоман-Предраг-Немања.

X Огњен Немађин је рођен 2011. године у Врбасу и тренутно је ученик основне школе. Са родитељима живи у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радоман-Предраг-Немања-Огњен.

VII Радован Блазов је рођен 1943. године у Ивању. Основну школу је завршио у Врбасу, а након одслужења војног рока запослио се у водопривредном предузећу Дунав–Тиса–Дунав. Радио је на пословима возача одакле је пошао у пензију. Радован је преминуо 1998. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Радован је био ожењен Ружом, кћерком Мила и Маре Јуркић из Босне и Херцеговине. Ружа је рођена 1951. године и данас живи у своме дому у Врбасу. Радован и Ружа имају кћерку Драгану и сина Дејана.

Драгана је рођена 1969. године у Врбасу гдје је завршила основну и Школу за КВ кројачешнајдере. Удата је за Светозара (Бата) Вујачића, старином из Струга, општина Шавник. Настањени су у насељу Кличево у Никшићу гдје имају своју кућу. Драгана и Светозар имају кћерке Милану и Јовану и сина Блажа.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радован.

VIII Дејан Радованов је рођен 1971. године у Врбасу, гдје је завршио основну и средњу школу. Запослен је у водопривредном предузећу Дунав-Тиса-Дунав. Са својом породицом живи у Врбасу.

Дејан је ожењен Александром (Сандром), кћерком Јошка и Ане Коловић из Врбаса. Александра је рођена 1978. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу трговинску школу. Запослена је као трговац у једној трговинској фирми у Врбасу. Дејан и Александра имају синове Саву и Матију.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радован-Дејан.

IX Сава Дејанов је рођен 1995. године у Врбасу. Основну и Средњу школу за програмере завршио је у Врбасу и нема стално запослење. Повремено одлази у иностранство гдје ради на одређено вријеме. Живи у Врбасу са родитељима.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радован-Дејан-Сава.

IX Матија Дејанов је рођен 2004. године у Врбасу. Тренутно је ученик основне школе у Врбасу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Радован-Дејан-Матија.

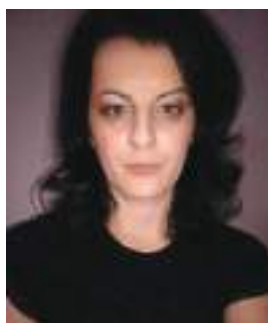
VII Милорад (Мићо) Блазов је рођен 1949. године у Врбасу. Основну и средњу школу завршио је у Врбасу, а након одслужења војног рока запослио се и радио у текстилној индустрији у Врбасу. Радио је на пословима оператера, одакле је пошао пензију. Са супругом живи у свом дому у Врбасу.

Милорад је ожењен Загорком, кћерком Мирка и Јане Миловић из Дубочака у Бањанима. Загорка је рођена 1951. године у Дубочкама гдје је завршила основну школу. Након тога је завршила средњу школу и радила у текстилној индустрији у Врбасу све до пензионисања. Милорад и Загорка имају кћерке Наташу, Тамару и Александру.

Наташа је рођена 1976. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу трговинску школу. Удата је за Милана Миљанића из Бањана, а настањени су у насељу Кличево код Никшића гдје имају своју кућу. Наташа и Милан имају кћерку Дајану и сина Дејана.

Тамара је рођена 1980. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу саобраћајну школу. Удата је за Костадина Стриковића из Бијеле крај Шавника, а стално су настањени у насељу Рубежа поред Никшића гдје имају своју кућу.

Александра је рођена 1987. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу хемијску школу. Удата је у Никшићу, односно у Жупи Никшићкој за Здравка Крулановића са којим има синове Сашу и Луку. Живе у породичној кући у Жупи Никшићкој.

Генеалоија: Раде-Милутин-Мрко-Перо-Вуле-Вучина-Блажо-Милорад.

МАРКО РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
Раде	Марко	Никола	Перо	Јана Новица	Стануша Божана Машан Јован*	Милица Милош*				
				Окица	Стеванија Петар	Гослава Љубица Босиљка Божана Никола	Јована Јелица Реља Драго	Љиљана Никола Зорица Ивица Никола		
					Драгиша	Миљан Зорка Роксанда Младен	Јанко			
							Радмила Даница Радега			
								Радојка Драгица Снежана		

			Драгиша	Бојана Јелена Бојан	Василије Лазар
	Бранко	Соња Сузана Маја			
	Вуксан	Младен		Миња Ленка	
	Милош*	Владан			
	Милан*				
	Миладин	Мирослава Милијана			
	Љубомир	Радуле Слободан Бајо	Душан	Миљана Марија Милош Вук	
	Јовица*	Драгиша			
	Војо	Јелица Марица Милован			Александра Војислав

			Андрија	Томислав	Миладин
			Иван	Стана	Петар
				Радош	Вукашин
					Милица
					Наталија
		Тодор*			
	Васко	Ружица			
		Даринка			
		Станица			
		Божо	Милош*		
		Перо*			
		Периша	Милосава		
			Емилија		
			Драгиња		
			Олга		
			Слободан*		
			Раде	Јелена	Исидора
				Немања	Вукашин
	Радојица	Новка			
		Лазар			
		Ајдана			
		Ђурђа			
		Радоња	Милка		
			Снежана		
			Милутин		
			Милован	Марија	

				Војкан	Тара	
				Вељко	Давид	
		Павле		Владимир	Анђела	
				Милош	Миона	
		Жарко		Милица		
				Стеван		
	Дамјан	Вера				
		Гвозденија				
		Ацо*				
		Марко		Драгана	Младен	
				Драган	Марко	
	Перо*					
		Јелена				
		Љубица				
		Вукосава				
		Милосава				
		Радисав				
		Винка	Винка			
		Анка	Анка			
		Милка	Милка			
		Рајка	Рајка			
		Сенка	Сенка			
	Стеван					
		Грана				
		Обрен				

			Владимир	Соња	Милена	
				Раде	Никола	Маша
					Лука	Владимир
			Ђорђе	Обрен*		
				Ивана		
				Младен	Валентина	
			Бранка			
			Радован	Тијана		
				Ана		
			Радивоје	Марија		
				Лидија		
			Новица	Филип		
			Радојица	Анђела		
				Ива		
				Љубо		
				Марко		
				Душан*		
				Милета	Олга	
					Драган	
				Милан	Душко	
				Јована		
				Милена		
				Видоје*		
				Милосав	Ана	
				(Мујо)	Александар	

					Миладин (Пијо)	Миодраг	Лана Дуња	
					Драган	Даница		
		Ђорђе*						
		Миладин*						
	Марица Дуња							
	Видак	Станојка Ђурђа Пејка						
		Машан	Радојка Миољка					
			Драгутин*					
			Милка Ковиљка Винка					
		Крсто						
			Милорад	Рада				
				Радоје	Милица			
				Радоман	Миодраг			
					Ана			
					Жана			
			Божидар*					
			Мијат*					
			Радован*					

				Миливоје	Рајка			
					Браниславка			
				Раде		Бранка		
						Миленко	Леа	
							Том	
					Радоје	Александар	Милица	
					Божидар	Дејан	Стефан	
						Драган	Алекса	
				Васо	Даниле*			
				Милић	Радојка			
					Милица			
					Милуша			
				Благота	Ружа			
					Петар	Даница		
						Љепосава		
						Обрен	Милка	
							Радмила	
							Радомир*	
						Војислав*		
					Станојка			
					Сава			
					Никола*			
					Лазар*			
				Илија				

Радосав	Јелена					
	Милева					
	Магија	Радосав	Магија			
	Радош	Драгослав	Магија			
		Ана				
		Душко				
	Мирко*					
	Драгиша	Мирјана				
		Мирослав				
		Марко				
Драго	Ранка					
	Слађана					
	Драгана					
	Ивана					
Вукота	Јована			Лена		
	Дарко			Вук		
Милинко	Луција					
	Милица					
	Зорка					
	Ђуро*					
	Рајко	Нада				
	Никола	Милена				
	Ратко*	Марко				
	Радивоје					

			Слободан	Игор			
				Дејан			
			Станко	Роса			
				Миријана			
				Драган	Дијана		
				Павле	Ивана		
				Борис*			
			Драго*				
			Јагош*				
			Алекса				
			Стануша				
			Весела				
			Пава				
			Милица				
			Савка				
			Божана				
			Мирко	Стана			
				Радоје	Миријана		
					Мирко	Милица	
					Марко		
				Миљивоје	Радмила		
					Радоје	Ана	
						Павле	Хана
						Вук	
				Миодраг	Филип		Софија

			Митар	Александра Маја		
				Митар	Мила Лорие	
			Радомир	Драган	Теодора Драгана Јана	
				Дејан	Урош	
					Вукашин	
			Павле	Игор	Ивана	
				Саша	Василија	
					Павле	
					Магија	
				Милорад*		
			Михаило*			
			Васо	Вера		
				Александар		

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

МАРКО РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Марко Радов је рођен на Загреди гдје је одрастао и провео један дио живота да би се са већином браће крајем XVIII вијека у периоду 1792. до 1800. године населио у Драгову Луку поред Никшића. Са браћом и својом породицом бавио се сточарством чувајући велики број оваца по Барама Будошким и издижући, а често и зимујући у катуну Жива подно планине Јаворак. Пошто је тада Никшићка територија била под Турцима доста се четовало и хајдуковало па је у једном сукобу црногорских чета са Турцима Марко погинуо у селу Дулићи у Херцеговини. Марко је имао синове Николу и Јова.

Генеалоија: Раде-Марко.

II Никола Марков је рођен на Загреди гдје је провео један дио живота и одакле је са породицом и осталим рођацима дошао у Драгову Луку гдје су се најприје населила већина Радовића са Загреде. Никола је имао синове Пера, Мијата (Бећа), Сима и Илију.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола.

III Перо Николин је рођен око 1810. године у Драговој Луци гдје је живио и бавио се сточарством. Био је ожењен Станицом Ковачевић из Херцеговине коју су Турци прозвали Стача, а што је значило зла жена. Станица је рођена 1819. године у Херцеговини и била је веома одважна и храбра жена. Перо и Станица (Стача) су имали кћерку Јану и синове Новицу, Окицу, Радојицу и Стевана. У књигама првог пописа становништва Црне Горе који је одржан 1879. године за Капетанију Луковску које се чувају у Државном архиву Црне Горе на Цетињу, стоји записано: Окица Стачић година 40, Радоица Стачић година 35, Стеван Стачић година 30, Петар Стачић година 7, Драгиша Стачић година 3, Васко (Веко) Стачић година 1 и по, Лазар Стачић година 5, Стана Перова година 60, Милосава година 32, Стеванија година 9, Јана година 29, Томна година 23. Пописивање је вршено по групама и мањим засеоцима, онако гдје су породице и живјеле па су сви претходно поменути уписани у дијелу гдје су уписиване и друге породице из Праге. Новица Перов са својом фамилијом није у овом попису заједно са браћом и њиховим члановима већ је посебно уписан у другом дијелу Луковске капетаније: Новица Перов година 40, Машан Новичин година 12, Јован Новичин година 6, Аница Новичина година

35, Стануша Новичина година 15, Божана Новичина година 8. Ово нам говори да већ тада Новица са својом породицом није живио у Праги већ на другом мјесту у саставу капетаније Луковске, а по казивању наших старих живио је на женином имању у Драговољићима. Перо је са својом браћом и рођацима често четовао и борио се против турскога зулума. Причало се да се сви Радовићи морали селити из Драгове Луке управо због убиства нека два Турчина које је починио Перо. С обзиром на то да је све мушко способно за борбу било у чете, углавном су кућама остајале жене и дјеца незаштићени од турских упада. Једне прилике, Перо је однекуд дошао кући и затекао поменута два турчина у похари жита и осталој преметачини. Одмах их је убио па су и његови и остали Радовићи плашећи се освете под окриљем ноћи успјели да се склоне у неке пећине у Товићу. Предвиђања су се остварила. Турци су попалили све куће Радовића и њима више није било повратка у Драгову Луку. Одатле су се расељавали на више крајева као што је и познато, и то у Луково, Орах, Прагу и касније Глибавац. Пошто су им Турци попалили куће у Драговој Луци гдје више није било опстанка Перо је са породицом једно вријеме живио у тој пећини у брду Товић које доминира никшићком котлином, гдје су му Турци припремили засједу и на превару га убили. До данашњих дана је остала прича да је Станица (Стача), док је још била са синовима у Товићу, чувајући овце видјела и препознала Турчина који је и организовао засједу и наредио да се Перо убије, како сједи на једном камену и пуши лулу, а поред њега свезан човјек којег је из неког разлога заробио. Станица му се нечујно прикрала и косијером успјела да га усмрти и затим му откине главу. Црногорски господар чувши за тај догађај поручио је да дође и прими медаљу али она није хтјела да призна да је она то урадила већ њен син Новица, па је ту част препуштила њему. Након овог догађаја Станица је са синовима иселила у Прагу.

*Јана је рођена 1850. године у Драговој Луци. О даљем њеном животу и судбини нема података.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо.

IV Новица Перов је рођен 1839. године у Драговој Луци и по расположивим подацима био је близанац са Окицом. Још као младић показао се као врло храбар и одважан, четовао је и нападао Турке када му се год пружила прилика. Приликом напуштања Драгове Луке Новица се по једном казивању са осталом браћом населио у Прагу а касније оженио и отишао да живи на женино имање у Драговољиће. По другом казивању Новица је у то доба већ био ожењен

и директно се из Товића настанио у Драговољиће. Која год прича да је тачна, сигурно је да је Новица живио у Драговољићима и да се бавио сточарством и земљорадњом. Он је са супругом Аницом, која је рођена 1844. године, живио на њеном имању у засеоку Петрово Поље у Драговољићима, пошто она није имала браће. Радовића прије Новичиног пресељења није било у Драговољићима. Новица и Аница су имали кћерке Станушу и Божану и синове Машана и Јована.

*Стануша Новичина је рођена 1864. године. Била је удата за Мираща Бечановића у село Кута у Жупи Никшићкој. Стануша и Миращ су имали синове Николу и Нова (Мигуда) и кћерку Милицу. Станушин и Миращев син Никола је припадао партизанском покрету од почетка рата, да би био заробљен и стријељан заједно са групом родољуба од стране талијанских власти средином 1942. године испод брда Требјеса у Никшићу. Његово име се заједно са осталим стријељаним налази на споменику испод Требјесе. Стануша је сахрањена на гробљу у селу Кута у Жупи Никшићкој. Од све троје Станушине и Миращеве дјеце је настало бројно потомство. Никола је имао сина Милоњу, а од њега су Ратко, Ратка, Радмила и Бранка. Ново (Мигуд) је имао синове Милована и Обрена и кћери Јану, Јаглику и Зорку. Од Милована су Јован, Љубо, Момир, Драгомир (Мигина), Радојка, Јулка, Слободанка, Боса и Станица, док од Обрена нема потомака. Станушина и Миращева кћерка Милица је била удата у село Лаз за Митра Јањушевића са којим је имала синове Рада и Мићка и кћерку Рајку. Од Рада су Миодраг, Душко и Душанка, а од Мићка Саво, Бато, Војка и Гара. На основу информације које нам је накнадно саопштио Миращев и Станушин праунук Јован Милованов Бечановић врло је вјероватно да су Миращ и Стануша имали још кћерку Стеванију која је била удата у Николића и који су одселили за Србију и Виду која је након удаје са супругом одселила за Америку. Ипак, ова информација је остала непровјерена и непотврђена.

*Божана Новичина је рођена 1871. године. Била је удата за Радосава Јелића из села Лаз које је у то доба припадало Луковској капетанији. Божана и Радосав су имали кћери Милосаву и Јаглику и синове Милутина, Драгутина и Ђорђија. Божана је страдала као жртва фашистичког терора у току 1943. године. Наиме, њемачка команда је путем летака у прољеће 1943. године обавјештавала становништво да буде мирно и остане код својих кућа и да ће свакоме кога нађу код своје куће поштедјети живот и имовину. Божана је практично као таоц тог обећања остала у својој кући коју су њемачке јединице приликом наиласка упркос јавном обећању ипак запалиле. Тако је и Божана страдала и изгорела заједно са кућом. Од свих петоро Божанине и

Радосавове дјеце настало је бројно потомство. Од Божаниног сина Милутина су Бранислав (Мишко), Борислав, Лука, Рујо, Јованка, Јелена, Милка и Војка. Од Драгутина су Милисав, Ново, Јагош, Радован, Анка, Була и Микача, а од Ђорђија су Миливоје и Милена.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Новица.

У Машан Новичин је рођен 1867. године. Живио је у Драговољћима и бавио се сточарством и земљорадњом. За вријеме Првог свјетског рата заробљен је од стране аустроугарског окупатора и нестао у неком од њихових логора. У сеоском дому у Драговољћима постоје двије мермерне спомен-плоче на којима су уписана имена погинулих и несталих ратника у балканским, Првом свјетском и Другом свјетском рату са територије овога села. На једној од тих спомен-плоча је записано: Нестали у логорима до 1918. год . У овом списку несталих међу десетак имена налази се и име: Машан Н. Радовић, што говори да је страдао у неком од тих аустроугарских логора током Првог свјетског рата.

Машан је био ожењем Милушом Ђалић из Драговољћа и са њом имао кћерку Милицу и два сина од којих се један звао Милош, а име другога нажалост није остало упамћено, а писаних трагова нема. Оба њихова сина су умрла за вријеме аустроугарске окупације 1917–1918. године када је овим просторима харала глад и болест у народу позната као шпањолица. Имали су тада око петнаестак година и сахрањени су на једном пропланку изнад Петровог Села. Од

Машанове породице су у животу остале једино супруга Милуша и кћерка Милица. Њих двије су живјеле у једној кући у Петровом Пољу одакле се Милица удала за Сима Миковића из истог села. За вријеме Другог свјетског рата и та кућа је изгорела па је Милушин зет Симо последије рата поред овог кућишта направио један савардак гдје је Милуша наставила да живи. Када већ у дубокој старости више није могла да се стара о себи прихватила је кћерка Милица са својом породицом гдје је Милуша и умрла. По подацима које нам је саопштио Миличин син, а Милушин унук Митар Миковић, Милуша је умрла 1965. године и живјела је око 100 година. Сахрањена је на гробљу у Драговољћима. Прије неколико година Митар је пренио кости њених синова и сахранио их заједно са мајчиним у гробљу у Драговољћима гдје им је подигао споменик.

Милица је рођена око 1900. године у Драговољићима гдје је провела свој читави живот. Након смрти своје браће и нестанка оца остала је да живи са мајком Милушом. Прогоњене сиромаштвом и немаштином, Милица је морала ићи у најам. Убрзо се удала за Сима Миковића, такође из Драговољића и са њим имала кћерке Вукосаву и Милосаву и синове Милорада, Митра и Милоша. Умрла је 1972. године и сахрањена је на гробљу у Драговољићима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Новица-Машан.

V Јован Новичин је рођен 1873. године. О даљем његовом животу и судбини нема података, али се говорило да је Новица у позним годинама изгубивши све мушке потомке по мушкој линији често знао уз гусле да оплакује судбину својих синова и унука. Од Јована нема потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Новица-Јован.

IV Окица Перов је рођен 1839. године у Драговој Луци поред Никшића, мјесту гдје се један дио Радовића населио након напуштања Загреде. По подацима са којима смо располагали био је близанац са братом Новицом. Као млад, са двадесетак година живота, заједно са осталим рођацима напустио је Драгову Луку и са породицом се населио у Прагу. Ту је живио бавећи се сточарством и земљорадњом све до почетка XX вијека. Са својом породицом је иселио из Праге за Србију 1901. године. Од стране тамошње власти распоређени су у село Матејевац поред Ниша гдје су се мало задржали јер су врло брзо преселили у погранично мјесто према Косову и Метохији, Велику Брајину у данашњој општини Медвеђа. Окичина породица, неуморно радећи, постала је имућна и за тадашње прилике богата и угледна. Направили су велику кућу, како се тада звало каравулу и ту намјеравали за стално да живе. Али, ни ту се нијесу дуго задржали, поново су се селили, овога пута у Орлане код Подујева на Косову и Метохији. У Орланима је Окица живио све до своје смрти. Сахрањен је на гробљу у Великој Брајини код Медвеђе. Окичини потомци су у Орланима живјели до шездесетих година прошлог вијека када су се морали иселити због изградње хидроакумулационог језера на том подручју. Већина Окичиних потомака је преселила у Ниш, а један дио и у Раковицу код Београда.

*Окичина супруга Милосава је рођена 1847. године у Црној Гори и живјела је до своје стоте године. Умрла је 1947. године у Орланима, а сахрањена је на гробљу у Великој Брајини код Медвеђе. Неколико

година пред смрт је ослијепила. Окица и Милосава су имали кћерку Стеванију и синове Петра, Драгишу и Васка (Века). Сва три Окичина и Милосавина сина су након пресељења у Србију активирани у државну службу и задужени за чување границе, на пословима граничара.

*Кћерка Стеванија је рођена 1870. године у Праги код Никшића. О њеном даљем животу и судбини нема података.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица.

У Петар Окичин је рођен 1872. године у Праги код Никшића. Са родитељима и осталим члановима породице је 1901. године иселио за Србију. Живио је у Матејевцу поред Ниша, затим у Великој Брајини, пограничном мјесту према Косову и Метохији у данашњој општини Медвеђа. На крају се настанио у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Заједно са осталом браћом био је у државној служби задужен за чување државне границе. Учествовао је у балканским ратовима и у Првом свјетском рату. Погинуо је у Првом свјетском рату на Кајмакчалану 1916. године гдје су му заувјек остале кости.

*Био је ожењен Верушом Томановић из Цуца у Црној Гори са којом је имао кћерке Госпаву, Љубицу, Босиљку и Божану и синове Николу и Миљана.

*Госпава Петрова је рођена 1902. године у Великој Брајини код Медвеђе. Била је удата за Луку Миковића из Реткоцера у данашњој општини Медвеђа, такође досељеника из Црне Горе. Госпава и Лука су имали кћерке Радојку и Јелену и синове Мирка (Мика), Радивоја (Раца) и Пера. Једно вријеме је Госпава живјела у Реткоцеру, да би последње године живота провела код сина Радивоја у Београду.

*Љубица Петрова је рођена 1905. године у Великој Брајини код Медвеђе. Била је удата за Пера Вукотића из Орлана, данашња општина Подујево чија породица је такође доселила из Црне Горе. Сахрањена је на гробљу у Приштини. Љубица и Перо су имали кћерке Његосаву, Живану, Вукосаву и сина Слободана (Драгића).

*Босиљка Петрова је рођена у Великој Брајини код Медвеђе. Била је удата за Неђељка Јокановића из Гајтана у општини Медвеђа. И Неђељкова породица је старином из Црне Горе. Босиљка и Неђељко су имали кћерке Милијану, Раду и Наду.

*Божана Петрова је рођена 1914. године у Великој Брајини код Медвеђе. Била је удата за Саву Кецојевића из Велике Реке код Подујева. Његова породица је доселила из Пиве у Црној Гори. Божана и Сава

су имали кћерке Загорку (Загу), Гордану (Горду) и Милицу и синове Миломира, Милоша, Радослава (Рака) и Милована (Мића).

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар.

VI Никола Петров је рођен око 1900. године у Великој Брајини код Медвеђе. Радио је као дјеловођа у Подујевачком срезу на Косову и Метохији. Био је ожењен Милицом Перовић, старином из Црне Горе са којом је имао кћерке Јовану и Јелицу и синове Рељу и Драга.

*Јована је рођена 1929. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Била је удата за Радосава Божовића из Медведовца код Медвеђе. У Медведовцу је живјела све до 1999. године када је прешла у Београд. Умрла је 2014. године у Београду гдје је и сахрањена. Јована и Радосав имају кћерке Милеву и Мијољку и синове Милосава и Милана.

*О другој кћерки Јелици и њеном животу и судбини нема података.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Никола.

VII Реља Николин је рођен 1926. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима, гимназију у Подујеву и Приштини, а Вишу економско-комерцијалну школу, такође у Приштини. Живио је и радио у Приштини на пословима референта у некадашњој Служби друштвеног књиговодства (СДК), као и на пословима благајне и трезора у некадашњој Основној косовској банци. Касније је прешао да ради у филијали Косовске банке у Београду гдје је у Земуну купио кућу и настанио се. Радио је још у Југобанци – удруженој банци Београд одакле је отишао у пензију. Умро је 2015. године и сахрањен је на централном гробљу у Београду.

*Био је ожењен Милицом, кћерком Мила и Наталије Ђурђић из Орлана, поријеклом из дурмиторског краја из Црне Горе. Милица је рођена 1932. године у Орланима, завршила је основну и средњу школу, али није нигдје радила Била је домаћица. Умрла је 1975. године у Београду и сахрањена је на Централном гробљу у Београду. Реља и Милица имају кћерку Љиљану и сина Николу.

*Реља се неко вријеме након смрти супруге Милице поново оженио Вером Веселиновић из насеља Гунцати из београдске општине Барајево. Вера је била домаћица и умрла је 2016. године. Сахрањена је на гробљу у Гунцату код Барајева.

*Љиљана (Љиља), Рељина и Милицина кћерка рођена је 1957. године у Приштини гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Земуну, а Економски факултет у Београду. Преко двадесет година је радила у банкарском сектору у Косовској банци, Депозитно кредитној

банци, Хипо банци, све у Београду. Касније се бавила берзанским пословима и имала сопствену брокерску кућу у Београду. Сада обавља савјетничке монетарне и књиговодствене послове за разне фирме из Београда и околине. Удата је за Зорана Миловановића из Београда гдје имају свој стан и гдје живе. Љиљана и Зоран имају сина Николу и кћерку Сању.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Никола-Реља.

VIII Никола Рељин је рођен 1962. године у Приштини. Основну школу је учио у Приштини и Земуну, а гимназију је завршио у Земуну. Почео је студије на Машинском факултету, касније се преписао на Економски гдје је дипломирао. Свој радни вијек проводи у банкарству радећи у Комерцијалној банци Београд, гдје сада обавља дужност директора филијале. Са породицом живи у свом стану у Београду.

*Ожењен је Горданом, кћерком Драгоја и Вере Мијајловић из Београда. Гордана је рођена 1964. године у Београду гдје је завршила основну и Средњу економску школу. У Београду је такође завршила и Вишу економску школу. Запослена је у Комерцијалној банци у Београду на пословима заштите клијената. Никола и Гордана имају кћерку Милицу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Никола-Реља-Никола.

VII Драго Николин је рођен 1928. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима, а Средњу економску школу у Приштини. Једно вријеме је радио у Ветеринарском институту у Приштини да би се затим преселио у Ниш и запослио у предузећу Југопетрол у Нишу. Ту је дуго година био шеф унутрашње контроле. Као пензионер је живио у Нишу. Умро је и сахрањен је на гробљу у Нишу.

*Био је ожењен Радмилом, кћерком Божа и Милосаве Сарић из Реткоцера у данашњој општини Медвеђа. Радмила је рођена 1938. године у Реткоцеру гдје је завршила основну школу. Била је домаћица и сада као породична пензионерка живи у својој кући у Нишу. Драго и Радмила имају кћерку Зорицу и сина Ивицу.

*Зорица је рођена 1956. године у Приштини. У Нишу је завршила основну школу и гимназију. Једно вријеме је радила у Нишкој банци у Нишу, а сада је без запослења. Удата је за Драгана Милошевића из Ниша са којим има кћерку Александру. Са својом породицом живи у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Никола-Драго.

VIII Ивица Драгов је рођен 1959. године у Приштини. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Нишу. Студије на Економском факултету је завршио такође у Нишу. Радио је у Југопетролу у Нишу као шеф бензинске пумпе одакле се пензионисао. Као пензионер са породицом живи у Нишу. О Ивичиној породици и поред низа покушаја нијесмо успјели ништа више да сазнамо.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Никола-Драго-Ивица.

VI Миљан Петров је рођен око 1910. године у Великој Брајини код Медвеђе. Основну школу и гимназију је завршио у Лесковцу, а Правни факултет у Београду. Одмах после завршених студија се оженио, али већ нарушеног здравља се убрзо тешко разболио и умро веома млад 1939. године тако да није ни дочекао рођење сина. Сахрањен је на гробљу у Орланима код Подујева, мјесту гдје је његова породица након Велике Брајине живјела. Супруга Нада је подизала тек рођеног сина којем је дала име Јанко и убрзо се преудала за једног трговца из Лесковца који се презивао Ристић. Мајка и очух су одгајали Миљановог сина Јанка и промијенили дјетету презиме по очуху у презиме Ристић. Нада је дуго живјела у Лесковцу, а касније у Београду гдје је и умрла.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Миљан.

VII Јанко Миљанов (Окичић) Ристић је рођен 1940. године у Лесковцу. Пошто му је отац умро прије његовог рођења, а мајка се преудала Јанко је веома млад, још као дијете добио ново презиме по очуху Ристић. Он и његови потомци се данас презивају Ристић. Мајка и очух су га подигли и школовали. Основну школу и гимназију Јанко је завршио у Лесковцу а Рударско геолошки факултет у Београду. Јанко и његова супруга Метка која је поријеклом из Словеније су имали сина Николу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Миљан-Јанко.

VIII Никола Јанков Ристић. Поред низа покушаја о Николи и његовој породици нијесмо успјели ништа да сазнамо.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Петар-Миљан-Јанко-Никола.

V Драгиша Окичин је рођен 1876. године у Праги код Никшића. Са родитељима и осталим члановима породице је 1901. године иселио за Србију. Прво су се настанили у Матејевцу поред Ниша, затим су живјели

у Великој Брајини, пограничном мјесту према Косову и Метохији у данашњој општини Медвеђа и на крају у Орланима поред Подујева на Косову и Метохији. Заједно са осталом браћом био је у државној служби задужен за чување државне границе, то јест био је граничар. Учествовао је у балканским и у Првом свјетском рату. Погинуо је у Првом свјетском рату у бици на Церу 1914. године гдје су му заувјек остале кости. Био је ожењен Марицом Војводић из Црне Горе са којом је имао кћерке Зорку и Роксанду и синове Младена, Миладина и Тодора.

*Зорка је рођена у Великој Брајини код Медвеђе и веома млада преминула са свега неколике године живота. Сахрањена је на гробљу у Великој Брајини.

*Роксанда је рођена у Великој Брајини код Медвеђе и веома млада преминула са свега неколике године живота. Сахрањена је на гробљу у Великој Брајини.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша.

VI Младен Драгишин је рођен 1901. године у Великој Брајини код Медвеђе гдје је једно вријеме и живио. Након завршене основне школе завршио је гимназију и радио као предсједник Лапског среза са сједиштем у Приштини. Са породицом је касније из Велике Брајине прешао да живи у Орлане. Његова породица је била веома имућна и добро је живјела тако да је једно вријеме имала и слуге. Помиње се податак да су у једном периоду имали девет коња и три фијакера. Убрзо након

доласка у Орлане Младен се тешко разболио чему је допринијела туга за прерано несталим братом Тодором. Умро је 1939. године и сахрањен је на гробљу у Орланима код Подујева на Косову и Метохији.

Био је ожењен Мијољком, кћерком Петра и Ружице Томановић из Цуца у Црној Гори. Младен и Мијољка су имали кћерке Радмилу и Даницу и синове Радету, Бранка, Вуксана, Милоша и Милана. Младенова породица је до шездесетих година прошлог вијека живјела у Орланима код Подујева када су преселили у Ниш гдје су направили нову породичну кућу. Мијољка је у заједници са сином Вуксаном и његовом породицом ту живјела све до смрти 1980. године. Сахрањена је на гробљу у Нишу.

Радмила је рођена 1927. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Када је стасала, удала се такође за досељеника из Црне Горе Петра Бојовића са којим је имала двије кћерке: Јованку и другу која је умрла у петој години живота и чије име је данас нажалост заборављено, а писаних докумената нема. Радмила је до пензије радила у Електронској индустрији у Нишу. Умрла је 1989. године и сахрањена је на гробљу у Шибенику.

У Шибенику је и живјела последњих година живота у кући кћерке Јованке и зета Стевана (Стева) Кличковића са Кордуна.

Даница је рођена 1932. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Била је удата за Милицава Радојевића из Гајтана, општина Медвеђа са којим је имала синове Милоја, Мирослава и Драгана. Са породицом је једно вријеме живјела у Приштини гдје је била запослена у Електро-Косову. Године 1999. су напустили Приштину и преселили се у Ниш гдје је Даница живјела све до смрти 2017. године. Сахрањена је на гробљу у Гајтану у општини Медвеђа.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен.

VII Радета Младенов је рођен 1925. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Послије основне школе завршио је гимназију и једно вријеме је радио у Заводу за социјално осигурање у Приштини. Након пресељења у Ниш радио је као службеник, такође у Заводу за социјално осигурање. Умро је 1988. године и сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Милицом, кћерком Радосава и Стане Булатовић из мјеста Качикол код Приштине. Милица је рођена 1927. године у Качиколу. Радета и Милица су имали кћерке Радојку, Драгицу и Снежану и сина Драгишу (Драгана). Са сином Драгишом и његовом породицом живи у Нишу.

Радојка (Мица) је рођена 1949. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну и Средњу школу фотографског смјера је завршила у Нишу. Удата је за Милутина Радојевића из Гајтана, оптина Медвеђа са којим има кћерку Зорицу и сина Зорана. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу у Баћевцу код Београда.

Драгица је рођена 1954. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну и Средњу економску школу завршила је у Нишу. Радила је у предузећима Југотехника и Морава у Нишу на пословима калкулатора. Била је удата за Љубишу Ранђеловић из Ниша са којим има кћерку Ану и сина Николу. Преминула је 2007. године и сахрањена је на гробљу у Нишу.

Снежана је рођена 1958. године у Приштини. Основну школу и гимназију, као и Факултет за психологију је завршила у Нишу. Радила је у Клиничком центру у Нишу и предузећу Морава у Нишу на пословима психолога. Удата је за Мома Николића из Дражевца код Ниша са којим има синове Луку и Богдана. Са породицом живи у Нишу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Радета.

VIII Драгиша (Драган) Радетин је рођен 1952. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Као дјечак је са породицом преселио у Ниш гдје је завршио основну и Средњу техничку школу. Радио је у предузећу *Ниш експрес* и *Јуџоџејрол* на пословима возача. Сада је пензионер и са породицом живи у Нишу. Из брака са Светланом Кекеловић из Ниша Драгиша има сина Бојана. Сада је ожењен Станимирком, кћерком Миљана и Руже Булатовић из Ђаковице. Станимирка је основну и Средњу хемијску школу завршила у Ђаковици. Драгиша и Станимирка имају кћерке Бојану и Јелену.

Бојана, Драгишина и Станимиркина кћерка је рођена 1983. године у Нишу гдје је завршила основну и Средњу административну школу. Запослена је у Управи граничне полиције на аеродрому у Нишу. Удата је за Игора Савића из Ниша са којим има кћерку Иву. Са породицом живи у Нишу.

Јелена, Драгишина и Станимиркина кћерка је рођена 1984. године у Нишу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Запослена је у Интеза банци у Нишу на пословима шалтерске раднице. Удата је за Александра Тодоровића из Ниша са којим живи такође у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Радета-Драгиша.

IX Бојан, Драгишин и Светланин син је рођен 1979. године у Нишу. Основну и Средњу електро-техничку школу је завршио у Нишу. Радио је у предузећима Морава, Инекс и Моником у Нишу, на пословима магационера, благајника, референта набавке, шефа стоваришта радних јединица по Србији, а сада је менаџер транспорта и одржавања у предузећу Моником у Нишу. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Милицом, кћерком Младише и Душице Радовановић из Сврљига. Милица је рођена 1992. године у Нишу. Основну школу је завршила у Сврљигу, а Средњу медицинску у Зајечару. Радила је у предузећу ПИВ д.о.о, гдје је била на позицији директора предузећа. Тренутно је домаћица. Бојан и Милица имају синове Василија и Лазара.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Радета-Драгиша-Бојан.

X Василије Бојанов је рођен 2015. године у Нишу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Радета-Драгиша-Бојан-Василије.

X Лазар Бојанов је рођен 2018. године у Нишу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Радета-Драгиша-Бојан-Лазар.

VII Бранислав (Бранко) Младенов је рођен 1935. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Након основне и Средње школе завршио је Вишу економску школу и радио је у Косовској банци у Приштини до пресељења у Ниш 1970. године. У Нишу је радио на пословима благајника на Вишој педагошкој школи и на Филозофском факултету. Као пензионер је живио у Нишу. Умро је 2006. године и сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Оливером, кћерком Радослава и Борке Брескварић из Косовске Митровице. Оливера је рођена 1941. године у Косовској Митровици. Након основне школе завршила је Средњу техничку школу и радила у предузећу Рамиз Садику у Приштини до 1969. године када се породица преселила у Ниш. У Нишу је радила у предузећу за производњу боја Поморавље на пословима техничара погона сувих боја. Преминула је 1988. године и сахрањена је на

гробљу у Нишу. Бранислав (Бранко) и Оливера имају кћерке Соњу, Сузану и Мају.

Соња је рођена 1964. године у Приштини. Од 1969. године је у Нишу гдје је завршила основну и Средњу школу усмјереног образовања, као и Одсјек за хемију на Филозофском факултету. Радила је у предузећу Поморавље у Нишу на радним мјестима технолога у производњи, инжењера развоја, руководиоца технолошке припреме и развоја и руководиоца производње. Соња је сада предузетница и посједује своју агенцију за екологију. Удата је за Небојшу Стоилковића из Врања са којим има кћерке Ању и Анђелију. Са породицом живи у Нишу.

Сузана је рођена 1967. године у Приштини. Од 1969. године је у Нишу гдје је завршила основну и Средњу школу усмјереног образовања и апсолвирала Одсјек за хемију на филозофском факултету. Сузана је незапослена. Удата је за Зорана Јанићијевића из Крагујевца са којим има кћерку Тијану и сина Димитрија. Са породицом живи у Нишу.

Кћерка Маја је рођена 1978. године у Нишу гдје је завршила основну школу, гимназију и Филозофски факултет, Одсјек за историју. Удата је за Ненада Антанасијевића из Врања са којим има кћерку Машу и сина Новака. Са породицом живи у граду Аннемасе у Француској.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Бранислав.

VII Вуксан Младенов је рођен 1939. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима. Квалификацију мајстора грађевинске струке је стекао уз рад на многим градилиштима широм ондашње Југославије. Радио је на терену Црне Горе у београдским предузећима *Тунел-градња* и Грађевинском предузећу *Раг*. На крају је радио у Јавном комуналном предузећу *Наисус* у Нишу на пословима руковоаца грађевинским машинама све до пензије. Као пензионер је живио у Нишу гдје је умро 2004. године. Сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Зорицом, кћерком Саватија и Добринке Антовић из Топличке Велике Планае у близини Прокупља. Зорица је рођена 1951. године у селу Крњи Град код Прокупља. Основну школу је завршила у Великој Плани код Прокупља, а гимназију у Нишу. Студирала је и дипломирала Социологију у Нишу. Радила је у Јавном комуналном предузећу *Наисус* у Нишу на пословима административног радника, а сада је пензионерка. Живи у Нишу. Вуксан и Зорица

имају синове Младена и Владана.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Вуксан.

VIII Младен Вуксанов је рођен 1977. године у Нишу. Основну школу и гимназију је завршио у Нишу, а Факултет физичке културе (ДИФ) такође у Нишу. Запослен је у Јавном комуналном предузећу *Наисус* у Нишу на пословима референта за наплату услуга. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Јеленом, кћерком Југослава и Малине Макрагић из Ниша. Јелена је рођена 1977. године у Нишу гдје је завршила основну школу, гимназију и Медицински факултет. Радила је као лекар у Дому здравља у Нишу, а сада је запослена у Аудио БМ установи у Нишу. Младен и Јелена имају кћерке Мињу и Ленку.

Миња (лијево) је рођена 2006. године у Нишу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Ленка (десно) је рођена 2010. године и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Вуксан-Младен.

VIII Владан Вуксанов је рођен 1980. године у Нишу. Основну и Средњу електро-техничку школу је завршио у Нишу. Радио је у угоститељству на пословима коктел мајстора-шанкера. Повремено одлази у иностранство гдје ради, али се увијек враћа у Ниш гдје са породицом живи.

Ожењен је Јованом, кћерком Часлава и Слађане Урошевић из насеља Чокот код Ниша. Јована је рођена 1991. године у Нишу. Основну и Средњу економску школу је завршила у Нишу. Тренутно је незапослена.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Вуксан-Владан.

VII Милан Младенов је рођен у Орланима и преминуо је као беба. Сахрањен је у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Милан.

VII Милош Младенов је рођен у Орланима и преминуо је као беба. Сахрањен је у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Младен-Милош.

VI Миладин Драгишин је рођен 1909. године у Великој Брајини код Медвеђе гдје је провео мањи дио свога живота. Заједно са цјелокупном породицом Окичић се преселио у Орлане код Подујева на Косову и Метохији. Миладин је у Орланима живио до шездесетих година када се преселио у Ниш. Ту је са својом породицом живио до смрти која га је задесила 1966. године. Сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Косом, кћерком Павла и Милице Драшковић, старином из Херцеговине. Коса је рођена 1911. године и била је домаћица. Умрла је 1976. године и сахрањена је на гробљу у Нишу. Миладин и Коса су имали кћерке Мирославу и Милијану и синове Љубомира, Јовицу, Воја, Андрију и Ивана.

Мирослава је рођена 1933. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Била је удата за Лазара Вучковића из Лебана са којим има кћерку Миланку и сина Милана. Живјела је у Лесковцу. Умрла је 1998. године и сахрањена је у Лесковцу.

Милијана је рођена 1941. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Послије основне школе завршила је школу за КВ раднике и била је запослена у Фабрици дувана у Нишу гдје је стекла пензију. Удата је за Видосава Васића из Сврљига са којим има сина Дејана. Са породицом живи у свом стану у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин.

VII Љубомир Миладинов је рођен 1931. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији гдје је завршио основну школу. Бавио се пољопривредом све до пресељења у Ниш 1963. године. Након пресељења радио је као кондуктер у предузећу Ниш експрес гдје је остварио пензију. Умро је 1998. године и сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Милушом, кћерком Витомира и Косе Миловановић из Реткоцера у општини Медвеђа. Милуша је била домаћица. Умрла је 2016. године и сахрањена је на гробљу у Нишу. Љубомир и Милуша имају синове Радула, Слободана, Баја и Драгишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир.

VIII Радуле Љубомиров је рођен 1957. године у Подујеву на Косову и Метохији. У Ниш је дошао као дјечак са родитељима и осталим члановима породице. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Нишу. Раније је радио у предузећу Агропромет у Нишу на пословима магационера, а сада је запослен као референт наплате у Јавном комуналном предузећу Тржнице у Нишу. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Снежаном, кћерком Милорада и Стадије Бачанин из села Велика Плана код Прокупља. Снежана је рођена 1965. године у Великој Плани код Прокупља гдје је завршила основну школу. Средњу умјетничку школу дизајнерског смјера је завршила у Нишу. Радила је у Јавном предузећу Борба у Нишу, а сада је запослена у предузећу Футура плус из Београда, представништво у Нишу на пословима трговца. Радуле и Снежана имају сина Душана.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Радуле.

IX Душан Радулов је рођен 1988. године у Нишу. Основну школу и гимназију је завршио у Нишу, а Криминалистичко-полицијску академију у Земуну. Запослен је на пословима менаџера продаје у предузећу Мљекара Стара Планина из Димитровграда. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Радуле-Душан.

VIII Слoбoдaн (Лoкo) Љубoмирoв је рођен 1959. године у Нишу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу машинског смјера. Радио је у нишком трговинском предузећу *Анiрoйрoмeй* на пословима књигoвoђe, а затим у трговинском предузећу *Идеa* у Нишу као трговац oдaклe се пензионисао као инвалид рада. Није се женио. Живи у породичној кући у Нишу.

Генeалoгijа: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Слoбoдaн.

VIII Бaјo Љубoмирoв је рођен 1961. године у Нишу гдје је завршио основну школу и гимназију. Радио је у предузећу Хидротехника из Београд као пословођа, а сада је незапослен. Бави се сакупљањем вриједних ствари из старина. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Снежаном, кћерком Милорада и Босилке Ђоновић из Чачка. Снежана је рођена 1961. године у Чачку. Основну и Средњу угоститељску школу је завршила у Београду и запослена је у једном угоститељском објекту у Београду. Бајо и Снежана имају кћерке Миљану и Марију и сина Милоша.

Миљана (лијево) је рођена 1992. године у Београду гдје је завршила основну школу и гимназију. Запослена је у предузећу *Ексинi* у Београду на пословима администратора. Живи са родитељима у Београду.

Марија (десно) је рођена 1996. године у Београду гдје је завршила основну школу и гимназију. Тренутно је студент Високе школе за пословну економију и

предузетништво такође у Београду. Живи са родитељима у Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Бајо.

IX Милош Бајов је рођен 1997. године у Београду гдје је завршио основну и Средњу угоститељску школу. Тренутно је незапослен. Са родитељима живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Бајо-Милош.

VIII Драгиша Љубомиров је рођен 1962. године у Нишу гдје је завршио основну и Средњу геодетску школу. Дуго је радио у Геодетском заводу Ниш, а сада ради као самостални геодета и посједује сопствени Биро за геодетска истраживања у Нишу. Са породицом живи у свом стану у Нишу.

Ожењен је Биљаном, кћерком Бранка и Малине Нешић из Ниша. Биљана је рођена 1966. године у Нишу гдје је након основне школе завршила Средњу биротехничку школу. Запослена је у Јавном комуналном предузећу Медијана у Нишу. Драгиша и Биљана имају сина Вука.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Драгиша.

IX Вук Драгишин је рођен 2008. године у Нишу гдје је тренутно ученик основне школе.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Љубомир-Драгиша-Вук.

VII Јовица Миладинов је рођен 1932. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Умро је веома млад 1935. године, када је имао свега три године живота. Сахрањен је на гробљу у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Јовица.

VII Војо Миладинов је рођен 1935. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Након основне школе је завршио Средњу техничку школу, и радио је у Градском саобраћајном предузећу Београд и Аутопуту Ниш. Један дио радног вијека у трајању од четрнаест година је провео на привременом раду у Њемачкој гдје је радио у фабрици аутобуса Ман. Умро је 1983. године и сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен Вуканом, кћерком Симона и Новке Пејовић из Лепенца код Мојковца. Вукана је рођена 1939. године и након основне школе је завршила средњу школу. Радила је у Дуванском комбинату у Нишу гдје је стекла пензију. Војо и Вукана имају кћерке Јелицу и Марицу и сина Милована. Вукана је умрла 2018. године и сахрањена је у породичној гробници у Нишу.

Јелица је рођена 1957. године у Нишу гдје је завршила основну школу и гимназију. Радила је у Електронској индустрији Ниш. Била је удата је за Миломира Петровића из Врања са којим није имала дјеце и од кога се касније развела. Живјела је у Нишу, тешко се разбољела и преминула је 2017. године. Сахрањена је на гробљу у Нишу.

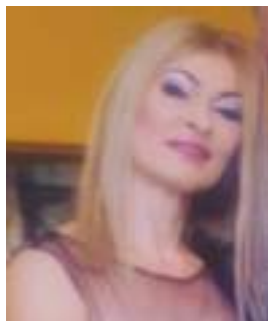

Марица је рођена 1959. године у Нишу гдје је завршила основну и Средњу машинску техничку школу. Радила је у Фабрици дувана у Нишу, а сада је незапослена. Удата је за Миодрага Милојковића из Ниша са којим нема потомства. Са супругом живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Војо.

VIII Милован (Мико) Војов је рођен 1965. године у Нишу гдје је завршио основну, Средњу економску школу и Економски факултет. Бави се бизнисом из области фармације и власник је приватног предузећа. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Снежаном, кћерком Влада и Иванке Димић из Ниша. Снежана је рођена 1966. године у Нишу гдје је завршила основну и Средњу економску школу, као и Економски факултет. Радила је у Јавном комуналном предузећу Медијана, а сада је регионална директорка Интеза банке. Милован и Снежана имају кћерку Александру (Сашку) и сина Војислава.

Александра (Сашка) је рођена 1985. године у Нишу. Основну и Средњу економску школу, као и Економски факултет је завршила у Нишу. Запослена је у Фармацеутској комори Србије за регион Ниша и околине на пословима начелнице коморе. Удата је за Душана Милошевића из Ниша са којим има кћерку Анђелу. Са породицом живи у свом стану у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Војо-Милован.

IX Војислав Милованов је рођен 1990. године у Нишу гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Факултет за физичко васпитање је такође завршио у Нишу гдје је сада на мастер студијама. Упоредо је у Нишу завршио и Економски факултет. Тренутно није запослен. Живи са родитељима у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Војо-Милован-Војислав.

VII Андрија Миладинов је рођен 1937. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Подујеву, гимназију у Приштини, а Правни факултет у Београду. Шездесетих година прошлог вијека Андријина породица је преселила у Ниш. Андрија је радио као шеф Одсјека правне службе у предузећу Ниш-експрес у Нишу одакле се и пензионисао. Умро је 2009. године и сахрањен је у породичној гробници у Нишу.

Био је ожењен Горданом (Гоцом), кћерком Душана и Персиде Панић из Грљана код Зајечара. Гордана је рођена 1943. године у Грљану. Основну школу је завршила у родном мјесту, Средњу економску школу у Зајечару, а Правни факултет у Нишу. Радила је у Заједници за здравствено и социјално осигурање у Зајечару на пословима пензионог осигурања. Сада као пензионерка живи у Нишу. Андрија и Гордана имају сина Томислава.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Андрија.

VIII Томислав Андријин је рођен 1968. године у Нишу. Основну школу је завршио у Грљану код Зајечара, а гимназију и Факултет физичке културе (ДИФ) у Нишу. Магистрирао је, а касније и докторирао науке из области спорта. Запослен је и ради као професор на Факултету за спорт и физичку културу у Нишу. Такође је и гостујући професор на неким факултетима из области спорта и физичке културе у Србији и Црној Гори. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Славицом, кћерком Слободана и Марије Димитријевић из Лесковца. Славица је рођена 1973. године у Лесковцу гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет за физичку културу је завршила у Нишу. Запослена је и ради у Пливачком клубу у Нишу. Томислав и Славица имају синове Миладина, Петра и Вукашина.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Андрија-Томислав.

IX Миладин Томиславов је рођен 2001. године у Нишу. Основну школу и гимназију је завршио у Нишу. Сада је студент на Факултету за спорт и физичко васпитање такође у Нишу. Са родитељима и браћом живи у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Андрија-Томислав-Миладин.

IX Петар Томиславов је рођен 2003. године у Нишу. Основну школу је завршио у Нишу, а сада је ученик гимназије такође у Нишу. Са родитељима и браћом живи у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Андрија-Томислав-Петар.

IX Вукашин Томиславов је рођен 2007. године у Нишу, гдје тренутно похађа основну школу. Са родитељима и браћом живи у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Андрија-Томислав-Вукашин.

VII Иван Миладинов је рођен 1939. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима а Школу за КВ раднике машинског смјера је завршио у Нишу. Радни вијек је провео у Електронској индустрији у Нишу гдје је стекао пензију. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Надицом, кћерком Станоја и Данице Анђелковић из Бучумета у општини Медвеђа, гдје је она рођена 1940. године. Основну школу је завршила у Нишу након чега се запослила и радила у Електронској индустрији у Нишу. Сада је пензионерка. Иван и Надица имају кћерку Стану и сина Радоша.

Стана је рођена 1965. године у Нишу гдје је завршила основну школу и гимназију. Радила је у Народним новинама у Нишу на пословима административне раднице. Тренутно је без запослења. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Иван.

VIII Радош Иванов је рођен 1969. године у Нишу гдје је након основне школе завршио Средњу техничку школу машинског смјера. Запослен је у Пореској управи у Нишу. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Јеленом, кћерком Тихомира и Озренке Дејановић из Бренице код Ниша. Јелена је рођена 1980. године у Нишу. Основну школу је завршила у Каменици код Ниша, а Средњу електротехничку школу у Нишу. Једно вријеме је радила у Електронској индустрији у Нишу, а тренутно је незапослена. Радош и Јелена имају кћерке Милицу и Наталију.

Милица (лијево) је рођена 2005. године у Нишу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Наталија (десно) је рођена 2008. године у Нишу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Миладин-Иван-Радош.

VI Тодор Драгишин је рођен 1915. године у Великој Брајини у општини Медвеђа. Завршио је основну школу и гимназију, и био започео студије. Тешко се разболио и преминуо је у својој 22. години живота 1936. године. Сахрањен је на гробљу у Орланима код Подујева на Косову и Метохији.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Драгиша-Тодор.

V Васко (Веко) Окичин је рођен 1877. године у Праги код Никшића. Са родитељима и осталим члановима породице је 1901. године иселио за Србију. Живио је у Матејевцу поред Ниша, затим у Великој Брајини, пограничном мјесту према Косову и Метохији у данашњој општини Медвеђа и на крају у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Заједно са осталом браћом био је у државној служби задужен за чување државне границе, ангажован као граничар. Учествовао

је у балканским и у Првом свјетском рату. Умро је 1938. године и сахрањен је на гробљу у Орланима.

Био је ожењен Вукосавом Булатовић из села Прпори код Медвеђе, чија породица је као и многе доселила из Црне Горе. Вукосава је рођена око 1885. године и била је домаћица. Скоро читав живот је провела у Орланима гдје је умрла 1954. године. Сахрањена је на гробљу у Орланима. Васко и Вукосава су имали кћерке Ружицу (Рулу), Даринку (Дару) и Станицу (Стаћу) и синове Божа, Пера и Перишу.

Ружица (Рула) је рођена 1905. године у Великој Брајини код Медвеђе. Била је удата за Обрена Илића из Брајине и била је домаћица. Ружица и Обрен су имали кћерке Даницу (Дану), Зорку и Злату и синове Мита, Милутина (Мића) и Драга. Са породицом су живјели у Брајини одакле су шездесетих година прошлог вијека преселили у Пожаревац. Ту је у заједници са сином Милутином живјела све до смрти. Сахрањена је на гробљу у Пожаревцу.

Даринка (Дара) је рођена 1923. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији гдје је завршила основну школу. Била је удата за Јована Мићуновића из Приштине, поријеклом из села Смрдуша у Рудинама код Никшића. Била је домаћица. Даринка и Јован су имали синове Милорада (Мића), Момчила, Божицара и Јанка. Седамдесетих година прошлог вијека дошло је до развода са супругом па је Даринка преселила за Београд код брата Перише и запослила се у предузећу Агроопрема у Београду.

Врло брзо су и њени синови напустили Приштину и прешли да живе са њом у Београд. Радећи у Агроопреми стекла је пензију. Умрла је у Београду и сахрањена је на гробљу Лешће код Београда.

Станица (Стаћа) је рођена 1924. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршила у Орланима, гимназију у Подујеву, а Правни факултет у Београду. Била је удата за Младена Станковића из Брвеника код Тулара у општини Медвеђа. Станица и Младен су имали кћерке Милку и Славицу. Једно вријеме су живјели у Подујеву да би седамдесетих година купили кућу у Београду гдје су се стално настанили. Станица је дуго година радила у

Дирекцији пољопривредног комбината Београд (ПКБ) у Београду. Једно краће вријеме до одласка у пензију Станица је радила у Зубној поликлиници „Иван Милутиновић” у Београду. Умрла је 2003. године и сахрањена је на Новом гробљу у Београду.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко.

VI Божо Васков је рођен 1906. године у Великој Брајини код Медвеђе. Основну школу је завршио у мјесту рођења. Бавио се земљорадњом. Умро је веома млад у својој двадесет другој години живота 1928. године. Сахрањен је на гробљу у Великој Брајини.

*Био је ожењен Божаном Оровић из Брајине са којом је имао сина Милоша. Божана се након смрти свога супруга, а нешто мало касније и сина Милоша, вратила у свој род код оца и мајке. Једно вријеме је провела код њих да би се поново удала и у новом браку имала више среће. Имала је сина и кћерку.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Божо.

VII Милош Божов је рођен 1926. године у Великој Брајини код Медвеђе. Годину дана након смрти свога оца, Милош је преминуо као дјечак од три године живота 1929. године. Сахрањен је на гробљу у Великој Брајини.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Божо-Милош.

VI Перо Васков је рођен 1919. године у Великој Брајини код Медвеђе. Био је брат близанац са Перишом. Преминуо је у првих шест мјесеци живота и сахрањен је на локалном гробљу у Великој Брајини.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Перо.

VI Периша Васков је рођен 1919. године у Великој Брајини код Медвеђе и био је брат близанац са Пером. Основну школу је завршио у Орланима, средњу у Подујеву, а Вишу економску школу у Београду. Једно вријеме у Орланима Периша се бавио земљорадњом. Седамдесетих година прошлог вијека, тачније 1968. године његова породица је напустила Орлане и преселила се у Београд. Купили су кућу у насељу Раковица и ту се настанили. Због рјешавања водотока

Топчидерске ријеке, Перишина кућа је морала бити срушена тако да је заузврат добио велики и комфоран стан у Београду. У Београду је радио у предузећу Агроопрема на пословима продавца пољопривредне опреме све до одласка у пензију. Преминуо је 1994. године и сахрањен је у породичној гробници на гробљу Лешће код Београда.

Био је ожењен је Станијом, кћерком Божицара и Милице Цамовић из Мердара код Куршумлије. Станија је рођена 1925. године у Мердарима гдје је завршила основну школу. Кројачки занат је завршила у Подујеву, али није нигдје радила. Била је домаћица. Преминула је 2017. године и сахрањена је у породичној гробници на гробљу Лешће код Београда. Периша и Станија су имали кћерке Милосаву (Милку), Емилију, Драгињу (Гину) и Олгу (Лолу) и синове Слободана и Рада.

Милосава је рођена 1948. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршила у Орланима, а гимназију и Правни факултет, као и специјализацију за међународне уговоре у Београду. Радила је у више фирми у Београду: у Пољопривредном комбинату Београд (ПКБ), Агроинжењерингу, Беобанци АД, Војвођанској банци АД и у Електропривреди Србије одакле се пензионисала. Удата је за Александра Трифуновића из Руме са којим има кћерку Јованку. Са породицом живи у свом стану у Београду.

*Емилија је рођена 1949. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Умрла је у првој години живота 1950. године и сахрањена је на гробљу у Орланима.

Драгиња (Гина) је рођена 1953. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је започела у Орланима, а завршила је у новом мјесту становања Раковици код Београда. Након тога је завршила Средњу економску школу у Београду. Једно вријеме је радила у Пољопривредном комбинату Београд (ПКБ) у својој струци, а највећи дио је провела као економски техничар у Индустрији мотора и трактора у Раковици одакле се и пензионисала. Удата је за Живана (Мила) Милосављевића из села Боровца код Мердара у општини Куршумлија. Драгиња и Живан имају кћерку Љиљану и сина Јована. Са породицом живи у свом стану у Београду.

Олга (Лола) је рођена 1955. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је започела у Орланима, а завршила у новом мјесту становања Раковици код Београда. Након тога је завршила Школу за стенографе и дактилографе и на тим пословима је радила у Пољопривредном комбинату Београд (ПКБ) и Индустрији мотора и трактора у Раковици одакле се и пензионисала. Удата је за Слободана Илића из села Каленић код Обреновца. Олга и Слободан имају кћерку Ивану

и сина Ивана са којима живе у свом стану у Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Периша.

VII Слободан Перишин је рођен 1950. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Умро је 1952. године као дјечак од двије године и сахрањен је на гробљу у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Периша-Слободан.

VII Раде Перишин је рођен 1952. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је започео у Орланима, а завршио је у новом мјесту становања Раковици код Београда. Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Београду и запослио се у Пољопривредном комбинату Београд (ПКБ). Упоредо уз рад је у Београду студирао Факултет организационих наука који је са успјехом завршио. Након завршеног факултета прешао је и радио у

Градској општини Раковица у тамошњем Војном одсјеку. Након тога је био начелник Војног одсјека у градској општини Врачар у Београду. На крају радног вијека је обављао дужност савјетника у Београдском центру за ванредне ситуације одакле је отишао у заслужену пензију. Као пензионер са супругом живи у свом стану у Београду.

Ожењен је Ранком, кћерком Милоша и Милке Чучковић из мјеста Топуско које се налази на граници између Кордуна и Баније у Хрватској. Ранка је рођена 1958. године у Топуском гдје је завршила основну школу и гимназију. Вишу економску школу је завршила у Београду. Радила је у Ауто мото клубу у Раковици, Базару и Агроекспорту Београд. Уз рад је наставила студије на Економском факултету гдје је дипломирала.

Након тога, једно вријеме је радила у Привредној комори Југославије, а сада је запослена у Привредној комори Србије. Раде и Ранка имају кћерку Јелену и сина Немању.

Јелена је рођена 1984. године у Београду гдје је завршила основну школу и гимназију. Студије Економије је завршила на Мегатренд универзитету, такође у Београду. Запослена је као менаџер продаје и кредита у Комерцијалној банци Београд. Удата је за Божидара Бојовића из Београда. Јелена и Божидар имају кћерку Теодору. Са породицом живи у Новом Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Периша-Раде.

VIII Немања Радов је рођен 1982. године у Београду гдје је завршио основну школу и гимназију. Стоматолошки факултет и специјализацију из ове области је такође завршио у Београду. Ради као стоматолог на Војномедицинској академији у Београду. Ван обавезног радног времена Немања се са супругом Јеленом бави пружањем стоматолошких услуга у њиховој ординацији у Београду. Са породицом живи у свом стану у Београду.

Ожењен је Јеленом, кћерком Бошка и Зорице Херцеговац из Београда. Јелена је рођена у Београду 1982. године гдје је завршила основну школу и гимназију, а такође и студије стоматологије. Запослена је као васпитачица у Жељезничком ученичком дому у Београду. Јелена се додатно са супругом Немањом бави пружањем стоматолошких услуга у њиховој ординацији у Београду. Немања и Јелена имају кћерку Исидору и сина Вукашина.

Исидора је рођена 2011. године у Београду и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Периша-Раде-Немања.

IX Вукашин Немањин је рођен 2013. године у Београду и ученик је основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Окица-Васко-Периша-Раде-Немања-Вукашин.

IV Радојица Перов је рођен 1844. године у Драговој Луци. Са мајком и браћом, из Драгове Луке и Товића, гдје су се задржали једно вријеме, Радојица се населио у Прагу. Бавио се сточарством и земљорадњом. Учесник је многих ратова и бојева против Турака. Радојица је за заслуге добио важно државно одликовање, медаљу од стране црногорског књаза. Једном Гезовићу из Праге то није свидјело да сва четири Перова сина добију одликовања-медаље па је негдје приговорио на такву одлуку. Радојици се ово његово негодовање није допадало па је одмах по сазнању дошао испред куће поменутог Гезовића, одликовање-медаљу окачио на једно дрво и позвао га на двобој па ко побиједи његова је медаља. Срећом, нека од жена је изнијела мало дијете у колијевци и понудила Радојици кумство. У Црној Гори се кумство не одбија, па је Радојица ненадано постао кум. Кумство се каснијих година још више разгранало. Под старост, при крају Првог свјетског рата, да би се одржали у животу, са сином Лазаром и његовом породицом је прешао у Никшић и једно краће вријеме ту живио. Убрзо је умро 1917. године и сахрањен је на никшићком гробљу.

*Радојица је са супругом Радушом имао кћерку Новку и сина Лазара. Неколико њихове дјеце је преминуло када су били у својим младим годинама, што од тешких услова живота што од болести.

*Новка је рођена 1893. године у Праги, одакле се удала у породицу Буторовић из Штедима покрај Никшића и из тог брака је имала сина Мира. Новка је живјела у Никшићу гдје је и умрла 1955. године. Сахрањена је на гробљу у Штедиму код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица.

V Лазар Радојичин је рођен 1874. године у Праги гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Учесник је балканских и Првог свјетског

рата. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1904-1905. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 5, МИД-36, страна 317) је записано: Ред. бр. (109) 84. (5459), 25.11.1904. године. Лазар Радовић, добио је пасош за Србију. Из овог документа се види да је Лазар вјероватно ишао код стрица Окице у Србију и намјеравао да тамо сели, али су то дочекали његова супруга и синови 1921. године. Лазар је умро 1917. године и сахрањен је на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен Јованом (Јоком) Вуковић из Броћанца никшићког. Лазар и Јока су са породицом живјели у Праги, али због тешких услова живота, глади и болести која је харала у току Првог свјетског рата прешли су у Никшић и ту живјели неколико година. Лазар и Јована су имали кћерке Ајдану и Ђурђу и синове Радоњу, Дамјана и Пера. У том периоду, као млади родитељи изгубили су неколико дјеце. Након смрти свога супруга Лазара и дјеце Ајдане, Ђурђе и Пера,

Јована се немајући никаквих услова за живот са преосталим члановима породице, синовима Радоњом и Дамјаном запутила у неизвјесност. Тако је водећи једну краву која им је била извор живота, пјешке преко Жупе Никшићке, Колашина и даље преко Косова и Метохије стигла у Орлане гдје се већ био населио стриц њеног мужа Окица. То се десило 1921. године и када су се пријавили властима уписали су их као Окичиће, тако да се Радојичини потомци и дан данас презивају Окичићи.

*Ајдана Лазарева је рођена у Праги 1911. године и као дјевојчица је умрла при крају Првог свјетског рата. Сахрањена је на гробљу у Праги. У Књизи рођених за Инорију Орашку, мјесто Орах, нахија Никшићка, лета 1906-1918. је записано: Ајдана Радовић, рођена 20. Јула 1911. године у Прагу, отац Лазар Радовић, мајка Јована Вуковић.

*Ђурђа Лазарева је рођена 1913. године у Праги и као дјевојчица је умрла при крају Првог свјетског рата. Сахрањена је на гробљу у Праги. У Књизи рођених за Инорију Орашку, мјесто Орах, нахија Никшићка, лета 1906-1918. је записано: Ђурђа Радовић, рођена 22. априла 1913. године у Прагу, отац Лазар Радовић, мајка Јована Вуковић.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар.

VI Радоња Лазарев је рођен 1908. године у Праги код Никшића гдје је живио до почетка Првог свјетског рата. У току рата је живио у Никшићу, у непосредној близини данашње зграде Основног суда до 1921. године када је са мајком и братом у потрази за бољим животом отишао за Србију. Тамо се населио код очевог стрица Окице у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Приликом пријављивања тадашњим властима, они су их обзиром на то да су дошли код Окице тако и записали и од тада се и Радојичини потомци презивају Окичићи. Радоња је био вјешт и самоук, тако да је радио у више грађевинских предузећа, посебно на изградњи путева и пробијању тунела широм Србије што је захтијевало често и у доста случајева велико одсуство од своје куће. Могло би се рећи да је био гост у сопственој кући. Био је породичан човјек, волио рођаке, цијенио и поштовао истину и правду и имао све племените особине које красе једног човјека. Живио је у Орланима до 1961. године када са породицом пресељава у Прокупље. Као пензионер, са својом породицом је живио у Прокупљу гдје је умро 1988. године. Сахрањен је на гробљу у Прокупљу.

Био је ожењен Божицом, кћерком Радивоја и Даринке Дробњак из Бејашнице код Прокупља. Божица је рођена 1921. године и читавог живота је била домаћица. Стари људи би рекли и домаћин и домаћица обзиром на честу, или великим дијелом, дугогодишњу одсутност супруга Радоње од куће, који је као што смо већ рекли био теренски радник. Подизала је дјецу, припремала и слала у школу. Водила је рачуна о домаћинству. Умрла је 1999. године и сахрањена је на гробљу у Прокупљу. Радоња и Божица имају кћерке Милку и Снежану и синове Милутина, Милована, Павла и Жарка.

Милка је рођена 1942. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији гдје је завршила основну школу. Удата је за Рада Јовића из Медвеђе са којим има сина Мирослава и кћерку Србијанку. Милка је домаћица. Са својом породицом живи у Прокупљу.

Снежана је рођена 1947. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији гдје је завршила основну школу. У Приштини је завршила Средњу ветеринарску школу и као ветеринарски техничар радила у Приштини. Након пресељења у Ниш, све до одласка у пензију, такође је радила као ветеринарски техничар. Удата је за Миливоја Милићевића из Мердара у општини Куршумлија са којим има сина Александра (Сашу). Као пензионерка са породицом живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња.

VII Милутин Радоњин је рођен 1940. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији гдје је завршио основну школу. У Подујеву је завршио Школу за КВ раднике. Након пресељења из Орлана у Ниш био је запослен у Електронској индустрији на пословима производње. Сада као пензионер живи у свом стану у Нишу.

Био је ожење Иванком, кћерком Стојана и Косане Митровић из Житног Потока код Прокупља. Иванка је рођена 1942. године у Житном Потоку гдје је завршила основну школу. Била је запослена у Електронској индустрији у Нишу и радила је на пословима производње. Милутин и Иванка су имали веома лијеп и складан брак, али нажалост без потомака. Умрла је 2008. године у Нишу. Сахрањена је у мјесту Житни Поток код Прокупља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Милутин.

VII Милован Радоњин је рођен 1944. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима, Средњу стручну и школу за Високо квалификоване (ВК) механичаре у Приштини. Двадесетак година је радио у Термоелектрани у Обилићу код Приштине на пословима у јединици Транспорта и одржавања, затим близу десетак година у Прокупљу у предузећу Универзал промет на пословима шефа

транспорта, и на крају пред пензију неких пет-шест година се бавио приватним бизнисом као власник предузећа Моно, регистрованога за комерцијалне послове из области обојених метала. У младости се бавио пјевањем и био је учесник многих такмичења у Србији гдје је остваривао запажене резултате. Милован је увијек био велики веселањак, дружељубив и непосредан, посебно у братству и такав је остао до данашњих дана. Сада као пензионер са породицом живи у Прокупљу.

Ожењен је Наталијом Митровић која је рођена 1954. године у Беранама, од оца Љуба и мајке Јелке. Основну и Средњу економску школу је завршила у Беранама док је Економски факултет завршила у Приштини. Магистар је економије. Највећи дио радног вијека је провела у Фабрици обојених метала у Прокупљу на пословима референта унутрашње контроле, а сада је одборница у локалној самоуправи у Прокупљу. Милован и Наталија имају кћерку Марију и синове Војкана и Вељка.

Марија је рођена 1986. године у Прокупљу гдје је завршила основну и Нижу музичку школу. Средњу музичку школу је завршила у Лесковцу и Нишу. Високу пољопривредно-прехранбено-техничку школу је завршила у Прокупљу и стекла диплому инжењера заштите биља. Запослена је у једној локалној пољопривредној апотеци. Марија је по вокацији туризмолог и музичар. Из брака са Љубинком Ђорђевићем из Прокупља има кћерку Софију. Након расанка од мужа, Марија са кћерком живи у Прокупљу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Милован.

VIII Војкан Милованов је рођен 1977. године у Прокупљу. Брат је близанац са Вељком. Основну школу је завршио у Прокупљу, а Природно-математичку гимназију у Беранама. Факултет за физичку културу је завршио у Лепосавићу на Косову и Метохији. Радио је као професор физичке културе у Средњој медицинској школи „Алекса Савић”, Средњој пољопривредној школи „Радош Јовановић-Селја”, Основној школи „Никодије

Јовановић Татко”, „Ратко Павловић-Ћићко” и „Светислав Мирковић-Ненад” у општини Прокупље. Тренутно је запослен у Народном музеју Топлице као Веб Девелопер на пословима дигитализације музејских предмета и архивских података. Живи у Прокупљу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Милован-Војкан.

VIII Вељко Милованов је рођен 1977. године у Прокупљу и брат је близанац са Војканом. Основну школу и Природно-математичку гимназију завршио је у Прокупљу, а Природно-математички факултет, Одсек биологија у Косовској Митровици. Завршио је разне курсеве из области информатичких технологија и система. Ради на изради и одржавању интернет сајтова, затим Веб интернет маркетинга и дизајна. Стално је запослен у Медицинској школи „Алекса Савић” у Прокупљу као професор биологије. Са породицом живи у Прокупљу.

Ожењен је Тањом, кћерком Чедомира и Наде (Надице) Недељковић из Врања. Тања је рођена 1977. године у Врању. Основну и Средњу пољопривредну школу је завршила у Врању. Пољопривредни факултет је завршила у Нишу. Запослена је као трговац у Машинској индустрији у Нишу. Вељко и Тања имају кћерку Тару и сина Давида.

Тара је рођена 2012. године у Прокупљу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Милован-Вељко.

IX Давид Вељков је рођен 2007. године у Прокупљу и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Милован-Вељко-Давид.

VII Павле Радоњин је рођен 1946. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима, а затим Школу ученика у привреди, смјер моделарство за стакло у Прокупљу. Радио је у Фабрици стакла у Прокупљу око четврт вијека, а затим у предузећу Фагар у Подујеву око једне деценије. Павле је био активни рукометаш и као рукометни голман дуго година је наступао за рукометне клубове

Топличанин из Прокупља и Дубочица из Лесковца. Сада је пензионер и са породицом живи у Прокупљу.

Ожењен је Горданом, кћерком Јанка и Викторије Јанковић из Прокупља. Гордана је рођена 1957. године у Прокупљу гдје је завршила основну школу и гимназију. Радила је у установи Топлички мотиви у Прокупљу као службеница. Сада је пензионерка. Павле и Гордана имају синове Владимира (Влада) и Милоша.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Павле.

VIII Владимир (Владо) Павлов је рођен 1976. године у Прокупљу гдје је завршио основну школу и гимназију. Запослен је у локалном Дистрибутивном центру као службеник. Са породицом живи у Прокупљу.

Ожењен је Маријом, кћерком Миодрага и Милеве Миладиновић из Прокупља. Марија је рођена 1980. године у Прокупљу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Запослена је као медицинска сестра у Општој болници у Прокупљу. Владимир и Марија имају кћерке Анђелу и Миону.

Анђела је рођена 2000. године у Прокупљу гдје је завршила основну школу и гимназију. Сада упоредо студира Вишу криминалистичку школу и Правни факултет у Нишу.

Миона је рођена 2005. године у Прокупљу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Павле-Владимир.

VIII Милош Павлов је рођен 1985. године у Прокупљу гдје је завршио основну и Средњу пољопривредну школу. Пољопривредни факултет је завршио, такође, у Прокупљу. Специјализирао је органску производњу. Запослен је као службеник у Заводу за запошљавање у Прокупљу гдје и живи.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Павле-Милош.

VII **Жарко Радођин** је рођен 1956. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну и Средњу пољопривредну школу је завршио у Прокупљу, а Економски факултет у Приштини. Радио је на комерцијалним пословима у Фабрици обојених метала, а након тога као Републички тржишни инспектор у Прокупљу. У младости се бавио спортом, посебно је волио фудбал, а велики је љубитељ лова и риболова. Учествовао је на разним такмичењима широм некадашње Југославије у риболовачким вјештинама и завређивао награде и признања. Посебно је велики заљубљеник у Скадарско језеро тако да не прође ниједна година, а да не дође да кампује по мјесец, можда и више дана и преда се чарима рибарења на језеру и припреми разних рибљих специјалитета за своје друштво и пријатеље. Са својом породицом живи у Прокупљу.

Ожењен је Сањом, кћерком Зорана и Олге Перић из Прокупља. Сања је рођена 1963. године у Прокупљу гдје је завршила основну школу и гимназију, док је Грађевински факултет завршила у Нишу. Радила је у предузећу Градња у Прокупљу, а сада је запослена у Пореској управи општине Прокупље. Жарко и Сања имају кћерку Милицу и сина Стевана.

Милица је рођена 1989. године у Прокупљу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Медицински факултет, као и специјализацију из области спортске медицине је завршила у Београду. Милица се активно бави пливачким спортом, прво као такмичарка, а сада као међународни пливачки судија и функционер. Истовремено је била и љекар пливачке репрезентације Србије. Као пливачки радник и љекар је једно вријеме боравила и радила у Италији, а сада се налази у граду Доха у Катару гдје се такође бави истим пословима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Жарко.

VIII Стеван Жарков је рођен 1995. године у Прокупљу гдје је завршио основну и Средњу медицинску школу. Врло млад је почео путовати по свијету и за сада највише времена проводи у неколико градова у Норвешкој, а понајвише у Ослу гдје се бави пружањем медицинских услуга највише из области физикалне терапије. Живи на релацији Србија – Норвешка и обрнуто.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Радоња-Жарко-Стеван

VI Дамњан Лазарев је рођен 1911. године у Праги код Никшића. Од почетка Првог свјетског рата па до 1921. године је живио у Никшићу. Са мајком Јоком и братом Радоњом 1921. године је дошао у Орлане гдје су се све троје настанили код Лазаревог стрица Окице. Од тада његови потомци се презивају Окичићи. Дамјан је при крају Другог свјетског рата као припадник четничког покрета одступио, тако да породица није знала да ли је жив или је негдје погинуо. Породица се стално

надала да ће се однекуд јавити или да ће нешто сазнати о њему. Касније су добијали информације да је Дамјан жив и да са својом новом породицом живи у Шкотској. Ипак, нијесу га успјели пронаћи, али су његови и даље убијеђени да је рат преживио, да се налазио у Шкотској и да је тамо живио и имао оформљену породицу. У сваком случају, он одавно није међу живима.

Био је ожењен Загорком Секулић (лијево) која је живот провела у Орланима, Приштини и Нишу. Рођена је 1913. године, а умрла је 1997. године. Сахрањена је на гробљу у Нишу. Дамјан и Загорка су имали кћерке Веру и Гвозденију и синове Аца и Марка.

Вера (десно) је рођена 1936. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Живјела је у Орланима, Приштини и Нишу. Није се удавала и умрла је 1967. године. Сахрањена је на гробљу у Нишу.

*Гвозденија је рођена 1942. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Кратко је живјела и преминула је као дјевојчица 1948. године. Сахрањена је на гробљу у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан.

VII Ацо Дамјанов је рођен 1937. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Кратко је живио и преминуо је још као ученик основне школе 1950. године. Сахрањен је на гробљу у Орланима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан-Ацо.

VII Марко Дамњанов је рођен 1939. године у Орланима код Подујева на Косову и Метохији. Основну школу је завршио у Орланима, а Средњу трговинску у Приштини. Економски факултет је завршио у Нишу. Радио је у Текстилној индустрији у Нишу (НИТЕХ) на пословима комерцијалног директора. Умро је 1995. године и сахрањен је на гробљу у Нишу.

Био је ожењен је Велимирком, кћерком Милана и Милеве Азенковић из Подујева на Косову и Метохији. Велимирка је рођена 1944. године у Подујеву. Основну и Трговачку школу је завршила у Подујеву. Радила је у сектору производње у Дуванском комбинату у Нишу. Умрла је 2016. године и сахрањена је на гробљу у Нишу. Марко и Велимирка имају кћерку Драгану и сина Драгана.

Драгана је рођена 1967. године у Нишу гдје је завршила основну школу и гимназију. Радила је као службеница у Нишу. Била је удата за Милана Перића из Ниша са којим има синове Душана и Мирослава. Драгана је умрла 2015. године и сахрањена је на гробљу у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан-Марко.

VIII Драган Марков је рођен 1968. године у Нишу. Основну школу, Средњу пољопривредну, и Вишу пољопривредну школу је завршио у Нишу. Једно вријеме је радио као службеник у Фабрици дувана у Нишу, а сада се бави приватним предузетништвом. Са породицом живи у Нишу.

Ожењен је Иванком, кћерком Богомира и Јорданке Станимировић из Ниша. Иванка је рођена 1971. године у Нишу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Економски факултет је завршила такође у Нишу. Запослена је као службеница у предузећу *Инијер-промет* у Нишу. Драган и Иванка имају синове Младена и Марка.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан-Марко-Драган.

IX Младен Драганов је рођен 1993. године у Нишу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу. Тренутно је студент Електротехничког факултета у Нишу. Уз студије повремено ради административне послове код јавног извршитеља. Младен упоредо активно игра кошарку. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан-Марко-Драган-Младен.

IX Марко Драганов је рођен 1998. године у Нишу, гдје је завршио основну школу и гимназију. Тренутно је студент Електротехничког факултета у Нишу. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Дамјан-Марко-Драган-Марко.

VI Перо Лазарев је рођен 1914. у Праги, гдје је као дјечак умро средином Првог свјетског рата. Сахрањен је на гробљу у Праги. У Књизи рођених за Инорију Орашку, мјесто Орах, нахија Никшићка, лета 1906–1918. је записано: Перо Радовић, рођен 12. децембра 1914. године у Прагу, отац Лазар Радовић, мајка Јована Вујовић.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Радојица-Лазар-Перо.

IV Стеван Перов је рођен 1849. године у Драговој Луци. Са мајком и браћом је приликом напуштања Драгове Луке привремено станиште нашао у Товићу, да би се послије неколико година населили у Прагу. Стеван је био добар јунак и увијек био на опрезу од турских напада и стално четовао са браћом, рођацима и осталим људима тога краја. Учесник је многих битака против Турака и проливао крв просторима Дуге никшићке, Вучјега Дола, Голије и осталих попришта у црногорској борби за голи живот и опстанак. Због исказаног јунаштва црногорски господар га је одликовао Обилића медаљом. Читав живот је проживио у Праги бавећи се сточарством и земљорадњом. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевину Црној Гори 1903-1904. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Џетиње 2014. год. Књига 4, МИД-35, страна 121) је записано: ред. бр. (54) 60. (1885), 27.10.1903. год. Стеван Радовић, добио је пасош за Србију. Стеван је највјероватније ишао у посјету брату Окици и његовој породици, а можда је и сам испитивао могућност пресељења у Србију. Стеван је ипак у Праги доживио старост и умро 1932. године. Сахрањен је на гробљу у Праги код Никшића.

*Био је ожењен Тонком (Томном) Благојевић из Пиве која је рођена 1856. године. Тонкина породица, из рода, нажалост је сва страдала у току Другог свјетског рата 1943. године када су Њемци попалили Пиву и само у Долима на једном мјесту побили преко пет стотина Пивљана међу којима је велики број био жена и дјеце. Тада је Тонки убијено преко седамдесет ближих и даљих рођака, а међу њима и сва ужа родбина. Тонка је умрла 1930. године и сахрањена је на гробљу у Праги. Стеван и Тонка су имали кћерку Грану и синове Обрена, Милована, Ђорђија и Миладина.

*Грана Стеванова је рођена 1896. године у Праги. Живјела је у Праги и ту умрла у двадесет првој години живота 1918. године. Сахрањена је на гробљу у Праги.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван.

V Обрен Стеванов је рођен 1883. године у Праги гдје је провео свој животни вијек бавећи се земљорадњом и сточарством. Био је учесник балканских ратова. Умро је 1932. године и сахрањен је на гробљу у Праги.

Био је ожењен Марицом, кћерком Шура и Милице Мусић из Праге. Марица је рођена 1888. године у Праги, ту одрасла, удала се и провела највећи дио живота. Доживјела је дубоку старост и умрла у стотој години живота 1988. године. Сахрањена је на гробљу у Никшићу. Обрен и Марица су имали кћерке Јелену, Љубицу, Вукосаву и Милосаву (Мику) и синове Радисава, Љуба, Душана, Милету и Милана.

*Јелена је рођена 1909. године у Праги и као дјевојчица је умрла 1910. године. Сахрањена је на гробљу у Праги. У Књизи умрлих за Инорију горњеполску, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1890. и даље уписано је: Јелена Радовић, 1 година, престаји се 04. децембра 1910. године, рођена у Прагу, упокана код цркве Св. Архангела Михаила у Прагу, умрла од кашља, отац Обрен и мајка Марица.

Љубица је рођена 1916. године у Праги одакле се удала за Благоту Јововића из Бајовог Поља у Пиви. Љубица је са Благотом имала синове Раденка и Ратка. Умрла је 2007. године и сахрањена је на гробљу у Бајовом Пољу у Пиви.

Вукосава је рођена 1925. године у Праги одакле се удала за Милана Шапурића из Црквица, мјеста надомак границе према Херцеговини. Милан је био један од првих возача после Другог свјетског рата у Црној Гори. Радио је у многим фирмама да би крају радног вијека радио као инструктор возње у овдашњој ауто школи. Вукосава и Милан имају кћерку Веру и сина Жељка. Након смрти мужа живи у свом стану у Никшићу.

Милосава (Мика) је рођена 1932. године у Праги, одакле се удала за Уроша Раденовића из Васојевића који је радио као механичар и возач у Комуналном предузећу. Милосава (Мика) и Урош имају синове Зорана и Дејана. Након смрти мужа Мика живи у својој кући у насељу Дукло код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен.

VI Радисав Обренов је рођен 1907. године у Праги гдје је учио основну школу. Бавио се, као и многи, земљорадњом и сточарством да би се касније запослио и радио у Управи за путеве Црне Горе одакле се и пензионисао. Након пресељења из Праге живио је у породичној кући у насељу Теменца све до своје смрти 1992. године. Сахрањен је на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен Милосавом (Мисјом) Блечић из Пиве која је рођена 1911. године. Радисав и Милосава су имали кћерке Винку, Анку, Милку, Рајку и Сенку и синове Владимира (Влада) и Ђорђија (Ђока). Милосава је сахрањена на гробљу у Никшићу.

Винка је рођена 1936. године у Праги гдје је завршила основну школу и читавог живота је била домаћица. Била је удата за Матка Прку, мајстора каменоресца поријеклом из Далмације кога је посао довео у Никшић и гдје је остао да живи. Винка и Матко имају синове Жељка и Рајка и кћерке Наду, Јадранку, Радојку и Јелену. Винка је умрла 2008. године и сахрањена је на гробљу у Никшићу.

Анка је рођена 1938. године у Праги гдје је завршила основну школу. Радила је на одржавању чистоће у гимназији у Никшићу све до пензионисања. Била је удата за Милорада Горановића, службеника поште у Никшићу, поријеклом из Голије, а настањеног у Никшићу. Анка и Милорад нијесу имали породе. Након смрти свога мужа Анка је живјела сама у свом дому у Никшићу све до 2008. године када је умрла. Сахрањена је на гробљу у Никшићу.

Милка је рођена 1943. године у Праги гдје је завршила основну школу и читавог живота је била домаћица. Била је удата за Божидара (Божа) Гезовића из Праге који је радио у никшићкој Жељезари. Након његове смрти, као породични пензионер Милка је живјела у породичном дому у насељу Ђеменца код Никшића. Умрла је 2019. године и сахрањена на новом гробљу испод Требјесе у Никшићу. Милка и Божидар имају синове Миодрага (Мишка) и Здравка и кћерке Весну и Веселинку.

Рајка је рођена 1946. године у Праги гдје је завршила основну школу и читавог живота је била домаћица. Удата је за Милорада Матијашевића из Ораха који је као возач стекао пензију. Рајка и Милорад имају синове Бранислава и Мила и кћерку Жану. Рајка са породицом живи у својој кући у насељу Кличево поред Никшића.

Сенка је рођена 1948. године у Праги. Основну школу је учила у Праги и Никшићу, а Средњу економску је завршила у Никшићу. Била је запослена у никшићкој Жељезари на пословима обрачунског радника гдје је зарадила и пензију. Сенка је била удата за Божидара (Божа) Лажетића старином из Гацка, а настањеног у насељу Кличево код Никшића. Нажалост, нијесу имали потомства и Сенка данас живи у свом стану у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав.

VII Владимир (Владо) Радисавов је рођен 1939. године у Праги. Основну школу је учио у Праги, а школу за КВ радника металске струке је завршио у Никшићу. Након одслужења војног рока запослио се у Жељезари у Никшићу гдје је провео свој радни вијек и стекао пензију. Живио је са породицом у породичној кући у насељу Ђеменца код Никшића. Умро је 2018. године и сахрањен је на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен је Славком Војиновић из Буковца у Пиви гдје је рођена 1943. године. Славкини родитељи, Јанко и Јулка, су погинули у Другом свјетском рату приликом похода чувене њемачке Принц Еуген дивизије када су спалили Пиву и побили преко хиљаду становника овога подручја. Славка родитеље није ни запамтила већ су је подигли и школовали њени стричеви. Послије основне школе коју је завршила у родном мјесту, Славка је завршила и учитељску школу али никада није радила. Била је благе нарави, изузетно пожртвована, не само за ужу, него и за ширу породицу. Скрхана болом за прерано изгубљеним сином Обреном (Бајом) Славка је умрла 2015. године и сахрањена је на никшићком гробљу. Владо и Славка су имали кћерку Соњу и синове Рада и Обрена (Бају).

Соња је рођена 1968. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу информатичку школу. Удата је за Велибора Чворовића, поријеклом из села Мокро у општини Шавник, са којим има кћерке Бојану и Невену. Соња је домаћица и са породицом живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир.

VIII Раде Владимир је рођен 1965. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу стручну школу. Након одслужења војног рока радио је у Грађевинском предузећу и Жељезари у Никшићу. Сада као пензионер са породицом живи у свом дому у насељу Ћеменца код Никшића.

Ожењен је Весном, кћерком Рајка и Драгиње (Гине) Шкулетић из Граница код Лукова. Њени родитељи имају кућу у насељу Ћеменца поред Никшића гдје је Весна живјела прије удаје. Весна је рођена 1971. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу текстилну школу. Запослена је на пословима трговца у Никшићу. Раде и Весна имају кћерку Милену и синове Николу и Луку.

Милена је рођена 2003. године у Никшићу и тренутно је ученица Средње економске школе. Активна је рукометашица рукометног клуба Требјеса из Никшића и једна је од најмлађих и најталентованијих играчица које се баве овим спортом. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир-Раде.

IX Никола Радов је рођен 1994. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу саобраћајну школу. Радио је у предузећу Рамел из Никшића, а сада ради као таксиста у Тивту. Са породицом живи у Тивту.

Ожењен је Таром, кћерком Николе и Јелене Николић из Никшића. Тара је рођена 2000. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу прехранбену школу и по струци је прехранбени техничар. Никола и Тара имају кћерку Машу.

Маша Николина је рођена 2019. године у Котору. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир-Раде-Никола.

IX Лука Радов је рођен 1997. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу саобраћајну школу. Запослен је у Тивту и ради на пословима менаџера. Са породицом живи у Тивту.

Ожењен је Јасмином, кћерком Фика и Марије Шабић из Тивта. Јасмина је рођена 1988. године у Котору. Основну школу је завршила у Тивту, а Средњу туристичку у Будви. Власница је фризерско-козметичког салона у Тивту. Лука и Јасмина имају сина Владимира.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир-Раде-Лука.

X Владимир Лукин је рођен 2019. године у Котору. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир-Раде-Лука-Владимир.

VIII Обрен (Баја) Владимиров је рођен 1970. године у Никшићу гдје је завршио основну школу. Средњу војно-техничку школу, смјер везе, завршио је у Сарајеву и Београду. На служби у ЈНА био је у Илирској Бистрици, Сомбору и Папуку. Као млађег официра Југословенске народне армије (ЈНА), рат деведесетих година га је затекао на служби на терену Папука у Хрватској. Иако у окружењу хрватских паравојних формација и упркос предаји већег дијела јединице Баја, са двадесетак војника

центра везе на Папуку одбио је да се преда. Око петнаест дана за њих се ништа није знало док нијесу успјели уз сталне борбе да се домогну слободне територије на просторима око Бањалуке. Након краћег боравка у Бањалуци дошао је у Никшић. За изузетан и частан подухват добио је прекоманду за Београд, али вођен слободарским идејама након само два дана боравка у Никшићу, гдје је дао крв за рањене борце, добровољно одлази на дубровачко ратиште гдје бива распоређен у батаљон везе 9. војно-поморског сектора, ВП 3120 Кумбор. Током једне од акција хрватских паравојних формација 08.11.1991. године у рејону Босанке, неколико војника се нашло у унакрсној ватри. Било је рањених без могућности да им се пружи неопходна помоћ. Баја се, сматрајући да њега метак неће, није двоумио, већ је ускочио у зону која се налазила под снајперском ватром. Једном војнику је превио ране, другог је извукао, а када је трећег војника превио и сам бива тешко рањен. Не желећи да га заробе, или пак, да још неко страда док га тешко рањеног извлачи, он је активирао бомбу. Прије активирања бомбе замолио је рањеног саборца да, ако остане жив, пренесе његовом оцу Владимиру да није погинуо као кукавица. Рањени саборац је, захваљујући Баји, преживио и пренио његову последњу поруку упућену свом оцу. У присуству родбине, војника и старјешина ЈНА из ратне јединице, представника општине Никшић и Херцег Нови и бројних грађана Никшића, Херцег Новог и других мјеста, сахрањен је уз све војне почести 11.11.1991. године на гробљу у Никшићу. Постхумно је, 12. марта 1992. године, одликован Орденом за храброст Предсједништва Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ). У спомен на њега и његово храбро дјело, по наредби Генералштаба Војске Југославије, од 16.11.1998. године 61. батаљон везе Војске Црне Горе у Херцег Новом носи његово име: *батаљон везе Рајне морнарице чува усјомену на 8. новембар 1991. године, када је у селу Босанка, на дубровачком рајиништу, херојски поинуо припадник јединице, водник прве класе Радовић Обрен – Баја, извлачећи рањене саборце.* Приликом обиљежавања Осмог новембра, Дана 61. батаљона везе, 2003. године, командат јединице мајор Саша Милошевић је пред свечаним стројем нагласио да *примјер водника прве класе Обрена Радовића обавезује нашу јединицу на њихови и њихови синови да буду међу нама, као и на њихово поштовање и несебичност.*

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Владимир-Обрен (Баја).

VII Ђорђеје (Ђоко) Радисавов је рођен 1951. године у Праги. Основну школу, гимназију и Педагошку академију, смјер физика и техничко образовање је завршио у Никшићу. Радни вијек је започео 1977. године као наставник у Бужиму код Босанске Крупе. Почетком 1983. године са породицом је преселио у Херцег Нови гдје је најприје радио у основним школама „Милан Вуковић” и „Дашо Павичић”. Након тога је четири године био начелник Секретаријата за општу управу и друштвене дјелатности Општине Херцег Нови. Послије истека тог мандата 2000. године је именован за директора Основне школе „Илија Кишић” у Зеленици код Херцег Новог и на тој дужности је остао све до одласка у пензију 2018. године. Упоредо је више година био члан Савјета директора васпитно-образовних установа у Црној Гори које је дјеловало као савјетодавно тијело министру просвјете. Ђоко је на свим пословима које је обављао у својој каријери остао упамћен као савјестан и одговоран просвјетни радник и руководилац. Познат је по хуманитарном раду и залагању да се у основним школама организује рад са дјецом са сметњама и тешкоћама у развоју. Школа којом је руководио је прва у Црној Гори формирала одјељење дјеце са елементима аутизма гдје је дјечи пружана адекватна и стручна помоћ. За вријеме мандата као начелник Секретаријата за Општу управу и друштвене дјелатности општине Херцег Нови Ђоко је његовао и чувао многе манифестације из области културе, спорта, образовања као што су Празник мимозе, Дани музике, Сунчане скале, Филмски фестивал и друге. Због својих активности и неуморног рада и великих заслуга за развој општине Херцег Нови 2016. године је добио највише општинско признање „Октобарску награду”, а носилац је и других признања. Са породицом живи у свом стану у Херцег Новом.

Ожењен је Анђелком (Цицом), кћерком Милана и Велике Мрваљевић из Бајрамовице, општина Цетиње. Анђелка је рођена 1953. године у Ечки код Зрењанина. Основну школу је завршила у Даниловграду а гимназију у ондашњем Титограду, данашњој Подгорици. На Педагошкој академији у Никшићу је завршила српско-хрватски језик и књижевност. Радила је као наставница у Основној школи „7. Новембар” у Бужиму код Босанске Крупе. Након доласка у Херцег Нови, Анђелка је радила у ПКБ Јужни Јадран у Херцег Новом, одакле се пензионисала. Ђорђеје и Анђелка имају кћерку Ивану и сина Младена (Млађа).

Ивана је рођена 1977. године у Босанској Крупи мјесту гдје су тада њени родитељи радили и живјели. Основну школу и гимназију је завршила у Херцег Новом, а Наставнички факултет, Одсјек за педагошко образовање и васпитање је завршила у Никшићу. Запослена је у дјечјем вртићу у Цириху, Швајцарска гдје тренутно обавља послове помоћника директора и истовремено похађа специјалистичку школу за руководиоце. Удата је за Матију Радошевића дипломираног дизајнера из Херцег Новог. Ивана и Матија имају синове Николу, Вању и Луку. Живе и раде у граду Цириху у Швајцарској.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Ђорђије.

VIII Младен (Млађо) Ђорђијев је рођен 1982. године у Босанској Крупи. Основну и Средњу угоститељску школу је завршио у Херцег Новом. На Полицијској академији у Даниловграду је похађао наставу и завршио обуку са положеним стручним испитом за обављање послова заштите лица, имовине и добара. Запослен је у агенцији Титан у Херцег Новом. Са породицом живи у Херцег Новом.

Ожењен је Маријом, кћерком Мила и Оливере Тадић из Бара. Марија је рођена 1982. године у Бару гдје је завршила основну школу и гимназију. Студирала је Природно-математички факултет, смјер програмирање. Завршила је Вишу пословну школу у Београду, смјер царине и порези. Упоредо је положила испит за туристичког водича на Факултету за бизнис и туризам у Бару. Тренутно није запослена. Младен и Марија имају кћерку Валентину.

Валентина је рођена 2018. године у Херцег Новом. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Радисав-Ђорђије-Младен.

VI Љубо Обренов је рођен 1911. године у Праги гдје је учио основну школу. У младости се бавио земљорадњом и сточарством да би крајем педесетих година доселио у приградско насеље Растоци у Никшићу. Запослио се и радио у тадашњем предузећу Рад, данашње предузеће Металац, а затим у Шумско индустријском комбинату Јаворак све до пензије. Учесник је Другог свјетског рата гдје је једно вријеме био

лични курир Блажа Јовановића послератног предсједника Црне Горе. Одликовао се изузетном скромношћу, одважношћу и братственичком повезаношћу. Био је неуморан и као радник и касније као пензионер увијек да прискочи у помоћ, а што показују и његова бројна кумства која је имао. Знао је чак као осамдесетогодишњак да обилази рођаке, кумове и пријатеље и за један дан препјешачи и до тридесетак километара. Умро је 2006. године и сахрањен је на никшићком гробљу.

Био је ожењен Цвијетом, кћерком Анта и Илинке Живковић из Милочана. Цвијета је рођена 1929. године и била је домаћица. Цвијета је умрла непун мјесец након Љубове смрти 2006. године и сахрањена је поред свога животног сапутника на никшићком гробљу. Љубо и Цвијета су имали кћерку Бранку и синове Радована, Радивоја, Новицу и Радојицу.

*Бранка је рођена 1951. године у Праги, али је, нажалост, као дјевојчица, тачно на свој други рођендан умрла 1953. године од последица великих опекотина проузрокованих проливањем вреле воде по тијелу у дјечијој игри. Сахрањена је на гробљу у Праги.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо.

VII Радован Љубов је рођен 1949. године у Праги. Основну школу је учио у Праги и Никшићу, а Средњу моделарску такође у Никшићу. Радни вијек је провео у Жељезари у Никшићу гдје је стекао пензију. Живи у свом дому у Растоцима надамак Никшића.

Ожењен је Томаном, кћерком Пера и Миленке Савовић из Комарнице у општини Шавник. Томана је рођена 1956. године у Комарници. Основну школу је завршила у родном мјесту, а Трговинску у Никшићу. Била је запослена у трговинским објектима Центрокопа у Никшићу и сада је пензионерка. Радован и Томана имају кћерке Тијану и Ану.

Тијана је рођена 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Удата је за Николу Вуковића из Никшића са којим има синове Матију и Илију. Запослена је у предузећу Волкано из Никшића на пословима стручног сарадника. Са породицом живи у Никшићу.

Ана је рођена 1985. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет за енглески језик и књижевности је завршила у Сарајеву. Власница је ЦОПУ студија из Никшића. Удата је за професора математике и информатике Николу Биговића из Никшића. Ана и Никола имају кћерку Теодору и сина Стефана. Са породицом живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Радован.

VII Радивоје Љубов је рођен 1953. године у Праги. Основну школу је завршио у Никшићу, а Средњу техничку машинског смјера је завршио у Прокупљу. Као средњошколац се бавио фолклором гдје је упознао доста људи и стекао многа пријатељства широм ондашње Југославије. Након одслужења војног рока, уписује се на студије Економског факултета у Новом Саду, али га отац Љубо знајући да се бавио фолклором који одузима много времена и изискује доста

трошкова, без његовог знања запошљава у предузећу Металац у Никшићу јер није имао повјерења да ће истовремено радити и завршити факултет. Радио је у комерцијали у предузећу Металац

у Никшићу, затим држао приватну агенцију за осигурање возила и на крају у Аутопрому и Ловћен Ауту у Никшићу на пословима контролора техничких прегледа. Са породицом живи у свом дому у насељу Растоци у Никшићу.

Ожењен је Милојком (Милом), кћерком Ратка и Јеле Гогић из Жабљака. Милојка је рођена 1953. године у селу Вирак надамак Жабљака. Основну школу је завршила у Жабљаку, гимназију у Пљевљима, а Економски факултет у Подгорици. Радила је у никшићком Металцу на пословима плана и анализа, одакле је пошла у пензију. Радивоје и Милојка имају кћерке Марију и Лидију.

Марија је рођена 1987. године у Никшићу гдје је завршила основну школу, гимназију и Средњу музичку школу, одсјек за клавир. Економски факултет је завршила у Подгорици. Запослена је у кредитном сектору у Ловћен банци у Подгорици. Удата је за Дубравка Бодирогу, дипломираног инжењера електротехнике, старином из Херцеговине са којим има сина Луку. Са породицом живи у Подгорици.

Лидија је рођена 1988. године у Никшићу гдје је завршила основну школу, гимназију и Средњу музичку школу, одсјек за клавир. Економски факултет је завршила у Подгорици. Запослена је у предузећу Канкараш у Тивту на менаџерским пословима. Удата је за поморца Стефана Канкараша, старином из Голије, а одавно настањених у Тивту са којим има кћерке Емилију и Невену. Са породицом живи у Тивту.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Радивоје.

VII Новица (Ноко) Љубов, један од браће близанаца је рођен 1957. године у Праги. Основну школу и гимназију је завршио у Никшићу, а Правни факултет у Новом Саду. Остао је у Новом Саду гдје се запослио у Нафтној индустрији Србије и радио у стамбеном сектору предузећа све до преране смрти. Ноко је био омиљен и вољен. Као такав имао је бројна пријатељства и

кумства. Био је велики породичар, па тиме и миљеник уже и шире породице и братства, као и својих другова, пријатеља и пословних сарадника. Упоредо са послом, био је и секретар Карате клуба Нови Сад гдје је проводио много свога слободног времена бринући о младим такмичарима међу којима је био и његов син Филип. У низу другова и пријатеља са којима се сретао и дружио у Новом Саду, а са неким и радио у истом предузећу, приликом скупа Радовића на Лукову 2000. године сусрео се са Михаилом Радовићем из Ваљева чији су преци са Загреде одселили и населили се у село Кличевац код Ваљева. Толико година су се знали и дружили, а судбина је хтјела да тада сазнају да су истога корјена и да су рођаци. Изненада је умро 2009. године у Новом Саду гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Миленом, кћерком Светозара и Јелене Ћук из Банатског Карађорђева. Милена је рођена 1963. године у Банатском Карађорђеву гдје је завршила основну школу. Средњу пољопривредну школу је завршила у Зрењанину, а Пољопривредни факултет у Новом Саду. Радила је у Нафтној индустрији Србије у Новом Саду и сада је породични пензионер. Живи у свом стану у Новом Саду. Новица и Милена имају сина Филипа.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Новица.

VIII Филип Новичин је рођен 1990. године у Новом Саду гдје је завршио основну школу и гимназију. Саобраћајни факултет је завршио у Новом Саду. Запослен је у Војводина путу на пословима стручног сарадника. Живи са мајком у Новом Саду.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Новица-Филип.

VII Радојица Љубов, други од браће близанаца је рођен 1957. године у Праги. Основну школу и Средњу грађевинску школу је завршио у Никшићу. Као веома млад укључио се у разне клубове и организације. Био је веома перспективан шахиста гдје је освајао награде и признања. Као ученик, а касније и студент, био је учесник више омладинских радних акција као што су Козара 1973. године, пруга Београд-Бар 1974. године

и друге. Радио је у Пољопривредно прехранбеном комбинату у Никшићу, Грађевинском предузећу Црна Гора у Никшићу, никшићкој штампарији и Индустији пива и сокова Требјеса у Никшићу. Радни вијек је завршио у Жељезари у Никшићу одакле је отишао у пензију. Сада, као пензионер са породицом живи у својој кући у насељу Растоци у Никшићу.

Ожењен је Љубицом, кћерком предратног учитеља Милинка и Олге Мишовић из Драговољића који припадају Мјесној заједници Луково. Љубица је рођена 1966. године у Драговољићима, а основну и Средњу техничку школу је завршила у Никшићу. Радојица и Љубица имају кћерке Анђелу и Иву и синове Љуба и Марка.

Анђела је рођена 1991. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу, док је Факултет за физиотерапеута завршила у Игалу код Херцег Новог. Запослена је у Институту Игалу на пословима дипломираног физиотерапеута. Живи у Херцег Новом.

Ива је рођена 2001. године у Никшићу гдје је завршила основну школу а тренутно је ученица гимназије у Никшићу. Живи код родитеља у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Радојица.

VIII Љубо Радојичин је рођен 1993. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу прехранбену школу. У међувремену, код себе је открио таленат за фризерске послове па се едуково и усавршио. Ради као фризер, посједује фризерски салон у Никшићу и могло би се рећи да спада у ред познатих мајстора свог заната. Живи са родитељима у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Радојица-Љубо.

VIII Марко Радојичин је рођен 2004. године у Никшићу и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Љубо-Радојица-Марко.

VI Душан Обренов је рођен 1920. године у Праги и као дјечак умро 1923. године. Сахрањен је на гробљу у Праги.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Душан.

VI Милета Обренов је рођен 1923. године у Праги. Основну школу је учио у Праги. Био је добар ученик са предивним рукописом, али због сиромаштине и немаштине није наставио даље школовање. Ипак, трудио се, радио и постао један од првих црногорских возача последице Другог свјетског рата. У младости се бавио падобранством и био припадник падобранске јединице гдје је остварио преко педесет скокова. Радио је као возач у Шумском предузећу Јаворак из Никшића, а касније у пољопривредно трговинском предузећу у Никшићу све до пензије. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен Милевом (Бебом), кћерком Јована и Анђе Мијушковић из Никшића. Милева је рођена 1933. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу у Никшићу. Милета и Милева имају кћерку Олгу и сина Драгана.

Олга је рођена 1958. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију, док је Факултет за психологију завршила у Београду. Запослена је као клинички психолог у Дому здравља у Никшићу. Из брака са Драганом Никчевићем из Никшића има сина Александра

(Аца). Послије разлаза од супруга Олга са сином живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Милета.

VII Драган Милетин је рођен 1964. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и Средњу стручну, смјер помоћни истраживач у физици. Студирао је и апсолвирао на Медицинском факултету у Београду. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Милета-Драган.

VI Милан Обренов је рођен 1928. године у Праги. Основну школу је учио у Праги и Никшићу. Гимназију је завршио у Никшићу, а Економски факултет је завршио у Београду. Радио је у Жељезари Смедерево гдје је и стекао пензију. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Смедереву.

Био је ожењен Миленом, кћерком Саве и Видосаве Вуковић са Цетиња. Милена је рођена 1940. године на Цетињу гдје је завршила основну и Средњу стручну школу. Након удаје радила је у неколико трговинских предузећа у Смедереву у којима је остварила пензију. Умрла је 2007. године и сахрањена је на гробљу у Смедереву. Милан и Милена имају сина Душана (Душка).

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Милан.

VII Душан Миланов је рођен 1975. године у Смедереву. Основну школу и гимназију је завршио у Смедереву. Студирао је на Правном факултету у Београду и стекао диплому Традиционал трејд сејлс менаџера. Запослен је у Делта холдингу са сједиштем у Београду. Има свој стан у Смедереву, а практично живи на релацији Смедерево-Београд.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Обрен-Милан-Душан.

У Милован Стеванов је рођен 1884. године у Праги у засеоку звани Сурдуп гдје су Стеван и Тонка имали једну малу кућу. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1904–1905. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 5, МИД-36, страна 446) је записано: Ред. бр. 1678, 9.3.1905. год. Милован Радовић из Лукова, добио је пасош за Аустроугарску. У другом документу који су сачињавале америчке власти приликом уласка странаца у њихову земљу је записано: Радовић Милован (бр. 5 на списку). Националност: Црна Гора. Последње мјесто пребивалишта: Никшић. Датум доласка: Септембра 6.1905. год. Пол: Мушки. Брачни статус: Неожењен. Име брода Гиулиа. Лука поласка: Триесте. Значи да је веома млад пошао у Америку у потрази за послом и бољим животом. Радио је у Детроиду, као радник у аутомобилској индустрији. Из Америке се вратио непосредно пред Први свјетски рат. Након завршетка рата Милован се оженио Петраном, кћерком Јована и Паве Пејовић из Глибавца код Никшића, а поријеклом из Ораха у Љешанској нахији. У тада, веома узбурканим временима и сукобима између црногорских комита и нове власти Краљевине Југославије, Милован је кријући се под окриљем ноћи заједно са братом Ђорђијем сахранио свог кума Вука Ненезића који је био познати комита, а којега је убила војска Краљевине Југославије коју он није признавао. Пошто су Милован и Ђорђије били проказани од једног мјештанина та иста војска је без било какве провјере запалила Милованове кућу и колибе и конфисковала сву стоку. Ђорђија је на смрт претукла од чега је послје седам дана умро. Милована је од затвора, а можда и смрти спасио тадашњи предсједник општине Никшић којега је он добро познавао. Милован, оставши без ишта, се опет одлучује и одлази по други пут у Америку, овога пута у Аљаску гдје је радио у тамошњем руднику злата. Оставио је супругу Петрану са још увијек нерођеним сином Милосавом код браће у Праги. Овога пута је остао око шест година и када се вратио први пут уживо је видио свога сина. Убрзо је Милован проширио имање гдје је направио нову кућу у коју се са својом породицом преселио. Бавио се сточарством и земљорадњом. У породици је био радо виђен гост и обавезно један од главних говорника како приликом радости тако и приликом жалости. Волио је да помаже људима како материјално тако и новчано али то му није

увијек враћано истом мјером. У току Другог свјетског рата, пошто је знао добро да говори енглески језик, једно вријеме је био преводилац у разним британским војним мисијама које су стизале на ове просторе. У вртлогу рата нестао је 1945. године у Словенији, мада се обзиром на његова познанства и сналажљивост породица се дуго надала да је можда остао жив и да ће се однекуда јавити.

Петрана је рођена 1901. године у Глибавцу и била бистра и отресита жена. Интересантан је начин њене удаје за Милована. Наиме, још док је била дијете у кућу Пејовића у Глибавцу је свратио Стеван, Милованов отац и видио малу Петрану која је била одјевена једнако као и њена браћа. Стеван је мислио да је мушко, а када су му објаснили да је то дјевојчица он је благосиљао: „Нека је, нека расте за мога Милована”. Касније је тумачено да је била судбина да Милован узме Петрану за жену, али је изгледа, на прилике које су у то доба владале, када су се старији све питали, посебно по питању женидбе и удаје, главну улогу одиграо Стеван. Милован и Петрана су имали кћерке Јованку и Милену и синове Видоја и Милосава (Муја). На жалост троје дјеце је веома рано умрло и њима је остао Милосав (Мујо) којег су успјели да подигну и школују га. Петрана је живјела са Мујом и његовом породицом све до 1982. године када је умрла, и сахрањена је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

*Јованка је рођена 1920. године у Праги и врло брзо преминула. Сахрањена је на гробљу у Праги.

*Милена је рођена 1930. године у Праги и у првој години живота умрла, те исте 1930. године. Сахрањена је на гробљу у Праги. У Књизи цркве прашке, храма Св. Михаила за уписивање умрлих за годину 1930. је уписано: Милена Радовић од 3 мјесеца, умрла у Праги 12.07.1930. године, сахрањена на Прашко гробље, рођена и живјела у Праги, отац Милован и мајка Петрана Радовић.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован.

VI Видоје Милованов је рођен 1922. године у Праги и врло брзо преминуо. Сахрањен је на гробљу у Праги.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Видоје.

VI Милосав (Мујо) Милованов је рођен 1924. године у Праги и поред имена Милосав, с обзиром на то да им је већ умро један син родитељи су одлучили да му додају надимак Мујо, како би га осим бога чувао и алах. Након завршених четири разреда основне школе Мујо је из Праге прешао са родитељима у Глибавац гдје су се настанили и гдје је почео школовање у никшићкој гимназији. У почетку Другог свјетског рата, као гимназијалац је припадао напредном покрету и био члан Савеза комунистичке омладине Југославије (СКОЈ) када је и рањен. У току рата налазио се у родном мјесту, да би крајем рата и њега ратни вихор заједно са оцем Милованом носио све до Словеније одакле се 1945. године вратио у родни крај. Након рата је, с обзиром на гимназијско образовање, служећи војску на подручју Косова и Метохије обављао дужност предавача за официрске кадрове произашле из рата а којима је било потребно дошколовање. Након одслужења војног рока уписао је Правни факултет у Београду али због проблема са здрављем одустао је и вратио се у Никшић. Запослио се и једно вријеме радио на жељезници а највећи дио радног вијека је провео у Заводу за социјално и здравствено осигурање у Никшићу као службеник одакле је 1980. године отишао у пензију. Милосав (Мујо) је био човјек изузетне интелигенције, одважан, искрен и пожртвован, веома шаљивог духа и ораторских способности. Уживао је добар углед у братству и шире па је као такав био веома поштован, цијењен и уважаван. Милосав (Мујо) је изненада умро 1986. године и сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Ожењен је Олгом, кћерком познатог свештеника Ђорђија Ивановића из Шавника и његове супруге Даринке. Олга је рођена 1935. године у Шавнику, гдје је завршила основну школу. Након основне је учила Учитељску школу, у међувремену је срела и упознала Милосава (Муја) и убрзо се за њега и удала. Милосав (Мујо) и Олга мају синове Пера, Миладина (Пија) и Драгана. Олга живи у породичној кући у насељу Ћеменца у Никшићу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав (Мујо).

VII Перо Милосавов (Мујов) је рођен 1956. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу електро-техничку школу. Факултет организационих наука, смјер кибернетика завршио је у Београду. Још у млађим данима посебну склоност исказивао је према ликовној умјетности, а био је заљубљеник у спорт, посебно кошарку. Након стицања дипломе инжењера организационих наука остао је у Београду и радио у Југобанци, Служби друштвеног књиговодства, а касније служби платног промета Народне банке Југославије, филијала Палилула, гдје је био оснивач рачунског центра. Радио је као савјетник генералног директора Пољопривредне банке, Агробанке. Био је и на дужности директора сектора за платни промет Београдске банке. Перо је био и извршни директор за платни промет и информационе технологије Рај банке у Београду. Већ дужи низ година ради као повјереник републичке агенције за осигурање депозита на стечајевима Жељезничко штедно кредитне задруге у Београду и Нове Агробанке у Београду. Такође заједно са супругом посједује сопствену агенцију за стечајеве гдје ради као стечајни управник-предузетник. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Мироском (Миром), кћерком Хранислава и Дивне Милошевић из Београда, а поријеклом са Власинског језера. Мироска (Мира) је рођена 1959. године у Сурдулици у Јужној Србији али се са родитељима убрзо преселила у Београд. Основну школу и гимназију, као и Економски факултет је завршила у Београду. Радила је као економиста у Југобанци, удруженој банци у Београду. Након тога бавила се приватним бизнисом, посједовала је фирму за продају канцеларијског материјала и бироопреме, као и самосталну радњу за здраву храну. Мироска (Мира) је радила и као финансијски директор у спољнотрговинској фирми Рапид из Београда, затим и као финансијски директор Нових робних кућа Београд. Сада са супругом Пером посједује Агенцију за стечајеве, гдје учествује и води већи број стечајева. Перо и Мироска (Мира) имају кћерку Ану и сина Александра (Аца).

Ана Перова је рођена 1986. године у Београду гдје је завршила основну школу, гимназију и Економски факултет на Сингидунум Универзитету. Такође је завршила и Мастер бизнис административну школу за напредна пословна знања Кембриџ Универзитета из Енглеске. Запослена је и ради у породичној Агенцији за стечајеве. Ана је удата за Дарка Обреновића, дипломираног инжењера електротехнике из Београда са којим има кћерку Лану. Ана са породицом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав-Перо.

VIII Александар (Ацо) Перов је рођен 1982. године у Београду гдје је завршио основну школу. Због одређеног инвалидитета (инвалид прве категорије) није се нажалост даље могао школовати и сада живи са родитељима у Београду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав-Перо-Александар.

VII Миладин (Пијо) Милосавов је рођен 1958. године у Никшићу, гдје је завршио основну школу, гимназију и Наставнички факултет. Године 1981. Пијо је био проглашен за најбољег студента Црне Горе. Након завршених студија је радио у Општинској организацији Социјалистичког савеза радног народа Никшић (ССРН) као секретар, затим у СО Никшић на мјесту Руководиоца службе за развој мјесних заједница, а био је и савјетник председника општине Никшић. У издавачком предузећу „Нова школа” из Београда у пословници у Подгорици је био дуги низ година извршни директор. Након тога посједовао је сопствено издавачко предузеће „Наша школа пет плус” у Подгорици у којем је обављао послове главног и одговорног уредника. Председник је Савеза издавача и књижара Црне Горе као и Програмског савјета јавног емitera Радио-Телевизије Никшић. У међувремену је написао и издао књигу „Наша Црна Гора” која је наишла на добар пријем у јавности. Тренутно је запослен на мјесту савјетника директора регионалног водовода Црне Горе у Будви. Пијо је, изгледа, од дједа Милована и оца Муја наслиједио дар живе ријечи, вјештог у бесједама

и говорима у било којој прилици и било којим поводом. Иако је због посла био више везан за Подгорицу, а сада за Будву, Пијо не напушта родни Никшић гдје је стално настањен.

Био је ожењен Биљаном, кћерком Велимира и Гордане Вранеш старином из Пљеваља, који су одавно доселили и настанили се у Никшићу. Биљана је рођена 1959. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Правни факултет је завршила у Подгорици. Била је запослена у трговинском предузећу Унит из Никшића као руководилац службе за правна и кадровска питања, а обављала је и функцију директора Робне куће „Никшићанка” у истом граду. Касније је Биљана била на пословима секретара графичког предузећа Коле, такође у Никшићу, када се тешко разбољела и отишла у пензију. Но, није дуго користила пензију, умрла је 2004. године и сахрањена је у породичној гробници на гробљу у Глибавцу. Пијо и Биљана имају сина Миодрага.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав-Миладин(Пијо).

VIII Миодраг Миладинов (Пијов) је рођен 1987. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Правни факултет и магистарске студије из исте области је завршио у Подгорици. Након студија се одмах запослио у Министарству иностраних послова Црне Горе, гдје је обављао дужност секретара Преговарачке групе за поједина поглавља, и генералног директора директората за европске послове. Обављао је дужност генералног секретара Министарства за европске послове и

главни је преговарач за неколико поглавља. Тренутно ради као шеф кабинета председника Црне Горе. Са породицом живи у свом стану у Подгорици.

Ожењен је Александром, кћерком Новака и Снежане Тодоровић из Никшића. Александра је рођена 1988. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Економски факултет је завршила у Подгорици. Једно вријеме је радила као Извршни директор издавачког предузећа „Наша школа пет плус”, да би се након тога запослила у Министарству пољопривреде

Црне Горе гдје и сада ради. Миодраг и Александра имају кћерке близанкиње Лану и Дуњу.

Лана (лијево), једна од сестара близанкиња је рођена 2016. године у Подгорици.

Дуња (десно), друга од сестара близанкиња је рођена 2016. године у Подгорици.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав-Миладин(Пијо)-Миодраг.

VII Драган Милосавов је рођен 1963. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу електро-техничку школу. Одмах се запослио и једно вријеме је радио у Жељезари Никшић. Уз посао се бавио израдом сувенира, првенствено религијског карактера, учествовао на разним изложбама. Неусклађеност сталног посла и љубави за израдом сувенира напустио је Жељезару и ново радно мјесто пронашао у Београду гдје је остао до данашњих дана. Из брака са Љиљаном Ивановић из Никшића није имао дјеце, а из брака са Градимирком Ћирковић из Грачанице са Косова и Метохије Драган има кћерку Даницу. И са Градимирком се развео и сада је у ванбрачној заједници са Невенком Красић из Београда са којом се заједно бави угоститељском дјелатношћу у Београду. Драган и Невенка живе у Обреновцу.

Даница, Драганова и Градимиркина кћерка је рођена 1997. године у Београду гдје је завршила основну и Средњу умјетничку школу конзерваторског смјера. Тренутно је студент више графичке школе дизајнерског смјера у Београду. Даница са мајком живи у Београду.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Милован-Милосав-Драган.

V Ђорђије Стеванов је рођен 1895. године у Праги гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Био је учесник Првог свјетског рата. Умро је од задобијених рана које су му нанијели припадници Војске Краљевине Југославије због тога што је заједно са братом Милованом, под окриљем ноћи, сахранио свога кума Вука Ненезића познатог црногорског комиту из ових крајева који није признавао нову власт. Није се женио и није имао потомака.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Ђорђије.

V Миладин Стеванов је рођен 1899. године у Праги гдје се бавио сточарством и земљорадњом. И он је настрадао након завршетка Првог свјетског рата 1919. године у сукобима са тадашњом актуелном влашћу. Није се женио и није имао потомака.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Перо-Стеван-Миладин.

III Мијат (Бећо) Николин је рођен 1816. године у Драговој Луци гдје је живио до пресељења у Орачу. У Орачу се бавио сточарством и земљорадњом и ратовао против Турака. Умро је 1901. године и сахрањен је на гробљу у Орачу. У *Књизи умрлих у Инорији јорњейољској*, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1890. и даље је уписано: *Мијат Макун, пресџави се 23. октобра 1901. године у Орачу, година старости 85, рођен у Орачу, остало 2 мушко и 3 женско, сахрањен код храма у Орачу.*

* Милица Мијатова (Бећова) супруга је рођена 1831. године у Лукову. Након удаје свој живот је провела у Орачу. Умрла је 1911. године и сахрањена је на гробљу у Орачу. Подаци из *Књиге умрлих* за Мијата, уписано је да му је након смрти остало 2 мушке и 3 женске дјеце. Ти подаци кажу да су Мијат и Милица имали још једну кћерку, али нажалост њено име није сачувано, нити о њеној животној судбини има икаквих података. Осим ње, Мијат и Милица су имали кћерке Марицу и Дуњу и синове Видака и Баја.

* Марица је рођена и одрасла у Орачу. Била удата у Србију. О њеном даљем животу нема података.

* Дуња је рођена и одрасла у Орачу. Била удата за Бећка Гаговића у Планину Пивску. Са Бећком је имала три сина и три кћерке. О њеном даљем животу нема података.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Мијат (Бећо).

IV Видак Мијатов (Бећов) је рођен 1859. године у Ораћу гдје је провео читави свој живот. Бавио се сточарством и земљорадњом. Учествовао је у ратовима против Турака. Умро је 1939. године и сахрањен је на гробљу у Ораћу.

*Видак је био ожењен Вемијом, кћерком Вукосава и Крстиње Ђурђевац из Лукова. Вемија је рођена 1865. године у Лукову, а умрла је 1948. године у Ораћу гдје је и сахрањена. Видак и Вемија су имали кћерке Станојку, Ђурђу и Пејку и синове Машана и Крста.

*Станојка је рођена 1896. године у Ораћу и била је удата за Јована Гезовића из Праге. О даљем њеном животу нема података.

Ђурђа је рођена 1905. године у Ораћу. Била је удата за Тома Пајовића из Новаковића у општини Жабљак. Са њим је имала синове Тодора и Марка и кћерке Милку, Милушу и Радушу. Ђурђа је читав живот провела у Новаковићима, општина Жабљак, гдје је и умрла 1996. године. Сахрањена је на гробљу у Новаковићима код Жабљака.

Пејка је рођена 1910. године у Ораћу. Била је удата за Радована Мусовића из Граница и са њим имала синове Милована, Живка и Милана и кћерке Даницу и Виду. Пејка је читав живот провела у Границама гдје је и умрла 1998. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак.

V Машан Видаков је рођен 1893. године у Ораћу гдје се бавио земљорадњом и сточарством. Учесник је Првог и Другог свјетског рата. Погинуо је маја 1943. године као жртва фашистичког терора у родном селу од припадника злогласне њемачке СС дивизије „Принц Еуген” и италијанске „Ферара” дивизије, које су овим тереном прошле у потјери за партизанским јединицама које су одступале за Босну. Сахрањен је на гробљу у Ораћу.

Био је ожењен Милосавом, кћерком Живка и Пејке Батаковић из Ораха. Милосава је рођена 1896. а умрла је 1968. године. Сахрањена је на гробљу у Орању. Машан и Милосава су имали кћерке Радојку и Миољку (Булу) и сина Драгутина (Даша).

Радојка је рођена 1927. године у Орању гдје је завршила основну школу. Била је учесница Народноослободилачког рата (НОР-а). Удала се за Васка Батаковића из Ораха и са њим имала сина Миленка и кћерке Зорицу, Милеву и Славицу. Послије удаје највећи дио живота је провела у Никшићу, гдје су имали своју кућу и гдје је и умрла 1994. године. Сахрањена је на никшићком гробљу.

Миољка (Була) је рођена 1931. године у Орању гдје је завршила основну школу. Била је учесница Народноослободилачког рата (НОР-а) и има статус борца. Прималац је борачке пензије. Миољка се није удавала и живи у свом стану у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Машан.

VI Драгутин (Дашо) Машанов је рођен 1925. године у Орању гдје је завршио основну школу. Крајем 1941. године је постао борац партизанских јединица и учествовао у борбама против окупатора. Од почетка марта 1944. године је био борац Шесте црногорске народноослободилачке ударне бригаде гдје је и примљен у Савез комунистичке омладине Југославије (СКОЈ). Погинуо је као деветнаестогодишњак крајем 1944. године на брду Тараш код Даниловграда у борбама против Њемаца. Није се женио и није имао потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Машан-Драгутин.

V Крсто Видаков је рођен у Ораћу 1897. године гдје је провео читав свој живот бавећи се земљорадњом, сточарством и помало пчеларством. Учесник је Народноослободилачког рата (НОР-а). Умро је 1980. године у Ораћу и сахрањен је на истоименом гробљу.

Крсто је био ожењен Маријом, кћерком Ђорђија и Анице Чуровић из Тушине покрај Боана, општина Шавник. Марија је рођена у Тушини 1911. године одакле се удала за Крста. Умрла је у Ораћу 1987. године и сахрањена је на истоименом гробљу. Крсто и Марија су имали кћерке Милку, Ковиљку и Винку и синове Милорада, Божидара, Мијата и Радована.

Милка је рођена 1936. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Није се удавала и све до своје смрти 2012. године је живјела у Ораћу. Сахрањена је на гробљу у Ораћу.

Ковиљка је рођена 1942. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Није се удавала. Живи у Ораћу.

Винка је рођена 1944. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Није се удавала и све до своје смрти 1999. године је живјела у Ораћу. Сахрањена је на гробљу у Ораћу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат (Бећо)-Видак-Крсто.

VI Милорад Крстов је рођен 1933. године у Ораху. Основну школу је учио у Ораху и Видровану, а Средњу економску је завршио у Никшићу. Био је запослен у Рудницима боксита у Никшићу гдје је остварио пензију. Уз посао дуго година се бавио узгајањем пчела и био је један од познатих никшићких и црногорских пчелара. Милорад је умро 2005. године и сахрањен је на никшићком Новом гробљу. Са породицом је живио у својој кући у Никшићу.

Био је ожењен Миром, кћерком Радосава и Радуше Мушикић из Моракова, Жупа Никшићка. Мира је рођена 1936. године у Моракову гдје је учила основну школу, а умрла је 2010. године и сахрањена је на Новом гробљу у Никшићу. Била је запослена у Рудницима боксита у Никшићу гдје је стекла пензију. Милорад и Мира имају кћерку Раду и синове Радоја и Радомана.

Рада је рођена 1961. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Запослена је у Јавном комуналном предузећу у Никшићу на финансијско-рачуноводственим пословима. Рада је удата за Драгана Цицмила, старином из села Столац у Пиви, чији родитељи су се раније настанили у Никшићу. Рада и Драган живе у својој кући у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Милорад.

VII Радоје Милорадов је рођен 1959. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу машинског смјера. Машински факултет је завршио у Пожаревцу након чега се запослио у Рудницима боксита Никшић гдје је провео радни вијек на пословима машинског одржавања. Сада је пензионер и са породицом живи у породичној кући у Никшићу.

Ожењен је Љиљаном, кћерком Милије и Данице Перуничих из Борове у општини Пљевља. Љиљана је рођена 1965. године у Пљевљима. Основну школу је завршила у Матаругама, а Средњу рударску у Пљевљима. Била је запослена у Рудницима боксита Никшић на пословима рударског техничара. Сада је пензионерка и са породицом живи у Никшићу. Радоје и Љиљана имају кћерку Милицу и сина Миодрага.

Милица је рођена 1992. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Филозофски факултет, смјер социологија је завршила у Никшићу. Удата је за Бојана Килибарду из села Штрпци у Бањанима, чији су родитељи одавно настањени у насељу Кочани код Никшића. Милица тренутно није запослена и са супругом живи у Кочанима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Милорад-Радоје.

VIII Миодраг Радојев је рођен 1994. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Факултет за црногорски језик и књижевност је завршио у Никшићу. Тренутно није запослен, бави се музиком и уједно је члан и текстописац у музичкој групи Поједине птице грабљивице (ППГ) из Никшића. Са родитељима живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Милорад-Радоје-Миодраг.

VII Радоман Милорадов је рођен 1963. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу електротехничку школу. Радни вијек је провео у Рудницима боксита у Никшићу на пословима одржавања електро машина и опреме. Сада је пензионер и са породицом живи у породичној кући у Никшићу.

Ожењен је Веселинком, кћерком Миливоја и Јованке Буторовић из Врбаса. Веселинка је рођена 1965. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу пољопривредну школу. Није запослена и са породицом живи у Никшићу. Радоман и Веселинка имају кћерке Ану и Жану.

Ана Радоманова је рођена 1988. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Филозофски факултет, смјер педагогија је завршила такође у Никшићу. Из брака са Новицом Вукотић има кћерку Иву. Тренутно није запослена и са кћерком живи у Никшићу.

Жана Радоманова је рођена 1991. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију, док је Грађевински факултет завршила у Подгорици. Запослена је у предузећу НИК КОМ у Подгорици на пословима хидроинжењера. Удата је за Александра Ђуковића из Никшића са којим живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат (Бећо)-Видак-Крсто-Милорад-Радоман.

VI Божидар Крстов је рођен 1937. године у Ораху. Имао је свега годину дана када је умро 1938. године. Сахрањен је на гробљу у Ораху. У Књизи цркве Прашке храма Св. Архангела Михаила за уписивање умрлих у 1939. години је уписано: Божидар Крстов Радовић, дијете стар 1 годину, православне вјере, мушки пол, умро у Ораху 16.04.1938. године, сахрањен у гробљу Орашком, рођен и живио у Ораху, умро од дезинтерије.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Божидар.

VI Мијат Крстов је рођен 1938. године у Ораху. Умро је у првој години живота 1939. године. Сахрањен је на гробљу у Ораху. У Књизи цркве Прашке храма Св. Архангела Михаила за уписивање умрлих у 1939. години је уписано: Мијат Крстов Радовић, дијете стар 1 годину, православни мушки пол, умро у Ораху 27.07.1939. године, сахрањен у гробљу Орашком, рођен и становао у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Мијат.

VI Радован Крстов је рођен 1947. године у Ораху. Основну школу је учио у Ораху и Видровану, Средњу техничку машинског смјера је завршио у Никшићу, а Машински факултет у Београду. Био је запослен у Жељезари Никшић на пословима машинског одржавања. Млад је завршио овоземаљски живот 1975. године у Ораху и сахрањен је на истоименом гробљу. Није се женио и није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Видак-Крсто-Радован.

IV Бајо Мијатов (Бећов) је рођен 1875. године у Ораху гдје је живио и бавио се земљорадњом и сточарством. На основу података његове родбине, Бајо је умро 1912. године у Ораху, а његова најмлађа кћерка Милена рођена је последице његове смрти те исте године. У Књизи умрлих у Инорији горњеполској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1890. и даље, је уписано: Бајо Радовић 34 године, Орах, престави се 14. фебруара 1917. године, остало 2 мушко и 4 женско дјете, укопан код цркве у Ораху. Овај податак показује да је Бајо умро за вријеме аустроугарске окупације 1917. године и да је тада било рођено свако његово дијете. Како год да је било, Бајо почива на гробљу у Ораху.

*Био је ожењен Саром, кћерком Тома и Цвијете Божовић из Шипачна. Сара је рођена 1876. године, а умрла је 1958. године и сахрањена на гробљу у Ораху. Бајо и Сара су имали кћерке Јаглику, Даницу, Велику и Милену, и синове Јагоша и Милоша.

*Јаглика је рођена 1895. године у Ораху гдје је живјела до удаје за Гојка Вуковића у Шаранцима код Жабљака. У том браку је имала четири сина од којих су тројица преминули, не напунивши годину живота, док је четврти син, по имену Радивоје настрадао несрећним случајем у шестој години живота. Супруг Гојко јој је погинуо у току Другог свјетског рата. Јаглика се поново удала за Мирка (Тана)

Крсмановића из Слатине, шавничког села, који је током рата остао удовац. Са Мирком је имала кћерку Милијану (Миљу). Јаглика се са кћерком Милијаном 1969. године одселила за Војводину. Умрла је 1980. године, и сахрањена на гробљу у Кули.

*Даница је рођена 1900. године у Ораћу, гдје је живјела до удаје за Владимира Гузину у мјесту Градац код Шавника. Даница и Владимир су имали синове Николу и Перка и кћерке Милку и Милушу. Умрла је 1986. године и сахрањена је на гробљу Градац-Мокро код Шавника.

*Велика је рођена 1908. године у Ораћу гдје се удала за Николу Тодоровића. Велика и Никола су имали синове Петра и Војина и кћерке Миољку и Вукосаву. Велика је умрла 1978. године и сахрањена је на гробљу у Ораћу.

*Милена је рођена 1912. године у Ораћу. Није се удавала. Живјела је у Ораћу гдје је умрла 1966. године. Сахрањена је на гробљу у Ораћу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Бајо.

V Јагош Бајов је рођен 1897. године у Ораћу. Живио је у Ораћу гдје је страдао нестепним случајем 1918. године. Сахрањен је на гробљу у Ораћу. Није се женио тако да није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Бајо-Јагош.

V Милош Бајов је рођен 1906. године у Ораћу. Живио је у Ораћу гдје је страдао нестепним случајем 1924. године. Сахрањен је на гробљу у Ораћу. Није се женио тако да није имао потомство.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Мијат(Бећо)-Бајо-Милош.

III Симо Николин је рођен у Драговој Луци око 1820. године. У пописним књигама другог пописа становништва Црне Горе који је одржан 1899. године које се чувају у Државном архиву Црне Горе на Цетињу за Капетанију Луковску је уписано: *Раде Симов Макун 50 ѿодина, Божо Радов 26 ѿодина, Васо Радов 20 ѿодина, Божана Радова 45 ѿодина, Мира Радова 23 ѿодине, Мара Радова 12 ѿодина, Љубица Радова 7 ѿодина, Милић Симов Макун 40 ѿодина, Живана Милићева 30 ѿодина, Блаѿоша Симов Макун 33 ѿодине, Пејшар Блаѿошин 6 ѿодина, Крстиња Симова 30 ѿодина, Сијана Блаѿошина 29 ѿодина, Ружа Блаѿошина 2 ѿодине.* У попису се не помињу ни Симо, ни његова супруга, што значи да у то вријеме нијесу били међу живима. На основу казивања Симових потомака и наведене документације Симо је имао кћерку Крстињу и синове Рада, Милића (Мића) и Благоту.

* На основу претходно наведеног, Крстиња је рођена 1869. године и живјела је заједно са породицом Благоте Симова у Ораху. У *Књизи умрлих за Инорију јорњейољску*, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, љета 1890. и даље је уписано: *Крстиња Радовић из Ораха, сѿара 53 јодине, умрла 24. ајрила 1917. јодине*. Сахрањена код храма Св. Три Јерараха у Ораху. Из овог записа се може утврдити да се није удавала и да је живјела у Ораху све до смрти.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо.

IV Раде Симов је рођен 1849. године у Драговој Луци одакле се као дјечак са породицом доселио у Орах, гдје је проживио читав свој живот бавећи се сточарством и земљорадњом. Био је ожењен Божаном Лалатовић из Озринића која је рођена 1854. године и са њом имао кћерке: Миру, Мару и Љубицу и синове Божа и Васа. Обоје су умрли у Ораху и сахрањени на мјесном гробљу.

*Мира је рођена 1876. године у Ораху. Није се удавала па је живјела у заједничком домаћинству са својим братом Божом и снахом Станом. Након преране смрти њеног брата Божа наставила је заједнички живот са својим братанићима Савом и Миливојем и њиховом мајком, а њеном снахом Станом. Пожртвовано, и са пуно љубави се односила према Божовој малољетној дјечи, помагала снахи у њиховом подизању и радила све друге послове у домаћинству, а којих није било мало. Умрла је у дубокој старости и сахрањена је на гробљу у Ораху.

*Мара Радова је рођена 1885. године у Ораху. Била је удата за Ђорђија Гојковића из истог села гдје су живјели све до средине Другог свјетског рата. Обоје су изгубили живот приликом наступања Њемачке СС дивизије „Принц Еуген” и италијанске „Ферара” дивизије маја мјесеца 1943. године, када су их убили и запалили у својој сопственој кући коју нијесу напуштали. Мара и Ђорђије нијесу имали потомства.

*Љубица је рођена 1892. године у Ораху. Била је удата у породицу Пајовић у селу Новаковићи код Жабљака. Читав живот је провела у Новаковићима, гдје је и умрла и сахрањена, дочекавши дубоку старост. Ни она није имала потомства.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде.

V Божо Радов је рођен 1878. године у Ораху гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Када је год требало, одлагао је рало и мотику и узимао пушку и бранио своју породицу, село и државу од непријатеља.

У најтежим данима за своју породицу у доба чувене аустроугарске окупације Црне Горе, када је овим просторима владала глад и харала тада неизлечива болест *шпањолица* умро је 1917. године и оставио породици тешко животно бреме. Сахрањен је на гробљу у Ораху.

Био је ожењен Станом Вукотић из Праге, од оца Блажа и мајке Марте. Стана је рођена у Праги 1882. године, а умрла је 1971. године у Ораху. Сахрањена је на истоименом гробљу. Стана је рано остала удовица и дјецу је подизала сама уз помоћ Божове сестре

Мире и своје браће Вељка, Ђура и Јанка Вукотића из Праге. Божо и Стана су имали кћерку Његосаву и синове Саву и Миливоја. Из велике љубави коју је гајио према својој баки Стани, њен унук Вељко је замолио да поред њене обичне слике објавимо и слику у црногорској народној ношњи што и чинимо.

*Његосава је рођена 1905. године у Ораху. За тадашње прилике, иако је то била права реткост, Његосава је учила основну школу и била је писмена. Била је удата за Михаила Жугића из села Новаковићи код Жабљака гдје је провела свој живот. Умрла је 1988. године и сахрањена је на гробљу у Новаковићима код Жабљака. Његосава и Михаило су имали кћерке Маргиту и Милку и синове Вуксана, Драга, Слободана, Богдана и Млађена.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо.

VI Сава Божов је рођен 1907. године у Ораху, гдје је завршио основну школу. У родном мјесту се бавио пољопривредом и сточарством, а након пресељења у Врбас је радио у фабрици шећера на пословима обезбјеђења. Сава је био веома хуман човјек и помагао је многим, а нарочито је допринио школовању дјеце свога брата Миливоја и сестре Његосаве. Њихова дјеца, која су жељела да се образују, поред осморо Савиних, школовала су се код свога стрица и ујака и његове супруге

Симане у Врбасу. Пензионерске дане је проводио у Врбасу гдје је умро 1980. године. Сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Симаном Матијашевић са Ораха, од оца Милутина и мајке Анђе, рођене Рашковић из Никшићке Жупе. Симана је рођена у Ораху 1912. године, а умрла је 2002. године у Врбасу гдје је и сахрањена. Била је домаћица, подизала дјецу, али и радила све друге послове које је захтијевало једно домаћинство. Сава и Симана су имали кћерке Драгињу, Даринку, Љубинку, Наду и Анкицу и синове Павла, Вељка и Љубомира (Љуба).

Драгиња је рођена 1933. године у Ораху гдје је започела основну школу. Након одсељења за Врбас, исту је тамо завршила и посветила се пословима у домаћинству и помагала родитељима у подизању остале дјеце. Није се удавала. Умрла је 2017. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу.

Даринка је рођена 1939. године у Ораху. Основну школу је завршила у новом мјесту становања Врбасу, гдје је једно вријеме и радила у ондашњој Свилари. Удата је за Радоњу Раичевића, просвјетног радника из Врбаса, поријеклом из Озринића крај Никшића. Једно вријеме су живјели у Врбасу, да би се касније преселили у Бању Ковиљачу, гдје је Даринка радила у Специјалној болници за рехабилитацију. Даринка и Радоња су имали синове Миодрага и Радоја. Нажалост, Миодраг је млад оболио и умро 2007. године. Даринка и Радоња данас као пензионери живе у Бањи Ковиљачи.

Љубинка је рођена 1945. године у Ораху. Основну школу је завршила у Врбасу, а средњу и V степен Угоститељске школе у Добоју. Радила је у угоститељству у Централ-у у Врбасу и једној предшколској установи такође у Врбасу. Љубинка је удата за Миливоја Перуновића из Врбаса старином из Пјешиваца, општина Никшић са којим има кћерку Тању и сина Милана. Са породицом живи у Врбасу.

Нада је рођена 1947. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. У Новом Саду је завршила Вишу управну школу. Радила је у Заводу за запошљавање у Врбасу. У међувремену се удала за Ловра Ђоквучића, дипломираног ветеринара из Бара. Убрзо су преселили за Нови Сад гдје је Нада радила у Покрајинском секретаријату за саобраћај све до одласка у пензију. Једно вријеме је са породицом живјела у Аустралији, али су се вратили и сада живе у Новом Саду. Нада и Ловро имају кћерке Доминику и Ивану.

Анкица је рођена 1949. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу хемијско-прехранбenu школу, док је Вишу педагошку школу, Одсјек за руски језик завршила у Тузли. Радила је као наставник у Основној школи „20 октобар” у Врбасу. Убрзо је напустила Врбас и у Новом Саду се удала за Милана Медојевића, инжењера машинства старином из околине Мојковца. Анкица и Милан имају синове Милована и Марка и као пензионери живе у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава.

VII Павле Савин је рођен 1935. године у Ораху. Основну школу је завршио у новом мјесту становања Врбасу, док је Средњу грађевинско-техничку школу завршио у Суботици. Након одслужења војног рока засновао је радни однос у Општини Врбас у служби за катастар, а након извјесног времена у Тузли је завршио Вишу педагошку школу машинског смјера. Након завршетка ове школе био је запослен у саобраћајном предузећу Аутопревоз Тузла на пословима из своје струке.

У Тузли је срео и оженио Радославку Митровић из Угљевика код Бијељине која је рођена 1943. године, од оца Живана и мајке Јелисавете. Након једног периодаведеног у Тузли, вратили су се у Врбас и Павле се запослио у предузећу Карнех на пословима руководиоца возног парка. Радославка, која је послје основне школе у родном мјесту завршила Средњу економску школу, радила је у Стамбено – комуналном предузећу Стандард у

Врбасу. Данас као пензионери живе у Врбасу. Павле и Радославка имају кћерку Весну и сина Драгана.

Весна је рођена у Тузли 1966. године. Основну школу и гимназију је завршила у Врбасу док је инжењер технологије постала на Технолошком факултету у Новом Саду. Запослена је у предузећу Импулс хемија у Новом Саду као технолог. Весна је удата за Радомира Меденицу, старином из Томашева код Бијелог Поља са којим живи у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Павле.

VIII Драган Павлов је рођен 1970. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу саобраћајну школу. Радио је као инструктор возње у Ауто школи у Врбасу, да би уз рад наставио са стручним усавршавањем и постао наставник за саобраћај у Средњој школи унутрашњих послова у Сремској Каменици. Драган од 2003. године живи и ради у граду Калгарију у Канади. Из брака са Бранком Нешић из Новог Сада има сина Саву који је име добио по своме дједу Сави.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Павле-Драган.

IX Сава Драганов је рођен 2000. године у Новом Саду. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Бечеју гдје живи заједно са мајком.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Павле-Драган-Сава.

VII Вељко Савин је рођен 1938. године у Ораћу. Основну школу је завршио у Врбасу док је Средњу учитељску школу завршио у Сомбору. Једно вријеме је радио најприје као учитељ, а затим као замјеник директора Основне школе „Светозар Милетић” у Врбасу. Већ је био уписао и убрзо завршио Филозофски факултет, Одсјек психологија у Београду гдје је специјализирао

клиничку и педагошку психологију. Након завршених студија, радио је као дипломирани психолог у Просветно педагошком заводу у Врбасу, као савјетник и у Гимназији „Жарко Зрењанин” у Врбасу као професор. У Врбасу је радио у Секретаријату унутрашњих послова четири године као инспектор за сузбијање малолетничке деликвенције и наркоманије. Вељко је један дужи дио радног вијека од 1970. године, па до пензије провео у Покрајинском секретаријату унутрашњих послова Војводине у Новом Саду на мјесту вишег инспектора и савјетника за сузбијање малолетничке деликвенције и илегалне трговине наркотицима.

Ожењен је Зорком Мелић из Орашца код Шапца од оца Светозара и мајке Божане, рођене Милошевић. Зорка је рођена 1937. године у Орашцу гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Шабцу, а Стоматолошки факултет у Београду. Једно вријеме је радила као лекар-стоматолог у Дому здравља у Врбасу да би након завршене специјализације из области стоматолошке протектике радила у Дому здравља у Новом Саду све до пензије. Вељко и Зорка као пензионери живе у свом стану у Новом Саду. Имају кћерку Снежану и сина Небојшу.

Снежана је рођена 1970. године у Врбасу. Основну школу и гимназију, као и Филозофски факултет, група језика енглески и италијански је завршила у Новом Саду. Радила је као професор енглеског језика у Гимназији „Јован Јовановић Змај” у Новом Саду одакле је крајем деведесетих година пошла на стручно усавршавање у Лондон гдје је стекла звање ментора професора енглеског језика за Југоисточни Балкан. Удата је за Горана Орлића из Новог Сада са којим има кћерку Катарину и сина Александра (Бата) који су рођени у Лондону. Након повратка из Лондона Снежана је у Новом Саду отворила Центар за изучавање страних језика *Цоли Беар* за енглески, њемачки и француски, гдје ради и она и њен супруг. Са породицом живи у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Вељко.

VIII Небојша Вељков је рођен 1969. године у Врбасу. Основну школу је завршио у Новом Саду, затим гимназију правног смјера у Сремским Карловцима, а Правни факултет на Универзитету у Новом Саду. Посједује правосудни и адвокатски испит. Радио је као правник, затим као директор Правног сектора у *Про Кредити банци* и *Кредити Ајриколе банци* да би након тога започео адвокатску каријеру. Специјализирао је банкарско и извршно право и скоро да се њиме искључиво и бави. Посједује властиту адвокатску канцеларију у Новом Саду са преко педесет радно ангажованих сарадника од којих највећи број чине адвокати и адвокати приправници.

Ожењен је Миленом Крстић која је рођена 1969. године у Београду од оца Јована из Ирига у Срему и мајке Ђурђе, рођене Митровић из Лепине на Косову и Метохији. Милена је основну школу завршила у Иригу, а гимназију у Сремским Карловцима, док је Правни факултет завршила на Универзитету у Новом Саду. Такође, и она посједује правосудни и адвокатски испит и запослена је у Новом Саду као замјеник првобраниоца града Новог Сада. Небојша и Милена имају синове Вука и Василија. Живе у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Вељко-Небојша.

IX Вук Небојшин је рођен 2003. године у Новом Саду гдје је завршио основну школу. Тренутно је ученик гимназије у Новом Саду. Упоредо са школом, гдје је одличан ученик, Вук се бави кошарком. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Вељко-Небојша-Вук.

IX Василије Небојшин је рођен 2009. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе. Он је, као и брат, одличан ученик и добар млади фудбалер. Са братом живи код родитеља у Новом Саду.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Вељко-Небојша-Василије.

VII Љубомир (Љубо) Савин је рођен 1942. године у Орашу. Основну и средњу школу је завршио у Врбасу док је Природно математички факултет, Одсјек физика и хемија завршио у Новом Саду. Једно вријеме је радио као професор у Средњој техничкој школи у Врбасу, а након тога је преселио у Нови Сад гдје се запослио у Покрајинском секретаријату за унутрашње послове Војводине. Ту је радио као саобраћајни инспектор све до одласка у пензију. Са породицом живи у Новом Саду, али стари крај и родно мјесто не заборавља. Наиме, у Орашу је на старевини саградио викендицу гдје често са породицом долази, поготову у љетњем периоду.

Ожењен је Славком Елезовић из Врбаса, од оца Миливоја и мајке Јелене који су старином из Бањана у данашњој Никшићкој општини. Славка је рођена 1948. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу техничку школу. У Врбасу је као службеница радила у Уљари. Након преласка у Нови Сад, Славка је радила такође као службеница у *Технометалу*. Сада је пензионерка. Љубомир и Славка имају кћерке Симану, Јелену и близанкиње Сару и Јовану.

Симана је рођена 1982. године у Новом Саду гдје је завршила основну школу и гимназију. Запослена је и ради у *Кредити Аириколле банци* као службеница. Из брака са Славишом Васиљевић из Врбаса има сина Срђана. Живи у Новом Саду.

Јелена је рођена 1984. године у Новом Саду гдје је завршила основну школу. Средњу школу правног смјера је завршила у Подгорици, а Правни факултет и мастер студије у Новом Саду. Запослена је као правник-секретар у Савезу за церебралну и дјечју парализу у Новом Саду. Свој радни вијек је посветила помоћи лицима са инвалидитетом, тим више што је и сама једна од њих. Живи у Новом Саду.

Сара, једна од сестара близанкиња је рођена 1985. године у Новом Саду гдје је завршила основну школу и гимназију. Апсолвент је Правног факултета у Новом Саду. Живи и ради у Новом Саду.

Јована, друга од сестара близанкиња је рођена 1985. године у Новом Саду гдје је завршила основну школу и гимназију. Вишу школу за унутрашње послове је завршила у Земуну. Придружила се сестри Јелени и запослила у Савезу за церебралну и дјечју парализу у Новом Саду. Јована је удата за Александра Сајића из Новог Сада са којим има синове Балшу и Андрију. Живи у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Сава-Љубомир.

VI Миливоје Божов је рођен 1910. године у Ораху. Читави свој живот је провео у Ораху бавећи се сточарством и пољопривредом. Услови живота су били тешки па је мукотрпно радио и успио заједно са супругом да дјецу подигне и изведе на пут. Умро је 1995. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

Миливоје је био ожењен Саром Бојовић из Ораха, од оца Лазара и мајке Плане. Сара је рођена у Ораху 1919. године, а умрла је 1993. године и сахрањена је на гробљу у Ораху. Миливоје и Сара су имали синове Рада, Радоја и Божидара (Боћу) и кћерке Рајку и Браниславку (Бранку).

Рајка је рођена 1941. године у Ораху гдје је завршила основну школу. Била је удата за Јакова Вујовића из чевских Бијелих Пољана, општина Цетиње. Једно вријеме су живјели у Никшићу да би касније купили имање и преселили у село Фрутак код Даниловграда. Рајка је била домаћица и са Јаковом има синове Жељка и Слободана. Умрла је 2014. године и сахрањена је на гробљу у Фрутку.

Браниславка (Бранка) је рођена 1947. године у Ораху гдје је једно вријеме учила основну школу, па је наставила и завршила у Врбасу код стрица Саве. Вратила се у Орах и удала за Шалету Мрваљевића из Трепача крај Никшића. Пошто су у Никшићу саградили породични дом живјели су на релацији Трепча–Никшић, а Бранка је читавог живота била домаћица и планинка. Бранка и Шалета имају синове Никицу, Горана и Милосава и кћерке Снежану и Стану. Послије

смрти свога мужа Бранка живи заједно са сином Милосавом и његовом породицом у Трепчима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје.

VII Раде Миливојевић је рођен 1940. године, у Ораху, а умро је 2004. године у Сремској Митровици гдје је и сахрањен. Основну школу је завршио у Ораху, гимназију у Врбасу а Вишу педагошку у Брчком. Радио је као просвјетни радник у селу Гуња, општина Брчко одакле је прешао да живи у Сремску Митровицу. Тамо се запослио у издавачком предузећу

Нолит као трговачки путник гдје је радио дуги низ година. Раде је био ожењен Мирјаном Цветичанин од оца Рада и мајке Ане из Врбањи крај Винковаца. Радова супруга Мирјана је рођена у Врбањи 1944. године, а умрла је 2000. године и сахрањена на гробљу у Сремској Митровици. Мирјана је основну школу завршила у родној Врбањи код Винковаца, а гимназију у Брчком. Након пресељења у Сремску Митровицу, Мирјана је завршила Вишу економску школу и радила је у Дому ученика у Сремској Митровици. Раде и Мирјана имају кћерку Бранку и сина Миленка.

Бранка је рођена у Отоку код Винковаца 1968. године, мјесту гдје јој је отац тада као просвјетни радник био на служби. Основну и средњу школу је завршила у Сремској Митровици, а Природно-математички факултет у Београду. Ради као професор физике у Средњој медицинској школи у Сремској Митровици. У браку је са Александром Цвјетићем из Митровице, доктором рударства и професором на факултету у Београду са којим има сина Огњена. Живи у Сремској Митровици.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миљивоје-Раде.

VIII Миленко Радов је рођен 1963. године у Брчком. Основну и средњу школу је завршио у Сремској Митровици. Врло млад, као двадесетогодишњак је отишао у иностранство гдје је у Дортмунду у Њемачкој радио и завршио Електротехнички факултет. Запослен је и ради као електроинжењер у фирми Сиенс у Дортмунду.

Ожењен је Ином Бекер из Дортмунда у Њемачкој гдје је рођена 1963. године. Ту је завршила, основно, средње и стекла факултетско образовање. Запослена је у струци у једној од многобројних фирми у мјесту рођења. Миленко и Ина имају кћерку Леу и сина Том-а. Миленко и Ина живе у Дортмунду у Њемачкој.

Леа је рођена 2002. године у Дортмунду гдје је завршила основну и средњу школу. Тренутно је студент у мјесту рођења гдје са родитељима и живи.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Раде-Миленко.

IX Том Миленков је рођен 1993. године у Дортмунду у Њемачкој. Ту је завршио основно и средње образовање и тренутно је студент на електротехничком факултету. Живи у Дортмунду, Њемачка.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Васо-Божо-Миливоје-Раде-Миленко-Том.

VII Радоје Миливојев је рођен 1949. године у Ораћу гдје је завршио основну школу. Школу за КВ раднике саобраћајног смјера завршио је такође у Никшићу. Као возач тешких камиона радио је у Аутомобилском предузећу из Београду у међународној шпедицији. Са породицом је живио у Ваљеву. Радоје је трагично изгубио свој живот 1998. године приликом једне посјете и боравка у мјесту рођења. Сахрањен је на гробљу у Ваљеву.

Радоје је био ожењен Мирком Јеринић, од оца Радивоја и мајке Лепосаве из Ваљева. Мирка је рођена 1950. године у Паунама код Ваљева гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Ваљеву и била је запослена у Општини Ваљево као службеница све до одласка у пензију. Радоје и Мирка имају сина Александра.

Генеалоџија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Радоје.

VIII Александар Радојев је рођен 1978. године у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу електротехничку школу. Једно вријеме је радио у Аутомобилском предузећу из Београда, а сада је приватни превозник у Београду гдје и живи. Из брака са Иваном Остојић из Ваљева има кћерку Милицу. Милица је рођена 2008. године у Ваљеву и тренутно је ученица основне школе. Живи са мајком Иваном у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Радоје-Александар.

VII Божидар (Боћа) Миливојев је рођен 1954. године у Ораћу. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану, док је школу за КВ раднике, смјер руковалац грађевинским машинама завршио у Никшићу. Радио је у Жељезари Никшић, одакле је, у току масовне приватизације предузећа, отишао у пензију. Сада се бави ископом, транспортом и продајом природног грађевинског материјала, погодног за разне грађевинске радове. Са породицом живи у Ораћу код Никшића.

Божидар је ожењен Стојом, кћерком Милорада и Миољке Тадић из Смријечна у Пиви. Стоја је рођена 1954. године у Смријечну, општина Плужине, гдје је завршила основну школу. Након удаје свој живот проводи као домаћица у Ораћу код Никшића. Божидар и Стоја имају синове Дејана и Драгана.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Божидар.

VIII Дејан Божидаров је рођен 1976. године у Никшићу. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану, а Средњу стручну школу у Никшићу. Једно вријеме је радио у Центру безбједности у Никшићу као полицајац, а већ неколико година ради као угоститељски радник на црногорском приморју. Из брака са Весном Ђурђевац из Озринића има синове Стефана и Алексу. Живи на релацији Орах-црногорско приморје.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Божидар-Дејан.

IX Стефан Дејанов је рођен 2002. године у Никшићу и тренутно је ученик Средње машинске школе, смјер мехатроничар. Живи са мајком у Озринићима код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Божидар-Дејан-Стефан.

IX Алекса Дејанов је рођен 2006. године и тренутно је ученик основне школе. Живи са мајком у Озринићима код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Божидар-Дејан-Алекса.

VIII Драган Божидаров је рођен 1980. године у Никшићу. У Ораћу и Видровану је учио основну школу и у родном мјесту наставио да се бави пољопривредом. Заједно са оцем се бави још ископом, транспортом и продајом природног грађевинског материјала погодног за разне грађевинске радове. Живи са родитељима у Ораћу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Божо-Миливоје-Божидар-Драган.

V Васо Радов је рођен у Ораћу 1884. године. Наша досадашња сазнања, која су се преносила са кољена на кољено, казивала су да је Васо кратко живио и веома млад умро без потомака. Међутим, накнадним истраживањима смо установили да је Васо одрастао на Ораћу и да се оженио када је имао 28 година старости, Госпавом, кћерком Николе и Иване Николић из Милочана, села недалеко од Ораћа. У Књизи вјенчаних у инорији Горњеполској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка за 1892. годину и даље је између осталог записано: Васо Радовић 28 година, Орах, момак, син Рада Радовића, и Госпава Николић 23 године, Милочани, ђевојка, кћерка Николе Николић и Иване Абрамовић, вјенчани 15. септембра 1913. год. Брак је благословио свештеник Ново Станишић. На основу ових података можемо тврдити да је Васо рођен 1884. године у Ораћу, а Госпава 1890. године у Милочанима. Такође, у Књизи рођених у инорији Орашкој, мјесту Орах, нахији Никшићкој за 1906-1918. год.

је записано: Даниле Радовић, рођен 24. октобра 1916. године, Орах, отац Васо Радовић и мајка Госпава Николић. Претходно наведени, као и овај податак, недвосмислено говоре да је Васо рођен и живио у Ораху, био ожењен и имао сина Данила. Могуће је да су Васо и Госпава, осим Данила, имали још дјеце, али је највјероватније да су она, као и Данило помрли у току аустроугарске окупације 1917-1918. године када је на овим просторима нестало скоро трећина становништва од глади и болести која је у то доба харала у народу позната као шпањолица. У документима које су сачиниле америчке власти приликом уласка у њихову земљу, записано је: Радовић Васо; националност: Црна Гора; последње мјесто пребивалишта: Орах, Црна Гора. Датум доласка: Март 27. 1914. год; Старост 35. година; пол- мушки; брачно стање: ожењен. Име брода: Ла Тоураине. Лука поласка: Хавре. По овим подацима Васо је стизао и до Америке и изгледа да се тамо кратко задржао и већ наредне године се вратио. Шта се даље десило са Васом и Госпавом остало је непознато.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Васо.

VI Даниле Васов је рођен 1916. године у Ораху. У Књизи рођених у инорији Орашкој, мјесту Орах, нахији Никшићкој, 1906-1918. године је уписано: Даниле Радовић, рођен 24. октобра 1916. године у Ораху, отац Васо Радовић и мајка Госпава Николић. Подаци саопштавају само датум његовог рођења. Највјероватније је да је умро у току аустроугарске окупације 1917. или 1918. године када су овим просторима владали терор, глад и болест.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Раде-Васо-Даниле.

IV Милић (Мићо) Симов је рођен 1859. године у Драговој Луци или негдје у Товићу, одакле је као дијете дошао у Орах гдје су се његови настанили. У Ораху је живио до краја живота бавећи се сточарством и земљорадњом, а када су прилике налагале прихватао се пушке и бранио себе и своју породицу од турскога зулума. Сахрањен је на гробљу у Ораху.

*Био је ожењен Живаном Јоцовић из Граница која је рођена 1869. године. Након удаје читави живот је провела у Ораху радећи мукотрпно како би породица преживјела. Умрла је 1918. године и сахрањена је на гробљу у Ораху. Милић и Живана су имали кћерке Радојку, Милицу и Милушу.

*Радојка је рођена 1899. године у Ораху. Умрла је у првој години живота, такође 1899. године. Сахрањена је на гробљу у Ораху. У Књизи умрлих у инорији Горњепољској, мјесту Горње Поље, нахији

Никшићкој, лџета 1890. и даље је уписано: Радојка Макун рођена у Ораху, престаџи се 03. новембра 1899. године, стара пола године, отац Милић Макун и мајка Живана Јоцовић, сахрањена код храма у Ораху.

*Милица је рођена 1905. године у Ораху. У Књизи рођених у инорији Горњеполској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лџета 1892. и даље је уписано: Милица Макун, рођена 08. Марта 1905. године, Орах, отац Милић Макун, мајка Живана Јоцовић. О њеном даљем животу нема података.

Милуша је рођена 1906. године у Ораху гдје се удала за мјештанина из истог села, Милинка Матијашевића. Читави свој вијек је провела у Ораху. Умрла је 1992. године и сахрањена је на гробљу у Ораху. Милуша и Милинко су имали кћерке Перунику, Даницу, Ивану, Зорку и Станку и сина Јована.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Милић(Мићо).

IV Благота Симов је рођен 1866. године у Ораху. Био је ожењен Станом Рашковић која је рођена 1870. године у селу Кута у Жупи Никшићкој. Благота и Стана су се читавог живота бавили сточарством и земљорадњом. Стана је умрла 1916. године, а Благота 1917. године и обоје су сахрањени на гробљу у Ораху. Благота и Стана су имали сина Петра и кћерку Ружу. У Књизи умрлих у инорији Горњеполској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лџета 1890. и даље, уписано је: Стана Радовић, 45 година, Орах, престаџи се 22. јула 1916. године, остало 1 мушко и 1 женско, упопана код цркве Св. Три Јерарха у Ораху. У истој књизи на другом мјесту је такође уписано: Благота Радовић, 55 година, Орах, престаџи се 02. априла 1917. године, остало 1 мушко и 1 женско, упопан код цркве у Ораху.

Ружа кћерка Благодина и Станина је рођена у селу Орах код Никшића 1896. године, а умрла је и сахрањена у село Ђаке код Куршумлије 1980. године. Из родног мјеста Ораха је као пунољетна дјевојка са братом Петром отишла у јужну Србију. Настанили су се у селу Голи Рид у околини Лебана. Послије извјесног времена Ружа се удала за Вукосава Максимовића из села Ђаке

код Куршумлије. Ружа и Вукосав су у наведеном селу живјели све до смрти. Имали су кћерку Миладију и синове Милоша, Вјекослава и Светомира.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Благога.

В Петар Благотин је рођен 1892. године у Ораћу гдје се бавио сточарством и земљорадњом. У потрази за бољим животом, одмах након завршетка Првог свјетског рата нашао се, заједно са сестром Ружом, у Јужној Србији. Тамо се убрзо оженио Маром Слеччевић старином из Гацка у Херцеговини и настанио се у мјесту

Голи Рид у околини Лебана. Петар је умро 1944. године и сахрањен је на гробљу у Голом Риду поред Лебана. Мара је рођена 1896. године у Гацку, а умрла је 1956. године и сахрањена је поред свога супруга на гробљу у Голом Риду. У браку са Маром, Петар је имао кћерке Даницу и Лепосаву и синове Обрена и Војислава.

Даница је рођена 1921. године у Голом Риду код Лебана. Ту је живјела помажући родитељима до удаје за Драгомира Драговића у селу Каре у општини Прокупље. Даница и Драгомир су имали кћерку Милијану и сина Милића. Умрла је 2012. године и сахрањена је на гробљу у селу Каре код Прокупља.

Лепосава је рођена 1923. године у Голом Риду код Лебана. Ту је живјела помажући родитељима до удаје за Ставра Тодоровића у Коцељеви, градићу између Ваљева и Шапца. Лепосава и Ставре имају кћерке Зору и Загорку и сина Радивоја. Умрла је 2003. године и сахрањена је на гробљу у Коцељеви.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Благога-Петар.

VI Обрен Петров је рођен 1925. године у Голом Риду код Лебана. Након основне школе коју је завршио у родном мјесту, Обрен је завршио Средњу економску школу у Лебанима, а Вишу политичку школу у Лесковцу. До 1965. године је живио у мјесту рођења да би затим прешао у Лебане гдје је обављао више одговорних функција. У то вријеме је био истакнути члан Савеза комуниста и друштвено-политички радник у општини Лебане. Био је директор предузећа „8. новембар”, а затим је био потпреседник Општине Лебане. Умро је 2003. године и сахрањен је на гробљу у Голом Риду код Лебана.

Био је ожењен Маром, кћерком Миљана и Милице Ковачевић из Нове Тополе код Лебана. Мара је рођена 1924. године у Голом Риду гдје је завршила основну школу. Била је домаћица. Обрен и Мара су имали кћерке Милку и Радмилу и сина Радомира. Умрла је 1984. године и сахрањена на гробљу у Голом Риду.

Милка је рођена 1947. године у Голом Риду код Лебана гдје је завршила основну школу. Трговинску школу је завршила у Лебану. Удата је за Миодрага Луковића из Гајтана, општина Медвеђа и са њим имала кћерку Лидију и сина Милисаву који је нажалост веома млад преминуо. Милка је до 2000-те године са породицом живјела у Београду а затим се вратила у Гајтан гдје и сада живи.

Радмила је рођена 1949. године у Голом Риду код Лебана гдје је завршила основну школу. Текстилну школу завршила је у Лебану. Удата је за дипломираног економисту Слободана Вујисића старином из Мораче у Црној, а настањеног у Медвеђи. Радмила и Слободан имају кћерку Мају и сина Милована.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Симо-Благога-Петар-Обрен.

VII Радомир Обренов је рођен 1951. године у Голом Риду код Лебана. Послије основне школе коју је завршио у родном мјесту Радомир је завршио гимназију у Лебану, а затим Саобраћајни факултет у Београду. Радио је у Министарству унутрашњих послова Србије у Лебану. Рано је оболио и умро у Лебану 2002. године. Сахрањен је на гробљу у Голом Риду.

Био је ожењен Надом Стојановић која је рођена 1954. године у Куманову. Послије основне школе Нада је завршила гимназију и била је запослена у Средњој школи у Лебану као административна радница. Радомир и Нада нијесу имали потомства. Као пензионерка живи у Лебану.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Симо-Благота-Петар-Обрен-Радомир.

VI Војислав Петров је рођен 1927. године у Голом Риду код Лебана. Веома млад, задојен слободарским идејама и жељом за бољи и праведнији живот, определијелио за Комунистички покрет и као омладинац у току Другог свјетског рата постао борац Народноослободилачке војске Југославије (НОВЈ). Погинуо је као борац Прве јужноморавске бригаде 1944. године у Босни, гдје су му остале кости и гдје и данас почивају.

Породица му је подигла споменик у Голом Риду. Војислав се није женио и није имао потомства.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Симо-Благота-Петар-Војислав.

III Илија Николин је рођен око 1825. године у Драговој Луци гдје је живио до пресељења у Орах. У Ораху се бавио сточарством и земљорадњом и ратовао против Турака. Умро је 1901. године и сахрањен је на гробљу у Ораху. Имао је сина Милана.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија.

IV Милан Илијин је рођен 1858. године у Драговој Луци и као дијете се обрео у Ораху гдје се, када је одрастао бавио сточатством и земљорадњом. Умро је 1918. године у Ораху и сахрањен је на истоименом гробљу. У Књизи умрлих у инорији Горњепољској, мјесту Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1890. и даље је уписано: Милан Радовић, 58 година, Орах, престави се 20. децембра 1918. године, остало 2 мушко и 2 женско, укопан код цркве у Ораху.

* Био је ожењен Госпавом Рашковић из Жупе Никшићке од оца Радула и мајке Илинке. Миланова супруга Госпава рођена је у Кутима у Жупи Никшићкој 1866. године одакле се удала за Милана. Умрла је 1937. године и сахрањена је на гробљу у Ораху. Подаци из Књиге умрлих за Милана је уписано да му је након смрти остало 2 мушке и 2 женске дјеце. Подаци показују да су Милан и Госпава имали још једну кћерку, али нажалост њено име није сачувано нити о њеној животной судбини има икаквих података. Осим ње Милан и Госпава су имали кћерке Станојку и Саву и синове Николу, Лазара, Радосава и Милинка.

* Станојка је рођена 1886. године у Ораху. Била је удата за Риста Рондовића из Жабљака и са њим имала синове Илију, Саву и Радомира и кћерку Василију. Умрла је у дубокој старости 1982. године и сахрањена је у Жабљаку.

* Сава је рођена 1894. године у Ораху. Умрла је осам година прије смрти свога оца, веома млада, у седамнаестој години живота 1910. године. Сахрањена је на гробљу у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан.

V Никола Миланов је рођен 1890. године у Ораху гдје је провео свој кратки живот. Умро је 1918. године, непосредно прије смрти свога оца, јер се у изводу из Књиге умрлих за Милана наводи да му је након његове смрти, у животу остало двоје мушко и двоје женско дјеце. Никола није имао потомства. Сахрањен је на гробљу у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија- Милан-Никола.

V Лазар Миланов је рођен 1896. године у Ораху. У Књизи рођених у инорији Горњепољској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1892. и даље је уписано: Лазар Макун, рођен 10. марта 1896. године, Орах, отац Милан Макун, мајка Госпава Рашковић. Ови подаци саопштавају само датум његовог рођења. Сигурно је да је умро прије смрти свога оца јер се у изводу из књиге умрлих за Милана наводи да му је након његове смрти у животу остало двоје мушко и двоје женско

дјеце. На основу наведених података Милану су након његове смрти у животу остале кћерке Станојка и друга, чије има није сачувано и синови Радосав и Милинко. Лазар није имао потомства.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Лазар.

V Радосав Миланов је рођен 1898. године у Ораху гдје се читавог живота бавио сточарством и земљорадњом. Даноноћно је радио и мучио се да би заједно са супругом обезбиједио најосновније услове за живот својој бројној породици. Умро је 1975. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

Био је ожењен Јованом, кћерком Мијата и Цвијете Тодоровић из Ораха. Јована је рођена 1910. године и свој вијек је провела у Ораху. Умрла је 1975. године и сахрањена је на гробљу у Ораху. Радосав и Јована су имали кћерке Јелену и Милеву и синове Матију, Радоша, Мирка, Драгишу, Драга и Вукоту.

Јелена је рођена 1937. године у Ораху гдје је учила основну школу. Била је удата за Јована (Јоју) Делибашића у Трепчима у општини Никшић. Са Јованом није имала дјеце. Умрла је 2005. године и сахрањена је на гробљу у Трепчима.

Милева је рођена 1939. године у Ораху гдје је учила основну школу. Била је удата за Милуна Ђорђевића из Кончића код Прокупља. Милева и Милун имају кћерку Јасмину. Умрла је 2014. године и сахрањена је на гробљу у селу Кончић у општини Прокупље.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав.

VI Матија Радосавов је рођен 1929. године у Ораху гдје је учио основну школу. Након одслужења војног рока запослио се и радио у Жељезари Никшић све до одласка у пензију. Као пензионер је са породицом живио у своме дому у насељу Теменца код Никшића. Умро је 2005. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

Био је ожењен Ковиљком, кћерком Илије и Јеле Јововић из Бајовог Поља у Пиви. Ковиљка је рођена 1939. године у Бајовом Пољу гдје је учила основну школу. Матија и Ковиљка имају синове Радосава и Драгослава. Ковиљка живи у породичној кући у насељу Теменца код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Матија.

VII Радосав Матијин је рођен 1977. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Запослен је у пекари Унипром у Никшићу на пословима магационера. Живи у породичној кући у насељу Теменца код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Матија-Радосав.

VII Драгослав Матијин је рођен 1980. године у Никшићу гдје је завршио основну и трећи степен Средње стручне школе пекарског смјера. Као пекар је запослен у пекари Унипром у Никшићу. Са породицом живи у породичној кући у насељу Теменца код Никшића.

Ожењен је Милицом, кћерком Крста и Јеле Ђеранић из Дужи, општина Шавник. Милица је рођена 1990. године у Никшићу. Основну и Школу за КВ фризера је завршила у Никшићу. Није запослена. Драгослав и Милица имају сина Матију.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Матија-Драгослав.

VIII Матија Драгославов је рођен 2014. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Матија-Драгослав-Матија.

VI Радош Радосавов је рођен 1932. године у Ораху гдје је завршио основну школу. Након одслужења војног рока остао је на селу да се бави пољопривредом и сточарством. Читав живот је провео у Ораху гдје и данас живи са својом породицом.

Ожењен је Ковиљком, кћерком Душана и Милице Шетка из Берковића у Херцеговини. Ковиљка је рођена 1946. године у Берковићима гдје је завршила основну школу. Читавог живота је домаћица. Радош и Ковиљка имају кћерку Ану и сина Душка.

Ана је рођена 1984. године у Никшићу. Основну школу је учила у Ораћу и Видровану, док је средњу школу завршила у Никшићу. Удата је за Јована Радуловића из насеља Шуме у близини Горњег Поља са којим има кћерку Крестину и синове Митра и Александра. Са породицом живи у насељу Шуме у непосредној близини Горњег Поља.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Радош.

VII Душко Радошев је рођен 1986. године у Никшићу. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану, док је Школу за КВ машинбраваре завршио у Никшићу. Тренутно је незапослен. Живи са родитељима у Ораћу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Радош-Душко.

VI Мирко Радосавов је рођен 1939. године у Ораћу. Страдао је несрећним случајем (утопљењем) када је имао само пет година живота 1944. године. Сахрањен је на гробљу у Ораћу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Мирко.

VI Драгиша Радосавов је рођен 1944. године у Ораћу гдје је учио основну школу. Средњу школу је завршио у Никшићу и након одслужења војног рока запослио се и радио у Фабрици намјештаја Јаворак у Никшићу. У истој фабрици је као пословођа у производњи намјештаја остварио пензију. Као пензионер је са породицом живио у свом дому у насељу Ђеменца код Никшића. Умро је 2008. године и сахрањен је на новом гробљу испод Требјесе у Никшићу.

Био је ожењен Војком, кћерком Крста и Љепосаве Минић из Шипачна код Никшића. Војка је рођена 1958. године у Шипачну. Основну школу је завршила на Видровану, а Средњу трговинску у Београду. Радила је као трговац у Никшићу. Сада је пензионерка и живи у породичној кући у насељу Ђеменца код Никшића. Драгиша и Војка имају кћерку Мирјану и синове Мирослава и Марка.

Мирјана је рођена 1980. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Удата је за Жељка Радојичића са сталним мјестом боравка у насељу Драгова Лука код Никшића. Мирјана и Жељко имају кћерку Тамару и сина Немању.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Драгиша.

VII Мирослав Драгишин је рођен 1982. године у Никшићу гдје је завршио основну и Школу за КВ водоинсталатере. Запослен је у предузећу Стандард-инжењеринг АД са сједиштем у Подгорици. Живи у породичној кући у насељу Ћеменца код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Драгиша-Мирослав.

VII Марко Драгишин је рођен 1989. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу стручну школу, смјер техничар продаје. Запослен је у Војсци Црне у гарнизону у Никшићу. Живи у породичној кући у насељу Ћеменца код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Драгиша-Марко.

VI Драго Радосавов је рођен 1947. године у Ораху гдје је учио основну школу. Након одслужења војног рока запослио се и радио као металург у Жељезари Никшић. Као пензионер са породицом живи у свом дому у насељу Ћеменца код Никшића.

Ожењен је Милевом, кћерком Симеуна и Томане Новаковић из Црквица у Бањанима. Милева је рођена 1948. године у Црквицама гдје је завршила основну школу. Драго и Милева имају кћерке Ранку, Слађану, Драгану и Ивану.

Ранка је рођена 1972. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Удата је за Зорана Бојовића са којим има синове Стефана и Горана. Са породицом живи у насељу Рубежа у Никшићу.

Слађана је рођена 1975. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и Средњу техничку школу дрвопрерађивачког смјера. Запослена је као трговац у робној кући Дади у Никшићу. Удата је за Жељка Мацановића са којим има кћерке Андреу и Миу. Са породицом живи у Никшићу.

Драгана је рођена 1980. године у Никшићу, гдје је завршила основну и средњу школу, као и Наставнички факултет, смјер предшколско образовање и васпитање. Запослена је у Јавној предшколској установи „Ђина Врбица” у Подгорици у једном дјечјем вртићу као васпитачица. Удата је за Предрага Перовића из Никшића са којим има сина Огњена. Са породицом живи у Подгорици.

Ивана је рођена 1985. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. У Никшићу посједује свој модни бутик гдје уједно и ради. Живи код родитеља у насељу Теменца код Никшића.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Драго.

VI Вукота Радосавов је рођен 1952. године у Ораћу. Основну школу је учио у Ораћу и Лукову, а Школу за КВ раднике металске струке је завршио у Никшићу. Средњу техничку школу је завршио на Цетињу. Радни вијек је провео у предузећу Металац у Никшићу гдје је остварио пензију. Живи у свом дому у насељу Теменца у Никшићу.

Ожењен је Милојком, кћерком Гојка и Даринке Шетка из Берковића у Херцеговини. Милојка је рођена 1959. године у Берковићима гдје је завршила основну школу. Средњу економску школу је завршила у Зеници. Милојка је домаћица. Вукота и Милојка имају кћерку Јовану и сина Дарка.

Јована је рођена 1985. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу електротехничку школу. У Никшићу је завршила Филозофски факултет, смјер предшколско васпитање и образовање и тренутно је незапослена. Јована је удата за Радула Никчевића, старином из Пјешиваца, а стално настањеног у насељу Кличево у Никшићу. Јована и Радуле имају кћерке Тијану и Тајјану и сина Уроша. Живе у Кличеву.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Вукота.

VII Дарко Вукотин је рођен 1984. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу саобраћајну школу. Основне и специјалистичке студије је завршио у Београду на Вишој школи за информационе и комуникационе технологије, смјер интернет технологија. Запослен је у *Абакус Компјутинг* у Никшићу на пословима систем инжењера. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Милицом, кћерком Мирка и Бранке Николић из Никшића. Милица је рођена 1984. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију, а затим и Филозофски факултет, Одсјек образовање учитеља. Повремено је радила у више основних школа у Никшићу на пословима професора разредне наставе. Сада је запослена у Основној школи „Душан Бојовић” у Жупи Никшићкој. Дарко и Милица имају кћерку Лену и сина Вука.

Лена је рођена 2016. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Вукота-Дарко.

VIII Вук Дарков је рођен 2015. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Радосав-Вукота-Дарко-Вук.

V Милинко Миланов је рођен 1902. године у Ораху гдје се читавог живота бавио сточарством и земљорадњом. Неуморно је радио заједно са супругом како би својој породици обезбиједио најосновније услове за живот. Умро је 1981. године такође у Ораху гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Миленом Рашковић из села Кута из Жупе Никшићке, од оца Илије и мајке Перунике. Милена је рођена 1902. године, а умрла је 1994. Године. Сахрањена је на гробљу у Ораху. Милинко и Милена су имали кћерке Луцију, Милицу и Зорку и синове Ђура, Рајка и Милорада.

*Луција рођена 1931. године у Ораху. Умрла је као дјевојчица од непуну годину дана 1932. године. Сахрањена је на гробљу у Ораху.

*Милица је рођена 1934. године у Ораху. Била је удата за Милоша Гојковића из Ораха са којим је имала сина Веселина и кћерку Радинку. Умрла је 1994. године и сахрањена је на гробљу у Ораху.

Зорка је рођена 1936. године у Ораху. Била је удата за Пера Домазетовића из Броћанца никшићког, са којим има сина Жељка и кћерку Драгицу. Умрла је 2005. године и сахрањена је на гробљу у Броћанцу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко.

VI Ђуро Милинков је рођен 1938. године у Ораху. Завршио је основну школу и у свом кратком животном вијеку се бавио земљорадњом и сточарством. Ђуро је страдао у Рађевима 1957. године приликом рада око дрва, када су се воловска кола, натоварена дрвима, у кретању преврнула на њега и нанијела му смртне ране. Сахрањен је на гробљу у Ораху. Није се женио и није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Ђуро.

VI Рајко Милинков је рођен 1941. године у Ораћу. Завршио је основну школу и био је запослен у Шумско индустријском комбинату Јаворак из Никшића све до пензионисања. Упоредо се у Ораћу бавио сточарством и пољопривредом. Са породицом је живио у Ораћу. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Ораћу.

Био је ожењен Слободанком Благојевић из села Дуба у Пиви, од оца Тимотија и мајке Даринке. Слободанка је рођена у Дуби 1946. године. Основну школу је завршила у родном мјесту и након удаје била је домаћица. Рајко и Слободанка су имали кћерку Наду и синове Николу, Ратка, Радивоја и Сава.

Нада је рођена 1978. године у Никшићу. Основну школу је учила у Ораћу и Видровану, а Средњу техничку је завршила у Никшићу. Удата је за Здравка Ђурђевића из Лукова и са њим има кћерке Данијелу, Драгану и Душицу и сина Јована. Нада је домаћица и са породицом живи у свом дому у Лукову.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко.

VII Никола Рајков је рођен 1966. године у Никшићу. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану а Школу за КВ раднике металске струке (бравар-варилац) је завршио у Никшићу. Запослен је у Жељезари Никшић. Са породицом живи у Ораћу.

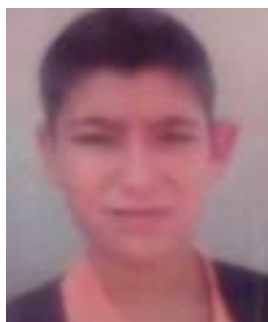

Ожењен је Милицом, кћерком Миливоја и Десанке Цебаловић из Никшића. Милица је рођена 1978. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Сада је домаћица. Никола и Милица имају кћерку Милену и сина Марка.

Милену је рођена 2003. године у Никшићу. Након завршене основне школе похађа средњу школу у Никшићу. Живи са родитељима.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Никола.

VIII Марко Николин је рођен 2002. године у Никшићу. Након завршене основне школе похађа средњу машинску школу у Никшићу. Са родитељима живи у Ораћу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Никола-Марко.

VII Ратко Рајков је рођен у Ораћу 1968. године. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану, а Средњу стручну школу је завршио у Никшићу. Страдао је несрећним случајем 1987. године у Ораћу и сахрањен је на истоименом гробљу. За собом није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Ратко.

VII Радивоје Рајков је рођен у Ораћу 1970. године. Основну школу је похађао у Ораћу и Видровану, а Средњу стручну школу је завршио у Никшићу. Запослен је у Шумско индустријском комбинату Јаворак у Никшићу. Живи у Ораћу.

Генеалогија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Радивоје.

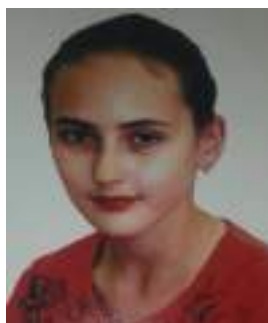
VII Саво Рајков је рођен у Ораћу 1972. године. Основну школу је учио у Ораћу и Видровану, а Средњу стручну школу је завршио у Никшићу. Запослен је у Јавном предузећу Водовод и канализација Никшић на пословима обезбјеђења водоизворишта Видрован, одакле се становници Никшића и околних насеља снабдијевају водом. Са породицом живи у Ораћу.

Ожењен је Сањом, кћерком Воја и Јеле Јоцовић из Граница. Сања је рођена 1981. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Запослена је у Основној школи „Иван Вушовић” на Видровану на пословима одржавања чистоће. Саво и Сања имају кћерке Ксенију и Славицу и сина Данила.

Ксенија је рођена 2001. године у Никшићу. Основну школу је учила у Ораћу и Никшићу, а Средњу школу прехрамбеног смјера је завршила у Никшићу. Тренутно је запослена у Индустрији меса Франца из Бијелог Поља, на пословима трговца у објектима у Никшићу. Живи са родитељима.

Славица је рођена 2005. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе у Видровану. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Саво.

VIII Данило Савов је рођен 1999. године у Никшићу. Основну школу је учио у Ораху и Видровану док је средњу школу за прехранбене техничаре завршио у Никшићу. Кратко је радио у предузећу *Комп-Комерц* из Никшића у мотелу Вучје на помоћним пословима, а сада је запослен у предузећу Оков у Подгорици на пословима магационера. Са родитељима живи у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија-Милан-Милинко-Рајко-Саво-Данило.

VI Милорад (Рака) Милинков је рођен 1945. године у Ораху гдје је провео дјетињство и завршио основну школу. Средњу школу је завршио у Никшићу и дуги низ година радио у Шумско индустријском комбинату Јаворак из Никшића. Одавно је купио земљу и саградио породичну кућу у насељу Раствовац у Горњем Пољу код Никшића. Рака је био покретач и учесник многих акција за побољшање услова живота, посебно у Ораху, ангажујући се на оправкама и уређењу инфраструктурних објеката у селу. Пензионерске дане проводи у свом дому у Раствовцу гдје се помало бави воћарством.

Ожењен је Слободанком, кћерком Драгољуба (Миша) и Милене Докнић из Никшића. Слободанка је рођена у Никшићу 1955. године гдје је завршила основну и средњу школу. Слободанка је домаћица. Милорад и Слободанка имају кћерке Ану и Снежану и сина Бранислава.

Ана је рођена 1980. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Видровану, а Средњу економску школу и Учитељски факултет је завршила у Никшићу. Тренутно је у радном односу као учитељица у Основној школи „Павле Ровински” у Подгорици. Удата је за Бојана Бабића из Драговољића код Никшића са којим има синове Јована и Андрију. Са породицом живи у Никшићу.

Снежана је рођена 1982. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Видровану, гимназију у Никшићу, а Ликовну академију у Требињу. Запослена је у Образовном центру у Плужинама као професор ликовне умјетности. Удата је за Синишу Васиљевића из Никшића са којим има сина Владимира и кћерке Катарину и Олгу. Са породицом живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија- Милан-Милинко-Милорад.

VII Бранислав Милорадов је рођен 1975. године у Никшићу. Основну школу је завршио на Видровану а Средњу техничку школу у Никшићу. Запослен је у Управи за шуме у Никшићу. Са породицом живи у Растовцу поред Никшића.

Ожењен је Милицом, кћерком Пека и Слободанке Николић из Горњег Поља код Никшића. Рођена је 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Средњу економску школу је завршила у Требињу. Запослена је у предузећу *Свислајон-Таково* у Никшићу као трговац. Бранислав и Милица имају кћерку Ирену и сина Борислава.

Ирена је рођена 2004. године у Никшићу и тренутно је ученица средње школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија- Милан-Милинко-Милорад-Бранислав.

VIII Борислав Браниславов је рођен 2007. године у Никшићу и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Никола-Илија- Милан-Милинко-Милорад-Бранислав-Борислав.

II Јово Марков је рођен на Загреди гдје је провео један дио живота и одакле је са породицом и осталим рођацима дошао у Драгову Луку, гдје су се најприје населили Радовићи са Загреде. Јово је имао синове Бошка и Марка.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово.

III Бошко Јовов је рођен око 1815. године у Драговој Луци гдје је живио и бавио се сточарством. Заједно са рођацима издизао је у катун Жива на обронцима планине Јаворак, а често тамо и зимовао. Четовао је и бранио своју породицу и свој народ од турског зулума и насиља. У једном таквом сукобу са Турцима, Бошко је погинуо у селу Брестике у Цуцама у Старој Црној Гори. Није имао потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Бошко.

III Марко Јовов је рођен 1818. године у Драговој Луци код Никшића коју је заједно са дијелом рођака под притиском Турака морао напуштити. Населио се у Ораху, десетак километара сјеверније. У Ораху је живио бавећи се највише сточарством, а помало и земљорадњом. Одатле је ишао у ратове када је то било неопходно (а било је често), враћао се и доживио старост. Умро је 1899. године и сахрањен је на гробљу у Ораху. У Књизи умрлих у инорији Горњеполској, мјесто

Горње Поље, нахија Никшићка, лjeta 1890. и даље је уписано: Марко Макун, у Ораху, престаји се 04. децембра 1899. године, година 80, рођен у Ораху, остало 3 мушко и 1 женско, сахрањен код храма у Ораху. Био је ожењен Станом Никчевић из Пјешиваца. Са њом је имао једну кћерку чије име нажалост није остало сачувано, као и синове Јовицу, Јанка и Алексу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко.

IV Јовица Марков је рођен 1857. године у Драговој Луци и као дјечак је дошао у нову средину гдје су се његови населили послије напуштања Драгове Луке. Свој даљи живот Јовица је провео у Ораху бавећи се сточарством и земљорадњом. У пописним књигама другог пописа становништва Црне Горе који је одржан 1899. године које се чувају у Државном архиву Црне Горе на Цетињу за Капетанију Луковску је уписано: Јовица Марков Макун 40 година, Милован Јовичин 12 година, Бошко Јовичин 1 година, Јока Јовичина 35 година, Симана Јовичина 9 година, Милица Јовичина 7 година, Божана Јовичина 1 година. Као и већина рођака четовао је и учествовао у разним бојевима против Турака. Са сином Милованом је учествовао и у балканским ратовима. Као добар и одважан борац Јовица је за заслуге стечене у црногорској војсци у ратовима 1912-1913. године и 1914-1916. године, од стране краља Александра Карађорђевића 1926. године одликован сребреном медаљом за ревносну службу. Јовица је умро 1942. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

*Био је ожењен Јоком Домазетовић са Загреде из данашње општине Даниловград која је рођена 1861. године. Јока је као жртва фашистичког терора страдала 1943. године приликом покоља који су извршиле њемачка седма СС дивизија „Принц Еуген” и италијанска „Ферара” дивизија. Сахрањена је на гробљу у Ораху. Јовица и Јока су имали кћерке Симану, Милицу, Илинку и Божану и синове Милована и Бошка.

*Симана је рођена 1890. године у Ораху, одакле се удала у породицу Вујовић у мјесту Бијеле Пољане које се налазе на путу од Никшића према Чеву и Цетињу. Њени потомци данас живе у селу Фрутак код Даниловграда.

*Милица је рођена 1892. године у Ораху, а умрла у шестој години живота 1898. године. Сахрањена је на гробљу у Ораху. У Књизи умрлих у инорији Горњепољској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лjeta

1890. и даље је уписано: Милица Макун престапи се у Ораху 17. марта 1898. године, имала 5 година, рођена у Ораху, сахрањена код храма у Ораху.

Илићка је рођена 1896. године у Ораху и била је удата за Блажа Марковића из Лукова. Након удаје, живот је провела у Лукову. Доживјела је старост и умрла 1979. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Илићка и Блажо су имали кћери Мику, Паву и Вукосаву и синове Видоја, Митра и Станка.

*Божана је рођена 1898. године у Ораху. Била је сестра близанкиња са братом Бошком. Уписана је у пописним књигама од 1899. године као једногодишњакиња. О њеној даљој животној судбини нема података.

Генеалогија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица.

У Милован Јовичин је рођен 1885. године у Ораху. Као писмен човјек истакао се у црногорској војсци, постао наредник и био учесник балканских ратова. Као и многи Црногорци ишао је на рад у обећану земљу Америку и у њеним рудокопима радио више година. У документима која је сачињавала америчка служба, која је у Луци Њујорк прихватала дошљаке и спроводила их до коначног распореда на посао, записано је:

Милован Радовић из Ораха, Монтенегро стигао 1914. године, имао 29 година. У једном другом документу, који су такође биљежиле америчке власти записано је: Радовић Милован. Националност: Црна Гора. Последње мјесто пребивалишта: Орах, Црна Гора. Датум доласка: март 27. 1914. год. Старост: 29 година. Пол: Мушки. Брачни статус: Ожењен. Име брода: Белведере. Лука поласка: Триесте. Након 9 година проведеног времена у Америци, вратио се у Орах, гдје се до краја живота бавио сточарством и земљорадњом. Након избијања Другог свјетског рата одмах се, иако у поодмаклим годинама, прикључио партизанима и био учесник битке у Пљевљима. У току 1942. године био је заробљен од стране непријатељске војске. Боравио је све до ослобођења, прво у затвору у Никшићу, а затим у затвору у Подгорици. Умро је 1972. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

Био је ожењен Јованом, кћерком Јована и Стане Рогановића из Кобиљег Дола у Цуцама, данашња цетињска општина. Рогановићи су касније живјели у Броћанцу и Штедиму код Никшића. Јована је рођена 1892. године и након удаје свој вијек је проживјела у Ораћу. Умрла је 1978. године и сахрањена је на гробљу у Ораћу. Милован и Јована су имали кћерке Радушу, Загорку и Стану и синове Радована, Радоњу, Шћепана и Јована.

Радушa је рођена 1927. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Била је удата за Перка Гојковића из Ораћа и као прималац борачке пензије са породицом је живјела у Подгорици. Умрла је 2016. године и сахрањена је на гробљу у Ораћу. Радушa и Перко су имали синове Бранислава и Војислава и кћерку Милицу-Милу.

Загорка је рођена 1929. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Била је удата за Митра Ђукановића из горњеполског Вира гдје је провела највећи дио свога живота. Загорка и Митар су имали синове Миомира, Радована и Станка и кћерку Невенку. Умрла је 2002. године и сахрањена је на гробљу у Милочанима код Никшића.

*Стана је рођена 1931. године у Ораћу. Умрла је када је имала годину дана 1932. године. Сахрањена је на гробљу у Ораћу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован.

VI Радован Милованов је рођен 1923. године у Ораћу гдје је завршио основну школу. Осам разреда гимназије је завршио у Никшићу. Припадао је Напредном омладинском покрету па је као такав у Савез комунистичке омладине Југославије (СКОЈ) примљен 1940. године. Избијањем Другог свјетског рата активно се укључио у борбу против окупатора и учествовао је у Источној Херцеговини у борбама против

усташа. Након повратка из Херцеговине био је борац Шипачко-орашке чете Луковског батаљона, а у прољеће 1942. године борац Ударног батаљона Никшићког одреда. Средином 1942. године је заробљен од Италијана на Јасеновом Пољу и једно краће вријеме провео у њиховим затворима у Брезовику и Страшевини код Никшића. Врло брзо је са групом заробљених бораца спроведен у затвор Забјело у Подгорици, а одатле у логор у Бару. У јесен 1943. године, са већом групом логораша Радован је спроведен у фашистички логор у Аустрију. Одатле успијева са групом од двадесетак логораша да побјегне и пређе у Словенију, али поново пада у руке непријатеља и бива спроведен у Аушвиц гдје је спаљен 1945. године. Носилац је споменице за вјечну успомену на жртве терора фашистичких окупатора и њихових слуга коју је додијелио Президијум Народне скупштине Црне Горе.

Но, овдје се прича о Радовану ипак не завршава. Наиме, у женском дијелу логора је била и Ђурђина (Ђука) Никач из Црмнице. Пошто су тамо имали радне обавезе, у ријетким тренуцима су се могли сусрети и дружити. Ту се и родила љубав између Радована и Ђуке, тако да је она у логору Браденбург у Њемачкој на свијет донијела кћерку Радинку. Послије повратка из логора, обавијештени су Радованови родитељи и остала родбина и од тада је Ђука са кћерком постала члан њихове породице. Ђука је рођена 1924. године у Црмници, од оца Сава и мајке Марице Никач. Умрла је 1994. године у Подгорици, од последица саобраћајног удеса у близини свога стана у Никшићу гдје је као пензионерка и живјела. Сахрањена је на гробљу у Ораћу.

Радинка (Рајка), Радованова и Ђукина кћерка, рођена 08.05.1945 године у Браденбургу у Њемачкој, одакле је као беба стигла у Црну Гору и село Ораћ код Никшића. Основну школу је учила у Ораћу и Видровану. Учитељску, а затим Педагошку академију у Никшићу. Радила је као просвјетни радник у Херцег Новом. Удата је за Перка Баћовића из села Кленак у Бањанима и са њим има синове Борислава и Веселина. Живи у Херцег Новом.

Генеалогија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радован.

VI Радоња Милованов је рођен 1925. године у Ораху гдје је завршио основну школу, док је Војну гимназију и Војну академију завршио у Сарајеву. Завршио је и Војно-политички факултет у Београду. Учесник је Другог свјетског рата. Био је борац Шесте црногорске народноослободилачке ударне бригаде чије јединице су извршиле ослобођење Никшића. Након рата је службовао у више гарнизона ондашње Југославије, а највише у Македонији, затим у Мостару и на крају у Никшићу. Пензионисао се као мајор Југословенске народне армије. Носилац је више војних и мирнодопских одликовања и признања. Једно вријеме је живио у Подгорици, да би се деведесетих година прошлог вијека вратио у Никшић и настанио у Горњем Пољу гдје је купио имање и кућу. Женио се два пута. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Ораху.

Прво је био ожењен Крунославком (Булом), кћерком Јована и Ружице Гардашевић, поријеклом из Чева, општина Цетиње. Крунославка (Була) је рођена 1933. године на Цетињу, а умрла је 1974. године. Сахрањена је на гробљу у Ораху. Радоња и Крунославка (Була) су имали кћерку Славицу и синове Зорана и Јовицу.

Касније се Радоња оженио Драгицом, кћерком Радивоја и Милке Ђоројевић из Дуге никшићке и са њом имао синове Драгослава и Дарка. Драгица је рођена у Дуги 1954. године гдје је учила основну школу. Након удаје са породицом је живјела у Подгорици, а сада живи у својој кући у Горњем Пољу код Никшића.

Славица, Радоњина и Крунославкина (Булина) кћерка је рођена 1952. године у Никшићу, гдје је завршила основну школу, гимназију и Педагошку академију. Била је удата за Павла Марића у Ваљеву гдје је радила као просвјетни радник. Није имала дјеце. Умрла је 1998. године и сахрањена је у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња.

VI Зоран, Радоњин и Крунославкин (Булин) син је рођен 1954. године у Мостару гдје је тада Радоња службовао. Основну школу је завршио у Никшићу, а Средњу економску у Подгорици, односно ондашњем Титограду. Једно вријеме је живио у Ваљевоу и радио у предузећу Крушик. Преселио је у Подгорицу гдје сада живи. Из брака са Лидијом Арсеновић из Лознице Зоран има сина Миљана и кћерку Јовану.

Сада је ожењен Верицом, кћерком Марка и Љубице Николић из Ваљева. Верица је рођена у Ваљевоу 1963. године гдје је завршила основну и Средњу техничку школу. Верица је домаћица. Зоран и Верица имају сина Милоша и кћерку Ању.

Јована, Зоранова и Лидијина кћерка је рођена 1987. године у Ваљевоу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Запослена је као медицински техничар у болници у Ваљевоу. Удата је за Ивана Ђурђевића из Ваљева са којим има сина Уроша и кћерку Иву. Са својом породицом живи у Ваљевоу.

Ања, Зоранова и Верицина кћерка је рођена 2002. године у Подгорици гдје је завршила основну школу. Тренутно је ученица Средње медицинске школе у Подгорици. Живи са родитељима.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Зоран.

VIII Миљан, Зоранов и Лидијин син је рођен 1982. године у Лозници. Основну и Средњу пољопривредну школу је завршио у Ваљеву. Запослен је и ради у једној приватној фирми за израду резервних дјелова за машине за домаћинство. Са породицом живи у Ваљеву.

Ожењен је Андреом, кћерком Жељка и Драгице Цупаћ, старином из Бенковца у Хрватској, а настањених у Ваљеву. Андреа је рођена 1989. године у Бенковцу и као дијете је дошла у нову средину. Основну, Средњу економску и Вишу економску школу је завршила у Ваљеву. Запослена је и ради као менаџер за економска питања у једном ваљевском предузећу. Миљан и Андреа имају синове Луку и Алексу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Зоран-Миљан.

IX Лука Миљанов је рођен 2013. године у Ваљеву и тренутно је ученик основне школе. Живи са родитељима.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Зоран-Миљан-Лука.

IX Алекса Миљанов је рођен 2017. године у Ваљеву гдје са родитељима и живи.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Зоран-Миљан-Алекса.

VIII Милош, Зоранов и Веричин син је рођен 2006. године у Подгорици гдје је тренутно ученик основне школе. Живи са родитељима у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Зоран-Милош.

VII Јовица, Радоњин и Крунославкин (Булин) син је рођен 1958. године у Мостару гдје је тада Радоња службовао. Основну школу је завршио у Никшићу, а Средњу економску у ондашњем Титограду, данашњој Подгорици. Запослен је као економски техничар у једној предшколској установи у Ваљеву. Са породицом живи у Ваљеву.

*Ожењен је Биљаном, кћерком Милића и Босиљке Томић из Ваљева. Биљана је рођена 1965. године у Ваљеву, гдје је завршила основну, Средњу економску и Вишу економску школу. Запослена је у једној основној школи у Ваљеву на економско-финансијским и рачуноводственим пословима. Јовица и Биљана имају кћерку Јелену и сина Вељка.

Јелена је рођена 1988. године у Ваљеву гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Запослена је и ради у једном приватном предузећу за производњу и дистрибуцију лекова у Ваљеву. Живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Јовица.

VIII Вељко Јовичин је рођен 1991. године у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу техничку школу. Запослен је и ради у једном приватном предузећу у Ваљеву. Живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Јовица-Вељко.

VII Драгослав, Радоњин и Драгичин син је рођен 1976. године у Подгорици гдје је завршио основну школу. Страдао је са тек навршених шеснаест година, у цвијету младости, као ученик другог разреда Средње грађевинске школе од последица малољетничке деликвенције, децембра 1992. године. Наиме, у једној свађи са учеником из истог разреда је усмрћен. Тада се прекинуо један млади тек настали живот. Драгослав је сахрањен на гробљу у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Драгослав.

VII Дарко Радоњин и Драгичин син је рођен 1978. године у Подгорици гдје је завршио основну школу. Убрзо је сва породица преселила у Никшић и настанила се у Горњем Пољу. Дарко је наставио школовање у Шавнику гдје је завршио Средњу пољопривредну школу. Након средње је завршио и полицијски курс у Даниловграду и данас је запослен у Министарству унутрашњих послова Црне Горе као полицијски службеник у Одсјеку

за обезбјеђивање личности и објеката у Подгорици. Са породицом живи у Горњем Пољу код Никшића.

Ожењен је Миленом, кћерком Зорана и Слободанке Бојовић, старином из Шаранаца у жабљачкој општини, а настањених у насељу Кличево поред Никшића. Милена је рођена 1985. године у Беранама. Основну и Средњу економску школу је завршила у Никшићу. Запослена је и ради у трговини у Никшићу. Дарко и Милена имају кћерку Елену и сина Драгослава.

Елена је рођена 2011. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Дарко.

VIII Драгослав Дарков је рођен 2014. године у Подгорици. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Радоња-Дарко-Драгослав.

VI Шћепан Милованов је рођен 1932. године у Ораху гдје је учио основну школу. Трговачку школу је завршио у Пљевљима и свој радни вијек провео у трговини, најприје као трговац, а касније као шеф трговинских објеката никшићких предузећа Напредак, Унит и Универзал. Шћепан је био страствени љубитељ шаховске игре коју је упражњавао у свакој могућој прилици. Приликом служења војног рока у морнарици на једном дужем путовању на броду Галеп остало је познато да је играо шах и са Јосипом Брозом Титом. Познат је као један од великих породичара, широка срца и велике људске душе, увијек спреман да помогне било коме, а посебно својим рођацима. Волио је дружење и готово да није било човјека у граду Никшићу који га тада није познавао. Са породицом је живио у својој породичној кући у Никшићу. Умро је 1992. године и почива на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен Видосавом (Видом), кћерком Вука и Стане Вујичић из Дуге никшићке. Вида је рођена 1938. године у Дубравама у Дуги гдје је учила основну школу. Након удаје за Шћепа, Вида је била домаћица, а њих двоје су важили као један од најзгоднијих парова који је тада могао прошетати познатим никшићким корзом. Умрла је 2001. године и сахрањена је на гробљу у Никшићу. Шћепан и Вида имају кћерке Невенку (Микицу) и Веру и синове Драгана и Милана (Мића).

Невенка (Микица) је рођена 1960. године у Ораху. Основну школу и гимназију је завршила у Никшићу, а Факултет политичких наука у Београду. Запослена је као новинар у Радио Телевизији Црне Горе у Херцег Новом. Удата је за Тому Мацана, старином из Груда у Херцеговини са којим има сина Ивана и кћерку Мају. Невенка са породицом живи у Херцег Новом.

*Вера је рођена 1962. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Природно математички факултет је завршила у Београду. Запослена је у Међународном комитету Црвеног крста као хуманитарни радник. Удата је за колегу Герарда Робертсона са Новог Зеланда са којим обилази свијет и помаже угроженим. У паузама између путовања, односно у тренуцима када није пословно ангажована са мужем живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Шћепан.

VII Драган Шћепанов је рођен 1963. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Био је добар музичар, свирао је гитару и једно вријеме био члан неколико музичких група. Млад је оболио и умро је 2008. године. Сахрањен је на гробљу у Никшићу.

Био је ожењен Лидијом (лијево), кћерком познатог никшићког архитекте Слободана и његове супруге Војке Вукајловић, старином из Херцеговине који су живјели у Никшићу. Лидија је рођена 1965. године у Никшићу гдје је завршила основну школу

и гимназију. Запослена је као службеница у Никшићком позоришту. Драган и Лидија имају кћерку Сару и сина Марка.

Сара (горе десно) је рођена 1991. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет визуелних умјетности је завршила у Подгорици. Запослена је као менаџер у Кинотеци у Подгорици. Живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Шћепан-Драган.

VIII Марко Драганов је рођен 1990. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Шћепан-Драган-Марко.

VII Милан (Мићо) Шћепанов је рођен 1965. године у Никшићу гдје је завршио основну и средњу школу. У Никшићу је такође похађао Наставнички факултет и стекао диплому професора физичког васпитања (ДИФ). Милан је дуго година био познати црногорски рукометаш, наступао је за рукометни клуб Сутјеску из Никшића, Морнар из Бара и Будућност из Подгорице. Након завршетка каријере био је тренер рукометног клуба Морнар из Бара и селектор женске рукометне репрезентације Црне Горе. Радио је у Министарству унутрашњих послова Црне Горе у Бару на пословима инспектора за елементарне непогоде-пожаре, а сада је у истом министарству на једној од руководећих позиција у Сектору за ванредне ситуације у Подгорици. Једно вријеме је живио у Бару, а сада са породицом живи у свом дому у Подгорици.

Ожењен је Татјаном, кћерком Радована и Бранке Стругар из Метериза у општини Цетиње, а који живе у Подгорици. Татјана је рођена 1969. године у Подгорици гдје је завршила основну школу и гимназију. Наставнички факултет, смјер енглески језик и књижевност је завршила у Никшићу. Тренутно није запослена. Милан и Татјана имају кћерку Ивану и сина Вука.

Ивана је рођена 1999. године у Бару. Основну школу и гимназију је завршила у Подгорици. Тренутно студира умјетност на Цетињу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Шћепан-Милан.

VIII Вук Миланов је рођен 2003. године у Бару. Основну школу је завршио у Подгорици и тренутно је ученик гимназије такође у Подгорици. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Шћепан-Милан-Вук.

VI Јован Милованов је рођен 1933. године у Ораху гдје је учио основну школу. Умро је 1948. године носећи неизлечиве ране задобијене непријатељским бомбардовањем у току Другог свјетског рата. Сахрањен је на гробљу у Ораху.

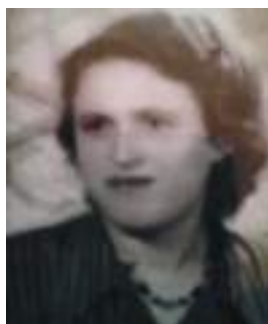
Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Милован-Јован.

V Бошко Јовичин је рођен 1898. године у Ораху и био је брат близанац са Божаном. Живио је у Ораху и бавио се сточарством и земљорадњом. Био је учесник Другог свјетског рата и ратни војни инвалид (РВИ). Након завршетка Другог свјетског рата је као колониста дошао у Врбас и ту остао. Умро је 1980. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Јагликом Мијатовић из Шипачна, села непосредно везаног за Орах, од оца Милића и мајке Стане. Јаглика је рођена 1901. године, а умрла је 1985. године у Врбасу гдје је и сахрањена. Бошко и Јаглика су имали кћерку Видосаву и синове Момчила, Марка и Сава.

Видосава је рођена 1929. године у Ораћу гдје је учила основну школу. Након пресељења у Врбас завршила је Средњу текстилну школу и радила у Трикотажи у Врбасу све до пензионисања. Била је удата за Јана Пиксијадеса из Кисача код Врбаса, са којим је имала кћерку Анку. Живјели су у Врбасу, а након мужеве смрти Видосава је живјела код кћерке у Бачком Петровцу све до смрти 2000. године. Сахрањена је на гробљу у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко.

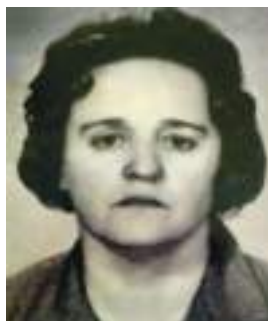
VI Момчило (Момо) Бошков је рођен 1923. године у Ораћу гдје је учио основну школу. Гимназију је похађао у Никшићу. Вихор Другог свјетског рата га је као ученика седмог разреда задојен идејама родољубља као припадник напредне револуционарне омладине одвео у партизанске јединице. Почетком 1941. године је примљен у Савез комунистичке омладине Југославије (СКОЈ), а члан Комунистичке партије Југославије (КПЈ) је постао 1942. године. Од првог дана избијања рата активно је учествовао у борбама против окупатора. У току 1941. године је био борац Шипачко-орашке партизанске чете Луковског батаљона, а почетком 1942. године Првог црногорског омладинског батаљона. Средином 1942. године је ступио у редове Пете пролетерске ударне бригаде, а јуна мјесеца 1943. године погинуо је као двадесетогодишњак у бици на Сутјесци као политички комесар друге чете првог батаљона Пете пролетерске ударне бригаде. По свим критеријумима, Момчило би био носилац Партизанске споменице 1941. године. Пошто се она почела додјелјивати тек 1944. године, и то само преживјелим борцима, Момчилу је постхумно додијељена Споменица палог борца, која је у то вријеме по важности била вреднована као претходна.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Момчило.

VI Марко Бошков је рођен 1926. године у Ораћу гдје је одрастао. Основну школу је учио у Ораћу, а након пресељења у Врбас, завршио је Средњу економску школу. Вишу економску школу је завршио у Суботици. Радио је као службеник у предузећу Стандард у Врбасу гдје је дочекао пензију. Марко је заједно са рођаком Бошком дуго времена провео радећи на прикупљању података

о братству Радовић, Окичић и Драгишић и седамдесетих година двадесетог вијека утврдио породично стабло и поставио темеље за даља истраживања и доградњу. Са породицом је живио у Врбасу. Умро је 2007. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Даринком Радусиновић из Граница, од оца Јована и мајке Босе. Даринка је рођена 1924. године и у родном мјесту је завршила основну школу. Била је запослена у Шећерани у Врбасу гдје је остварила пензију. Као пензионерка је са својом породицом живјела у Врбасу. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Марко и Даринка су имали кћерке Милену и Зорку и сина Момчила-Пуја.

Миленa је рођена 1948. године у Врбасу гдје је завршила основну школу и гимназију, а Медицински факултет је завршила у Новом Саду. Специјализацију и субспецијализацију из области педијатрије завршила је у Београду. Радила је у болници у Врбасу и Клиничком центру у Подгорици одакле је пошла у пензију. Удата је за новинара Радомира Перошевића, старином из Сировца код Боана, општина Шавник. Миленa и Радомир имају синове Часлава и Дамјана и данас као пензионери живе у Подгорици.

*Зорка је рођена 1955. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу техничку школу хемијског смјера. Удата је за Млађена Тирјаковића из мјеста Вирово код Ариља, а била је запослена у Војно-хемијској фабрици у Лучанима. Зорка и Младен имају кћерку Ивану и сина Мирослава. Данас као пензионерка живи са својом породицом у мјесту Вирову код Ариља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Марко.

VII Момчило (Пујо) Марков је рођен 1949. године у Врбасу гдје је завршио основну школу и гимназију, док је Факултет за физичку културу завршио у Београду. Радио је у Врбасу као професор физичког образовања и у Градском секретаријату унутрашњих послова као инструктор за борилачке вјештине. Одатле је прешао у Нови Сад гдје је био начелник одјељења полиције, а уједно је обављао и дужност

команданта батаљона Посебне јединице полиције све до одласка у пензију. Пензионисан је у чину пуковника полиције. Као пензионер са породицом живи у свом стану у Новом Саду. Из брака са Јеленом Томић има кћерку Надежду и сина Николу.

Сада је ожењен Јованком Бјелетић из Врбаса, од оца Марка и мајке Олге. Јованка је рођена 1955. године у Врбасу. Основну школу и гимназију је завршила у Врбасу, а Економски факултет у Суботици. Запослена је у Пореској управи републике Србије у Новом Саду на пословима финансијског инспектора. Момчило и Јованка имају кћерке Машу и Марију.

Надежда, Момчилова и Јеленина кћерка је рођена 1978. године у Врбасу. Основну школу и гимназију је завршила у Руми, а Теолошки факултет у Београду. Запослена је као менаџер у једној фирми са иностраним капиталом у Београду. Живи у Београду.

Маша, Момчилова и Јованкина кћерка је рођена 1987. године у Врбасу. Основну и Средњу медицинску школу завршила је у Новом Саду, а Високу медицинску школу у Ћуприји. Запослена је у Дому здравља у Новом Саду на пословима патронажне сестре. Удата је за Манојла Марића из Новог Сада. Живи у Новом Саду.

Марија, Момчилова и Јованкина кћерка је рођена 1989. године у Врбасу. Основну и Средњу медицинску школу, као и Фармацеутски факултет је завршила у Новом Саду. Запослена је у предузећу *Ирисфарм* у Новом Саду на пословима фармацеута. Удата је за Душана Судара из Новог Сада са којим има кћерку Миу. Са породицом живи у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Марко-Момчило.

VIII Никола Момчилов је рођен 1980. године у Врбасу. Основну школу и гимназију је завршио у Руми, а Машински факултет у Београду гдје је стекао звање инжењера бродоградње. У потрази за послом и бољом зарадом стигао је до Холандије гдје ради на пословима бродомашинског инжењера у граду Хертогенбосцху. Са породицом за сада у том граду и живи.

*Ожењен је Тамаром, кћерком Љубомира и Драгане Мицић из Београда. Тамара је рођена 1982. године у Београду гдје је завршила основну школу, затим гимназију и Факултет организационих наука. Тренутно није запослена. Никола и Тамара имају кћерку Софију и сина Марка.

*Софија је рођена 2014. године у Хертогенбосцху у Холандији. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Марко-Момчило-Никола.

IX Марко Николин је рођен 2017. године у Хертогенбосцху у Холандији. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Марко-Момчило-Никола-Марко.

VI Саво Бошков је рођен 1932. године у Ораћу гдје је учио основну школу. Послије завршетка Другог свјетског рата од 1946. године је живио у Врбасу. Као младић био упућен на одслужење војног рока. Када је, како се то онда говорило, одужио дуг домовини погинуо је враћајући се са одслужења војног рока у саобраћајној несрећи 1954. године на путу Сарајево – Калиновик у близини села Иловица у Босни и Херцеговини.

Непосредно прије тога Саво је послао писмо својима да ће убрзо одслужити војни рок и да га чекају. Породици је стигло писмо дан након његове сахране што је додатно повриједило ране и увећало бол његових најближих за изненада прекинутом младошћу. Сахрањен је на гробљу у Врбасу. Није био жењен и није оставио потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јовица-Бошко-Саво.

IV Јанко Марков је рођен 1868. године у Ораћу гдје се бавио сточарством и пољопривредом. Као и већина рођака четовао је и учествовао у разним бојевима и сукобима са Турцима. Након Првог свјетског рата, негдје у периоду 1921. до 1925. године, његова породица је заједно са породицом брата Алексе из Ораћа одселила за Војводину. По основу колонизације, која је спровођена послије Првог свјерског рата, Јанкови су се населили у Липару у данашњој општини Кула.

*Био је ожењен Ристом (Гаром), кћерком Милована и Виде Батаковић из Ораћа. Риста је рођена 1876. године. Јанко и Риста су имали кћерке Луцију и Вемију и синове Вељка, Неђељка, Станка, Драга и Јагоша. У књигама другог по реду пописа становништва Црне Горе који је одржан 1899. године је уписано: Јанко Марков Макун 35 година, Вељко Јанков 4 године, Гара Јанкова 23 године, Луција Јанкова 1 година. Овдје се види да су Јанко и Риста до тог пописа имали Вељка и Луцију и да су остала дјеца рођена послије овог пописа, то јест послије 1899. године.

*Луција је рођена 1898. године у Ораћу. О њеној даљој животној судбини нема података.

*Вемија је рођена у Ораћу и о њеној даљој животној судбини нема података.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко.

V Вељко Јанков је рођен 1894. године у Ораћу. У Књизи рођених у Инорији Горњепољској, мјесто Горње Поље, нахија Никшићка, лета 1892. и даље је уписано: Вељко Макун, рођен 23. јула 1894. године у Ораћу, отац Јанко Макун, мајка Риста Батаковић. Као осамнаестогодишњак је мобилисан и био припадник Прашке чете Луковског батаљона у Првом балканском рату. Рањен је у груди на Бардањолу 16. октобра, а умро је у болници на Цетињу 29. октобра 1912. године. Сахрањен је на варошком гробљу у Цетињу код храма Св. Госпође. Није имао потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Вељко.

V Неђељко Јанков је рођен у Ораћу 1900. године гдје се у младости бавио сточарством и земљорадњом. Имао је нешто око петнаест година живота када је емигрирао у Француску и гдје је временски остао отприлике још толико година. За то вријеме (1921. до 1928) године је комплетна породица Јанка Марковог из Ораћа иселила и настанила се у мјесту Липар, данашња општина

Кула у Војводини. Неђељко им се из Француске врло брзо придружио и наставио живот у Липару бавећи се пољопривредом. Био је члан и један од руководилаца Земљорадничке задруге у том мјесту. Умро је 1973. године и сахрањен је на гробљу у Липару.

Био је ожењен Даницом, кћерком Јанка Ловрића из мјеста Широка Кула поред Госпића у Лици гдје је Даница рођена 1914. године. Умрла је 1983. године и сахрањена је на гробљу у Липару. Неђељко и Даница су имали кћерке Милеву, Видосаву, Љиљу и Зорицу и синове Вељка и Слободана

Милева (Мила) је рођена 1938. године у Кули. Основну школу је учила у Липару и Кули, а Средњу графичку школу је завршила у Београду. Радила је у штампарији Београдског издавачког графичког завода (БИГЗ) на пословима припреме боја за штампу све до пензионисања. Има сина Шарифа. Живјела је у Београду, гдје је и умрла 2011. године. Сахрањена је на гробљу у Липару.

Видосава (Вида) је рођена 1940. године у Липару општина Кула. Основну школу је учила у Липару и Кули, а Учитељску школу је завршила у Београду. У Карађорђеву је радила двије школске године као учитељица да би затим уписала студије психологије у Београду и успјешно, у редовном року их завршила. Упоредо са психологијом Вида је студирала и Економски факултет који је такође завршила. Након завршених студија, у потрази за послом и бољим животом, пошла је у Њемачку 1967. године гдје је остала до данашњих дана. Временом су касније у Њемачку долазили сви Видини чланови породице, а браћа и сестре су се тамо запошљавали и радили. Вида је у почетку радила као његоватељица пензионера и упоредо се дошколовала за руководеће радно мјесто из области пензионе политике. Дуги низ година је била директор за издавање социјалних станова за пензионере и организацију културног живота за старије особе покрајине Хамбург у Њемачкој. Осим српског говори њемачки и шпански језик. Интересантно је напоменути да је

осим управљања моторима и путничким возилима Вида имала дозволе за управљање камионима и аутобусима. Из предходног брака има сина Самија. Сада је удата за Диетера Сцхулза са којим као пензионерка живи у граду Хамбургу у Њемачкој.

Љиљана (Љиља) је рођена 1950. године у Липару. Основну школу је завршила у Липару, а Средњу медицинску у Београду. Почетком седамдесетих година је у потрази за послом пошла у Њемачку и све до пензије радила у фармацеутским фирмама у околини Хамбурга. Из брака са Карл Хеинз Курзом има кћерку Мелание. Касније се удала за др Хермана Форстера са којим има кћерку Катхарину-Даницу. Након смрти мужа, једно вријеме је и даље живјела на старој адреси, да би се почетком 2018. године настанила у Баварском граду Албисреид у чијој околини живе обје кћерке. Љиља је пензионерка.

Зорица (Зора) је рођена 1959. године у Липару. Основну школу је завршила у Липару, а средњу у Кули. И она је веома рано у потрази за послом пошла у Њемачку и тамо остала до данашњих дана. Дуго година се бавила приватном праксом из области подучавања и васпитавања дјеце, стицања радних навика и способности за образовање. Сада је пензионерка. Удата је за Нилс Хесеа из града Еинбецка у Њемачкој, гдје су једно вријеме живјели. Зорица и Нилс Хесе имају кћерке Кристину и Милену. Након смрти супруга Зорица живи у граду Бад Креузнауцх у Њемачкој.

Генеалоџија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Неђељко.

VI Вељко Неђељков је рођен 1945. године у Липару код Куле.

Основну школу је завршио у Липару, а Школу за КВ аутолимара је завршио у Кули. Вељко је такође окушао срећу у Њемачкој и једно вријеме радио у граду Пиннебергу. Ту су му се и родиле двије млађе кћерке. Након повратка из Њемачке настанио се у Сремчици поред Београда гдје је са породицом живио све до своје смрти. Умро је 2005. године и сахрањен је на гробљу у Сремчици. Вељко је ожењен Радмилом, кћерком Илије и Видосаве Кнежевић из Фекетића, општина Мали Иђош у Војводини.

Радмила је рођена у Фекетићу 1947. године. Основну и Средњу школу трговинског смјера је завршила у Београду. Једно вријеме је радила у Комбинату Спорт у Београду на пословима трговца (продавачице) све до одласка на привремени рад у Њемачку. Тамо је такође радила и сада је пензионерка. Живи у Сремчици поред Београда. Вељко и Радмила имају кћерке Виолету, Мирјам и Мају.

Виолета је рођена 1968. године у Београду. Основну школу и општи дио средње школе је завршила у граду Пиннебергу у Њемачкој, а специјалистички дио Средње туристичке школе је завршила у Београду. Удата је за Славишу Грујића из Десилова, општина Меровина у Јужној Србији. Од 1990. године живи у граду Феуртхалену у околини Цириха у Швајцарској, а запослена је у трговини грађевинског материјала као продавачица. Виолета и Славиша имају синове Душана, Александра и Марка и кћерку Сању.

Мирјам је рођена 1974. године у Пиннебергу у Њемачкој. Основну и Средњу медицинску школу је завршила у Београду. Из брака са Мирославом Живковић из Сремчице код Београда има кћерку Кристину. Сада је удата у Њемачкој и из тог брака има сина Жан Луку. Мирјам са породицом живи и ради у Есену у Њемачкој.

Маја је рођена 1977. године у Пиннебергу у Њемачкој. Основну и Средњу текстилну школу је завршила у Београду. Удата је за Предрага Митковића из Сремчице са којим има синове Вељка и Александра. Са породицом живи у Сремчици код Београда.

Генеалогија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Неђељко-Вељко.

VI Слободан (Слобо) Неђељков је рођен 1947. године у Липару. Слободан је основну школу завршио у родном мјесту, Школу за КВ раднике, смјер браварски у Кули, а Вишу техничку школу је завршио у Суботици. Једно вријеме је радио у Пиннебергу у Њемачкој. Након повратка из Њемачке настанио се у Суботици гдје и сада као пензионер живи са својом породицом.

Ожењен је Вером, кћерком Милана и Милице Шарац из Малог Иђоша у Војводини. Вера је рођена 1952. године у Малом Иђошу гдје је завршила основну школу. Трговачку школу је завршила у Кули и као трговац радила у Пиннебергу у Њемачкој. Сада је пензионерка. Слободан и Вера имају синове Игорa и Дејана.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Неђељко-Слободан.

VII Игор Слободанов је рођен 1978. године у Пиннебергу у Њемачкој. Основну школу је завршио у Липару, Средњу машинску у Кули и по занимању је машински техничар. Тренутно није запослен и са родитељима живи у Суботици.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Неђељко-Слободан-Игор.

VII Дејан Слободанов је рођен 1980. године у Пиннебергу у Њемачкој. Основну школу је завршио у Липару, Средњу машинску у Кули и по занимању је машински техничар. Запослен је у *Елекиро Ким* предузећу у Суботици. Живи у Суботици.

Ожењен је Миљом, кћерком Неђа и Велке Радовановић из Малог Иђоша у Војводини. Миља је рођена 1985. године у Врбасу гдје је завршила основну школу. Средњу економску и Економски факултет је завршила у Суботици. Запослена је у предузећу *Телесафе* у Суботици.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Неђељко-Слободан-Дејан.

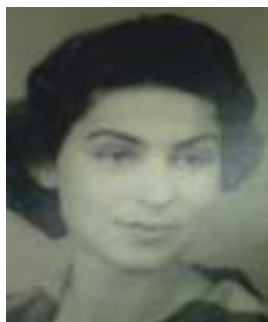
V Станко Јанков је рођен 1906. године у Орачу и на крштењу је добио име Станоје. Међутим, касније у документима је увијек писало Станко и тако било све до његове смрти. У младости се у родном мјесту бавио земљорадњом и сточарством. Након пресељења у Липар наставио је да се бави земљорадњом. Учесник је Другог свјетског рата и био један од истакнутих бораца и војних руководилаца свога краја у борбама против непријатеља. Умро је 1956. године и сахрањен је на гробљу у Кули.

*Станкова супруга Савка Мудринић је рођена 1914. године. Станко и Савка су имали кћерке Росу и Мирјану (Миру) и синове Драгана и Павла. Након Станкове смрти Савка је дужи временски период живјела заједно са својом кћерком Росом и њеном породицом на Ријечи у Хрватској. У току грађанског рата у Југославији деведесетих година прошлог вијека, заједно са Росом и њеном кћерком Мирандом, напустила је Ријеку и уточиште нашла у Херцег Новом. Умрла је 1999. године, само један дан након смрти своје кћерке Росе. Сахрањена је на гробљу у Херцег Новом.

Роса је рођена 1932. године у Липару код Куле. Основну школу је учила у Липару и Кули, а Средњу управну је завршила у Кули. У потрази за послом нашла се у Сарајеву и ту упознала инжењера Славка Перишића старином из Цуца у Црној Гори за кога се убрзо удала. Роса и Славко су имали кћерку Миранду и због здравствених проблема дјетета морали су селити негдје на море. Пошто је Росин брат Павле већ живио тамо, тако су се и они преселили на Ријеку. У току грађанског рата 1993. године, радећи нешто око куће своје сестре у Сарајеву, Славко је смртно страдао. Сахрањен је у Сарајеву. Негдје у исто вријеме Роса

са кћерком Мирандом и мајком Савком је напустила Ријеку и нашла уточиште у Херцег Новом. Преминула је 1999. године, један дан прије њене мајке и сахрањена је на гробљу у Херцег Новом.

Мирјана (Мира) је рођена 1936. године у Липару код Куле. Основну школу је учила у Липару и Кули, а Средњу медицинску школу је завршила у Београду. Била је удата за Петра Гардашевића, старином из Чева, општина Цетиње и са њим имала кћерку Владимирку (Мацу) и сина Владимира (Влада). Радилa је на пословима, прво медицинске сестре, а затим и главне медицинске сестре у Дому здравља у Херцег Новом гдје је остварила пензију. Са породицом је живјела у Херцег Новом. Преминула је 2006. године и сахрањена је на гробљу у Херцег Новом.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Станко.

VI Драган Станков је рођен 1934. године у Липару код Куле. Основну школу је завршио у Липару, а након ње је завршио и Средњу војну школу. Био је на служби у Југословенској народној армији (ЈНА) у гарнизонима у Бјеловару и Загребу. Након остварене пензије, са супругом из Загреба, гдје је имао стан вратио се у Бјеловар и ту живио све до смрти. Сахрањен је на гробљу у Бјеловару. Драган и његова супруга Десанка су имали кћерку Дијану. Након Драганове смрти Десанка је и даље наставила да живи у Бјеловару, а кћерка Дијана живи у Пули. Других података о њима нема.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Станко-Драган.

VI Павле Станков је рођен 1938. године у Липару код Куле. Основну школу је учио у Липару и Кули, а након ње завршио је и средњу школу. Радио је као поморац и био официр на бродовима трговачке морнарице. Живио је на Ријечи у Хрватској све до своје смрти. Сахрањен је на гробљу на Ријечи. Павле и његова супруга Зденка су имали кћерку Ивану и сина Бориса. Кћерка Ивана живи на Ријечи у Хрватској. Других података о њима нема.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Станко-Павле.

VII Борис Павлов је преминуо веома млад као петнаестогодишњак од мишићне дистрофије. Детаљнијих података нема.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Станко-Павле-Борис.

V Драго Јанков је рођен 1909. године у Ораху и преминуо је веома млад. Нема потомака.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Драго.

V Јагош Јанков је рођен 1912. године у Ораху. Умро је у петој години живота за вријеме аустроугарске окупације Црне Горе када су овим просторима владали велика глад и неизлечива болест, у народу позната као шпањолица 1917. године. Сахрањен је на гробљу у Ораху.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Јанко-Јагош.

IV Алекса Марков је рођен 1869. године у Ораху гдје је живио и бавио се сточарством и земљорадњом. Као и већина рођака четовао је и учествовао у разним бојевима и сукобима са Турцима. Након Првог свјетског рата, негдје у периоду 1921. до 1925. године његова породица је заједно са породицом брата Јанка из Ораха одселила за Војводину. По основу колонизације која је спровођена послје Првог свјетског рата, Алексини су се населили у Госпођинцима у данашњој општини Жабал.

*Био је ожењен Станом Ђукановић и према до сада расположивим подацима Алекса и Стана су имали кћерке Веселу, Милицу и Божану и синове Мирка, Митра и Васа. Међутим, накнадним истраживањем смо утврдили да су Алекса и Стана имали још дјеце чије судбине су до краја дјелимично остале нерасвијетљене. У Књизи рођених у Инорији Орашкој, мјесту Орах, нахији Никшићкој од љета 1906. до 1918. је на три мјеста уписано:

*Стануша Макун рођена 06. априла 1904. године у Ораху, отац Алекса Макун и мајка Стана Ђукановић.

*Пава Радовић рођена 26. јула 1910. године у Ораху, отац Алекса Радовић и мајка Стана Ђукановић.

*Савка Радовић рођена 20. септембра 1914. године у Ораху, отац Алекса Радовић и мајка Стана Ђукановић.

Подаци о Стануши, Пави и Савки саопштавају само датуме њиховог рођења и ништа више. Највјероватније је да су све три умрле у току аустроугарске окупације 1917. или 1918. године када је овим просторима владала велика глад и болест у народу позната као шањолица.

У тој истој књизи је још уписано: Михаило Радовић рођен 08. новембра 1911. године у Ораћу, отац Алекса Радовић и мајка Стана Ђукановић, док је у књизи умрлих уписано: Михаило Радовић, 5 година из Ораћа, престаи се 14. јула 1917. године, отац Алекса Радовић, мајка Стана Ђукановић, укопан код цркве у Ораћу.

Овдје се подударају године рођења Паве и Милице (1910) и Савке и Васа (1914). Могуће је да су били близанци, а могуће је и да је дошло до грешке у уписивању података за Милицу и Васа у каснијем преписивању књига. Пошто један дио књига није сачуван па су се онда подаци за та лица касније уписивали по сјећању неког од чланова породице па је могло доћи до грешке у години што много не мијења суштину. Углавном, са сигурношће се може тврдити да су Васо и Стана имали кћери Станушу, Веселу, Паву, Милицу, Савку и Божану и синове Мирка, Митра, Михаила и Васа.

Алекса и Стана су умрли у Војводини и обоје су сахрањени на гробљу у Госпођинцима.

Весела је рођена 1906. године у Ораћу и као дјевојка је дошла у ново мјесту становања Госпођинцима. Није се удавала већ је сву пажњу усмјерила према браћи, а посебно Васу кога је практично и школовала. У позним годинама је живјела у Бањи Ковиљачи гдје се раније населио брат Мирко са породицом. Умрла је 1989. године и сахрањена је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

Милица је рођена 1910. године у Ораћу и као дјевојка дошла у Госпођинце. Била је удата за Марка Васиљкића са којим није имала дјеце. Умрла је 1994. године и сахрањена је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

*Божана је рођена 1919. године у Ораху одакле је као дјевојчица дошла у Госпођинце. Била је удата за Гојка Дабића из Степановићева, општина Нови Сад са којим има кћерке Веру и Миру. Умрла је 1977. године и сахрањена је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса.

V Мирко Алексин је рођен 1902. године у Ораху гдје се бавио сточарством и земљорадњом и као момак заједно са родитељима и осталом браћом и сестрама послје Првог свјетског рата из Ораха доселио у Госпођинце у општини Жабаљ у Војводини. Након Госпођинаца је једно вријеме живио у Бачком Добром Пољу да би шездесетих година прошлог вијека поново одселио и за стално се настанио у Бањи Ковиљачи. Мирко је умро 1988. године у Бањи Ковиљачи гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Радушом, кћерком Новице и Марије Вукотић, старином са Чева чији су преци након пресељења једно вријеме живјели у Праги, затим Озринићима и на крају у Ивању, тадашњој општини Луково код Никшића. Радуша је рођена у Озринићима 1908. године, а дјетињство је провела у Ивању, одакле се удала за Мирка. Умрла је 1980. године у Бањи Ковиљачи гдје је и сахрањена. Мирко и Радуша су имали кћерку Стану и синове Радоја (Рада) и Миливоја (Мила).

*Стана је рођена 1936. године у Госпођинцима, општина Жабаљ у Војводини гдје је учила основну школу. Била је удата за Ратка Патића старином из Пиве, са којим је имала кћерку Бранку и сина Бранка. Живјели су у Новом Саду. Са другим супругом Владимиром Познић Стана је живјела у Бањи Ковиљачи гдје је умрла 2016. године. Сахрањена је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко.

VI Радоје (Раде) Мирков је рођен 1926. године у Госпођинцима у општини Жабаљ у Војводини гдје је завршио основну школу. Средњу економску школу је завршио у Врбасу, а Економски факултет у Београду. Радио је у банкарству и дуго година био директор Југобанке у Зворнику. Као пензионер је живио у Бањи Ковиљачи гдје је умро 2006. године. Сахрањен је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

Био је ожењен Ристушом, кћерком Радована и Смиље Ђурић из Ђевање код Зворника. Ристуша је рођена 1951. године у Ђевањи гдје је завршила основну школу, док је Средњу економску школу завршила у Зворнику. Вишу економску школу је завршила у Сарајеву. Радила је у Београдској и Привредној банци у Зворнику на пословима финансијског руководиоца. Сада је пензионерка, али је као стручњак из ове области још увијек ангажована као савјетница у Министарству финансија Србије. Радоје и Ристуша су имали кћерку Мирјану и сина Мирка. Након Радојеве смрти Ристуша живи у Београду.

*Мирјана је рођена 1976. године у Зворнику. Основну школу је завршила у Бањи Ковиљачи, Средњу текстилну, а затим и Економски факултет у Београду. Радила је као службеница у више банака у Београду, а сада ради као судски вјештак у Београду гдје и живи.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Радоје.

VII Мирко Радојев је рођен 1973. године у Зворнику. Основну школу је завршио у Бањи Ковиљачи, гимназију у Лозници, а Економски факултет у Београду. Запослен је на пословима руководиоца пословног сегмента за развој софтвера у фирми С&Т Србија у Београду. Са породицом живи у Земуну.

*Ожењен је Славком, кћерком Миленка и Миланке Шарић из Бачке Паланке. Славка је рођена 1977. године у Бачкој Паланци гдје је завршила основну школу, док је Средњу економску, а затим и Вишу економску школу завршила у Београду. Запослена је као виши аналитичар у Еуро банци у Земуну. Мирко и Славка имају кћерку Милицу и сина Марка.

*Милица је рођена 2014. године у Земуну. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Радоје-Мирко.

VIII Марко Мирков је рођен 2007. године у Земуну и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Радоје-Мирко-Марко.

VI Миливоје Мирков је рођен 1931. године у Госпођинцима у општини Жабаљ у Војводини. Миливоје је основну и Школу за КВ раднике столарске струке завршио у Врбасу. Након пресељења је радио као столар у предузећу Нови дом у Бањи Ковиљачи. Као пензионер је са породицом живио у Бањи Ковиљачи. Умро је 2012. године и сахрањен је на гробљу у Бањи Ковиљачи.

Био је ожењен Станом, кћерком Јагоша и Петране Мијатовић из Шипачна код Никшића. Стана је рођена 1934. године у Шипачну. Основну школу завршила у родном мјесту, а гимназију у Врбасу. Умрла је 2012. године и сахрањена је на гробљу у Бањи Ковиљачи. Миливоје и Стана су имали кћерку Радмилу и синове Радоја и Миодрага.

Радмила је рођена 1955. године у Врбасу. Основну школу је завршила у Бањи Ковиљачи а Школу за КВ угоститеље, смјер куварство у Лозници. Била је запослена на пословима куvara у Хотелско туристичком предузећу (ХТП) Бања Ковиљача. Удата је за Драгана Петровића из Ковиљаче са којим има кћерке Славицу и Верицу. Сада је пензионерка и са породицом живи у Бањи Ковиљачи.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје.

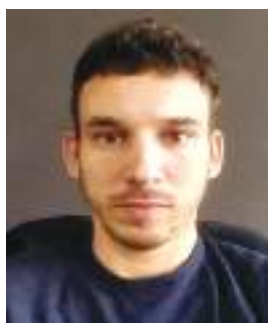
VII Радоје Миливојевић је рођен 1961. године у Лозници. Основну школу је завршио у Бањи Ковиљачи, а Средњу угоститељску школу, туристички смјер у Лозници. Радио је у Хотелско туристичком предузећу (ХТП) Бања Ковиљача на пословима рецепционара. Двадесетак година се бавио угоститељством као самостални предузетник да би се прије десетак година одлучио за селидбу у Канаду и настанио се у Торонту. Сада ради као самостални угоститељ у Торонту у Канади. Из брака са Милком Петровић из Лознице има кћерку Ану и синове Павла и Вука.

*Сада је ожењен Славицом, кћерком Богдана и Браниславе Гвозденовић из Лознице. Славица је рођена 1973. године у Лозници гдје је завршила основну школу. Средњу графичку школу је завршила у Београду. Славица и Радоје живе у Торонту у Канади.

Радојева и Милкина кћерка Ана је рођена у Лозници 2001. године. Основно и средње образовање је стекла у Торонту и сада се налази на студијама. Живи у Торонту.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје-Радоје.

VIII Павле Радојев и Милкин син је рођен 1989. године у Лозници. Основну школу је завршио у Бањи Ковиљачи, а Средњу економску у Лозници. Запослен је као оператер у једној кладионици у Лозници. Са породицом живи у Лозници.

Ожењен је Јураимом, кћерком Рицардоа и мајке Дорис Цхапе Ортиз из Хаване, главног града Кубе. Јураима је рођена 1989. године у Хавани гдје је стекла основно и средње образовање. Павле и Јураима имају кћерку Хану.

Хана је рођена 2019. године у Лозници. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје-Радоје-Павле.

VIII Вук Радојев и Милкин син је рођен 1993. године у Лозници. Основну школу је завршио у Бањи Ковиљачи, а Средњу туристичку у Лозници. Запослен је и живи у Торонту у Канади.

Генеалоџија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје-Радоје-Вук.

VII Миодраг Миливојев је рођен 1965. године у Врбасу. Основну школу је завршио у Бањи Ковиљачи, а Средњу економску у Лозници. Радио је у Ковиљачи, а тренутно је незапослен. Живи у Бањи Ковиљачи. Миодраг из брака са Светланом Николић од које се касније раставио има сина Филипа.

Генеалоџија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје-Миодраг.

VIII Филип Миодрагов је рођен 1989. године у Лозници гдје је завршио Основну и Средњу угоститељску школу. Једно краће вријеме је радио као кувар у Лозници, а сада се налази у Прагу у Чешкој гдје је запослен у једном хотелу. Са породицом живи у Прагу у Чешкој.

*Ожењен је Сањом, кћерком Милана и Десе Благојевић из Лознице. Сања је рођена 1987. године у Лозници. Основну школу и гимназију је завршила у Лозници, а Филозофски факултет у Новом Саду. Док су били у Лозници радила је као професорица у гимназији. Филип и Сања имају кћерку Софију.

*Софија је рођена 2016. године у Лозници. Живи са родитељима у Прагу у Чешкој.

Генеалоџија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Мирко-Миливоје-Миодраг-Филип.

V Mitar Aleksin је рођен 1905. године у Ораћу гдје се бавио сточарством и земљорадњом и као момак заједно са родитељима и осталом браћом и сестрама послје Првог свјетског рата из Ораћа доселио у Госпођинце у општини Жабаљ у Војводини. Врло брзо је прешао да живи у мјесту Сириг у општини Темерин гдје се бавио пољопривредом. Умро је 1990. године у Сиригу, општина Темерин гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Даринком Јелачић из Гацка у Херцеговини која је у то вријеме имала завршену основну школу што је за женску дјецу тада била права рјеткост. Даринка је рођена 1914. године у Гацку, а умрла је 1983. године у Сиригу гдје је и сахрањена. Митар и Даринка су имали синове Миладина, Радомира (Раша), Павла (Паја) и Милорада.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар.

VI Миладин Митров је рођен 1938. године у Госпођинцима. Основну школу је завршио у Сиригу а средњу и Вишу комерцијалну школу је завршио у Новом Саду. Једно вријеме је радио у предузећу Нафтагас из Новог Сада да би се 1991. године одлучио за промјену мјеста боравка. Изабрао је Канаду, једно вријеме тамо радио и сада као пензионер живи у граду Монреалу држави Квебек, Канада. Из брака са Љубицом Капетанов из Новог Сада Миладин има кћерку Александру (Сашку). Из брака са Бранком Будић из Новог Сада има кћерку Мају и сина Митра.

*Александра, Миладинова и Љубичина кћерка је рођена 1973. године у Новом Саду гдје је завршила основну и Средњу стручну школу. Бави се бизнисом. Александра има кћерку Аделу која са њом живи у Новом Саду.

Маја, Миладинова и Бранкина кћерка је рођена 1980. године у Новом Саду који је напустила као десетогодишња дјевојчица. Основну школу је завршила у Канади у граду Монреалу. Ваниер колеге за здравствене науке и Могилл Универзитет је такође завршила у Монреалу.

Запослена је у администрацији великих пројеката Града Монреаља. Живи у граду Монреаљу, држави Квебек, Канада.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Миладин.

VII Митар Миладинов и Бранкин син је рођен 1982. године у Новом Саду. Основну школу, колеџ и факултетско образовање је стекао у Монреаљу. Митар се бави приватним бизнисом. У оквиру свог У Хаул предузећа посједује сопствене локале за рентирање камиона за селидбу. Са породицом живи у граду Монреаљу, држави Квебек, Канада.

Ожењен је Сунтијом Маркиони из града Бросард у Канади гдје је завршила основну школу, похађала колеџ и стекла факултетско образовање. Запослена је као Легал асистент (адвокатски сарадник на припреми и обради предмета) у Монреаљу. Митар и Џунтхиа имају кћерке Милу и Лорие.

Мила је рођена 2011. године у Монреаљу, Канада и ученица је основне школе. Живи код родитеља.

Лорие је рођена 2017. године у Монреаљу, Канада. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Миладин-Митар.

VI Радомир (Рашо) Митров је рођен 1940. године у Сиригу гдје је завршио основну школу, док је Школу ученика у привреди завршио у Жабљу. Радио је као КВ машин-бравар у предузећу Новкабел у Новом Саду. Остварио је пензију и живио у Новом Саду све до смрти 2019. године. Сахрањен је на Новом гробљу у Новом Саду.

Био је ожењен Катицом Шевић, од оца Васа и мајке Љубинке из Госпођинаца. Катица је рођена 1943. године у Госпођинцима гдје је завршила основну школу. Средњу и Вишу трговинску школу је завршила у Новом Саду. Умрла је 1986. године и сахрањена је на Новом гробљу у Новом Саду. Радомир и Катица су имали синове Драгана и Дејана.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Радомир.

VII Драган Радомиров је рођен 1967. године у Новом Саду гдје је завршио основну и Средњу стручну школу. Од малена се бавио музиком тако да и данас ради као музичар у оркестру у Радио телевизији Војводине у Новом Саду. Са породицом живи у Новом Саду.

Ожењен је Васком, кћерком Момира и Драгице Пешић из Новог Сада. Васка је рођена 1970. године у Новом Саду гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Сремским Карловцима, а Вишу педагошку школу у Кикинди. Запослена је као службеница у Министарству унутрашњих послова Србије у Новом Саду. Драган и Васка имају кћерке Теодору, Тамару и Јану.

Теодора је рођена 1994. године у Новом Саду гдје је завршила основну и средњу школу. Упоредо се бавила балетом и завршила је и Средњу балетску школу у Новом Саду. Тренутно је студент психологије у Новом Саду. Живи са родитељима у Новом Саду.

Тамара је рођена 2004. године у Новом Саду гдје тренутно похађа средњу школу. Члан је културно умјетничког друштва и бави се фолклором као и хокејашким спортом. Живи са родитељима у Новом Саду.

Јана је рођена 2005. године у Новом Саду гдје похађа средњу школу. И она је члан културно умјетничког друштва и бави се фолклором као и хокејашким спортом. Живи са родитељима у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Радомир-Драган.

VII Дејан Радомиров је рођен 1976. године у Новом Саду гдје је завршио основну и Средњу машинску школу. И он се такође од малена бави музиком и ради као музичар у оркестру у Радио телевизији Војводине у Новом Саду. Са породицом живи у Новом Саду.

Ожењен је Милицом, кћерком Слободана и Катарине Јока из Новог Сада. Милица је рођена 1976. године у Новом Саду гдје је завршила основну и средњу школу, као и Пољопривредни факултет. Запослена је у Институту за ратарство и повртарство у Новом Саду као агроном. Дејан и Милица имају синове Уроша и Вукашина.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Радомир-Дејан.

VIII Урош Дејанов је рођен 2006. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Радомир-Дејан-Урош.

VIII Вукашин Дејанов је рођен 2011. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Радомир-Дејан-Вукашин.

VI Павле (Пајо) Митров је рођен 1945. године у Сиригу гдје је завршио основну школу. Средњу техничку школу машинског смјера и Машински факултет завршио је у Новом Саду. Као инжењер машинства је радио у Фабрици за производњу дјелова за аутомобилску индустрију Мотинс у Новом Саду на пословима контролора завршне обраде. Као пензионер је са породицом живио у Сиригу. Умро је 2017. године и сахрањен је на гробљу у Сиригу. Био је ожењен Маријом, кћерком Рада и Савке Ђукић из Сирига. Марија је рођена 1950. године у Сиригу гдје је завршила

основну школу. Средњу стручну школу, смјер поштански техничар је завршила у Новом Саду. Радила је у новосадској пошти на пословима шалтерске раднице и сада је пензионерка. Живи у Сиригу. Павле и Марија су имали синове Игора и Сашу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Павле.

VII Игор Павлов (Пајов) је рођен 1972. године у Новом Саду. Основну школу је завршио у Сиригу, а Средњу техничку машинског смјера у Новом Саду. Запослен је као полицајац у Министарству унутрашњих послова Србије. Са породицом живи у Темерину.

Ожењен је Љубомирком, кћерком Дана и Виде Јуришић, старином из града Кључа у Босанској Крајини. Љубомирка је рођена 1974. године. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршила у Темерину. Запослена је у предузећу *Инџек Трејд* у Темерину као трговац. Игор и Љубомирка имају кћерку Ивану.

Ивана је рођена 2001. године у Новом Саду. Основну школу је завршила у Темерину, а Средњу медицинску школу у Новом Саду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Павле-Игор.

VII Саша Павлов (Пајов) је рођен 1975. године у Новом Саду. Основну школу је завршио у Сиригу, а Средњу техничку школу машинског смјера у Новом Саду. Запослен је у Јавном предузећу Пошта Србије у Новом Саду. Са породицом живи у Сиригу.

*Ожењен је Јеленом, кћерком Мирослава и Драгиње Лујић из Сирига. Јелена је рођена 1979. године у Новом Саду. Основну школу је завршила у Сиригу, а средњу и Високу стручну спрему инжењера агрономије је стекла на факултету у Новом Саду. Запослена је на књиговодствено-рачуноводственим пословима. Саша и Јелена имају тројке: кћерку Василију и синове Павла и Матију.

Василија је рођена 2014. године у Новом Саду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Павле-Саша.

VIII Павле Сашин је рођен 2014. године у Новом Саду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Павле-Саша-Павле.

VIII Матија Сашин је рођен 2014 године у Новом Саду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Павле-Саша-Матија.

VI Милорад Митров је рођен у Сиригу гдје је као дијете од годину дана преминуо и сахрањен је на мјесном гробљу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Митар-Милорад.

V Vaso Aleksin је рођен 1914. године у Ораћу. Неколико разреда основне школе је завршио у Ораћу, а затим је наставио и завршио у новом мјесту становања. Средњу школу и Пољопривредни факултет је завршио у Новом Саду. Као предратног агронома нове послеријатне власти су га поставиле за руководиоца земљорадничке задруге у Равном Селу код Врбаса у којој је поред чланова задруге радило и око 2 000. њемачких заробљеника. Послије неколико година преселио је у Футог код Новог Сада гдје је радио као професор у Средњој пољопривредној школи. Након тога поново је био директор земљорадничке задруге, овога пута у Черевиху у општини Беочин гдје је и дочекао пензију. На крају је остао да живи у Беочину. Васо из брака са Миром Крстовић из Новог Сада има кћерку Веру. Умро је 1989. године у Беочину гдје је и сахрањен.

Касније је био ожењен Надом Шећеровић из Вишеграда из Босне и Херцеговине. Нада је рођена 1927. године у Вишеграду, а умрла је 2008. године у Беочину гдје је и сахрањена. Нада се прије брака са Васом удавала и из тог брака има кћерку Зорицу. Васо и Нада имају сина Александра.

Вера, Васова и Мирина кћерка је рођена 1950. године у Новом Саду гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Удата је за Жељка Томшу из Загреба и са њим има кћерку Анамарију. Живи у Загребу.

Генеалоија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Васо.

VI Александар Васов и Надин син је рођен 1956. године у Новом Саду. Основну школу је завршио у Беочин, а Школу за КВ руковаоца грађевинским машинама у Београду. Био је запослен у Фабрици цемента у Беочину на пословима руковаоца грађевинским машинама. Данас као пензионер живи у Беочину.

Александар је ожењен Радмилом, кћерком Милорада и Гроздане Петровић из Лајковца. Радмила је рођена 1956. године у Лајковцу гдје је завршила основну школу. Средњу техничку школу рударског смјера је завршила у Лазаревцу. Била је запослена у беочинској фабрики цемента на пословима вође смјене. Сада је пензионерка и са супругом живи у Беочину.

Генеалоџија: Раде-Марко-Јово-Марко-Алекса-Васо-Александар.

У црквеним књигама умрлих за Орах и Прагу које се налазе и чувају у Парохијском дому у Никшићу постоји одређени број имена, али без потпунијих података, тако да се са сигурношћу не може утврдити којој породици припадају. Сигурно је да су постојали и да су били чланови појединих породица у Ораху и Праги. Ред је и обавеза да се њихова имена нађу са осталим Радовићима па их све у наставку наводимо онако како су и уписани. Надамо се да ће се накнадним истраживањем доћи до потпунијих података о њима.

1. Василија Макуновић из Ораха, стара 1 годину, умрла 07. јуна 1891. године. Сахрањена код храма Св. Јована у Лукову.

2. Милица Макуновић из Ораха, стара 1 годину, умрла 20. марта 1894. године. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораху.

3. Јована Макуновић из Ораха, стара 64 године, умрла 17. марта 1896. године. Остало 1 мушко и 1 женско. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораху.

4. Божана Макун престава се 18. фебруара 1898. године, стара 2 дана, рођена у Ораху, погребена код храма у Ораху.

5. Даринка Макун из Ораха, стара 5 година, умрла 09. децембра 1899. године. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораху.

6. Видосава Радовић из Ораха, стара 5 година, умрла 09. априла 1910. године. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораху.

7. Маринко Макуновић из Ораха, стар 2 године, умро 03. марта 1911. године. Сахрањен код храма Св. Три Јерарха у Ораху.

8. Милосава Радовић, стара 61 годину, умрла 25. маја 1911. године. Остало 1 мушко и 1 женско. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха

у Ораћу.

9. Мика Радовић из Ораћа, стара 80 година, умрла 03. августа 1916. године. Остало 2 мушко и 2 женско. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораћу.

10. Видосава Радовић из Ораћа, стара 2 године, умрла 11. фебруара 1917. године. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораћу.

11. Дана или Јана (име нечитко уписано) Радовић, стара 60 година, умрла 30. априла 1917. године. Остало 1 мушко и 2 женско. Сахрањена код храма Св. Три Јерарха у Ораћу.

12. Стана Радовић из Ораћа, стара 20 година, неурата вјере православне, умрла у Ораћу 07.11.1925. године. Сахрањена на Орашком гробљу.

13. Милутин Радовић из Ораћа, стар 28 година, вјере православне, умро у Ораћу 17.11.1927. године. Сахрањен на Орашком гробљу.

14. Јован Радовић из Ораћа, стар 35 година, вјере православне, умро у Ораћу 20.03.1928. године. Сахрањен код храма Св. Три Јерарха у Ораћу.

Ш Ћ Е П О Р А Д О В

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	
Раде	Шћепо	Михаило	Шћепо	Каро	Мара Пејка Иво	Крстиња Јаглика Михаило* Момчило*					
				Стеван (Машан)	Марија Савета Анђелија Петар		Милан	Ана Нађа Александар	Петар Алекса		
							Никола	Данијела Душка Иво	Борис Владан		
							Радоје				
					Обрен		Видосава Зорица Јадранка Драгица Радомир* Раде* Драган				
								Маја Ивана Јелена			
					Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака						

ШЋЕПО РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Шћепо Радов је рођен на Загреди гдје је одрастао и провео један дио живота да би се са дијелом своје браће крајем XVIII вијека у периоду 1792. до 1800. године населио у Драгову Луку поред Никшића. Са браћом и својом породицом бавио се сточарством чувајући велика стада оваца у Барама Будошким и издижући, а често и зимујући, у катуну Жива подно планине Јаворак. Шћепо је имао сина Михаила.

Генеалоџија: Раде-Шћепо.

II Михаило Шћепов је рођен на Загреди. Дошао у Драгову Луку гдје су се населили његов отац и већина стричева. И он се као и остали највише бавио сточарством. Михаило је имао сина Шћепа.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило.

III Шћепо Михаилов је рођен у Драговој Луци. Бавио се сточарством. Погинуо је у сукобу са Турцима у мјесту Концила у планини Војник. Шћепо је имао сина Кара.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо.

IV Каро Шћепов је рођен у Драговој Луци гдје је живио све до њеног напуштања од стране свих Радовића послје битке на Граховцу која се одиграла 1858. године. Били су приморани да напуште Драгову Луку, надајући се да ће то бити на краћи временски период и да ће се опет вратити на стара огњишта. Ипак, нијесу сви Радовићи одмах нашли нова уточишта и директно преселили у нова мјеста становања. Породица Пера Николина се на период од неколико година задржала на брду Товић које доминира никшићком котлином, гдје су препознали услове за мирнији живот. Тек након тога се породица населила у Прагу. Породица Шћепа Михаилова се нешто дуже задржала у Товићу, као и на катуну у планини Жива. У Глибавац су се доселили тек након ослобођења Никшића од Турака 1878. године. Карова породица је, као и многе друге добила два рала земље. Као изузетно радни и вриједни, постепено су проширивали, а касније створили велико имање и били међу најбогатијим Глибавчанима. Каро је био ожењен Јованом Крушић и са њом имао кћерке Мару и Пејку и синове Ива и Стевана (Машана). Каро и Јована су сахрањени на гробљу у Глибавцу.

*Мара Карова је била удата за Петка Воротовића из Глибавца. Мара и Петко су се бавили сточарством и земљорадњом. Са Петком је имала

синове Гаврила (Гала), Муја Максима и Јова. Читав свој живот провела је у мјесту рођења. Сахрањена је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

*Пејка Карова је била удата у породицу Гаговић у Пиву. Њена породица је послје Другог свјетског рата 1946. године одселила за Војводину и њени потомци и данас тамо живе.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро.

У Иво Каров је рођен 1868. године. Бавећи се земљорадњом и сточарством заједно са братом Машаном стекао је значајну имовину. Иво је умро при крају Првог свјетског рата када је овим просторима владала велика глад и тада неизлечива болест, у народу позната као „шпањолица”. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

*Иво се оженио са напуњених четрдесет година живота са Тонком, кћерком Драга и Цвијете Канкараш из Голије. Тонка је рођена 1890. године у Голији. Након Ивове смрти Тонка се као удовица, негдје око 1920. године, преудала за Мирка Кустудића, такође удовца из Глибавца. Умрла је 1964. године у Голији када је пошла на сахрану своме брату Грујици. Када је стигла близу гробља, сјела је поред пута да одмори и ту су је упокојену нашли и тамо је и сахранили. Наша досадашња сазнања су казивала да су Иво и Тонка имали само кћерку Јаглику и сина Момчила. Међутим, накнадним истраживањима смо установили да су они имали још и кћерку Крстињу и сина Михаила. Нови подаци саопштавају само датуме њиховог рођења. Претпоставља се да су обоје нестали у току аустроугарске окупације 1917. или 1918. године када је овим просторима владала велика глад и болест у народу позната као „шпањолица”.

*Крстиња је рођена 1912. године у Глибавцу, отац Иво Радовић и мајка Томка Канкараш. (књига рођених у Инорији глибавачко-брезовачкој, нахији Никшићкој, 1893. и даље).

Јаглика, Ивова и Тонкина кћерка рођена је 1915. године у Глибавцу. Била је удата за Крста Кустудића из Глибавца са којим је имала синове Бебана и Зорана. Живјела је у својој кући у насељу Растоци у општини Никшић. Умрла је 1977. године и сахрањена је на гробљу у Глибавцу.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Иво.

VI Михаило Ивов је рођен 1910. године у Глибавцу, син Ива Карова Радовића и мајке Томке Канкараш. (књига рођених у Инорији глибавачко-брезовачкој, нахији Никшићкој, 1893. и даље).

Генеалогија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Иво-Михаило.

VI Момчило Ивов је рођен 1916. године у Глибавцу. Након основне школе учио је гимназију и умро као матурант негде уочи Другог свјетског рата. Наиме, радећи себи, или некоме помажући око стоке повриједио се у ногу и на себе пренио бактерију са заражене животиње. У почетку је све изгледало безазлено, али када се болест развила више ни љекари нијесу могли помоћи. Била је то заразна болест у народу позната као „црни пришт”. Нажалост, Момчилу није било лијека тако да се његовом смрћу Ивова лоза затворила по мушкој линији. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Генеалогија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Иво-Момчило.

V Стеван (Машан) Каров је рођен 1880. године у Глибавцу. Бавио се сточарством и земљорадњом и био добар домаћин и веома имућан човјек. Као и скоро сви људи тога доба није се мирио са турским терором већ је ратовао против њих и учествовао у многим окршајима. За Машана је везана једна интересантна анегдота која се десила у току Другог свјетског рата. Наиме, током рата Италијани су од Машана једноставно отели коња седланика. Након више од године, послије битке на Сутјесци једне кишне ноћи коњ се вратио са џаком пуном хране. Машан је сакрио товар, а једно вријеме крио је и коња плашећи се да Италијани не сазнају да се коњ вратио. Машан је временом потрошио храну а за коња се прочуло кроз село да се однекуд појавио. Машан је живот провео у Глибавцу гдје је умро 1952. године. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

*Био је ожењен Стеванијом, кћерком Зека и Руже Докнић из Голије. Стеванија је рођена 1888. године, а умрла је 1948. године и сахрањена је на гробљу у Глибавцу. Машан и Стеванија су имали кћери Марију, Савету и Анђелију и синове Петра и Обрена. И у овом, као у претходном случају, било је познато да су Машан и Стеванија имали кћерке Марију и Анђелију и синове Петра и Обрена. Међутим, накнадним истраживањима смо установили да су они имали још и кћерку Савету. Подаци о њој саопштавају само датум њеног рођења. Наслућује се да је преминула одмах по рођењу 1917. или 1918. године.

Марија је рођена 1912. године у Глибавцу. Када је стасала удала се за Јоша Белладу из Драгове Луке код Никшића. Са Јошом је имала синове Илију и Драгана и кћери Јелену, Добрицу, Даницу и Драгицу. Марија је умрла 1985. године и сахрањена на гробљу у Драговој Луци код Никшића.

*Савета је рођена 1917. године у Глибавцу, отац Машан Радовић и мајка Стеванија Докнић (књига рођених у Инорији глибавачко-брезовачкој, нахији Никшићкој, 1893. и даље).

Анђелија је рођена 1920. године, такође у Глибавцу. Она је била удата за Рада Андријашевића из Ријечана. Са њим је имала синове Милана и Момчила. Анђелија је умрла 1998. године и сахрањена је на гробљу у Ријечанима, општина Никшић.

Генеалоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван(Машан).

VI Петар Машанов је рођен 1914. године у Глибавцу. Учесник је Другог свјетског рата. Петар је дуги низ година био један од најзорнијих пољопривредника у никшићком крају. Посебну пажњу је посвећивао држању волова, који су му увијек били најбољи, не само у селу, него и шире. Читав свој живот бавио се земљорадњом, а после Другог свјетског рата био је и председник Земљорадничке задруге. Умро је 1977. године и сахрањен је на гробљу у Глибавцу.

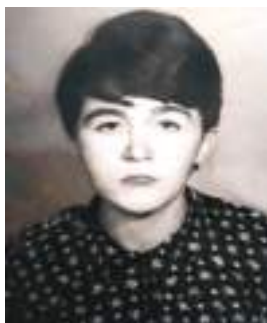

Петар је био ожењен Милевом, кћерком Марка и Јоке Вуковић из Каменска из никшићких Рудина. Након удаје свој живот је провела у Глибавцу као домаћица и помажући супругу у пољским радовима. Милева је умрла 1986. године и сахрањена је такође на глибавачком гробљу. Петар и Милева су имали синове Милана, Николу и Радоја.

Генеалоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван(Машан)-Петар.

VII Милан Петров је рођен 1941. године у Глибавцу. Након основне школе је завршио Школу за КВ металостругаре. Након одслужења војног рока запослио се у никшићкој Жељезари у којој је провео свој радни вијек и одакле је отишао у заслужену пензију. Милан је у младости био веома добар фудбалер и аматерски се бавио овим спортом. Са породицом је живио у свом дому у Глибавцу. Милан је умро 2007. године и сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Био је ожењен Анђелијом (Миком), кћерком Вукана и Софије Лаловић из Страшевине у Никшићу. Анђелија је рођена 1948. године у Страшевини гдје је завршила основну школу. Средњу школу и Педагошку академију завршила је у Никшићу. Наставница је историје и географије, али никада није радила већ се посветила домаћинству и одгоју дјецe: кћерима Ани и Нађи и сину Александру. Као породични пензионер живи у свом дому у Глибавцу.

Ана је рођена 1970. године у Никшићу. Основну и средњу школу је завршила у Никшићу, а Електротехнички факултет у Подгорици. Доктор је електронике и ради као професорица на Електротехничком факултету у Подгорици. Удата је за Миомира Јовановића старином из Комана, такође доктора наука. Ана и Миомир имају синове Дражена и Владимира. Са породицом Ана живи у Подгорици.

Нађа је рођена 1977. године у Никшићу. Основну и Средњу угоститељску школу је завршила у Никшићу. Удата је за Сашу Бањевића из Биоча код Подгорице са којим има кћерке Марију, Милену и Марину. Запослена је у супермаркету Воли у Подгорици. Са породицом живи у мјесту Биоче код Подгорице.

Генеалоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван(Машан)-Петар-Милан.

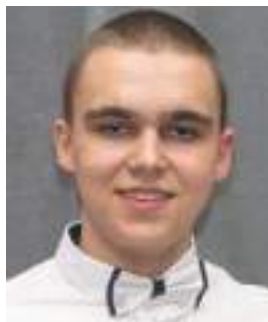

VIII Александар Миланов је рођен 1972. године у Никшићу. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Никшићу. Запослен је у трговачком предузећу Идеа, гдје је једно вријеме обавља послове шефа једног продајног објекта у Никшићу, а сада ради у управи истог предузећа. Са породицом живи у свом дому у Глибавцу код Никшића.

Ожењен је Светланом Станишић, од оца Савића и мајке Ђуке из Мојковца. Светлана је рођена 1974. године у Мојковцу гдје је завршила основну и средњу школу. Наставнички факултет, смјер за руски језик је завршила у Никшићу и стекла диплому професора руског језика. Запослена је као менаџер у трговинском ланцу Воли у Никшићу. Александар и Светлана имају синове Петра и Алексу.

Генолоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Милан-Александар.

IX Петар Александров је рођен 2000. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Тренутно је студент Електротехничког факултета у Подгорици. Са родитељима живи у Глибавцу поред Никшића.

Генолоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Милан-Александар-Петар.

IX Алекса Александров је рођен 2008. године у Никшићу. Тренутно је ученик основне школе. Са родитељима живи у Глибавцу поред Никшића.

Генолоија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Милан-Александар-Алекса.

VII Никола Петров је рођен 1945. године у Глибавцу. Послије основне школе је завршио Школу за КВ раднике и након одслужења војног рока запослио се у Пивари *Требјеса* у Никшићу. Тамо је провео свој читави радни вијек и стекао пензију. Са породицом је живио у свом дому у Глибавцу поред Никшића. Никола је умро 2009. године и сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Био је ожењен Јованком, кћерком Љуба и Милуше Воротовић из Глибавца. Јованка је рођена 1950. године и завршила је основну школу. Никола и Јованка имају кћерке Данијелу и Душку и сина Ива. Јованка је породични пензионер и живи у свом дому у Глибавцу.

Данијела је рођена 1970. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу школу усмјереног образовања. Удата је за Драгољуба Милетића, старином из села Равно у општини Плужине у Пиви. Данијела и Драгољуб имају кћерку Јелену и сина Миливоја. Са својом породицом живи у Смедеревској Паланци у Србији.

Душка је рођена 1976. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу угоститељску школу и по занимању је кувар. Запослена је као трговац у једној од трговинских радњи у Никшићу. Удата је за Дејана Вуксановића из Никшића са којим има кћерку Иву. Са својом породицом живи у приградском насељу Кличево у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Никола.

VIII Иво Николин је рођен 1977. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу школу усмјереног образовања. Радио је у трговини, а сада ради у обезбјеђењу објеката предузећа МТЦ у Глибавцу код Никшића. Са породицом живи у својој кући у Глибавцу.

Иво је ожењен Маријаном Думнић, од оца Јована и мајке Јелене из Глибавца. Маријана је рођена 1978. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу трговачку школу. Запослена је као менаџер у фирми Кликовац из Подгорице. Иво и Маријана имају синове Бориса и Владана.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Никола.-Иво.

IX Борис Ивов је рођен 2001. године у Никшићу гдје је завршио основну школу. Тренутно је ученик средње техничке школе, саобраћајног смјера у Никшићу. Живи код родитеља.

Генолоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван(Машан)-Петар-Никола-Иво-Борис.

IX Владан Ивов је рођен 2008. године и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генолоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван(Машан)-Петар-Никола-Иво-Владан.

VII Радоје (Рацо) Петров је рођен 1950. године у Глибавцу, гдје и сада живи. Завршио је основну и Школу за КВ радника електро струке у Никшићу. Након одслуженог војног рока кратко је радио у предузећу Свјетлост из Никшића, а након тога све до пензије у никшићкој Жељезари. Није се женио и пензионерске дане проводи у родном мјесту.

Генеалогија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Петар-Радоје.

VI Обрен Машанов је рођен 1920. године у Глибавцу. Основну школу је учио у родном мјесту. У току Другог свјетског рата определио се за Народноослободилачки покрет тако да је крај рата дочекао као припадник Народноослободилачке војске Југославије. Активирао се и као подофицир Народно ослободилачке војске Југославије (НОВЈ), а касније као официр Југословенске народне армије (ЈНА) и капетан прве класе провео у више гарнизона ондашње Југославије. Службовао је у Ду-

бровнику, на острвима Хвар и Дрвеник, у Трогиру и Сплиту. Након пензионисања 1964. године са породицом се вратио у Никшић и ту живио до краја живота. Носилац је више војних и државних одликовања и признања. Умро је 1981. године и сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Био је ожењен Драгом, кћерком Блажа и Милице Ђурановић из Драгове Луке, општина Никшић. Драга је рођена 1920. године, а умрла 1993. године. Такође је сахрањена на гробљу у Глибавцу. Обрен и Драга су имали кћерке Видосаву, Зорицу, Јадранку и Драгицу и синове Радомира, Рада и Драгана.

Видосава је рођена 1943. године у Глибавцу. Завршила је основну школу и након тога је радила у Никшићкој пекари све до одласка у пензију. Удата је за Гојка Кустудића из Глибавца, гдје и сада живи. Видосава и Гојко имају синове Жељка и Владимира.

Зорица је рођена 1952. године на острву Хвару, мјесту гдје је тада Обрен службовао. Послије основне школе је завршила Средњу угоститељску школу и запослила се у хотелу Авала у Будви гдје је радила све до одласка у пензију. Није се удавала и као пензионерка живи у свом стану у Будви.

Јадранка је рођена 1954. године на острву Дрвеник мјесту гдје је тада Обрен службовао. Послије основне школе је завршила Средњу трговачку школу након чега се удала за Божидара Лалатовића из Богетића код Никшића. Јадранка и Божидар имају сина Душка. Живе и раде у Бару.

Драгица је рођена 1955. године у Трогиру. Послије основне школе завршила је школу за кројаче и шнајдере након чега се удала за Светозара Тркљу старином из Херцеговине. Његова породица је одраније живјела у Никшићу. Драгица и Светозар имају сина Милоша и кћерку Милицу. Живе у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Обрен.

VII Радомир Обренов је рођен 1941. године у Глибавцу. Нажалост, у ратним временима гдје није било довољно доктора и гдје се није могло спроводити адекватно лијечење разболио се и умро 1943. године. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Обрен-Радомир.

VII Раде Обренов је рођен 1943. године у Глибавцу. Нажалост, и он је у ратном времену због недостатка лекова и адекватног лијечења преминуо када је имао око годину дана. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу код Никшића.

Генеалоџија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Обрен-Радомир.

VII Драган Обренов је рођен 1950. године у Цавтату. Првих пет разреда Основне школе је завршио у Трогиру и Каштел Лукшићу, а остатак основне и Средњу техничку у Никшићу. Студирао је технику у Новом Саду. Радио је у никшићком предузећу Монтех, а сада је пензионер и са породицом живи у свом дому у Никшићу.

Драган је ожењен Радојком, кћерком Милована и Милосаве Илић из Гајдобре у Војводини. Радојка је рођена 1956. године у Гајдобри гдје је завршила основну школу. Средњу школу је завршила у Бачкој Паланци, а Економски факултет у Новом Саду. Дуго година је била запослена у спољнотрговинском предузећу Монтех у Никшићу на пословима помоћника финансијског директора, а већ преко 12 година ради у приватном предузећу Рамонд д.о.о. Никшић, као финансијски директор. Драган и Радојка имају кћерке Мају, Ивану и Јелену.

Маја је рођена 1981. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршила је у Никшићу, а студије на Универзитету у Новом Саду. Инжењер је заштите животне средине и има звање мастер из исте области. Запослена је у Акредитационом тијелу Црне Горе на пословима савјетника у Одјељењу за акредитацију лабораторија. Маја је удата за Ивана Тепавчевића старином из Голије, настањеног у Никшићу. Маја и Иван имају кћерку Софију.

Ивана је рођена 1983. године у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршила у Никшићу, а Економски факултет у Подгорици. Магистар је економских наука и овлашћени рачуновођа. Запослена је у Јавно предузећу Спортски центар Никшић на пословима руководиоца економско-финансијског сектора. Живи у Никшићу.

Јелена је рођена 1987. године у Никшићу. Основну и Средњу економску школу је завршила у Никшићу, а Факултет за туризам и хотелијерство у Котору. Магистар је у туризму и није запослена. Удата је за Николу Жижића, старином из Милошевића, општина Шавник. Јелена и Никола имају кћерке Лану, Нину и Катарину. Са породицом живи у Котору.

Генеалогија: Раде-Шћепо-Михаило-Шћепо-Каро-Стеван (Машан)-Обрен-Драган.

У црквеној књизи умрлих за Инорију глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Нишићка, лета 1893–1919. године која се чува у Парохијском дому Црквене општине Никшић, постоји неколико имена без потпуних података, тако да се са сигурношћу не може утврдити од којег су оца и мајке, односно којем огранку припадају. Сигурно је да припадају огранку Тура Радовога или огранку Шћепа Радовога пошто су једино њихови наследници живјели у Глибавцу. Ред је и обавеза да се њихова имена нађу са осталим Радовићима па их наводимо на крају обадва огранка онако како су у књигама уписани.

1. Милица Радовић, упокојена 27. новембра 1903. године; упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 7 мјесеци.

2. Божана Радовић, представи се 08. Јануара 1911. године; упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 20 дана.

3. Савица Радовић, представи се 12. новембра 1919. године; упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 3 године.

ТУРО РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
Раде	Туро	Перо	Живко	Коста	Јаглика Симана Саво	Јована Василија Обрен	Коса Винка Миливоје* Божо Милош	Марина Живко* Веселин Алекса Жарко	Исидора Никола Анђела Васко	
							Драгиша* Војислав*			
						Ђорђе	Савета Милосава Драга Видна Марта Радован* Шериша	Ирена Александар	Андрејана Петар	

			Малиша						
			Миљан	Јелена					
				Ђорђе					
	Раде	Јана							
		Сава	Љубо	Олга					
			Лука						
			Радисав*						
			Никола	Нагаша					
				Љиљана					
				Маријана					
				Милица					
				Зорка					
			Радоња	Вук		Настасја			
		Милован				Сава			
						Грегор			
					Иван	Срна			
						Софија			
			Бранимир	Марко		Ања			
						Вукан			
			Владимир	Слободан		Кристина			
						Никола			
					Милован	Валентина			
						Дарија			
						Страхиња			
			Бранко	Тања					
				Раде					

Јаков	Спасенија		Рајко	Жана		
	Марија			Ана		
	Митар	Милева			Жељко	
		Мируна				
		Шћепан*				
		Живко	Десанка			
			Бранка			
			Милорад (Мито)	Славица		
				Весна		
				Слободан	Лена	
			Славко	Лазар		
			Дамјан			
			Мијодраг (Мито)	Оливера		
				Гордана		
				Милка		
				Веселин		
	Новица	Милена				
		Бошко	Милијана			
			Љубица			
			Даница			
			Миладин	Новица	Милијана	
				Вук		
				Раде*		

Петко	Радојица	Радмила Драгица						
		Момчило	Маргита Милена Јована Јелена					
			Мирко	Марија Ивана				
				Радојица	Матеа Теодора			
			Владимир	Тара				
		Илија*						
		Милија (Миро)	Радојка Рајка					
			Момир	Снежана Гордана Мирјана Даница				
				Миладин	Нађа Вук Новак			
					Срђан	Ксенија Милица		
						Момир	Јаков Богдан	

Марко	Горчин*	Гојко	Милева				
			Јелена				
	Желимир			Ранка			
				Нада			
				Бојана			
				Боро	Оливера		
	Миодраг			Анка			
				Марко*			
				Владан	Димитрије	Душан	
	Павле			Младен*			
Бранислав				Кристина			
				Александра			
Дамир				Анастасија			
Драган				Тијана			
Владо			Игор				
			Марко	Елена			
			Веселинка				
			Веселин	Маша			
Милорад			Урош				
			Велизар				
			Бранка				
			Стојанка				
			Стојан				
			Сретен				

					Славко	Ања Андреа Михаило			
Милета	Новка Чмита Туко	Анђа Милутин	Велика Љубица Вељко* Љубо*	Марија Госпава Илија*	Стана Јована	Блажо Дејан	Јелена	Блажо*	
								Петар*	
	Ђурко	Милинко (Мило)	Никола	Блажо	Петар* Рашо* Лазар*	Босиљка Дејан	Јелена		
	Глигор	Крстиња Станко* Крсто* Симо* Милета*	Имао 2 кћери, обје преминуле у дјетињству.						

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

ТУРО РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Туро Радов је рођен на Загреди гдје је одрастао и провео један дио живота да би се са већином браће крајем XVIIIвијека у периоду 1792. до 1800. године населио у Драгову Луку поред Никшића. Са браћом и својом породицом бавио се сточарством чувајући велика стада оваца по Барама Будошким и издижући, а често и зимујући у катуну Жива подно планине Јаворак. Према расположивим подацима Туро је имао само сина Пера од кога је остало потомство.

Генеалоија: Раде-Туро.

II Перо Туров је рођен на Загреди гдје је, такође, једно вријеме живио и како је већ речено заједно са широм породицом наставио живот у Драговој Луци гдје се такође бавио сточарством. На основу расположивих података Перо је имао синове Живка, Горчина и Милету.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо.

III Живко Перов је рођен на Загреди 1788. године, и као дијете је са породицом доселио у Драгову Луку која је у то доба била под турском влашћу. Ту је одрастао и са браћом и стричевима држао велику стоку у Барама Будошким а издизали су у Живу на Јаворку. Зна се да је живио преко деведесет година, и то као дијете на Загреди, затим преко шездесет година у Драговој Луци а остало двадесетак година у Лукову гдје је у дубокој старости умро. Сахрањен на луковском гробљу. Према расположивим подацима имао је синове Косту, Јакова и Ђока.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко.

IV Коста Живков је рођен 1836. године у Драговој Луци гдје је живио до пресељења у Луково. Читавог живота се бавио сточарством и земљорадњом. Учествовао је у многим биткама против Турака, а посебно се истакао у борбама за ослобођење Никшића 1877. године. Умро је у Границама 1918. године гдје је провео неколико задњих година живота након пресељења из Лукова. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

*Име једне од Костиних супруга је остало незапамћено, али је остало казивање да је Коста са њом имао кћерку Јаглику.

*Друга (или прва) Костина супруга је била Цвијета Томановић из Граница са којом је имао кћерку Симану.

*Трећа Костина супруга је била Радушa Павићевић из села До Пјешивачки који се налази између Богетића и Даниловграда. Коста и Радушa су имали синове Сава и Рада.

У попису становништва из 1879. године домаћинства браће Косте и Ђока су пописани као једно што значи да су живјели у заједници. У том попису се појављују имена: Коста Живков 43 године; Живко Радовић 91 годину; Ђоко Живков 32 године; Саво Костин 7 година; Раде Костин 4 године; Макица Ђокова 28 година; Јаглика Ђокова 13 година; Стоја Ђокова 4 године.

Фамилијах у Косте, Све чељади 8.

Поуздано се зна да је Ђоко имао само двије кћерке, Стоју и Виду која у току овог пописа није била рођена. Са великом сигурношћу се може тврдити да је Јаглика Костина кћерка, иако је уписана као Јаглика Ђокова. То потврђују и њене године јер је тада Јаглика имала 13 година, а Ђокова супруга Велика (Макица) 28 година и није могла бити Јагликина мајка. Пошто је са Цвијетом имао само кћерку Симану, сасвим је сигурно да је Јагликина мајка прва Костина жена за коју немамо никаквих података.

*Јаглика је рођена 1869. године у Лукову и била је удата за Гаврила (Дрекала) Абрамовића, сина Спасоја Абрамовића, који је из Бјелица доселио на Луково. Јаглика је са Гаврилом (Дрекалом) имала два сина. Одселили су 1902. године у Србију и настанили се у селу Превој код Куршумлије. Касније је од њених синова настало бројно потомство Абрамовића у Србији.

*Симана Костина и Цвијетина кћерка је рођена у Лукову одакле се удала за Милоша Радусиновића из Граница. Симана и Милош су имали синове Јанка, Милосава и Радомира и кћерке Ђурђу, Видосаву, Стоју и Велику.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста.

У Саво Костин је рођен 1872. године у Лукову и релативно млад се оженио Стојом, кћерком Окице Вучковића из Лукова, која је рођена 1874. године. Притиснут, као многи, оскудицом и сиромаштвом одлази на рад у америчке рудокопе гдје остаје једно вријеме. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1904-1905. године који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 5, МИД-36, страна 363) записано је: Ред. бр. (3) 93, 9. 2. 1905. год. Саво К. Радовић, добио је пасош за Аустроугарску. Остаје тамо неколико

година. Носталгија, осјећај према породици и патриотска побуда враћају га из Америке. Учествује у ратовима против Турака. Након повратка из Америке купио је имање у Границама гдје је преселио и наставио да живи са својом породицом. По причи старих људи у друштву је био велики кавалер, прави људски колос на кога је тешко било ударити. Убијен је 1916. године од стране једног комшије због неспоразума око напасања стоке. Касније су се ове двије породице измириле и окумиле тако да и дан данас живе у добрим комшијским и кумовским односима. Убрзо је 1917. године умрла и Савова супруга Стоја и обоје су сахрањени на гробљу у Лукову. Саво и Стоја су имали кћерке Јовану и Василију и синове Обрена и Ђорђија.

Јована је рођена 1901. године у Лукову. Била је удата за Благоја Даниловића из Ивања са којим је имала синове Душана, Данила, Дамјана и кћерке Даницу и Даринку. Јована је живјела на Ивању и у Никшићу до 1989. године када је умрла. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

*Василија је рођена 1911. године у Лукову. Била је удата за Новака Кривокапића из Граница, али се млада разбољела и умрла је 1931. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Василија и Новак нијесу имали породе.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво.

VI Обрен Савов је рођен 1903. године у Лукову, а умро је 1990. године у Границама, и сахрањен је на гробљу у Лукову. Послије погибије оца у четрнаестој година живота Обрен је преузео домаћинство и бригу о читавој фамилији и у тешким условима успио да опстане. Био је строг али уважен и признат у братству и окружењу. Претпоставља се да га је мукотрпан живот навео да научи и усаврши многе занатске послове па је са тада примитивним алатом знао штошта урадити за потребе домаћинства. Остао је упамћен као сеоски зубар с обзиром на то да тада није било других стоматолошких услуга изузев вађења зуба. Многи становници Граница и Лукова нијесу ни знали за другог зубара.

Обрен је био ожењен Грозданом, кћерком Драга и Цвијете Канкараш из Голије, која је рођена 1902. године у Голији. Гроздана је умрла 1986. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Обрен и Гроздана су имали кћерке Косу и Винку и синове Миливоја, Божа, Милоша, Драгишу и Војислава. И поред тешких услова за живот и сталне борбе за опстанак, живјели су са раном на срцу због нестанка четворице синова и једног унука у најбољим годинама живота.

Коса је рођена 1928. године у Границама. Била је удата за Вука Вукићевића из Горњег Поља са којим је имала синове Радосава и Радана и кћерке Слободанку и Душанку. Коса је живјела у Горњем Пољу гдје је непосредно поред куће прелазећи улицу доживјела саобраћајну несрећу од чијих последица је преминула 2007. године. Сахрањена је на гробљу у Горњем Пољу код Никшића.

Винка је рођена 1933. године у Границама. Удала се за Миливоја Стриковића из Стубице у Пјешивцима са којим је имала синове Драгана, Драгољуба и Милосава и кћерке Наду, Радмилу и Весну. Винка живи у Никшићу.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен.

VII Миливоје Обренов је рођен 1923. године у Границама. Завршио је основну школу у Границама и шнајдерски занат у Никшићу гдје је једно вријеме имао своју радњу. Миливоје је био Скојевац и припадао Народно ослободилачком покрету (НОП-у) и на почетку рата активно учествовао на пружању отпора непријатељу и подизању устанка као борац партизанских јединица у околини Никшића. У току 1942. и 1943. године био је у окупираном Никшићу и бавио се занатом у својој кројачкој радионици. Послије капитулације Италије 1943. године излази на слободну територију и прикључује

се партизанским јединицама у околини Горњег Поља. Након неког времена због неспоразума са појединим старјешинама напустио је своју јединицу и поново се вратио у Никшић који је још увијек био под окупацијом. Као припадника партизанских јединица окупатор га је заједно са још једним бројем затвореника планирао спровести до Лазина у даниловградској општини гдје су требали бити стријељани. Сигурне смрти спасио га је Миро, ближњи рођак, који је тада био припадник државне жандармерије у Никшићу. Наиме, случајно га је уочио на већ укрцаном камиону, па је успио да га преко спроводника којег је познавао преузме са камиона. Након извјесног времена Миливоје са још неколико другова долази до Подгорице гдје се прикључује гвозденом пуку и тако касније стиже до Словеније. Миливоју је 1944. године на Зиданом мосту сугерисано да иде у партизане, али се претпоставља да му је било доста и једних и других тако да му се ту губи сваки траг.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Миливоје.

VII Божо Обренов је рођен 1925. године у Границама гдје је завршио основну школу, док је у Никшићу завршио четири разреда гимназије. У међувремену избија рат, Божо прекида школовање и 1944. година бива мобилисан и са својом јединицом одлази за Босну. Послије извјесног времена, услед болести и слабог здравственог стања, бива демобилисан и враћен у Никшић на лијечење. Након опоравка и завршетка рата Божо завршава преостала четири разреда гимназије и уписује се на Високу новинарско-дипломатску школу у Београду у којој се тада могао уписати само одређен број провјерених полазника. Због новонастале реформе и државних потреба након само четири године ова школа се укида. Њеним апсолвентима није остављена могућност полагања завршног испита, тако да су једино имали могућности преписивања на Правни факултет. Божо се преписао на Правни факултет и због слабог материјалног стања запошљава се у Врховни суд Југославије, а студије наставља ванредно и поново је апсолвент и на Правном факултету. Међутим тешка болест га је спријечила да дипломира тако да је Божо остао апсолвент на два факултета. Причали су наши стари да је био вансеријски таленат за школу и да би далеко догурао, али људске судбине су чудо и несреће обично бирају најбоље. Божо је умро 1959. године у Никшићу и сахрањен је на гробљу у Лукову.

*Божо је био ожењен Смиљом Делић, старином из Пиве. Смиља је рођена 1925. године у Прокупљу гдје је њена породица тада живјела. Завршила је ондашњу матуру и радила је у једној медицинској установи Београду као службеница. Умрла је и сахрањена у Београду. Божо и Смиља су имали кћерку Марину.

Марина је рођена 1955. године у Београду, гдје је завршила основну школу и гимназију. Била је удата за Душана Стојковића из Београда са којим има кћерке Крестину и Лидију. Нажалост, млада је обољела и умрла је 2006. године у Београду, а сахрањена је на гробљу Лешће.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Божо.

VII Милош Обренов је рођен 1930. године у Границама. Основну школу је завршио у Лукову а Нижу и Вишу реалну гимназију у Никшићу. Ветеринарски факултет је завршио у Загребу. По државном распореду и указаној потреби вратио се у Никшић и распоређен у Ветеринарску станицу Никшић, гдје је у више наврата био руководилац. Дobar дио радног ангажовања провео је на пословима ветеринарског инспектора Црне Горе. Као изузетно поштован сарадник, руководилац и инспектор, након пензионисања опет је хонорарно ангажован на посао јер су код њега имали неограничено повјерење. Милош се у слободно вријеме бавио шахом и наступао је на више шаховских турнира у Црној Гори. Још као омладинац Милош је био друштвено-политички активан и учествовао на многим локалним радним акцијама, а поред њих био је учесник четири савезне радне акције, и то на изградњи пруга: Шамац – Сарајево и Никшић –Титоград, аутопута Београд – Загреб и Студентског града у Загребу. Са сваке се вратио као ударник. Дуги низ година био је међународни кинолошки судија редовно учествујући на разним смотрима из ове области. Милош је резервни капетан I класе Југословенске народне армије (ЈНА). Носилац је више државних одликовања. Живи у свом дому у Никшићу и редовно обилази родну кућу у Границама.

Милош је био ожењен Вером, кћерком Николе и Ане Ткалец из Загреба, која је рођена 1936. године у Загребу, а умрла 1995. године у Никшићу. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Вера је основну, средњу и Вишу економску школу завршила у Загребу. Након удаје и доласка у Никшић, свој радни стаж засновала је у Пивари *Требјеса* у Никшићу, а касније наставила у Никшићкој банци. Вера ће остати упамћена као синоним широке културе и образовања. Посебно је била привржена својој ужој, али и широј породици и спремна да пружи било коју врсту помоћи и хуманог рада. Милош и Вера су имали синове Живка, Веселина (Веска), Алексу и Жарка (Жара).

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош.

VIII Живко Милошев је рођен 1960. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу машинског смјера. Студирао је машинство у Загребу. Погинуо је стицајем несрећних околности на одслужењу војног рока у Пули 1983. године оставивши своје најближе да вјечно тугују за још једном прерано изгубљеном младошћу у породици свога дједа Обрена. Живко је сахрањен на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Живко.

VIII Веселин (Веско) Милошев је рођен 1961. године у Никшићу гдје је завршио основну школу, а Средњу ветеринарску школу завршио је у Бару. Након одслужења војног рока студирао је ветерину у Сарајеву, одакле се, због понуђених добрих услова, вратио и запослио као ветеринарски техничар у гарнизону у Никшићу, гдје је радио све до распада бивше државе. Сада је запослен у Ветеринарској станици Црне Горе у Никшићу. Са породицом живи у Никшићу.

Веско је ожењен Милијаном, кћерком Рада и Стане Контић из Повије код Никшића, која је рођена 1977. године у Никшићу. Милијана је завршила Средњу машинску школу и тренутно је незапослена. Веско и Милијана имају кћерку Исидору и сина Николу.

Исидора је рођена 2014. године у Никшићу гдје и живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Веселин.

IX Никола Веселинов је рођен 2011. године у Никшићу и тренутно је ученик основне школе. Живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Веселин-Никола.

VIII Алекса Милошев је рођен 1963. године у Никшићу гдје је завршио основну школу, а Средњу метеоролошку школу је завршио у Бару. Након одслужења војног рока Алекса је радио у Метереолошкој станици у Никшићу, а након тога се бавио приватним бизнисом из области трговине. Из брака са Веселинком (Весном), кћерком Миладина Драшковића старином из Трепача покрај Никшића има кћерку Анђелу и сина Васка. Алекса сада живи и ради у Београду.

Анђела је рођена 1989. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Економски факултет је завршила у Подгорици. Запослена је Управи за инспекцијске послове Црне Горе на финансијским пословима. Живи на релацији Никшић-Подгорица.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Алекса.

IX Васко Алексин је рођен 1990. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и гимназију. Студирао је Поморски факултет у Котору. Неколико година је био на привременом раду у Мађарској, а сада се налази у Сједињеним Америчким Државама.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Алекса-Васко.

VIII Жарко (Жаро) Милошев је рођен 1973. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу електро-техничку школу, смјер електроника и телекомуникације. Једно вријеме је радио на пословима из своје струке у Војсци Црне Горе у никшићком гарнизону. Трансформацијом Војске остао је без посла. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Милош-Жарко.

VII Драгиша Обренов је рођен 1936. године у Границама гдје је завршио основну школу и врло млад се запослио у Жељезари Никшић. Драгиша је био одличан мајстор, носио епитете креативног, самоуког умјетника јер је израђивао све што је замислио. Правио је гусле, тамбурице, разне алатке, као и ствари потребне за домаћинство. Нажалост, млад је оболио и са непуних деветнаест година живота умро у Никшићу 1955. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Драгиша.

VII Војислав Обренов је рођен 1938. године у Границама и као дијете од непуне три године, умро 1941. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Обрен-Војислав.

VI Ђорђије Савов је рођен 1907. године у Лукову, а умро је 1990. године у Границама. Сахрањен је на Луковском гробљу. Послије погибије оца, а убрзо и мајчине смрти, заједно са старијим братом Обреном се морао бринути о домаћинству. У условима ратног стања и веома мукотрпног и тешког живота и рада, носио је тешко животно бреме. Када је стасао био је уважен и признат домаћин у селу и окружењу. Једно вријеме у Краљевини Југославији обављао је дужност кмета за Луковску општину. Након избијања Другог свјетског рата остао је код куће уз бројну породицу да би у току 1944. године био мобилисан у партизане гдје је остао све до ослобођења. Био је много оштроуман и виспрен, брзо је напредовао па је на крају рата предложен да остане у војсци, односно да се активира. Наиме, како сујета и завист код нашег народа некад буду изнад племенитости, прочује се да је Ђорђије прије рата у Краљевини био кмет. Тадашње власти су га сматрале неподобним за војну службу јер је у таквим околностима могао бити државни непријатељ. Тако пропадне Ђорђијево активирање у војсци. Након повратка из рата определијелио се за рад на имању, подизању и школовању своје дјеце. Цијенио је науку и знање и био упоран да дјецу школује иако су услови били веома тешки.

Био је ожењен Бориком, кћерком Обрена и Симане Канкараш из Голије, која је рођена 1913. у Голији. Борика је умрла 1998. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Читавог живота је радила све послове у домаћинству увијек тиха и нечујна од ране зоре до дубоко у ноћ. Ђорђије и Борика су имали кћерке Савету, Милосаву, Драгу, Видну и Марту и синове Радована, Перишу, Малишу и Миљана.

Савета је рођена 1942. године у Границама гдје је завршила основну школу. Иако је била веома добар ђак, због сиромаштва и кућних потреба у породици није се даље школовала. У то вријеме било је уобичајено да се школују мушка дјеца, док су се женска школовала уколико је било материјалних могућности. Савета је удата за Драгослава Станишића из Винограда.

Даниловграда, али одавно настањених у Подгорици. Савета и Драгослав имају сина Зорана и кћерку Зорицу.

Милосава (Мика) је рођена 1948. године у Границама гдје је завршила основну школу, док је средњу школу завршила у Сомбору. Мика је удата за познатог сликара наивца и галеристу Крста Мршуљу из Грбља. Мика и Крсто имају кћерку Јорданку и живе у Котору.

Драга је рођена 1949. године у Границама. Основну школу је учила у Границама и Лукову, а Угоститељску школу је завршила у Подгорици. Врло млада се запослила у Угоститељском предузећу *Оногост* из Никшића, радивши у хотелима „Оногост” у Никшићу и „Никшић” Сутомору. Радилa је на пословима конобара, а касније је унапријеђена за шефа ресторана, одакле је и отишла у пензију. Удала се за Вељка Кецојевића из Пиве. Једно вријеме су живјели у Никшићу, да би се касније трајно настанили у Бару. Драга је умрла 2016. године и сахрањена је у Бару. Драга и Вељко имају синове Радосава и Ивана и кћери Ратку и Ивану.

Иван Кецојевић, један од Драгиних синова, познати је фудбалски интернационалац и репрезентативац Црне Горе.

Видна (Вида) је рођена 1951. године у Границама. Основну школу је учила у Границама и Лукову, средњу школу завршила је у Котору, а Дефектолошки факултет у Београду. Дуго година је радила у Заводу за дјецу и омладину ометену у развоју у Котору, а сада је пензионерка. Била је удата за Зорана Матовића из Граница који је недавно умро, а Вида са њиховим кћеркама живи у породичном стану у Котору. Често посјећује Никшић и Границе. Вида и Зоран имају кћерке Катарину и Кристину.

Марта је рођена 1955. године у Границама. Основну школу је завршила у Лукову а Средњу угоститељску школу, смјер куварство у Никшићу. И она је, као и Драга радила у хотелима „Оногост”

у Никшићу и „Никшић” у Сутомору на пословима своје струке. Марта је била удата за Слободана (Слоба) Кривокапића из Цуца, настањеног у Бару, који је недавно преминуо. Марта и Слобо имају синове Марка и Жарка и кћерку Ану.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије.

VII Радован Ђорђијев је рођен 1937. године у Границама и као петогодишњи дјечак умро 1942. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије-Радован.

VII Периша Ђорђијев је рођен 1939. године у Границама. Основну школу је завршио у Границама а гимназију у Никшићу. Због немаштине и тешких животних прилика отац га је послао у Војно-поморску академију у Пулу коју је усјешно завршио. Као активни официр ванредно је завршио и Правни факултет у Сплиту. У Скопљу је завршио магистарске студије из области правних наука. Као активни официр Југословенске народне армије (ЈНА) по потреби службе је мијењао мјеста боравка тако да је као потпоручник почео службу у Пули, а наставио у Морнаричко техничком центру Дивуље у Сплиту. Након завршетка правног факултета распоређен је у Скопље гдје је радио на више одговорних дужности а највише као војни првобранилац. Упоредо је био члан Одбора за правна питања у Савезном секретаријату за народну одбрану (ССНО), као и члан разних комисија за израду нормативних аката у Југословенској народној армији (ЈНА). Иако је био планиран и предложен за рад у Савезном секретаријату за народну одбрану (ССНО), удовољено је његовој жељи да буде премјештен у ондашњи Титоград, односно данашњу Подгорицу. У команди Војне области Титоград Периша је радио на више одговорних дужности као што су савјетник за војна питања у кабинету ондашњег предсједника републике Црне Горе Вељка Милатовића, затим на питањима друштвене заштите и израде законске регулативе са посебним освртом на општинске војне одсјеке. Већ нарушеног здравља неколико година прије смрти са мјеста инспектора за Народну одбрану као пуковник Југословенске народне армије (ЈНА) одлази у пензију. Носилац је више војних и државних одликовања. Умро је 1998. године у Мељинама и уз одговарајуће војне почести сахрањен је на гробљу у Лукову. Периша из брака са Флориком (Лолом) Арапчески из Прилепа, Република Македонији има сина Александра, а из брака са Љубицом (Бубом) Ивановић из Подгорице Периша има кћерку Ирону.

Ирена, Перишина и Љубичина (Бубина) кћерка је рођена 1978. године у Подгорици гдје је завршила основну школу, гимназију и Економски факултет. Магистарске студије из области међународних односа је завршила на Краљевском колеџу Универзитета Кембриџ у Великој Британији. На тему Европска монетарна унија и еуро је магистрирала у Италији. Докторирала је на Универзитету Црне Горе у Подгорици из области монетарне економије. У својој каријери Ирена

је била асистент на Економском факултету упоредо обављајући одговорне функције у Министарству спољних послова Црне Горе, шефице Британске канцеларије у Подгорици као представник Владе Велике Британије и замјенице британског амбасадора у Црној Гори. Након завршених потребних специјализација на Универзитету Оксфорд у Великој Британији, Ирена је обављала дужност помоћника министра иностраних послова Црне Горе да би затим била постављена за амбасадора Црне Горе у Француској, Кнежевини Монако и Кнежевини Андори. У овом периоду је била и стални представник Црне Горе у УНЕСКО и и члан Извршног одбора и потпредседник Генералне конференције УНЕСКО. Заступала је Црну Гору у разним међународним организацијама са сједиштем у Паризу. Након повратка из Париза Ирена је обављала дужност савјетника гувернера за банкарски систем, а након тога била је вицегувернер Централне банке Црне Горе за област банкарског система. Истовремено је ангажована на Економском факултету у Подгорици као професор. Ирена течно говори енглески, француски и италијански језик, а служи се шпанским, албанским и арапским језиком. Живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије-Периша.

VIII Александар Перишин и Флорикин (Јолин) син је рођен 1965. године у Прилепу у Македонији. Основну школу и гимназију је завршио у Подгорици, а Електро-технички факултет у Београду. Једно вријеме је радио у Војном институту у Београду гдје се специјализовао у програмирању и раду на усавршавању рачунарско компјутерске опреме и система. На позив Владе Канаде као стручњак из поменуте области је извјесно вријеме радио у Ванкуверу у Канади. Сада се са породицом налази

у главном граду Канаде Отави гдје се бави научним истраживањима.

Ожењен је Јеленом (Нелом) Алтман из Београда. Основну и средњу школу, као и Машински факултет је завршила у Београду. Александар и Јелена имају кћерку Андријану и сина Петра.

Андријана је рођена 1991. године у Београду. Као дјевојчица је стигла у Канаду и тамо стекла основно, средње и високо образовање. Живи и ради у Отави у Канади.

IX Петар Александров је рођен 1996. године у Ванкуверу у Канади. Основно и средње образовање је стекао у Канади и тренутно је студент. Живи у Отави у Канади.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије-Периша-Александар.

VII Малиша Ђорђијев је рођен 1945. године у Границама. Основну школу је завршио у Гослићу у Голији код ујчевине, Средњу техничку у ондашњем Титограду, Високу школу за физичку културу у Сарајеву, постдипломске специјалистичке студије завршио је на Факултету политичких наука у Сарајеву, а докторске студије из области спорта и и физичке културе на Универзитету у Источном Сарајеву. Малиша је у међувремену регулисао

војни рок и упоредо се такмичио као члан реномираних рвачких клубова ондашње Југославије Босне из Сарајева и Електровојводине

из Сомбора и остварио статус врхунског спортисте. Радио је као професор физичког васпитања у Техничком школском центру у Сомбору и истовремено био тренер јуниорске рвачке екипе. Радни ангажман наставља у Центру за друштвене дјелатности сарајевског Универзитета на пословима стручног сарадника а касније и генералног секретара универзитетске СОФК-е. У овом периоду је радио и као спољни сарадник на Високој ПТТ школи у Сарајеву као професор физичког васпитања а у једном периоду је био сарадник на катедри за борилачке спортове на Факултету за физичку културу такође у Сарајеву. Дужи низ година је био тренер рвачке екипе Босна из Сарајева коју је довео у сами врх југословенског клупског рвања и дао велики допринос развоју рвачког спорта у Босни и Херцеговини. У међувремену је двије године провео као професионални тренер рвача у Линцу у Аустрији. Након повратка у родни Никшић почиње радити у Министарству просвјете Црне Горе на пословима инспектора за физичко васпитање за општину Никшић, а након тога врши функцију директора Основне школе „Ратко Жарић” у истом граду. Био је и сарадник по позиву на Факултету за физичку културу у Источном Сарајеву у звању доцента за борилачке спортове, а био је ангажован и као професор по позиву на Факултету за физичку културу у Тузли. Радни вијек Малиша је завршио као професор и продекан за науку и међународне односе на катедри за борилачке спортове Факултета за спорт и физичку културу у Никшићу. Упоредо са радним ангажманом Малиша је повратком у Никшић формирао Рвачки савез Црне Горе и неколико клубова и покушао омасовити овај спорт. На конгресу Свјетске рвачке федерације који је одржан за вријеме Олимпијских игара у Пекингу учествујући као делегат успио је да Рвачки савез Црне Горе постане пуноправни члан свјетске рвачке федерације. Међутим, због тешке болести и дужег одсуства, појединце из Рвачког савеза Црне Горе није интересовао овај спорт па су његове интересе подредили приватним циљевима и тако скоро све расформирали. Рвачког спорта данас скоро да и нема у Црној Гори. Више од педесет година Малиша је провео у рвачком спорту као врхунски спортиста, тренер, селектор, међународни судија и спортски радник. За своју активност и резултате награђиван је са више државних, међународних и спортских одликовања и признања. Малиша се женио прво са Павком Илић из Живиница код Тузле, професорицом физичког васпитања, са којом је живио у Сарајеву и са којом није имао породе. Ратних даведесетих када се Малиша вратио у родни Никшић, Павка је остала у Сарајеву.

У Никшићу је упознао и касније оженио Милену, кћерку Митра и Косе Стевовић, старином из Цуца. Милена је рођена 1959. године у Никшићу и ради као професор разредне наставе у Основној школи „Ратко Жарић” у Никшићу. Малиша и Милена су без порода, живе у свом стану у Никшићу. Када им прилике дозвољавају, често су у Границама, гдје се из хобија помало баве повртарством, а Малиша и пчеларством.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђеје-Малиша.

VII Миљан Ђорђејев је рођен 1953. године у Границама. Основну школу је завршио у Лукову а Средњу економску у Сарајеву. Након одслужења војног рока запослио се у Сарајеву у Заједници за високо образовање Босне и Херцеговине на рачуноводственим пословима. По избијању рата деведесетих година заједно са породицом се враћа у Никшић. Једно вријеме ради код Војске Југославије да би се касније запослио на мјесто рачуноводственог радника за школе у Жупи Никшићкој и у Лукову. Послије извјесног времена, прераспоређен је за секретара и рачуновођу Основне школе у Жупи Никшићкој гдје и данас ради. Миљан се, као и Малиша, такође бавио рвачким спортом, гдје је био тренер, спортски радник и међународни судија са највећим категоријама. Био је секретар Рвачког савеза Црне Горе и дао велики допринос пионирским корацима за развој овога спорта у Црној Гори. Миљан је у више мандата, а и сада, предсједник Мјесне заједнице Луково. Један је од ријетких који се бави обрадом имања, тако да око половину године, у лјетњим и јесењим мјесецима, проводи у Границама, док други дио године проводи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Мирјаном (Миром), кћерком Јерка и Винке Мацан из Груда, Босна и Херцеговина. Мира је рођена 1962. године и након основне школе је завршила гимназију. У Сарајеву је радила у Јавном предузећу Водовод и предузећу Рапид. Након доласка у Никшић Мира је домаћица. Миљан и Мира имају кћерку Јелену и сина Ђорђа.

Јелена је рођена 1984. године у Сарајеву гдје је започела основно школовање које је довршила у Лукову. Гимназију је завршила у Никшићу, а Филозофски факултет, Одсек за предшколско васпитање, такође је завршила у Никшићу. Јелена је запослена у Јавној предшколској уставнови „Драган Ковачевић” као васпитачица у васпитној јединици у Жупи Никшићкој. Удата је за Ратка Перовића из Никшића, старином из Голије никшићке са којим има сина Немању. Са породицом живи у насељу Драгова Лука у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије-Миљан.

VIII Ђорђе Миљанов је рођен 1992. године у Сарајеву. Основну школу је завршио у Лукову, а Средњу електро техничку школу у Никшићу. Тренутно је студент Природно-математичког факултета у Подгорици. У слободно вријеме се успјешно бави фолклором и члан је КУД Захумље у Никшићу. Живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Саво-Ђорђије-Миљан-Ђорђе.

V Раде Костин је рођен 1875. године у Лукову гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Умро је 1914. године од последица задобијених рана у Првом балканском рату када је 1913. године учествовао у опсади Скадра. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је био ожењен Анђом Радуновић, старином из Прогоновића из Љешанске нахије, а настањених у Рубежима покрај Никшића. Анђа је рођена 1885. Године у Рубежима и доживјела је дубоку старост. Након удаје свој живот је провела у Лукову изузев задњих десетак година које је провела код својих унка и њихових породица у Никшићу. Умрла је 1981. у деведесет седмој години у Никшићу. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Раде и Анђа су имали кћерку Јану и синове Саву и Милована.

Јана је рођена 1914. године у Лукову. Била је удата за Богдана Вучковића у Ивање и са њим имала кћерке Анку, Станку, Данојлу и Бојку и синове Данила (Баја), Драгољуба и Драгишу. Умрла је 2000. године у Никшићу гдје је провела последње године живота. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде.

VI Сава Радов је рођен 1904. године у Лукову гдје је провео свој животни вијек. Млад, као десетогодишњи дјечак, остао је без оца. Са мајком је живио у тешким условима са још двоје млађе сирочади. Супротстављајући се немаштини много је радио и успио да опстане, створи породицу и изведе је на пут. Умро је 1987. године у Лукову гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Милицом, кћерком Мима и Илинке Раичевић из села Лаз које је тада припадало Луковској општини. Милица је рођена 1916. године и након удаје свој живот је провела у Лукову. Умрла је 1985. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Сава и Милица су имали кћерке Даницу, Милку и Даринку и синове Љуба, Луку, Радисава и Николу.

Даница је рођена 1940. године у Лукову гдје је учила основну школу. Била је удата за Миладина Стриковића из Стубице у Пјешивцима. Са њим је имала кћерке Наду, Милку, Бранку, Лолу и Весну и сина Веселина. Са породицом је живјела у Страшевини код Никшића. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу у Стубици.

Милка је рођена 1946. године у Лукову гдје је учила основну школу. Удата је за Блажа Илића из Пресјеке у Дуги никшићкој. Милка и Блажо имају кћерку Славку и сина Славка. Милка са породицом живи у породичној кући у Пресједи у Дуги никшићкој.

Даринка је рођена 1952. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Послије једног неуспјешног брака запослила се и дуго година радила у Будви у продајном објекту предузећа Славија из Београда. Касније се удала за Борислава Обрадовића из Симићева у близини Пожаревца. Борислав и Даринка нијесу имали дјеце а она је обољела и умрла у Симићеву 2015. године гдје је и сахрањена.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Сава.

VII Љубо Савин је рођен 1936. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Економску школу је завршио у Никшићу и одмах се запослио у Жељезари Никшић гдје је провео свој радни вијек, одакле је отишао у заслужену пензију. С обзиром на то да је свој живот провео у Никшићу временом је стекао многа познанства и пријатељства у граду. Био је познато лице никшићког корза и прави домаћин за све пријатеље и родбину који су долазили у Никшић. Љубо је након смрти своје супруге пензионерске дане проводио у Никшићу окружен својим најближим, ћерком, зетом и својим унучићима. Умро је 2017. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Зорком (Зором) Бошковић из Павиног Поља, села које припада општини Бијело Поље. Зорка је рођена 1938. године у Павином Пољу, и радни вијек је провела у Жељезари Никшић гдје је стекла услове за пензију. Умрла је 2000. године у Никшићу. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Љубо и Зорка имају кћерку Олгу.

Олга је рођена 1979. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу, док је Економски факултет завршила у Подгорици. Упоредо са економским факултетом студирала је и Предшколско васпитање, које је такође са успјехом завршила. Олга је удата за Небојшу Штурановић из Озринића крај Никшића са којим има синове Андрију, Крста и Гојка. Олга и Небојша су запослени у Електропривреди Црне Горе. Живе у свом стану у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Сава-Љубо.

VII Лука Савин је рођен 1941. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Школу за КВ раднике металске струке је завршио у Никшићу. Једно вријеме је радио у Жељезари. Као млади радник, а већ оспособљени мајстор 1968. године одлази на рад у Њемачку гдје је остао да живи све до данашњих дана. Радећи у својој струци у Њемачкој је завршио и Средњу техничку школу машинског смјера. Лука је пензионер и живи у граду Кленвалстату у Њемачкој, али сваке године дође у родно Луково и обиђе своје најближе.

У Њемачкој је упознао и оженио Биљану Рајковски из Битоља из Македоније која је рођена 1943. године. Она је, такође, у потрази за зарадом и бољим животом дошла у Њемачку. Биљана је такође пензионерка и не пропушта да дође у Луково, као и да обиђе чланове своје породице у Македонији.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Сава-Лука.

VII Радисав Савин је рођен 1948. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Био је веома дружељубив и омиљен, са посебним смислом за хумор. Као дијете је оболио тако да није формирао породицу. Умро је у двадесет деветој години живота 1977. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Сава-Радисав.

VII Никола Савин је рођен 1950. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Након одслужења војног рока један краћи период радио је у трговини да би се касније запослио у Жељезари Никшић гдје је радио све до преране смрти. У међувремену је један краћи период радио и у Либији, али није могао да поднесе раздвојеност од породице коју је већ био формирао и за коју је био много везан. Упркос доброј заради вратио се након проведених шест мјесеци. Никола је умро 1994. године у Лукову гдје је и сахрањен.

Био је ожењен Надом, кћерком Ђура и Љубице Лалић из Лукова. Нада је рођена 1956. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Млада се удала и као домаћица живи у Лукову. Никола и Нада имају кћерке Наташу, Љиљану, Маријану, Милицу и Зорку. Нада живи у породичној кући у Лукову свакодневно окружена кћеркама, унучадима и праунучадима.

Наташа је рођена 1976. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Лукову а Школу трговинског смјера у Никшићу. Удата је за Горана Милошевића старином из Херцеговине чија породица је одавно настањена у Кличеву поред Никшића. Наташа и Горан имају кћерке Гину, Николину и Кристину и сина Николу. Са породицом живи у породичној кући у Кличеву код Никшића.

Љиљана је рођена 1977. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Лукову а Школу трговинске струке у Никшићу. Удата је за Шуја Караџића, старином из Дробњака, настањеног у Озринићима поред Никшића. Љиљана и Шујо имају кћерку Марину и сина Матију. Са породицом живи у Озринићима код Никшића.

Маријана (Мара) је рођена 1979. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Лукову а Угоститељску школу у Никшићу. Удата је за Раденка (Бата) Ковачевића, старином из некадашње Граховске општине. Мара и Бато имају кћерке Иконију, Данијелу, Теодору и Јовану и синове Јоша, Љуба и Луку. Живе у породичној кући у Драговој Луци код Никшића. Такође, посједују кућу и имање у Градачкој Пољани на обронцима Крнова гдје проведу један дио године бавећи се сточарством и пољопривредом.

Милица је рођена 1984. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Лукову а гимназију и Филолозофски факултет, Одсјек за енглески језик и књижевност у Никшићу. Још увијек није стално запослена, већ повремено ради на замјенама у струци или неке друге послове из области трговине и слично. Удата је за Милорада Одаловића из Глибавца покрај Никшића. Милица и Милорад имају кћерку Магдалену. Са породицом живи у Глибавцу.

Зорка је рођена 1990. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Лукову, а Средњу медицинску стоматолошког смјера у Подгорици. Запослена је као стоматолошки техничар у једној стоматолошкој ординацији у Никшићу. Удата је за Бранка Мемедовића, старином из Дужи у Дробњаку. Зорка и Бранко имају кћерку Матееу. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Сава-Никола.

VI Милован Радов је рођен 1910. године у Лукову. Основну школу је завршио у Лукову. У Никшићу је завршио Школу за лугаре и радио је као лугар-шумар на територији Луковске општине. Истовремено се бавио сточарством и земљорадњом. У току Другог свјетског рата је припадао Народноослободилачком покрету (НОП). Послије рата, као члан Комунистичке партије

Југославије (КПЈ) је учествовао у разним активностима на обнови и изградњи земље. Милован је важио за принципијелног и тачног човјека, па је као такав увијек уважаван и поштован, како у братству тако и шире. Бавећи се пословима лугара-шумара упознао је велики број људи разних занимања и са свима био искрен друг и пријатељ. Живио је у Лукову, а неколико задњих година живота провео је у својој кући у Никшићу. Умро је 1975. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Зорком која је рођена 1915. године у Лукову од оца Реље и мајке Анђе Лалић. Зорка је завршила основну школу што је тада била права рјеткост у селу а и шире. Својим односом и љубављу према најближима и осталој родбини оставила је велики траг у нашој породици. Милован и Зорка су имали кћерке Љубицу (Бусју) и Десанку и синове Радоњу (Муја), Бранимира (Баја), Владимира (Влада-Ликоту), Бранка и Рајка.

Зорка је млада умрла 1956. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

Љубица је рођена у Лукову 1936. године гдје је завршила основну школу, док је Учитељску школу завршила у Никшићу. Била је учитељица и свој радни вијек провела је у васпитавању и образовању младих нараштаја. Љубица је била удата, такође, за учитеља Драгутина (Дања) Драшковића из Малог Брезовика код Никшића и са њим имала кћерке Радмилу (Цицу) и Наду и сина Божирара (Боћу).

Љубица је била тиха и ненаметљива, тугујући за прерано преминулим кћеркама Цицом и Надом. Умрла је 2016. године и сахрањена је на гробљу у Горњем Пољу код Никшића.

Десанка (Гара) је рођена 1948. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Она је такође похађала Учитељску школу, али је није завршила. Удата је за Слободана Перовића из Стубичког краја у близини Никшића. Десанка и Слободан имају синове Горана, Срђана и Предрага и кћерку Гордану. Окружена својим потомством Десанка са супругом живи у породичној кући у насељу Кличево код Никшића.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован.

VII Радоња Милованов је рођен 1940. године у Лукову. Основну школу је завршио у родном мјесту, гимназију у Никшићу, а Филолошки факултет, Одсјек за француски језик и књижевност у Београду. Након запослења у Југословенском аеротранспорту (ЈАТ) радио је као стјуарт, а касније и на више руководећих мјеста. Био је представник ЈАТ-а у највећим свјетским метрополама као што су Солун, Париз, Њујорк и Пекинг. Радоња је радио и за више иностраних авио компанија, а познато је да је он био главни човјек приликом формирања црногорске авио компаније Монтенегро Аирлинес из Подгорице. Радоња је течно говорио више свјетских језика. Као полиглота, кроз путовања је упознао различите културе скоро читавог свијета. Земљину куглу је облетио више пута. По природи миран, тих и ненаметљив, важио је као један од најпапетнијих људи са ових простора који је био изузетно вољен и поштован. Почевши од сељана који су га само површно знали, до кумова, пријатеља, рођака и многих његових пословних партнера, као и познаника које је имао свуда у свијету био је поштован и цијењен. Једноставно, ко је имао прилику да га упозна остављао је импресије великог човјека. У својој богатој каријери Радоња је био амбасадор Србије и Црне Горе у Јордану. Морамо овдје напоменути да је управо Радоња био један од главних иницијатора и организатора до сада јединог скупа братства Радовића на Лукову 2000. године. Живио је у Београду. Када је требало да ужива у плодовима свог успјешног и несебичног радног ангажмана кроз пензионерске дане, нажалост, умро је 2007. године. Сахрањен је на Бежанијском гробљу у Београду.

Био је ожењен Горданом, кћерком Борисава и Добриле Ранђеловић из Ниша, која је рођена 1941. године. Гордана је учила основну и средњу школу у Нишу, док је Пољопривредни факултет завршила у Земуну. Магистрирала је у Бирмингему у Енглеској, а докторирала у Београду. Радни вијек провела је као генетичар на Институту за кукуруз *Земун Поље*. Радоња и Гордана имају синове Вука и Ивана. Гордана живи у свом стану у Земуну.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Радоња.

VIII Вук Радоњин је рођен 1970. године у Београду гдје је завршио основну школу. Гимназију и Природно-математички факултет, Одсјек рачунари и програмирање је завршио у Трентону, Њу Џерси, у Сједињеним Америчким Државама. Бави се програмирањем и аналитиком у банкарском сектору. Са породицом живи у Њу Џерсију у Сједињеним Америчким Државама.

Ожењен је Соњом, кћерком Гунтера и Брунхилде Роедигер из Салзгитера, Њемачка која је рођена 1968. године. Соња је завршила Факултет за енглески и руски језик и запослена је као професор. Вук и Соња имају кћерку Настасју и синове Саву и Грегора.

Настасја је рођена 2000. године у Њу Џерсију у Сједињеним Америчким Државама. Након основне школе завршила је гимназију и сада се налази на студијама.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Радоња-Вук.

IX Сава Вуков је рођен 1996. године у Франкфурту у Њемачкој и тренутно је апсолвент на Природно-математичком факултету, Одсјек рачунари и програмирање на једном од најпрестижнијих факултету у Источном дијелу Сједињених Америчких Држава (САД) – Рутгерс Универзитету у Њу Џерсију.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Радоња-Вук-Сава.

IX Грегор Вуков је рођен 1998. године у Њу Џерсију у Сједињеним Америчким Државама и тренутно је студент информатике на Дреџ Универзитету.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Радоња-Вук-Грегор.

VIII Иван Радоњин је рођен 1972. године у Београду гдје је завршио основну школу, гимназију и Правни факултет. Иван је ангажован на пословима из области макроекономије у Београду. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Милицом, кћерком Радета и Мире Гавриловић из Босанске Крајине. Милица је рођена 1976. године у Бихаћу у тадашњој републици Босни и Херцеговини. Милица је такође завршила Правни факултет и запослена је у струци у Београду. Једно вријеме се активно бавила политиком и у више мандата је била посланик у скупштини Србије. Иван и Милица имају кћерке Срну и Софију.

Срна (лијево) је рођена 2006. године у Београду и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља у Београду.

Софија (десно) је рођена 2009. године у Београду и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља у Београду.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Радоња-Иван.

VII Бранимир (Бајо) Милованов је рођен 1943. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Након завршене економске школе Бајо се запослио и дуго година радио у предузећу за промет нафте и нафтних деривата Југопетрол из Београда. Обављао је више одговорних послова у предузећу у којем је стекао пензију. Сада као пензионер Бајо живи у свом стану у Београду.

Бајо је био ожењен са Љубицом (Бубом), кћерком Радоја и Иконије Булатовић, старином из Роваца, настањених у Београду. Буба је рођена 1949. године у Београду гдје је завршила основну и Средњу електротехничку школу. Радила је у ПТТ Саобраћају, касније у Телекому Србије у Београду. Обољела је и умрла 2015. године. Сахрањена је на Бежанијском гробљу у Београду. Бајо и Буба имају сина Марка.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Бранимир.

VIII Марко Бајов је рођен 1971. године у Београду гдје је завршио основну школу, гимназију и Електртехнички факултет. Бави се приватним бизнисом из области развоја апликативних система. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Иваном, кћерком Сенише и Миланке Давидков из Београда. Ивана је рођена 1976. године у Београду гдје је након основне и средње школе завршила Стоматолошки факултет. Завршила је магистарске студије и докторирала из ове области. Сада ради као професор на Стоматолошком факултету у Београду. Марко и Ивана имају кћерку Ању и сина Вукана.

Ања је рођена 2012. године у Београду и ученица је основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Бранимир-Марко.

IX Вукан Марков је рођен 2010. године у Београду и ученик је основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Бранимир (Бајо)-Марко-Вукан.

VII Владимир (Владо-Ликота) Милованов је рођен 1946. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Након основне завршио је Угоститељску школу. Након одслужења војног рока запослио се у својој струци. Радио је у хотелу *Интернационал* у Будви, затим у објектима Београдске индустрије пива (БИП) из Београда у Будви. Радио је посао конобара до управника хотела гдје је и стекао пензију. Живио је у породичној кући у Будви и повремено обилазио своје родно мјесто. Умро је 2014. године у Будви. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Зорицом, кћерком Благоте и Милене Васиљевић из села Грлић у општини Даниловград. Зорица је такође последије основне школе завршила Угоститељску школу и радила у хотелу Интернационал, а затим у хотелу Авала у Будви. Изненада је умрла 2013. године у Будви. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Владо и Зорица имају синове Слободана (Кока) и Милована (Мика).

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Владимир.

VIII Слободан (Коко) Владов је рођен 1973. године у Будви гдје је завршио основну школу. Средњу школу природно математичког смјера је завршио у Котору. Слободан се бави приватним бизнисом. Прво је посједовао своје предузећа за промет канцеларијског материјала и биротехничке опреме у Будви, а сада се бави некретнинама. Са породицом живи у свом дому у насељу Бијели До у Будви.

Ожењен је Сањом, кћерком Млађена и Вукомирке Бјелановић из Васојевића који живе у Ластви Грбаљској. Сања је рођена 1974. године у Бијелом Пољу. Након основне школе завршила је Средњу туристичку школу, а затим Факултет за менаџмент у Котору. Радила је у породичној фирми *Еуролекс доо*, Будва (књижара Радовић). Слободан и Сања имају кћерку Кристину и сина Николу.

Кристина је рођена 1998. године на Цетињу. Након основне и средње школе сада је студент Архитектонског факултета у Подгорици. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Владимир-Слободан.

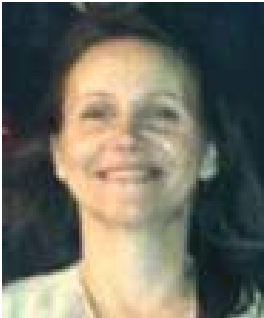

IX Никола Слободанов је рођен 2001. године у Будви и тренутно је ученик Средње електротехничке школе у Тивту. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Владимир-Слободан-Никола.

VIII Милован (Мико) Владов је рођен 1977. године у Будви гдје је завршио основну школу, док је средњу школу завршио у Никшићу. Милован се бави приватним бизнисом и посједује своју радионицу за поправку возила у Будви. Из брака са Иреном Мишковић старином из Васојевића има кћерке Валентину и Дарију које након разлаза родитеља живе са оцем у породичној кући у Будви.

Сада је ожењен Јеленом, кћерком Владимира и Душанке Јовићевић из Подгорице. Јелена је рођена 1976. године. Завршила је Економски факултет и као економиста ради у Агенцији за љекове у Подгорици. Мико и Јелена имају сина Страхуњу.

Валентина, Микова и Иренина старија кћерка, рођена је 2004. године у Будви и тренутно је ученица средње школе.

Дарија, Микова и Иренина млађа кћерка, рођена је 2006. године у Будви и тренутно је ученица основне школе.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Владимир-Милован.

IX Страхиња Милованов (Миков) и Јеленин син је рођен 2017. године у Будви.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Владимир-Милован-Страхиња.

VII Бранко Милованов је рођен 1950. године у Лукову. Послије основне школе коју је завршио у Лукову, учио је гимназију, али је није завршио већ се преорјентисао на Угоститељску школу. Радио је у објектима ФК Сутјеска из Никшића као конобар. Са породицом је живио у Никшићу. Оболио је и умро 2005. године у Никшићу тако да пензију није дочекао. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Драгицом, кћерком Божа и Милијане Јовићевић који су живјели у Никшићу, а старином су из Ријеке Црнојевића. Драгица је рођена 1955. године у Ријеци Црнојевића. Основну и Угоститељску школу је завршила у Никшићу, а радила је у Пољопривредно трговинском комбинату (ПТК) у Никшићу. У току масовне приватизације ово предузеће се гаси, а Драгица остаје без посла. Привремено се запослила у Будви, гдје живи и дио њене породице. Бранко и Драгица имају кћерку Тању и сина Рада.

Тања је рођена 1973. године у Никшићу гдје је завршила основну и Угоститељску школу. Млада се удала за Његосава Милошевића са Цетиња, који је већ одраније живио у Будви. Тања и Његосав имају сина Виктора и кћерку Ивону. Тања након смрти свога супруга живи у породичној кући у Будви.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Бранко.

VIII Раде Бранков је рођен 1975. године у Никшићу гдје је завршио основну и Угоститељску школу, смјер конобар. Стално мјесто становања му је Никшић, али већ неколико година Раде живи и ради у Будви.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Бранко-Раде.

VII Рајко Милованов је је рођен 1952. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Након основне, завршио је Школу за професионалног возача моторних возила. Радио је као возач у Аутомобилском предузећу Београд и код више приватних послодаваца. Најдуже је радио у Пивари Требјеса у Никшићу на пословима мајстора виљушкарите за утовар-истовар терета. Са породицом је живио у Никшићу. Млад је оболио и умро 1992. године са непуних четрдесет година живота. Сахрањен на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Илинком, кћерком Голуба и Радојке Ковачевић из Спиле Граховске која је рођена 1951. године. Илинка је послје основне школе завршила Школу за кројаче и шнајдере и била запослена у фабрици заштитне и лаке конфекције Кони у Никшићу. Сада је пензионерка и живи у породичној кући у Никшићу. Рајко и Илинка имају кћерке Жану и Ану и сина Жељка.

Жана је рођена 1972. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Филолошки факултет, Одсјек за свјетску књижевност завршила је у Београду. Удата је за Драгана Поповића старином из Петровића у Бањанима. Живе и раде у Београду. Жана и Драган имају кћерке Тијану и Милицу.

Ана је рођена 1973. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Економски факултет и магистарске студије завршила је у Београду. Ана је удата за Славишу Митића из Београда. Живе и раде у Београду. Ана и Славиша имају синове Угљешу и Аљошу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Рајко.

VIII Жељко Рајков је рођен 1983. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу саобраћајног смјера. Накнадно је завршио и Средњу школу бродомашинског смјера. Једно вријеме је радио у Београду, а сада ради као поморац на прекоокеанским бродовима разних свјетских компанија. Са супругом живи у Подгорици.

Ожењен је Сањом, кћерком Мирослава и Жељке Коматине из Мурина код Плава. Основну школу је завршила у Беранама, средњу у Даниловграду, а дипломирала је руски језик у Никшићу. Запослена је у Основној школи „Божидар Вуковић Подгоричанин” у Подгорици као асистент у настави.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Коста-Раде-Милован-Рајко-Жељко.

IV Јаков Живков је према казивањима наших старих, као и његових потомака рођен 1818. године у Драговој Луци, а умро 1927. године у 110-ој години живота на Гвозду гдје је живио од 1914. године, од времена погибије свога сина Митра. Сахрањен је на гробљу у Лукову. Постоји анегдота да када се роди мушко дијете у овом огранку Радовића, благосиљало се: „Срећан наследник, дабогда живио колико и ђед Јаков”. Међутим, према књигама првог пописа становништва Црне Горе који је обављен 1879. године за Капетанију Луковску које се чувају у Државном архиву Црне Горе, а чије дјелове смо већ раније приказали, наведено је да је Јаков тада имао 40 година, што би значило да је рођен 1839. године. У пописним књигама другог пописа

становништва Црне Горе који је одржан 1899. године, дакле, двадесет година након првог пописа, које се исто чувају у Државном архиву Црне Горе на Цетињу такође за Капетанију Луковску записано је: Јаков Живков, година живота 60, што значи да је рођен 1839. године. На основу ова два пописа који се употпуности подудатају може се са сигурношћу рећи да је Јаков рођен 1839. године. С обзиром на то да се поуздано зна да је умро 1927. године, његов живот је трајао око 88. година. У прилог бар приближне тачности пописних књига и године његовог рођења иду и године рођења Јаковове браће Косте и Ђока. Пописом од 1879. године је записано да је Коста тада имао 43 године, што значи да је рођен 1836. године, а Ђоко 32 године, што значи да је рођен 1847. године, а пописом од 1899. године је записано да је Коста имао 63 године, што опет значи да је рођен 1836. године, док се Ђоко не спомиње из разумљивих разлога јер тада није био више међу живима. Ови подаци употпуности и генерацијски одговарају и по њима се види да је Коста био најстарији Живков син, а Јаков и Ђоко да су били млађи. У попису од 1879. године је уписано да је Јаков имао супругу Анђу која је рођена 1839. године, синове Митра који је рођен 1867. године и Новицу који је рођен 1871. године, кћерке Спасенију (Кизу) која је рођена 1866. године и Марију која је рођена 1869. године. У другом попису становништва од 1899. године за Јаковову породицу се наводи: Анђа Јаковова, супруга-60 година, што значи да је рођена 1839. године. Митар Јаковов, син-27 година, што значи да је рођен 1872. године, Новица Јаковов, син-24 године, што значи да је рођен 1875. године, Неђељко Јаковов, син-17 година, што значи да је рођен 1882. године. У овом попису је у односу на први нови члан Јаковов син Неђељко који је у међувремену рођен, док се Јаковове кћерке Спасенија (Киза) и Марија не помињу јер су се у међувремену удале и пописане су као чланови њиховог новог домаћинства.

*Спасенија (Киза) је рођена 1866. године у Лукову гдје се и удала за Милана Перошевића. Спасенија и Милан су имали кћерке Саву и Милу. Спасенија је свој читави живот провела у Лукову и након смрти је сахрањена на мјесном гробљу.

*Марија је рођена 1869. године у Лукову и била је удата за Јована Вучковића, такође из Лукова. Марија и Јован су имали синове Вука, Божа, Мираща и Милоша. Умрла је 1902. године одмах након рођења најмлађег сина Милоша. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков.

V Митар Јаковов је рођен 1867. године у Лукову, а погинуо је у Првом свјетском рату 1914. године у мјесту Боботово Гробље на граници Црне Горе и Босне и Херцеговине. Но, судбина је хтјела да Митар не погине од непријатељске руке већ од метка свог пријатеља Мињаша Абрамовића који је био ђевер Митрове сестре од стрица Јаглике. Наиме, Митар и Мињаш су били у саставу Луковског батаљона на положају према Аустроугарској војсци негдје у предјелу Боботовог Гробља у Херцеговини. Након једног изненадног напада од стране Аустроугара, у општем метежу, војници су једва спасили живе главе. У насталој свађи око муниције (цебане) између Мињаша и Митра, овај је убио Митра. Настало је потезање пушака и од стране Радовића и од стране Абрамовића, али командир батаљона Крца Ђуричић и барјактар Љубо Ђукановић успијевају да их смире, а Мињаша спроведу на војни суд у Никшић. Митар је ту и сахрањен гдје му и дан данас почивају кости, а Мињаш је након два суђења успио да побјегне и једноставно нестане тако да му се заувјек изгубио сваки траг.

*Митар је био ожењен Милком, кћерком Живка Драшковића из Гвозда. Милка је највећи дио живота провела у Гвозду. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Митар и Милка су имали кћерке Милеву и Мируну и синове Шћепана и Живка.

Милева је рођена 1906. године у Лукову и била удата за Андрију Јаредића из Сриједа у Дуги Никшићкој. Са Андријом је имала синове Милету и Момира и кћерке Станку, Станојку и Анђу. У каснијим годинама живота живјела је у породичној кући у Растовцу, гдје је и умрла 1995. године. Сахрањена је на гробљу у Горњем Пољу код Никшића.

Мируна је рођена 1911. године у Лукову и била удата за Милосава Јоцовића из Граница. Са Милосавом је имала синове Михаила (Мига), Милију (Зека), Илију (Мићу), Батрића (Баћа) и Слободана (Слоба). Мируна је умрла у Границама 1958. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар.

VI Шћепан Митров је рођен 1901. године у Лукову, а погинуо је као четрнаестогодишњак несрећним случајем 1914. године. Страдао је од пиштоља свога стрица Неђељка којег је из младалачке знатижеље кријући понио од куће. Чувајући овце у околини Дажника, са својим ујаком Петром Драшковићем који је био приближних година, и заједнички се играјући пиштољем Шћепан је погинуо. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Шћепан.

VI Живко Митров је рођен 1914. године у Гвозду, гдје је провео највећи дио свог живота, пошто се породица ту за стално настанила у вријеме балканских ратова. Живко се бавио пољопривредом и сточарством. Био је један веома цијењен и поштован човјек овога краја и нашега братства који је био спреман увијек да помогне или да буде од користи о коме год да се радило. Краћи дио живота провео је у насељу Драгова Лука у Никшићу, гдје је заједно са породицом саградио кућу и гдје је и умро 1990. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Милком (Булом), кћерком Милована и Милуше Даниловића из Лукова. Милка је рођена у Лукову 1917. године, да би након удаје један дио живота провела на Гвозду, а касније у Драговој Луци. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Живко и Милка су имали кћерке Десанку (Десу) и Браниславку (Бранку) и синове Милорада (Мига) и Мијодрага (Мита).

Десанка (Деса) је рођена 1936. године у Гвозду гдје је учила основну школу. Била је удата за Милоша Ђурђевца из Ивања, који је релативно млад умро. Деса и Милош су имали кћерке Веру, Винку и Драгицу и сина Драгана. Десин и Милошев син јединац Драган је млад преминуо и за њим је Деса, иако свакодневно окружена кћеркама и њиховом дјецом, туговала и оплакивала његову судбину све до своје смрти. Живјела је у породичној кући у насељу Драгова Лука у Никшићу гдје је и умрла 2018. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

Бранка је рођена 1939. године у Гвозду гдје је учила основну школу. Била је удата за Влада Маројевића из Ђеранића Горе у близини Гвозда, а старином из Жупе Никшићке. Вlado је био високи официр Југословенске народне армије (ЈНА). Бранка и Вlado су имала сина Горана и кћерку Соњу, која је обољела и млада умрла. Бранка након смрти мужа живи у свом стану у Београду.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко.

VII Милорад (Миго) Живков је рођен 1941. године у Гвозду. Основну школу је учио у Гвозду и након одслужења војног рока, запослио се у Грађевинском Предузећу Црна Гора у Никшићу, гдје је радио све до пензионисања. Остаће упамћен у породици, а и шире, као веселак увијек спреман за шалу и добар штос. Након пензионисања помало се бавио трговином стоке и увијек је приликом продаје хвалио своју робу. Када би на неком од пазара продавао коња, на питање муштерије какав

је коњ, он би одговарао: „А добар брате, ни Тито бољега није јахао”. Са породицом је живио у свом дому у насељу Драгова Лука код Никшића. Умро је 2014. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Косом, кћерком Павла и Велике Лазовић из Лукова. Коса је рођена 1957. године у Лукову, гдје је завршила основну школу, док је средњу школу завршила у Никшићу. Није била запослена и бавила се домаћинством. Миго и Коса имају кћерке Славицу и Весну и синове Слободана (Бобићу) и Славка (Цала). Након Мигове смрти Коса живи у породичној кући у Драговој Луци код Никшића, а један временски период у току године проведе у Београду гдје је јој живи већи дио породице.

Славица је рођена 1977. године у Никшићу, гдје је завршила основну школу и гимназију. Студирала је на Економском факултету у Београду и тамо се удала за Мирољуба Пузовића из Пријепоља. Славица и Мирољуб имају кћерке Тару и Дуњу. Са својом породицом живи и ради у Београду.

Весна је рођена 1978. године у Никшићу, гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Једно вријеме је радила у Жељезари Никшић, а након одласка из Никшића радила је и живјела у Београду. У међувремену, Весна се удала за Мила Спалевића старином из Берана чија породица је стално настањена у Умки код Обреновца. Мило и Весна тренутно живе и раде у Катару.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Милорад (Миго).

VIII Слободан (Бобиша) Мигов је рођен 1979. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу техничку школу. Радио је у Жељезари Никшић, а сада ради код приватног послодавца на комерцијалним пословима из области набавке и продаје ауто дјелова. Са породицом живи у својој кући у насељу Драгова Лука у Никшићу.

Ожењен је Слађаном, кћерком Миломира и Стојке Јефтовић, старином из Бијелог Поља, који одавно живе у Никшићу. Слађана је рођена 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Слободан и Слађана имају кћерку Лену и сина Лазара.

Лена је рођена 2011. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Милорад (Миго)-Слободан.

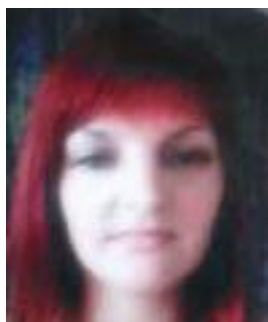

IX Лазар Слободанов је рођен 2008. године у Никшићу и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Милорад(Миго)-Слободан-Лазар.

VIII Славко (Цале) Мигов је рођен 1981. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу стручну школу. Запослење је нашао у Београду и тамо већ дужи период живи и ради.

Ожењен је Мирјаном, кћерком Бранимира и Драгице Милосављевић из Младеновца код Београда. Мирјана је рођена 1983. године у Младеновцу, гдје је завршила основну и средњу школу. Славко и Мирјана имају сина Дамјана.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Милорад (Миго)-Славко.

IX Дамјан Славков је рођен 2014. године у Београду. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Милорад(Миго)-Славко-Дамјан.

VII Мијодраг (Мито) Живков је рођен 1944. године у Гвозду. Основну школу је учио у Гвозду, а гимназију у Никшићу. Завршио је Филолошки факултет у Београду, Одсјек југословенска и општа књижевност. Као младић са доста успјеха тренирао је атлетику, а по доласку на студије у Београд постао је члан Атлетског клуба Црвена Звезда. Након одслуженог војног рока, краће вријеме радио је у средњој школи у Прибоју на Лиму, а затим је прешао у Никшић, гдје је уживао дугогодишњу репутацију омиљеног професора српског језика и књижевности, почев од Економске школе, преко Средњошколског центра, па до Машинске школе у којој је дуги низ година био и један од руководиоца. У више мандата је био одборник у Скупштини општине Никшић. Краћи период био је директор Радио Телевизије Никшић, последице чега је остварио пензију. Са породицом је живио у свом дому у насељу Драгова Лука у Никшићу. Посебни дар и надахнуће имао је за усмену и писану ријеч, па је остао упамћен као елоквентни говорник у традиционалним испраћајима на вјечни починак и многим другим приликама. Волио је дружења са пријатељима и рођацима и живио као боем и кафански човјек. Био је један од иницијатора и организатора првог братственичког скупа 2000. године у Лукову и заговорник идеје о изради монографије о нашену братству. Очекивало се да и ту буде један од носилаца посла, али тиха и подмукла болест га је омела у томе. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Радмилом (Лолом), кћерком Митра и Радуше Марковић из Лукова. Радмила је рођена 1950. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Никшићу, а Филолошки факултет, Одсјек за руски језик и књижевност у Београду. Радмила је као професор руског језика у средњим школама. Последње радне године провела је у Комбинату алуминијума у Подгорици као преводилац за руски језик. Радмила своје пензионерске дане проводи на релацији Никшић – Београд гдје јој живе и раде све четворо дјеце. Мито и Радмила имају кћерке Оливеру, Гордану и Милку и сина Веселина (Веска).

Оливера (Оља) је рођена 1976. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршила је у Никшићу. Студирала је на Економском факултету у Београду. Удата је за Виктора Маргитића из Београда са којим има сина Грегора и кћерку Лолу. Живи и ради у Београду.

Гордана је рођена 1977. године у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршила у Никшићу, а Технолошки факултет у Београду. Удата је за Драгољуба Марића из Куле са којим има кћерку Нађу и сина Андрију. Живи и ради у Београду.

Милка је рођена 1985. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршила је у Никшићу, а дипломирала је новинарство на Факултету за културу и медије у Београду. Запослена је и ради као новинарка. Живи у Београду.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Мијодраг (Мито).

VIII Веселин Мијодрагов (Митов) је рођен 1980. године у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршио у Никшићу, а Електротехнички факултет у Београду. Запослен је у фирми Ендава д.о.о. у Београду на пословима из области информационах технологија. Живи у свом стану у Београду.

Ожењен је Јеленом, кћерком Душана и Марије Бошњак из Београда. Јелена је рођена 1979. године у Вуковару у Хрватској. Основну школу и гимназију, а затим и Математички факултет завршила је у Београду. Запослена је у фирми Ендава д.о.о. у Београду на пословима програмера. Са супругом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Митар-Живко-Мијодраг (Мито)-Веселин.

У Новица Јаковов је рођен 1871. године у Лукову и ту живио све до 1946. године када је са синовима и њиховим породицама одселио за Војводину и настанио се у Врбасу. Новица је био ожењен Милушом (Зеком) Ђукановић из Лукова која је рођена 1889. године. Учествовао је у три рата који су се водили један за другим у року од само шест година: у Првом и Другом балканском рату и у Првом свјетском рату. За вријеме Првог свјетског рата аустроугарски окупатори су 1916. године код Новице пронашли оружје које је скривао па су га заједно са супругом Милушом ухапсили. Она је највјероватније тада убијена или од последица мучења умрла у затвору. Новица је у затвору у Никшићу провео више од годину дана гдје је био подвргнут жестокој тортури да би практично једва жив некако стигао до Лукова гдје се дуго опорављао. Такође, и за вријеме Другог свјетског рата је затваран иако је тада имао преко седамдесет година. Новица и Милуша су имали кћерку Милену и синове Бошка, Радоја, Војина и Јагоша. Умро је 1953. године у Врбасу гдје је и сахрањен.

Милена је рођена 1909. године у Лукову. Била је удата за Јована Драшковића из засеока Сеоца у Лукову. Милена је много вољела своју родбину и домовину и била позната тужилица у никшићком крају. Милена и Јован су имали кћерке Миољку, Босиљку и Блаженку (Благу) и синове Миладина, Момчила, Слободана и Милосава (Миша). Живот је провела у Лукову и Сеоцима. Умрла је 1996. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица.

VI Бошко Новичин је рођен 1907. године у Лукову. Од најранијих дана, посебно за вријеме аустроугарске окупације је доживио немаштину и глад и веома тешке услове живота у свом селу. Као дјечак је радио за шаку кукуруза дневно тукући кубике на изградњи пута преко Лукова и Крнова за сјевер Црне Горе. Бавио се и сточарством и земљорадњом иако је у то вријеме владала оскудица стоке и земље. Бошко је одмах по избијању Другог свјетског рата припадао

Народноослободилачком покрету (НОП) и био активиста на дизању устанка у свом крају. Био је члан Комунистичке партије Југославије (КПЈ), а повлачењем партизанских јединица за Босну 1942. године остао је по задатку партије на раду у позадини. Биран је на разне одговорне функције за вријеме трајања ратних операција, а такође и након ослобођења земље. Бошко је носилац Партизанске споменице 1941. године. Послије рата је службовао на Косову и Метохији и у Македонији, а касније је радио у персоналној служби Југословенске народне армије (ЈНА) у Сенти гдје је након избијања Резолуције Информбироа био ухапшен. Наиме, негдје тих дана поменуо је Русију, Арса Јовановића и слично због чега је испитиван, злостављан, мучен и на крају спроведен у логор у Билећи гдје је остао један период. Из Билеће је премјештен на Голи оток гдје је издржао вишегодишњу незаслужену казну. Од осуђујућих осам издржао је пет година. Након издржане казне вратио се породици која се још 1946. године преселила у Врбас. Након повратка са Голог отока био је увијек праћен од припадника и сарадника Удбе, било на послу или у часовима ријетког одмора. Тешко је живио, радио на радним мјестима која су била тешка и неусловна, али није поклекнуо већ је успио да сачува породицу и изведе је на пут. Након отопљавања односа између Совјетског и Југословенског руководства, притисци су попустили па је и Бошко као носилац споменице остварио борачку пензију коју је примао све до смрти. Због свога рада, доприноса у току и послије рата и великих заслуга које је имао за ослобођење земље никада није могао да се помири са неправдом коју му је ондашња власт нанијела у једном периоду свога живота. Умро је 1992. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Јованом, кћерком Милована Јоцовић из Граница која је рођена 1912. године. Бошко и Јована су због лоших услова живота уочи Другог свјетског рата са двоје дјеце одселили на Косово и Метохију гдје су добили земљу и лијепо се снашли. Избијањем рата, ипак су морали назад и једва су извукли живе главе од шиптарских националиста који су протјерали већину црногорског живља које је било досељено тамо. Након завршетка рата у потрази за бољим животом Бошко са фамилијом опет сели, овога пута у Врбас гдје и данас живе његови потомци. Јована је умрла 1995. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Бошко и Јована су имали кћери Милијану, Љубицу и Даницу и синове Миладина Љуба и Неђељка.

Милијана је рођена 1936. године у Лукову као сестра близанкиња са Миладином. Као десетогодишња дјевојчица је са осталом породицом дошла у Врбас. Умрла је веома млада 1955. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу.

Љубица је рођена 1940. године на Косову и Метохији. Од мјеста рођења, преко Лукова, Љубица је такође са осталим члановима породице дошла у Врбас. Након основне школе завршила је гимназију. Била је удата за Душка Михајловића из Врбаса. Нијесу имали породе. Живјели су у Врбасу. Љубица је умрла 2012. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу.

*Даница је рођена 1941. године на Косову и Метохији у мјесту гдје су живјели у близини Ђаковице. Умрла је у првој години живота. Сахрањена је у истоименом мјесту у близини Ђаковице.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко.

VII Миладин Бошков је рођен 1936. године у Лукову. Основну школу је започео у Лукову, а завршио у Врбасу. Након одслужења војног рока скоро читави радни вијек провео је радећи у Свилари у Врбасу. Као пензионер је живио у свом дому у Врбасу. Умро је 2007. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Босом, кћерком Уроша и Зорке Савановић из Босанске Градишке која је рођена 1940. године. И Боса је такође свој радни вијек провела у Свилари у Врбасу гдје је остварила пензију. Умрла је 2005. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу. Миладин и Боса су имали синове Новицу и Рада.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Миладин.

VIII Новица Миладинов је рођен 1964. године у Врбасу гдје је завршио основну школу. Средњу електротехничку школу је завршио у Кули. Дугогодишњи је радник Министарства унутрашњих послова Србије у Врбасу и Новом Саду. Сада је пензионер и са породицом живу у свом дому у Врбасу.

Ожењен је Горданом, кћерком Мироја и Јулке Жарковић старином из Недајног у Пиви, чија породица одавно живи у Бачком Добром Пољу код Врбаса. Гордана је рођена 1964. године у Бачком Добром Пољу. Послије основне школе, Гордана је завршила Средњу текстилну школу у Кули и запослена је у струци у Врбасу. Новица и Гордана имају кћерку Милијану и сина Вука.

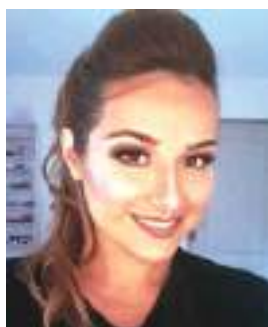

Милијана Новичина рођена је 1987. године у Врбасу гдје је завршила основну школу. Средњу економску школу завршила је у Новом Саду, а Економски факултет, Одељак за царине у Врбасу. Запослена је и ради у шпедицији у Новом Саду. Милијана је удата за Драгана Вуковића из Новог Сада са којим има кћерку Дуњу. Са својом породицом живи у Новом Саду.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Миладин-Новица.

IX Вук Новичин је рођен 1991. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу угоститељску школу. Вишу угоститељску школу је завршио у Новом Саду. Запослен је у швајцарској бродарској компанији Униворид Лухору Ривер Цруисец Басел на пословима шефа кухиње. У паузама између путовања Вук са породицом живи у Змајеву код Врбаса.

Ожењен је Дијаном, кћерком Сава и Марије Калајџије из Змајева код Врбаса. Дијана је рођена 1991. године. Основну школу је завршила у Змајеву. Средњу економску школу је завршила у Кули, а Вишу школу за васпитачице у Новом Саду. Запослена је и ради као васпитачица у Предшколској установи „Бошко Буха” у Змајеву код Врбаса.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Миладин-Новица-Вук.

VIII Раде Миладинов је рођен 1972. године у Врбасу. Основну школу је завршио у мјесту рођења, а Средњу техничку машинског смјера је завршио у Кули. Погинуо је у цвијету младости као деветнаестогодишњак у рату за одбрану државе коју му је дјед Бошко стварао и за коју се борио дужи низ година. Раде је као активни војник Југословенске народне армије (ЈНА) погинуо у Сплиту 1991.

године приликом напада хрватских војних формација на касарну Лора у Сплиту у којој је његова јединица била стационирана. Уз велико присуство грађана и војне почасте сахрањен је на гробљу у Врбасу. Није стигао да формира своју породицу тако да од њега нема потомака.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Миладин-Раде.

VII Љубо Бошков је био близанац са Љубицом. Рођен је 1940. године на Косову и Метохији у мјесту гдје су живјели у близини Ђаковице. Погинуо је као дијете у Лукову од заостале бомбе након одступања партизана за Босну средином 1942. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Љубо.

VII Неђељко (Неђо) Бошков је рођен 1945. године у Лукову. Основну и средњу школу је завршио у Врбасу. Након регулисаног војног рока запослио се у предузећу Водовод и канализација у Београду гдје је провео свој радни вијек и гдје је стекао пензију. Неђељко из брака са Миром Мијушковић има кћерку Аниту, а из брака са Аном Багди из Дебрецина у Мађарској има сина Зорана.

Ана, Неђељкова садашња супруга је рођена 1950. године у Дебрецину у Мађарској. Завршила је средњу школу и радила је у предузећу Водовод и канализација у Београду. Неђељко и Ана су дуго живјели у Београду, а сада своје пензионерске дане проводе у породичној кући у Врбасу.

Анита, Неђељкова и Мирина кћерка, рођена је 1971. године у Београду. Након основне и Средње економске школе завршила је Економски факултет у Београду и запослена је у београдском предузећу Водовод и канализација на пословима из своје струке. Удата је за Данила Миљковића из Београда. Са супругом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Неђељко.

VIII Зоран Неђељков и Анин син је рођен 1979. године у Дебрецину у Мађарској. Након основне, завршио је Средњу саобраћајну школу и у дијелу посла наставио породичну традицију. Запослен је у предузећу Водовод и канализација у Београду. Са породицом живи у свом стану у Београду.

Ожењен је Ружицом Кресић из Београда, од оца Милорада и мајке Пембе. Ружица је рођена 1980. године у Београду, гдје је завршила основну, средњу и Факултет за предшколско васпитање. Запослена је као васпитачица у једном дјечјем вртићу у Београду. Зоран и Ружица имају кћерке Јовану и Тамару и сина Вукашина.

Јована (лијево) је рођена 2007. године у Београду и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Тамара (десно) је рођена 2009. године у Београду и тренутно је ученица основне школе Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Неђељко-Зоран.

IX Вукашин Зоранов је рођен 2014. године у Београду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Бошко-Неђељко-Зоран-Вукашин.

VI Радоје Новичин је рођен 1911. године у Лукову. Радоје је такође од најранијих дана, као и скоро сви становници Лукова осјетио немаштину и глад и веома тешке услове живота, посебно за вријеме аустроугарске окупације. У годинама између два свјетског рата се бавио сточарством и земљорадњом. На почетку Другог свјетског рата био је заробљен од стране окупатора на Косову и Метохији гдје је његова породица неколико

година пред избијање рата преселила заједно са породицом брата му Бошка. Читаво вријеме рата од априла 1941. године до јуна 1945. године Радоје је провео у заробљеништву у Њемачкој да би се после ослобођења вратио у Луково, не знајући ништа за судбину своје породице. Његова породица је одмах на почетку рата протјерана са Косова и Метохије и заједно са Бошковом успјела жива и здрава да се врати у Луково. Од 1946. године Радоје је са породицом живио у Врбасу. Умро је 1977. године у Подгорици у тренутку када је био дошао да посјети свог сестрића Слободана Драшковића који је већ лежао на самртничкој постели. Обадвојица су исти дан сахрањени на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Милицом Павлићевић из Горњег Поља крај Никшића. Милица је рођена 1918. године у Горњем Пољу, а умрла је 1989. године у Врбасу. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Радоје и Милица су имали кћерку Радмилу и синове Душана, Данила, Драгутина и Добривоја.

Радмила је рођена 1951. године у Врбасу гдје је завршила основну и Средњу техничку школу. Била је запослена у предузећу Мепол у Врбасу гдје је стекла пензију. Није се удавала и као пензионерка данас живи у породичној кући у Врбасу.

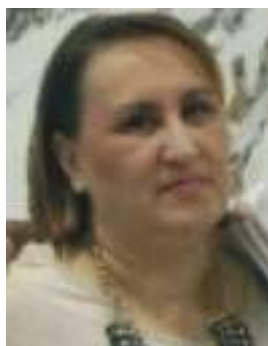
Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје.

VII Душан Радојев је рођен 1939. године у Белој Цркви код Ђаковице на Косову и Метохији. У Врбасу је након основне школе завршио и Угоститељску школу. Пошто је регулисао војни рок, као угоститељски радник је радио и живио у Врбасу, Бечу и Линцу у Аустрији, Кули и на крају у Сутомору код Бара. Сада живи у свом дому у Сутомору код Бара.

Ожењен је Ангелином Рибич која је рођена 1942. године у Мачванском Прњавора код Шапца. Душан и Ангелина имају кћерке Татјану и Сању.

Татјана је рођена 1968. године у Врбасу. Завршила је средњу школу и запослена је у Подгорици. Удата је за Веселина Вуковића из Бандића, мјеста на средини пута између Подгорице и Даниловграда. Татјана и Веселин имају кћерке Јелену, Невену и Милену. Татјана са породицом живи у Подгорици.

Сања је рођена 1969. године у Врбасу. Завршила је Средњу туристичку школу и запослена је у Сутомору. Удата је за Мишка Радоњића из Сутомора код Бара са којим има кћерке Ксенију, Јовану, Сару и Сунчицу. Сања са породицом живи у Сутомору код Бара.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Душан.

VII Данило Радојев је рођен 1941. године у Лукову. Завршио је основну и средњу школу у Врбасу и након регулисања војног рока био запослен у Комуналном предузећу у Врбасу гдје је стекао пензију. Данило је био познати активиста у разним друштвено – спортским организацијама и удружењима, а посебно се истицао у стрељаштву. Са породицом је живио у Врбасу. Умро је 2015. године и сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Био је ожењен Зорком (Зором), кћерком Душана и Стаке Сјеклоћа из Драгове Луке код Никшића. Зорка је рођена 1949. године у Никшићу и била је домаћица. Данило и Зорка имају кћерку Милицу и синове Војина и Владимира. Након Данилове смрти Зорка живи у њиховој породичној кући у Врбасу гдје је свакодневно посјећују чланови њене уже породице.

Милица је рођена 1972. године у Врбасу гдје је завршила основну школу и гимназију. Филозофски факултет – Одсјек за предшколско васпитање и образовање је завршила у Никшићу. Удата је за Винка Станковића из Бара и са њим има сина Луку. Са породицом живи у Бару.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Данило.

VIII Војин Данилов је рођен 1974. године у Врбасу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике аутомеханичарске струке. Запослен је у фабрици Витал у Врбасу. Са породицом живи у свом дому у Врбасу.

Ожењен је Биљаном, кћерком Вукића и Новке Тепавчевић из Врбаса. Биљана је рођена 1979. године у Врбасу гдје је након основне школе завршила Средњу техничку школу. Војин и Биљана имају кћерке Јовану и Дуњу и сина Данила.

Јована је рођена 2003. године у Врбасу и тренутно је ученица Средње саобраћајне школе у Врбасу. Живи код родитеља.

Дуња је рођена 2012. године у Врбасу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Данило-Војин.

IX Данило Војинов је рођен 2001. године у Врбасу и тренутно је ученик завршне године Средње саобраћајне школе у Врбасу. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Данило-Војин-Данило.

VIII Владимир Данилов је рођен 1976. године у Врбасу гдје је завршио основну и Средњу школу машинског смјера. И он је запослен у фирми Витал у Врбасу. Са породицом живи у свом дому у Врбасу.

Ожењен је Данијелом, кћерком Васа и Мире Јовановић из Врбаса. Данијела је рођена 1980. године у Врбасу гдје је након основне школе завршила и Средњу школу трговинског смјера. Владимир и Данијела имају кћерке Нађу и Лену.

Нађа (лијево) је рођена 2008. године у Врбасу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља..

Лена (десно) је рођена 2011. године у Врбасу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Данило-Владимир.

VII Драгутин Радојев је рођен 1946. године у Врбасу гдје је завршио основну и средњу школу. Као момак определијелио се за печалбарски живот и пут га је одвео у далеку Аустралију гдје је нашао посао. Дуги низ година, све до пензије живио је и радио у Сиднеју у Аустралији. Ипак, није могао заборавити родно мјесто, вратио се и сада као пензионер живи у Врбасу.

Тамо је срео и оженио Славицу, кћерку Максима и Виде Шућур старином из Драговољића, села које је припадало Луковској општини, а данас припада мјесној заједници Луково. Драгутинова супруга Славица је рођена у Никшићу 1954. године. Завршила је школу за преводиоце и још увијек ради у својој струци у Сиднеју. Драгутин и Славица имају синове Радоја и Марка.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Драгутин.

VIII Радоје Драгутинов је рођен 1987. године у Сиднеју у Аустралији. Тамо је завршио основну школу и гимназију и након тога електротехнички факултет, смјер електронике. Запослен је и ради као професор на једном од колеџа у Сиднеју у Аустралији гдје и живи.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Драгутин-Радоје.

VIII Марко Драгутинов је рођен 1991. године у Сиднеју у Аустралији. Тамо је завршио основну школу и гимназију и након тога Факултет за хортикултуру. Запослен је и ради као инжењер хортикултуре у Сиднеју у Аустралији гдје и живи.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Драгутин-Марко.

VII Добривоје Радојев је рођен 1948. године у Врбасу и као дијете од непуне двије године је умро. Сахрањен је на гробљу у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Радоје-Добривоје.

VI Војин Новичин је рођен 1913. године у Лукову. Између два рата бавио се сточарством и земљорадњом. Одмах по избијању Другог свјетског рата се прикључио Народноослободилачком покрету (НОП) и учествовао у многим акцијама у припреми за дизање устанка и каснијим партизанским активностима. Био је борац и барјактар одреда „Бијели Павле” гдје је рањен на подручју Шобајића у близини манастира Острог 1942. године. Одатле је послат у партизанску болницу на Пресјеку, али је болница била већ одступила за Босну па се Војин лијечио скривајући се у пећинама и код своје куће у Лукову. Проказан је од сарадника окупатора па су га Италијани ухапсили и спровели у затвор у Никшићу, да би га заједно са двадесет седам родољуба осудили на смрт и стријелали под Требјесом 1942. године. Послије рата ту је подигнуто спомен обиљежје гдје је уписано и Војиново име. Сахрањен је на гробљу у Лукову. Није се женио и није имао потомака.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Војин.

VI Јагош Новичин је рођен 1915. године у Лукову, а умро је као дијете од непуне двије године за вријеме аустроугарске окупације 1917. године када је владала велика глад и болест у народу позната као шпањолица која је тада покосила многе животе. Јагош је сахрањен на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Новица-Јагош.

V Неђељко Јаковов је рођен 1882. године у Лукову гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Неколико година је провео на раду у Америци и као добровољац се уочи балканских ратова вратио и отишао на Скадар да тамо заувјек и остане. Као припадник Луковске чете, Луковског батаљона погинуо је на Бардањолу 25. јануара 1913. године гдје су му заувјек остале кости. Није се женио и за собом није оставио потомака.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Јаков-Неђељко.

IV Ђоко Живков је рођен 1847. године у Драговој Луци, а погинуо је 1879. године код Гусиња гдје су му заувјек остале кости. Пошто су Берлинским уговором 1878. године Плав и Гусиње припали Црној Гори, а Турци нијесу жељели да их предају дошло је до прве битке на Новшићима у близини Гусиња и Плава која се одиграла 04.12.1879.

године и друге битке на Мурини 07.01.1880. године. У једној од тих битака је погинуо Ђоко, а не 1877. године како је раније било записано. У прилог овој тврдњи иде и попис од 1879. године гдје је Ђоко евидентиран и био жив током пописивања.

*Био је ожењен Великом (Макицом) Ђуричић која је рођена 1851. године у Границама у Луковској капетанији. Ђоко и Велика су имали кћерке Стоју и Виду. Велика се после Ђокове смрти преудала за Станка (Рњицу) Чизмовића из Озринића и са њим имала сина Јована и кћерку Златану. Велика је умрла у Озринићима и сахрањена на истоименом гробљу.

У попису становништва из 1879. године у Ђоково домаћинство које је заједно пописано са Костиним појављују се имена Макица Ђокова – 28 година, Јаглика Ђокова – 13, Стоја Ђокова - 4 године. Макица (Велика) је Ђокова супруга; Јаглика је Костина кћерка од једне од његових жена, Стоја је Ђокова, а Вида се није још била родила.

Стоја Ђокова је рођена 1875. године у Лукову. Била је удата за Јована Марковића из Лукова са којим је имала синове Милоша и Милана и кћери Радојку, Секицу (Сјелу), Грану и Цвијету. Стоја је умрла 1958. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

*Вида је рођена 1879. године у Лукову. Била је удата за Тома Машуловића из Праге и са њим није имала порода. На споменику Тому Машуловићу и његовој првој супрузи поред цркве у Праги пише да је исти подигла Вида 1968. године. Живјела је сама у својој кући у засеку Крушевље у Праги. Изнемогла и остарила, задњих неколико година живота Вида је провела код породице свога синовца Миливоја Машуловића који су је након смрти сахранили поред свога супруга.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Живко-Ђоко.

III Горчин Перов је рођен крајем XVIII вијека на Загреди. Након пресељења у Драгову Луку, Горчин је са оцем, стричевима и браћом држао велику стоку а посједовали су и катун у планини Жива на обронцима Јаворка гдје су издизали, а неких година и зимовали. Причали су старији да је Горчин са браћом једно вријеме имао и до

1000 оваца у катуну Жива у Јаворку. Повремено обилазећи чобане и катуна једне прилике је Горчин погинуо. Постоје двије приче о Горчиној смрти. Оне су се преносиле са кољена на кољено до данашњих дана. У суштини обје верзије су приближне. Прва се односи на то да је обилазећи катуна у планини Жива Горчин погинуо, али не од турске руке како се могло очекивати, већ од руке комшија из пивских села који су непрестано надзирали могућа кретања Турака и били на опрезу како би могли заштитити прије свега своје породице, а затим куће и стоку коју су имали. Наоружана група Пивљана је очекивала наилазак Турака, па су испод планине Јаворак држали страже и били приправни за евентуални сукоб и борбу. Горчин је тих дана кренуо да обиђе чобане и стоку у катуна, јахао је седланика и са њим је била и његова кћерка Јагода. Кажу да је на себи имао турско одијело, негдје раније отето у окршају са Турцима и да је то збунило људе у засједи који су припуцали и убили Горчина мислећи да је Турчин. То се десило у предјелу Папратног Бријега, непосредно везаног за Јаворак и планину Војник. По казивањима то је било негдје око 1858. године. У то вријеме су Радовићи још увијек живјели у Драговој Луци. На мјесту гдје је погинуо тада су остале, и вјероватно и данас, почивају његове кости без икаквог обиљежја или знака тачног мјеста погибије. Туко, синовац Горчинов који је био негдје у чети убрзо је сазнао да је Горчин погинуо и од чије руке па се одмах дао у потјеру. Поменуто дружину сустигао је негдје у близини Комарнице и успио да убије неколико њихових чланова, тако да је одмах осветио свога стрица не чекајући да се увјери из којих разлога је Горчин убијен. Касније се дознало да је у тој групи која је убила Горчина било неких Дурутовића, чак се и сумњало да су они знали када ће Горчин наићи и да су га намјерно убили како би преузели примат над катунима у Живи. Да би се изгладили врло затегнути односи између двије породице, њихови потомци су се окумили са Радовићима. Чак је и један од њихових наследника добио име по Туку и звао се Туко Дурутовић. По другој верзији Горчина су убили ускочки хајдуци који су у то вријеме, као и многе друге хајдучке дружине стално крстарили околним просторима надзирући турски Никшић и кретање Турака. Група ускочких хајдука је у засједи чекала са наиђу Турци, а Горчин се у том моменту са кћерком Јагодом упутио да обиђе катуна у планини Живи. Мислећи да је турчин, хајдуци су припуцали на Горчина, али га нијесу убили већ само ранили. Горчина су рањеног некако допремили у Драгову Луку гдје су га покушали извидати од задобијених рана, али безуспјешно јер је убрзо умро. Која верзија

је тачна не зна се, али Горчинова погибија се неповољно одразила на његову и братске породице које су нагло почеле сиромашити и све теже живјети. Убрзо је и напуштена и Драгова Лука и катун у Јаворку. Горчин је имао већ поменути кћерку Јагоду и сина Јована. Јагода је рођена 1834. године у Драговој Луци и након погибије свога оца се удала за Мирка Ђурђевца из Лукова. Јагода и Мирко су имали синове Анта, Машана, Драга и Сава. Јагода је са породицом живјела у Лукову, ту умрла и сахрањена је на луковском гробљу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин.

IV Јован Горчинов је рођен 1847. године у Драговој Луци гдје је провео један дио живота. Након Горчинове смрти и Јагодине удаје остао је сам, па су га стричеви, чим је стасао, врло младог оженили Станицом (Кешом) Ђатовић (Ђатовићи су огранак братства Булатовића) из села Тимара код Боана. Станица (Кеша) је рођена 1849. године и веома млада је дошла у Луково. Од богатства до сиромаштва је танка нит која се у овом случају прекинула Горчиновом погибијом, затим губитком стоке и напуштањем катуна Жива, тако да је Јован са породицом у новим околностима једва преживљавао. Био је сиромашан, скоро безземљаш, бавио се надничарењем, сточарством и обрадом то мало земље што је имао и од тога подизао породицу. Умро је за вријеме аустроугарске окупације Црне Горе 1918. године када је овим крајевима владала велика глад и неизлечива болест у народу позната као шпањолица. За неколико година аустроугарске окупације на територији општине Луково страдала је око једна трећина становништва. Станица (Кеша) је умрла 1925. године. Обоје су сахрањени на гробљу у Лукову. Јован и Кеша су имали кћери Милицу и Ђурђу и синове Радована (Вучину), Петка, Благоја и Марка.

*Милица је рођена 1878. године у Лукову, гдје је живјела до удаје за Милована Јокића из Дучица, Жупа Никшићка. Са Милованом је имала синове Микоњу и Мироја и кћерку Митру. До смрти је живјела у Дучицама, гдје је умрла и сахрањена је на истоименом гробљу 1960. године.

*Ђурђа је рођена 1884. године у Лукову, гдје је и живјела до своје смрти. Није се удавала, умрла је за вријеме аустроугарске окупације Црне Горе 1918. године и сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован.

V Радован (Вучина) Јованов је рођен 1869. године у Лукову као прво и најстарије дијете Јованово и Кешино. Иако без образовања, био је врло оштроуман и памтљив. До својих двадесетак година живио је са родитељима, браћом и сестрама у Лукову када је отишао од куће и када му се изгубио сваки траг. Наиме, прије његовог нестанка неко из села је за неке друге сељане испјевао пјесму прилично погрдне садржине, он је то негдје чуо, запамтио и на једном од тада редовних сијела, наравно млад и неискусан исту „издеклемовао”. Они увријеђени сељани га одмах оптуже код тадашње власти коју је спроводио племенски капетан, да је он аутор те пјесме, иако је свима било јасно да је то неко други испјевао. Чак се по селу и причало ко је испјевао спорну пјесму, али власт то није много занимало. Племенски капетан је пресудио да Јован, Вучинин отац, мора да плати глобу која је износила три или четири овце, не водећи рачуна о Јовановом имовном стању јер се поуздано зна да је тадашњи сточни фонд којег је имао Јован износио седам – осам оваца и једна крава. Наведена глоба погоршала је, ионако лоше, услове живота Јованове фамилије тако да је он често приговарао Вучини шта је урадио бојећи се за опстанак породице. Овакви и слични стални приговори оца да ће му због његове несмотрености породица помријети од глади утицала је на Вучину да донесе одлуку да једноставно нестане. Док је Кеша, његова мајка једаног дана уобичајено припремала ручак, Вучина је ушао у њихову тадашњу кућу, или боље рећи колибу и рекао мајци да он одлази. Она га је по старим обичајима упитала: „Акобогда Вучина”, а он јој је одговорио: „Идем мајко да се никад више не вратим”. Без икаквог другог поздрава и без брашњеника упутио се преко неких ливада испод куће и нестао из видокруга своје мајке. Није било дана од када је Вучина отишао а да Кеша није оплакивала злу судбину најстаријега сина. Тако је временом понестало суза, а Кеша је употпуности ослијепила и тако живјела до своје смрти. Ово је више пута причала баба Златана, Маркова супруга, јер јој је њена свекрва Кеша са којом је Златана живјела, од њеног доласка у кућу Радовића до Кешине смрти, причала. Баба Златана причаше да је много година касније, извјесни Павићевић из Бјелопавлића по порукама казивао да су он и Вучина заједно били у бугарско-турским ратовима на страни Бугара и да је Вучина јуначки погинуо у неком од тих ратова (1888-1896) године. Његово име, као великог јунака бугарске војске заједно са осталим погинулим уписано је на споменику „на вратима од Сивије”. Нажалост, ово је остало непровјерено све до данашњих дана. Од Вучине није остало потомака.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Радован (Вучина).

V Петко Јованов је рођен 1875. године у Лукову гдје је провео свој живот бавећи се сточарством и земљорадњом. Петко је био учесник Балканских ратова и Првог свјетског рата. Услед последица ратова, велике немаштине и болести која је тада владала умро је за вријеме аустроугарске окупације Црне Горе 1918. године када је овим крајевима владала велика глад и неизлечива болест у народу позната као „шпањолица”. Сахрањен је на гробљу у Лукову. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1903-1904. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 4, МИД-35, страна 97) је записано: Ред. бр. (503) 4. (1459), 9.10.1903. год. Петко Радовић, добио је пасош за Аустроугарску. У то вријеме је све садашње црногорско и хрватско приморје припадало Аустроугарској монархији и да би било ко пошао за Америку морао је прво ступити на тло Аустроугарске па отуда и издавање такве врсте пасоша. Многи су и поред добијених пасоша из разноразних разлога одустајали од пута. Да ли је и Петко стварно ишао за Америку нијесмо успјели пронаћи у документима, као ни потврду од наших старијих информатора.

Био је ожењен Томном, коју су сви звали Тонка, ћерком Богдана Јокића из Дучица из Жупе Никшићке. Тонка је рођена 1888. године и млада дошла у кућу Радовића. Рано је и у најтежим данима остала без животног сапутника. Корачала је достојанствено кроз нимало лак живот, подижући своју дјецу. Тонка је живјела читав вијек и нешто мало више. Живјела је у Лукову, Никшићу и Игалу гдје је и умрла 1991. године у сто четвртој години живота. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Петко и Тонка су имали синове Радојицу, Илију и Милију (Мира).

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко.

VI Радојица Петков је рођен 1912. године у Лукову. У тешким животним условима уз мукотрпан рад носио је тешко животно бreme. Послије очеве смрти, иако веома млад, уз мајчину помоћ, морао је да се брине о домаћинству. Када је стасао, био је уважен и признат домаћин у селу и окружењу. Живио је у Лукову и бавио се сточарством и земљорадњом. Као изузетно предузимљив повремено се бавио трговином стоке за шта је имао посебног дара и гдје је стекао многа познанства и пријатељства. Био је учесник Народно ослободилачког рата (НОР-а).

Млад је почео поболијевати и умро је у својој 47. години живота 1958. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Маргитом (Маријом), кћерком Милисаве (Јоксима) и Кате Кнежевић из Милошевића, општина Шавник, гдје је и рођена 1922. године. Након Радојичине смрти Марија се из Лукова преселила у Никшић и уз помоћ најближе родбине подигла и школовала дјецу. Радила је на пословима одржавања чистоће у Основној школи „Ратко Жарић” у Никшићу гдје је остварила пензију. Умрла је у Никшићу 1998. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Радојица и Марија су имали кћери Радмилу и Драгицу и синове Момчила и Мирка.

Радмила је рођена 1946. године у Лукову гдје је започела основну школу. Исту је довршила у Никшићу. Средњу медицинску школу, смјер за лаборанте је започела у ондашњем Титограду, а завршила је у Београду. Кратко је радила у Републичком заводу за здравствену заштиту Србије на одјељењу за испитивање животних намирница. У Никшићу је завршила Педагошку академију, Одсек хемија и биологија. Радила је као професор хемије и биологије у више основних школа, а највише радног стажа остварила је у Основној школи „Максим Горки” у Подгорици. Истовремено је предавала и грађанско образовање. Била је удата за Радула Ђерковића, економисту са Жабљака, који је нажалост млад умро и са којим није имала дјеце. Сада, као пензионерка је и даље пословно ангажована и члан је Регионалног центра за животну средину за Централну и Источну Европу. Живи у свом стану у Подгорици.

Драгица је рођена 1952. године у Лукову. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера завршила је у Никшићу. Читав свој живот бавила се приватним бизнисом из области трговине, као власница фирме. Била је удата за Мића Кнежевића, старином из села Вашково, општина Пљевља, који је страдао несрећним случајем. Драгица и Мићо имају синове близанце Жарка и Дарка, затим Милана и најмлађег Ивана. Драгица је сада пензионерка, живи у Подгорици окружена синовима, снахама и унучадима.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Радојица.

VII Момчило (Момо) Радојичин је рођен 1949. године у Лукову. Основну школу је започео у Лукову и довршио је у Никшићу. У Никшићу је завршио прво Средњу трговинску, а затим и Вишу трговинску школу. Након одслужења војног рока један дио радног вијека провео је као шеф продавница Први мај и Технохемија у Никшићу, док се у другом дијелу радног вијека бавио приватним бизнисом као власник продавнице прехранбених производа. Момо као пензионер са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Тањом, кћерком Богољуба и Мирјане Мијовић из Годијеља, општина Шавник. Тања је рођена 1971. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу школу конфекцијског смјера. Није запослена. Тања и Момо имају кћерке близанкиње Маргиту и Милену, затим Јовану и најмлађу Јелену.

Маргита је рођена 1993. године у Никшићу као сестра близнакиња. Завршила је основну школу и гимназију у Никшићу. Била је одлична ученица основне школе и гимназије и завриједила велики број награда и признања на разним такмичењима која су се организовала од општинског до међународног нивоа. Електротехнички факултет, смјер електроника завршила је у Подгорици. Након тога, била је на магистарским студијама у Шангају у Кини и у Финској и са успјехом их завршила. Тренутно се налази у Шангају у Кини.

Милена, друга сестра близнакиња је рођена 1993. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. И она је била одлична ученица основне школе и гимназије. Такође је завриједила велики број награда и признања на разним такмичењима која су се организовала од општинског до међународног нивоа. Тренутно је

на завршној години Медицинског факултета у Подгорици.

Јована је рођена 2000. године у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршила у Никшићу. Тренутно је студент Правног факултета у Подгорици. Живи код родитеља.

Јелена је рођена 2002. године у Никшићу. Тренутно је ученица гимназије у истом граду. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Радојица-Момчило.

VII Мирко (Бели) Радојичин је рођен 1955. године у Лукову. Основну и Средњу трговачку школу је завршио у Никшићу гдје је једно вријеме радио прије одласка у војску. Након повратка са одслужења војног рока радио је у објектима *Центројагран* из Бара на пословима трговца, пословође и шефа њихових продајних објеката у Никшићу. У току приватизације ове фирме деведесетих година прошлога вијека остао је без посла тако да од тада није нигдје радио. Са породицом је живио у Никшићу. Тешко је оболио и умро 2017. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Вањом, кћерком Марка и Данице Вилотијевић, старином из села Дужи у општини Шавник. Вања је рођена 1957. године у Никшићу гдје је завршила основну и Трговинску школу. Радила је у продајним објектима београдског *Центрокоја* у Никшићу на пословима трговца. И она је у процесу приватизације ове фирме остала без посла и једно вријеме није радила, али је нешто касније остварила пензију. Пензионерске дане проводи у Никшићу и у слободно вријеме се бави израдом

разних сувенира чијом продајом употпуњује кућни буџет и које неријетко поклања родбини и пријатељима. Мирко и Вања имају кћерке близанкиње Марију и Ивану и синове Радојицу (Нана) и Владимира.

Марија и Ивана су рођене као сестре близанкиње 1982. године у Никшићу гдје су завршиле основну и Средњу економску школу. Као младе су се привремено запослиле у тада најпознатијем фризерском салону Зоран у Подгорици. Ту су усавршиле све тајне овога посла који се граничи са умјетношћу и у њему остале до данашњих дана. Учеснице су више домаћих и међународних

такмичења из ове области, одакле су се увијек враћале са освојеним бројним медаљама, дипломама и осталим признањима. Њих двије сада у власништву посједују модерни салон љепоте *Твинс* у Подгорици на задовољство њихових муштерија. Живе у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Радојица-Мирко.

VIII Радојица (Нано) Мирков је рођен 1980. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Бави се бизнисом из области клађења и игара на срећу. Радојица је за душу свога оца Мирка и свог дједа Радојице, чије име носи, и бабе Марије цркви у Лукову повратио стари сјај након тачно 100 година. Наиме, познато је да је приликом окупације 1917. године

аустроугарска војска са луковске цркве скинула два звона и однијела их, а једно је остало јер га нијесу могли дохватити. Црква је пуни један вијек била са једним звоном све до прољећа 2017. године када је Радојица приложио цркви два нова звона, тако да су сада сва три звона на свом мјесту. Ожењен је Иваном, кћерком Тихомира и Весне Карацић старином из Дорбњака који су живјели у Никшићу. Ивана је рођена 1979. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Радојица и Ивана живе у свом стану у Никшићу, а често бораве у Лукову гдје имају своју кућу. Радојица и Ивана имају кћерке Матеу и Теодору.

*Матеа је рођена 2011. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе.

*Теодора је рођена 2016. године такође у Никшићу.

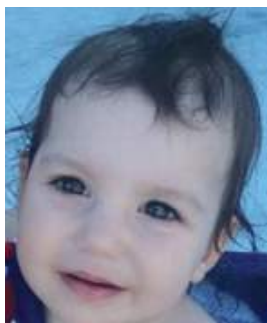
Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Радојица-Мирко-Радојица.

VIII Владимир Мирков је рођен 1983. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Бави се приватним занатским пословима из области завршних радова у грађевинарству. Са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Саветом, кћерком Љуба и Милијане Ковачевић из Спиле Граховске, општина Никшић. Савета је рођена 1991. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Тренутно је на Институту за стране језике у Подгорици као студент завршне године енглеског и руског језик.

Владимир и Савета имају кћерку Тару која је рођена 2016. године у Никшићу гдје са родитељима и живи.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Радојица-Мирко-Владимир.

VI Илија Петков је рођен 1915. године у Лукову. Као млад се бавио земљорадњом и сточарством, али је врло рано увидио да се од тога у Лукову тешко могло живјети па је почео и са другим пословима. Био је изузетно виспрен и сналажљив. Непосредно уочи Другог свјетског рата једно вријеме је радио као откупљивач дувана на подручју Улциња и бавио се његовом дистрибуцијом и продајом. Други свјетски рат је провео у Лукову. Одмах послје Другог свјетског

рата завршио је финансијски курс и као чиновник је радио једно краће вријеме у Београду, а затим у Државном осигуравајућем заводу (ДОЗ) у Никшићу гдје је стекао пензију. Живио је у својој кући у Никшићу да би средином осамдесетих година прошлог вијека исту продао и одселио у Игало код Херцег Новог. Умро је 1997. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Петраном, која је била од Драшковића са Чева, а чија породица је живјела у Ђаковици на Косову и Метохији. Петрана је тамо рођена 1925. године. Радилa је на пословима одржавања чистоће у Општој болници Никшић и у тадашњој Педагошкој академији у Никшићу гдје је остварила пензију. Петрана је са Илијом дуго живјела у Никшићу, а затим у Игалу гдје су имали свој стан. Своје дјеце нијесу имали, а Петрана је из предходног брака имала кћерку Винку која се о њој бринула све до њене смрти. Винка је удата за Љуба Пешића из Даниловграда гдје и данас живи. Петрана је умрла 2006. године и сахрањена на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Илија.

VI Милија (Миро) Петков је рођен 1917. године у Лукову. Када му је отац умро тек да је имао годину дана. Имао је неколико разреда основне школе и још као дијете показао да ће бити врло бистар и сналажљив. Други свјетски рат га је затекао као војника Краљевине Југославије и након расула ове војске одмах се прикључио устаничким партизанским одредима у борби противу окупатора. У почетку рата 1941. године је учествовао у биткама око Грахова и у Кривошијама. Такође је учесник познате битке на Уздомиру против талијанског окупатора 1942. године. Након одступања партизана за Босну, Миро је дио рата провео као припадник жандармерије у Никшићу. Поново се у току 1944. године прикључио партизанима и учествовао у ослобођењу земље од окупатора. Био је резервни подофицир ЈНА и ратни војни инвалид (РВИ). Пошто је у војсци Краљевине Југославије био радио-телеграфиста Миро је и у позним годинама живота знао цијелу Морзеову азбуку. Читавога живота се бавио земљорадњом и сточарством, а помало и трговином стоке. Живио је у Лукову, а неколико задњих година у насељу Оштровац код Никшића гдје је умро 1999. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Даницом, кћерком Милије и Стане Ђетковића из Ускока, тачније из села Струга поред Боана. Даница је рођена 1925. године и у младости, а и након удаје, бавила се скоро свим пословима на имању и у кући доприносећи на сваки могући начин да се побољшају услови живота своје породице. Даница је била врсна прелја и ткаља и након напорног дневног рада вани око стоке, земље и других послова знала је да до дубоко у ноћ чешља вуну, преде или тка на разбоју (натри). Даница је умрла 1991. године у Никшићу носећи са собом тугу за двојицом нестале браће у току Другог свјетског рата и прерано преминулом кћерком Рајком. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Миро и Даница су имали кћери Радојку и Рајку и синове Момира и Петра.

Радојка је рођена 1948. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Школу за КВ шнајдере је завршила као стипендиста конфекције Јадран из Пераста, а након удаје уз рад завршила је и Трговинску школу у Никшићу. Радилa је у трговинским објектима Центрокопа у Никшићу. Била је удата за Борислава (Бора) Влаховића из Роваца који је као релативно млад човјек оболио и умро. Боро и Радојка имају сина Душка и кћери Душку, Далиборку и Драгану. Радојка је сада пензионерка и живи са сином и његовом породицом у свом стану у Никшићу.

Рајка је рођена 1951. године у Лукову. Завршила је основну школу у мјесту рођења и млада се удала за Илију Милића из Дуге никшићке. Била је домаћица и са породицом је живјела у насељу Ђеменца у својој породичној кући. Прерано је обољела и умрла у својој 38. години живота 1989. године. Сахрањена је на гробљу у Никшићу. Илија и Рајка имају сина Жељка и кћери Наду, Ратку и Ану. Иако су рано остали без мајке сви су успјешно одрасли, школовали се и формирали своје породице.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Милија(Миро).

VII Момир Милијин (Миров) је рођен 1949. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Школу за КВ електричаре и касније Средњу електротехничку школу је завршио у Никшићу. Одслужио је војни рок и доста млад се запослио у Жељезари Никшић гдје је 1978. године доживио велику повреду чије посљедице су га мучиле до краја живота. Дуго се опорављао, да би након тога почео да се бави трговином стоке. Како се веома

добро снашао у свом послу, временом га је проширио па је дошло до формирања фирме из области набавке, узгоја и продаје стоке. У међувремену је остварио пензију тако да се употпуности могао посветити новом-старом занимању. Проширио је посао, зарађивао и купио је имање на Виру у Горњем Пољу које је касније проширио неколика пута: направио куће, штале, клаонице и сушаре за месо. У Никшићу је отворио продавницу меса, пољопривредну апотеку и ресторан. Формирањем предузећа КД Туко објединио је набавку, узгој и тов крупне стоке, ситне стоке и свиња, производњу и пласман на тржиште меса и месних прерађевина, набавку, производњу и пласман на тржиште пољопривредних производа. Све ово је урадио заједно са супругом Милицом, кћерком Новице и Јаглике Вујачић из Ускока, из села Струга покрај Боана и њиховом бројном породицом. Када је требало да ужива у плодовима свога рада уз супругу и своје седморо дјеце и бројну унучад, Момир је нажалост умро 2011. године у својој 62. години живота. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Милица је рођена 1952. године и врло млада је дошла у кућу Радовића. Завршила је Трговинску школу, а касније због потреба посла у сопственој фирми и Школу за КВ месаре и КВ возаче. У почетку су Момир и Милица са својом породицом живјели у Лукову, једно вријеме на Оштровцу, а од деведесетих година прошлог вијека на поменутој локацији у мјесту Вир који припада Горњем Пољу крај Никшића. Као вриједна и способна жена, била је подршка свом мужу да остваре заједничку визију у послу и осталим животним приликама. Момир и Милица имају кћери Снежану, Гордану, Мирјану и Даницу и синове Миладина и близанце Срђана и Страхињу.

Снежана је рођена 1971. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Млада се удала за Милана Андријашевића старином из Ријечана, општина Никшић чија породица је живјела у Никшићу. Снежана и Милан имају сина Мирка и кћерку Нину. Радећи у породичној фирми КД Туко уз рад је успјела да заврши Пољопривредни факултет у Бијелом Пољу. Тренутно је извршна директорка породичне фирме КД Туко у Никшићу.

Са супругом живи у породичној кући у мјесту Јеленак код Даниловграда.

Гордана је рођена 1977. године такође у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Пословни менаџмент за банкарство и финансије завршила је у Котору, а магистратуру на Економском факултету у Подгорици. Као врло успјешна у послу, дуги низ година ради банкарске послове. Била је директорица *Хиџо Алие банке* у Никшићу, Експозитуре *Црногорске комерцијалне банке* у Никшићу, затим у Котору, а тренутно је

члан Пословног одбора *Црногорске комерцијалне банке (ЦКБ)* са сједиштем у Подгорици. Живи у Подгорици.

Мирјана је рођена 1980. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. И она се млада удала за доктора спортских наука Косту Горановића, старином из Голије никшићке. Мирјана и Коста имају синове Андрију и Лазара. Запослена је у породичном предузећу *КД Туко* на финансијским пословима. Са својом породицом живи у Никшићу.

Даница је рођена 1982. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Правни факултет је завршила у Београду. Радила је као судија-приправник у Основном суду у Никшићу. Осим правосудног, положила је и адвокатски испит. Запослена је у Министарству одбране Црне Горе као правник. Удата је за Сашу Војиновића из Дучица, Жупа Никшићка који је официр-потпуковник Војске Црне Горе. Имају сина Виктора и кћерку Луцију. Са породицом живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир.

VIII Миладин Момиров је рођен 1972. године у Никшићу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике електро струке. Врло млад, чак као дијете се укључио у рад породичне фирме, тако да се пословима за које је учио школу није бавио. Могло би се рећи да су у оквиру садашње фирме његови послови најразноврснији, почевши од примарног посла трговине стоком, па до орања и сјетве, косидбе, жетве, рада на фарми и у кланици.

Са породицом живи у својој кући у мјесту Вир, насеље Горње Поље код Никшића.

Ожењен је Ранком (Секом), кћерком Данила (Гледа) и Кате Бајовић из села Безује са Планине Пивске који су одавно настањени у насељу Ђеменца код Никшића. Ранка (Сека) је рођена 1973. године и након основне, завршила је Трговинску школу у Никшићу. И она је запослена на пословима трговца у оквиру фирме КД Туко. Миладин и Ранка (Сека) имају кћерку Нађу и синове Вука и Новака.

Нађа је рођена 1994. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршила је у Никшићу. Основне студије Електротехничког факултета завршила је у Подгорици. Радилa је у електротехничком предузећу *Рамел доо* упоредо завршавајући специјалистичке студије. Сада ради на пословима електроинжењера у *Црногорском електричном систему*. Живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Миладин.

IX Вук Миладинов је рођен 1995. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршио је у Никшићу. Дипломирао је на Економском факултету у Подгорици. Ради у Црногорској комерцијалној банци у Подгорици. Живи у Подгорици.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Миладин-Вук.

IX Новак Миладинов је рођен 1998. године у Никшићу. Основну школу и гимназију завршио је у Никшићу. Студент је Грађевинског факултета у Подгорици. Живи у Подгорици.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Миладин-Новак.

VIII Срђан Момиров, један од браће близанаца је рођен 1983. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу пољопривредну школу. Након тога одмах се укључио у КД Туко гдје се бави разним пословима, а највише маркетингом и продајом робе. Са породицом живи у насељу Вир у Горњем Пољу код Никшића.

Ожењен је Снежаном, кћерком Митра и Босиљке Симанић из Горњег Поља крај Никшића. Снажана је рођена 1985. године у Никшићу и након завршене основне и средње школе, завршила је Филозофски факултет у Никшићу, Одсек социологија. Радила је као професор приправник у Гимназији „Стојан Церовић” у Никшићу. Сада је запослена у *Козметикс маркеиу*, као шеф једне од радњи у Никшићу. Срђан и Снежана имају кћери Ксенију и Милицу и сина Момира.

Ксенија (лијево) је рођена 2011. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Милица (десно) је рођена 2013. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Срђан.

IX Момир Срђанов је рођен 2015. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Срђан-Момир.

VIII Страхиња Момиров, други од браће близанаца је рођен 1983. године у Никшићу, гдје је завршио основну и Средњу пољопривредну школу. Као и његова браћа и он се млад укључио послове фирме КД Туко, гдје се бави разним пословима од набавке до пласмана робе на тржиште. Са својом породицом живи у Никшићу.

Ожењен је Мирјаном, кћерком Данила и Миленије Рајковић старином из дробњчке Бијеле који су одавно насељени у Оштровцу у Никшићу. Мирјана је рођена 1987. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Филозофски факултет, Одсјек српски језик и јужнословенске књижевности завршила је у Никшићу. Магистар је филолошких наука из области ономастике. Радила је као професор у Економској школи, а сада ради у библиотеци и издавачкој дјелатности Универзитета Црне Горе. Страхиња и Мирјана имају синове Јакова и Богдана.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Страхиња.

IX Јаков Страхињин је рођен 2013. године у Никшићу и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Страхиња-Јаков.

IX Богдан Страхињин је рођен 2017. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Момир-Страхиња-Богдан.

VII Петар Милијин (Миров) је рођен 1953. године у Лукову. Основну школу је завршио у Лукову, а Школу за КВ раднике рударске струке у Никшићу. Овај кадар је тада био дефицитаран тако да су полазници ове школе били стипендисти Рудника боксита у Никшићу и одмах након завршетка имали загарантовано радно мјесто. Тако је и Петар прије одласка на одслужење војног рока почео у Рудницама боксита. Опет се вратио и ту радио све до пензионисања. Са породицом је живио у

свом дому у насељу Оштровац код Никшића. Петар је као пензионер редовно обилази своје родно Луково и помало се бави сточарством и пољопривредом све до изненадне смрти која га је задесила 2020. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Ожењен је Невенком, кћерком Војислава и Милијане Влаховић из села Андријева из Роваца гдје је завршила основну школу. Невенка је рођена у Међуријечју, општина Колашин 1959. године. Док су живјели у Лукову Петар и Невенка су се додатно бавили сточарством и пољопривредом, а након пресељења у Никшић имали су мању фарму и бавили се производњом млијека. Петар и Невенка имају кћери Данијелу, Светлану, Милијану и Анђелу и сина Илију. Невенка сада живи у породичној кући у насељу Оштровац код Никшића.

Данијела је рођена 1979. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу школу угоститељске струке. Након тога се удала за Милана Мијајловића, старином из Мораче, општина Колашин. Имају двоје дјеце, сина Васка и кћерку Љиљану о којима се послије разлаза са мужем сама брине и школује их. Тренутно живи и ради у Подгорици.

Светлана је рођена 1981. године, такође у Никшићу гдје је завршила основну и Трговинску школу. Студирала је Правни факултет у Београду гдје је у међувремену упознала Николу Ђуровића чији корјени потичу из Црне Горе, и за њега се удала. Имају сина Ђорђа и кћери Николину, Андреу и Петру. Заједно са мужем се бави производњом и пласманом пекарских производа у свом објекту у Сурчину код Београда гдје и живе.

Милијана је рођена 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну и Школу за КВ раднике конфекционарске струке. Удата је за Дарка Мараша из Бијелог Поља у Зети, градска општина Голубовци- Подгорица. Милијана је и прије удаје радила као угоститељски радник, а сада заједно са супругом посједује сопствено предузеће за пружање угоститељских и других сличних услуга. Са супругом живи у Бијелом

Пољу у општини Голубовци.

Анђела је рођена 1988. године, такође у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Била је успјешна рукометашица Рукометног клуба Никшић из Никшића и чланица женског фудбалског клуба Економист, такође из Никшића. Упоредо је била студент Факултета за спорт и физичко васпитање у Никшићу. Тренутно ради у Будви као менаџер у угоститељству.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Петар.

VIII Илија Петров је рођен 1985. године у Никшићу. Основну и Средњу техничку школу завршио је у Никшићу. Као дјечак је заволио фудбал тако да је временом постао професионални фудбалер. Био је талентован играч и по процјени стручњака доста је обећавао. Међутим, сплетом разних околности није имао успјешну каријеру како се предвиђало и очекивало и каква је заиста и могла бити. Почео је у пионирима ФК Челик из Никшића, био првотимац и капитен ФК Сутјеска Никшић, затим играч реномираних фудбалских

клубова: Војводине из Новог Сада, Видеотона из Секешфехервара у Мађарској са којим је освојио национални куп Мађарске 2009. године, Будућности из Подгорице, Челика из Никшића са којим је такође освојио фудбалски куп Црне Горе 2012. године, Спартака из Суботице, Напретка из Крушевца, Бачке из Бачке Паланке, Петровца и Морнара из Бара гдје је завршио фудбалску каријеру. Сада се бави тренерским послом и ради у једној фудбалских школи и подучава пионире фудбалским вјештинама. Са породицом живи у Новом Саду.

Ожењен је Мајом, кћерком Радомира и Загорке Лубурић, стално настањених у Новом Саду, а старином из Херцеговине. Маја је рођена 1985. године у Новом Саду гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Илија и Маја имају сина Михаила.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Петар-Илија.

IX Михаило Илијин је рођен 2010. године у Новом Саду и ученик је основне школе. Изузетно је надарен и талентован за фудбал и већ је стандардни члан једне пионирске селекције у Новом Саду која на разним турнирима тог узраста зна само за успјехе. Са родитељима живи у Новом Саду.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Петко-Миро-Петар-Илија-Михаило.

V Благоје Јованов је рођен 1882. године у Лукову гдје се у младости бавио сточарством и земљорадњом. Као добар дио људи са ових простора, у потрази за бољим животом ишао је да ради у Америку. У америчким рудокопима је радио од 1904. године до балканских ратова када се вратио као добровољац и био њихов учесник. У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1903-1904. год. који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2014. год. Књига 4, МИД-35, страна 227) је записано: Ред. бр. 781 (782), 3.2.1904. год. Благоје Ј. Радовић, добио је пасош за Аустроугарску. У току Другог балканског рата 1913. године је на планини Гребенак код Куманова

био рањен, директно у лице. Само од једног метка је остао без седам-осам зуба. Благоје је до 1927. године са породицом живио у Лукову, а затим у Ивању гдје је купио имање и саградио кућу, стално се бавећи сточарством и земљорадњом. Умро је у Ивању 1964. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Крстињом, ћерком Обрада и Јеле Матијашевић из Ораха никшићкога. Крстиња је рођена у Орачу 1890. године и након удаје највећи дио свог живота је провела у Ивању. Умрла је 1977. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Благоје и Крстиња су имали кћери Љубицу, Радушу и Вукосаву и синове Крста и Јована (Јола).

Љубица је рођена 1920. године у Лукову, да би као дијете преселила у Ивање гдје је живјела до удаје за Баја Вушановића из Бршна, општина Никшић. Са Бајом је имала синове Слободана (Тола) и Војина и кћери Радмилу, Милку, Босиљку, Мару и Мируну. Љубица је до смрти живјела на Бршну гдје је и сахрањена на истоименом гробљу 1985. године.

Радуша је рођена 1925. године у Лукову и до удаје је живјела у Ивању. Била је удата за Благутина Гвозденовића из Бијеле, општина Шавник, гдје су већи дио живота стално живјели. Касније су се преселили у насеље Рубежа крај Никшића гдје је након смрти свога супруга Радуша живјела све до своје смрти. Умрла је 2018. године и сахрањена је на гробљу у Рубежима. Радуша и Благутин имају кћери Веселинку, Драгану и Јелу и синове Божидара, Андрију и Рајка.

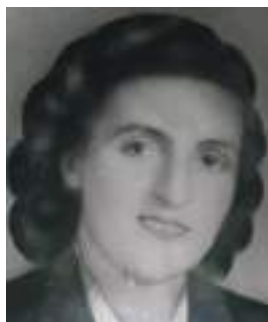
Вукосава је рођена 1933. године у Ивању, гдје је учила основну школу и живјела до удаје за Богдана Гузину из мјеста Градац крај Шавника, службеника Секретаријата унутрашњих послова (СУП). Једно вријеме је са супругом живјела у тадашњем Иванграду, данашњим Беранама, гдје је Богдан био распоређен на службу, да би се затим

преселили у новоизграђену кућу у насељу Ћеменца код Никшића. Вукосава је ту умрла 2010. године и сахрањена је на гробљу испод Требјесе у Никшићу. Вукосава и Богдан су имали кћерку Милену (Мицу) и синове Миљана, Мирка и Славка.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје.

VI Крсто Благојевић је рођен 1922. године у Лукову. Крсто се са родитељима као дијете преселио у Ивање гдје се скоро читавог живота бавио сточарством и земљорадњом. Посебно је волио овце и знао да ради о њима као мало који сточар. Био је учесник Народноослободилачког рата (НОР-а). Последње године живота је провео у својој кући у насељу Рубежа код Никшића гдје је умро 1997. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожење Зорком, кћерком Станоја и Јеле Делибашић из Трепача крај Никшића, гдје је и рођена 1932. године. Зорка је након удаје већи дио живота провела у Ивању бавећи се пословима домаћице и планинке. Зорка је последње године живота провела је у њиховој кући у насељу Рубежа покрај Никшића гдје је умрла 1993. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Крсто и Зорка су имали кћеку Росу и синове Радомира (Шола), Љубомира (Гаја), Вукашина (Вука), Радинка (Рашка), Видоја и Радоша (Жутог).

Роса је рођена 1971. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и Средњу школу трговинске и угоститељске струке. Кратко вријеме је радила у трговини да би се након тога удала за Миленка (Бају) Ђукановић из Лукова са којим има синове Илију и Игора и кћерку Ивану. Роса са породицом живи у породичној кући у Лукову, а сваке године преко лjeta проведу дио времена на катуњу Прекића Поље у близини Гвозда.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто.

VII Радомир (Шоле) Крстов је рођен 1951. године у Ивању. Основну школу је учио у Ивању и Лукову, а Школу за КВ трговца, смјер месарски у Никшићу. Након одслужења војног рока десетак година је радио као продавач-месар и шеф објекта у ондашњем Пољопривредно-трговинском комбинату (ПТК) Никшић. Због пропадања предузећа и лоше зараде прешао је и радио у Жељезару Никшић све до пензије. У том периоду је успио да направи кућу у насељу Драгова Лука гдје и данас са породицом живи. Радомир (Шоле) не заборавља ни родно мјесто Ивање пошто и тамо има викендицу гдје проведе по неколико љетњих мјесеци.

Ожењен је Мируном (Сенком), кћерком Благутина и Јованке Стојановић из Шипачна крај Никшића. Сенка је рођена у Шипачну 1951. године. Основну школу је учила у Шипачну и Видровану, а након удаје читавог живота је била домаћица и планинка. Радомир и Сенка имају кћерку Славицу и синове Горана и Мирка.

Славица је рођена 1978. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Млада се удала за Ранка Срдановића, старином од Косорића, општина Шавник и са њим има сина Милана и кћерке Јелену и Наташу. Славица са породицом живи у Никшићу, а љети издижу на старевину у Доњу Буковицу, општина Шавник.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Радомир.

VIII Горан Радомиров (Шолов) је рођен 1977. године у Никшићу гдје је завршио основну школу и Школу за КВ раднике металске струке. Раније је радио по потреби код разних послодаваца, а сада је стално запослен као бравар-варилац у предузећу Металац из Никшића. Живи са родитељима у насељу Драгова Лука код Никшића.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Радомир-Горан.

VIII Мирко Радомиров (Шолов) је рођен 1981. године у Никшићу, гдје је завршио основну школу. Једно вријеме је радио у предузећу Црнагорапут Подгорица, секција Никшић. Трансформацијом предузећа прије неколико година остао је без посла. Са породицом живи у заједничкој кући са братом и родитељима у насељу Драгова Лука код Никшића.

Ожењен је Слађаном, кћерком Милована и Наде Локсић из Чачка у Србији. Слађана је рођена 1983. године у Чачку, да би је након смрти мајке као седмомјесечну бебу прихватили дјед и баба по мајчиној линији (Баошићи), подигли је и школовали у Никшићу. Ту је завршила основну и Трговачку школу и упознала Мирка за којег се касније удала. Мирко и Слађана имају кћерке Ољу и Ању.

Оља је (лијево) рођена 2013. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Ања (десно) је рођена 2018. године у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Радомир-Мирко.

VII Љубомир (Гајо) Крстов је рођен 1953. године у Ивању. Основну школу је завршио у Лукову. Након одслуженог војног рока кратко је радио у Новој Горици у Словенији. Након повратка је положио за професионалног возача и једно вријеме радио у Аутопревозу Мостар као возач аутобуса. Био се и оженио, али тај брак није дуго трајао. Касније се, једно вријеме, бавио приватним превозничким послом који је напустио и посветио се узгајању оваца на имању у Ивању. Већ неколике године је

распродао стадо о којем се због болести више није могао старати. Сада живи у насељу Рубежа код Никшића гдје има своју кућу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Љубомир.

VII Вукашин (Вуко) Крстов је рођен 1957. године, такође у Ивању. Основну школу је завршио у Лукову. Након одслуженог војног рока кратко је радио у Новој Горици у Словенији. Након повратка се запослио у Жељезару Никшић гдје је изучио занат вариоца. Вуко је дуго година радио у жељезариним погонима одакле је отишао у пензију. Са супругом живи у својој кући у насељу Рубежа код Никшића, а редовно обилази своје родно Ивање.

Ожењен је Винком, кћерком Милије и Милене Благојевић из села Буковац у Пиви. Винка је рођена 1970. године. Основну школу је завршила у Миљковцу у Пиви, а Средњу школу информатичког смјера у Никшићу. Винка је била запослена у Фабрици електрода на Горанску у Плужинама, али је трансформацијом предузећа остала без посла. Вуко и Винка немају дјеце.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Вукашин.

VII Радинко (Рашко) Крстов је рођен 1958. године у Ивању. Основну школу је завршио у Лукову, а Средњу техничку, електро смјера у Никшићу. И он је, након одслуженог војног рока постао радник Жељезаре Никшић. Радио је у њеним погонима као електротехничар гдје је остао упамћен као добар познавалац и стручњак из области одржавања електромотора и других уређаја у фабрици. Био је веома умјетан и знао је радити све занатске послове који се срећу у свакодневном животу. Као пензионер живи у својој кући у насељу Рубежа код Никшићу и повремено обилази родни крај.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Радинко.

VII Видоје Крстов је рођен 1961. године у Ивању. Основну школу и Школу за руковаоца грађевинским машинама завршио је у Никшићу. Након одслужења војног рока један период је радио у предузећу *Монитех* у Никшићу, а затим се заједно са старијим братом Гајом бавио сточарством. Тренутно ради у фирми *Ивање доо*, Никшић чији је власник најмлађи од браће Радош. И он је настањен у насељу Рубежа гдје посједује своју кућу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Видоје.

VII Радош (Жути) Крстов је рођен 1964. године у Ивању. Основну школу је завршио у Никшићу након чега је одмах почео радити разне помоћне послове код приватних предузимача. У међувремену је одслужио војску и положио за професионалног возача па се почео бавити превозничким пословима. Посао се гранао, тако да је он данас власник предузећа *Ивање доо* из Никшића које се бави сакупљањем и прометом

секундарних сировина, као и транспортом и одржавањем грађевинских машина. Живи у својој кући у насељу Рубежа код Никшића.

Ожењен је Сенком, кћерком Илије и Милке Глушице из Рубежа, крај Никшића. Сенка је рођена 1958. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Радила је у финансијској служби Жељезаре Никшић, одакле се и пензионисала. Радош и Сенка имају ћерке Сандру и Нину.

Сандра је рођена 1993. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Студије на Филозофском факултету, смјер социологија је такође завршила у Никшићу. Тренутно је на одређено вријеме запослена у Дому здравља у Никшићу. Удата је за Ненада Кешељевића, старином са Градине Кешељевића у околини Вилуса чији родитељи су се одавно настанили у насељу Драгова Лука код Никшића.

Нина је рођена 1995. године, такође у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет политичких наука, смјер међународни односи и дипломатија је завршила у Подгорици. Живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Крсто-Радош.

VI Јован (Јоле) Благојевић је рођен 1930. године у Ивању гдје је завршио основну школу. Након основне завршио је Учитељску школу у Херцег Новом међу првим генерацијама послје Другог свјетског рата. Као напредан и образован омладинац био је упућен на одслужење војног рока у Школу резервних официра пјешадије у Билећи коју је такође са успјехом завршио. У мирнодопским условима учествовао је на разним вјежбама и обукама резервног састава Југословенске народне армије (ЈНА) гдје је дошао до чина резервног капетан прве класе ЈНА. Након завршетка Учитељске школе Јован је на основу указане потребе по задатку распоређен за учитеља у Голији. Ту је срео своју будућу животну сапутницу Косу, којом се оженио. Након Голије, Јована је посао довео у Луково гдје је прво био учитељ, а касније управитељ и директор основне школе. Био је друштвено политички ангажован па је тих година био и секретар партијске организације, а у појединим периодима и руководилац мјесне заједнице Луково и одборник у Скупштини општине Никшић. Од 1971. године населио се у Драгову Луку у Никшићу гдје је у међувремену направио кућу и истовремено прешао у локалну Основну школу „Браћа Лабудовић” гдје је радио као учитељ све до пензионисања. Није му се посрећило да дуго прима пензију јер се тешко разболио и умро 1995. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Коса је родом из села Злоступа, Крстац Голијски од оца Петка и мајке Милосаве (Беће) Докњић. Рођена је 1939. године у Злоступу гдје је и завршила неколика разреда основне школе. Коса је пресељењем у Никшић постала кооперант никшићке мљекарне и била је вишегодишњи добитник разних награда и признања за квалитет одгајаних грла и предатог млијека. Позната је

била као једна од врских тужилица. Коса је умрла 2014. године и сахрањена је на гробљу у Лукову гдје почива заједно са својим супругом Јованом, а онедавно и сином Миланом (Мусом). Јован и Коса су имали кћери Милоратку (Мику), Милодарку (Миру), Мирјану (Марину), Мирославку (Белу) и Рушку и сина Милана (Мусу).

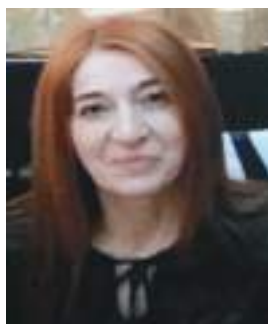
Милоратка (Мика) је рођена 1960. године у Голији, мјесту гдје је тада Јован службовао. Убрзо су се преселили на Луково. Мика је један дио основне школе учила у Лукову, док је завршне разреде учила у Никшићу, с обзиром на то да су опет преселили, овога пута у Драгову Луку крај Никшића. Гимназију је завршила у Никшићу и након матуре удала се за Брајана Ненезића, професионалног фудбалера настањеног у Драговој Луци, а старином из Бијеле крај Шавника. Са Брајаном има кћерке Славицу, Ивану и Јелену и сина Ивана. Радни вијек је провела као службеница у Фудбалском клубу Сутјеска из Никшића. Сада је пензионерка и са породицом живи у Никшићу.

Милодарка (Мира) је рођена 1963. године у Никшићу, гдје је започела основну школу, а исту је довршила у Никшићу. Средњу школу је завршила у Никшићу, а студије енглеског језика и књижевности је започела у Никшићу, а завршила их у Лондону. Судбина је хтјела да тамо сретне од раније блиско и познато лице Божа Дринчића, старином из Дробњака, за кога се удала и остала да живи далеко од роднога краја. Са Божом има двоје дјеце: сина Максима-Гојка и кћерку Катарину-Мају. Обоје се баве бизнисом, а Мира ради још као инструктор јоге. Живе у Лос Анђелосу у Сједињеним Америчким Државама (САД-у).

Мирјана (Марина) је рођена 1965. године у Никшићу. Основну школу и Школу за КВ трговце је завршила у Никшићу, гдје је повремено радила у више трговинских објеката. Удата је ја Новицу Јововића, старином из Голије са којим има синове Мирка и Марка. Са породицом живи у Драговој Луци код Никшића.

Мирославка (Бела) је рођена 1967. године, такође у Никшићу. Основну школу и Школу за КВ раднике текстилне струке је завршила у Никшићу. Удата је за Горана (Дуда) Марковића из Никшића, старином из Ђеклића са којим има кћерку Бојану. Горан је тренутно у иностранству, а Бела са ћерком живи у Никшићу.

Рушка је рођена 1971. године у Никшићу. Основну и Трговачку школу је завршила у Никшићу. Удата је за некадашњег професионалног фудбалера, а сада тренера Драгана Мијановића из Никшића чији преци су се доселили из Цуца. Са Драганом има сина Бошка и кћерку Милену. Рушка ради у трговини. Са породицом живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Јован.

VII Милан (Муса) Јованов је рођен 1961. године у Лукову гдје је учио један дио основне школе, док је исту довршио у Никшићу. Школу за КВ а касније и ВК пивара – произвођача пива, такође је завршио у Никшићу. Након одслужења војног рока запослио се у Пивари Требјеса у Никшићу гдје је радио на пословима припреме и кувања пива. Могло би се рећи да је дијелом и он заслужан за некада одличан квалитет никшићког пива. Тек што је остварио пензију већ нарушеног здравља

Милан је умро 2020. године не дочекавши да ова књига изађе из штампе. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Благоје-Јован-Милан.

V Марко Јованов је рођен 1888. године у Лукову. Веома млад, са непуних двадесет година је пошао стопама брата Благоја да ради у Америци. Приликом уласка у обећану земљу распоређен је у град Бјут (Бутте), држава Монтана, Сједињене Америчке Државе (САД) гдје је радио у тамошњем руднику. У документима која су сачињавале америчке власти приликом уласка у њихову земљу

је записано: Радовић Марко (бр. 48 на списку). Националност: Црна Гора. Последње мјесто пребивалишта: Луково. Датум доласка: Април 21. 1907. године, Брод Барцелона. Лука поласка: Хамбург. Бјут (Бутте) је планинско мјесто на надморској висини од око 1700. метара, налик на примјер на Језера или Крново само што је та висораван много пространија. Бјут је некада крајем XIX и почетком XX вијека био веома важан град у САД, значајнији на примјер од Сан Франциска, јер су се у њему и његовој околини налазили огромни рудници бакра и злата. Називан је златним градом. Тада је имао око 100 хиљада становника, а данас има између 30 и 40 хиљада. У њега су долазили људи из свих крајева свијета, махом да раде у тим рудницима, па и из Црне Горе. Може се рећи да је Бјут био центар црногорске економске емиграције у првој половини XX вијека. Ради илустрације тамо и данас постоји посебно црногорско гробље гдје су сахрањивани људи који су долазили из Црне Горе. (из књиге Миљанићи кроз вјекове 1450-2005, аутора Данила Ђ. Миљанића и Кићана С. Миљанића-стр.91,92). Марко је тамо радио четири-пет година и вратио се као и многи да би ишао у рат за своју домовину. Био је учесник Првог балканског и Првог свјетског рата. Након завршетка Првог свјетског рата је живио у Лукову бавећи се сточарством и земљорадњом све до смрти која га је задесила 1950. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Златаном, ћерком Илије и Луције Вукотић, старином са Чева. Илија је посједовао доста лијепо имање и кућу на лијевој обали Грачанице у Озринићима гдје је Златана и рођена 1892. године. Касније је он продао то имање и населио се на Ивање и Вучје одакле се Златана и удала за Марка. Већи дио живота је провела у Лукову, са љубављу дочекујући и испраћајући своје најближе, а такође и све рођаке и остале намјернике који су долазили у њену кућу. У ранијем периоду је са супругом и синовима сваке године издизала на катун у Ивање гдје су проводили по више мјесеци јер су тамо лакше могли гајити овце и обрађивати земљу. Умрла је 1979. године и сахрањена на гробљу у Лукову. Марко и Златана су имали синове Горчина, Гојка, Павла, Влада, Милорада (Мића) и Блажа.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко.

VI Горчин Марков је рођен 1920. године у Лукову. Живио је са родитељима и браћом радећи на имању и обављајући и све друге послове потребне једном домаћинству у то вријеме. Завршио је неколика разреда основне школе у родном Лукову. Након избијања Другог свјетског рата определио се за партизански покрет и отпор против окупатора да би као борац Народноослободилачке војске Југославије крајем 1944. године погинуо у борби противу надмоћнијег непријатеља код Бродарева.

Другови су га тамо и сахранили, да би његове кости одмах послје рата биле пренесене и сахрањене на гробљу у Лукову гдје и данас почивају. Горчин се није женио, тако да није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Горчин.

VI Гојко Марков је рођен 1922. године у Лукову гдје је завршио ондашњу основну школу. Први разред тадашње гимназија, то јест данашњи пети разред је учио у Никшићу и због сиромаштва и немаштин, вјероватно и недовољне упорности напустио је школовање. Ипак, уочи рата уписао се у подофицирску школу у Ћуприји, коју је овога пута морао напустити због избијања Другог свјетског рата. Као и старији брат Горчин определио се за партизански покрет и отпор окупатору па у

почетку бива распоређиван на дужности курира, мјесних стражи и патрола, да би ослобођење дочекао као борац Народноослободилачке војске Југославије. Био је подофицир Југословенске народне армије (ЈНА) и Ратни војни инвалид (РВИ). Послије рата велики дио времена је проводио у јединицама резервног састава ЈНА гдје је спроводио неопходну предвојничку обуку. Читав живот изузев неколико задњих година у Никшићу, Гојко је провео у Лукову бавећи се сточарством и земљорадњом. Умро је 2012. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Милијаном (Јаном), кћерком Милоша и Стоје Марковић из Лукова. Милијана (Јана) је рођена 1931. године у Лукову гдје је завршила први разред основне школе. Иначе, традиција је била да женску дјецу не треба школовати или их само треба описменити. Јана је свој живот у цјелости проживјела у Лукову и обављала све послове који су се морали обављати у једном домаћинству. Умрла је 2005. године и сахрањена

је на гробљу у Лукову. Гојко и Јана су имали кћери Милеву и Јелену и синове Желимира-Жељка (Гара), Миодрага (Мила) и Младена.

Милева је рођена 1950. године у Лукову гдје је завршила основну школу. Након основне школе похађала је Учитељску школу у Никшићу, али је није завршила. Удата је за Бора Бошковића са Орје Луке крај Даниловграда и са њиме има кћери Љиљану и Нелу и сина Владимира. Милева је домаћица и са супругом живи у породичној кући на Орјој Луци код Даниловграда.

Јелена је рођена 1959. године у Лукову гдје је завршила основну школу, док је Средњу техничку школу машинског смјера похађала и завршила у Никшићу. Кратко је радила у Никшићу да би скоро читав радни вијек провела у Будви гдје и данас ради у хотелу Авала. Из брака са Јовом Врбица поријеклом са цетињских Његуша, има синове Александра (Аца) и Филипа. Јелена са синовима живи у Будви.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко.

VII Желимир-Жељко (Гара) Гојков је рођен 1957. године у Никшићу. Основну школу је завршио у Лукову а Средњу техничку школу машинског смјера у Никшићу. Након одслужења војног рока запослио се у тадашњем Комуналном предузећу Никшић. Уз рад је завршио Вишу економску школу комерцијалног смјера у Новом Саду. Почетком деведесетих година XX вијека Комунално предузеће се трансформисало у више јавних предузећа. Желимир је наставио у Јавном предузећу Водовод и канализација гдје се углавном бавио комерцијалним пословима све до пензионисања. У том периоду био је друштвено-политички активан и у два сазива заступао интересе стамбено-комуналне области у Вијећу удруженог рада Скупштине општине Никшић. У међувремену, као резервни официр Југословенске народне армије (ЈНА) доста времена је проводио на разним вјежбама, вршећи обуку резервног састава ЈНА. Сада као пензионер живи у насељу Драгова Лука код Никшића и редовно обилази своје Луково.

Ожењен је Љиљаном (Љиљом), кћерком Милана и Зорке Кривокапић из Трепача крај Никшића. Љиљана је рођена 1958. године у Трубјели, општина Никшић. Основну школу је завршила на Виталцу код Никшића, а Школу за КВ раднике угоститељске струке у Никшићу. Радни вијек је провела у Друштвеном стандарду Жељезаре Никшић на пословима КВ куварице. Сада је пензионерка. Желимир и Љиљана имају кћерке Ранку, Наду и Бојану и сина Бора.

Ранка је рођена 1983. године у Никшићу. Основну школу, гимназију и Филозофски факултет, Одсјек енглески језик и књижевност завршила је у Никшићу. Запослена је у једној страниј грађевинској фирми са израелским капиталом у Будви као стручни сарадник – преводилац за енглески и руски језик за који се накнадно дошколовала. Живи у Будви.

Нада је рођена 1990. године у Никшићу гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет политичких наука, смјер политикологија је завршила у Подгорици. Једно вријеме је радила као стручни сарадник код невладине организације Алфа центар у Никшићу, а сада се бави послом професионалног шминкера. Удата је за Горана Јаредића инжењера-програмера из Горњег Поља поред Никшића са којим има кћерку Слободу. Нада са супругом и кћерком живи у Никшићу.

Бојана је рођена 1994. године такође у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршила у Никшићу, а Факултет политичких наука, смјер социјална политика и социјални рад у Подгорици. Тренутно је запослена као стручни сарадник код невладине организације „Препород” у Никшићу.. Са родитељима живи у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Желимир.

VIII Боро Желимиров је рођен 1984. године у Никшићу, гдје је завршио основну и средњу школу. Веома млад је почео радити у Приватном предузећу Семпер у Никшићу гдје је провео око 12 година на пословима набавке и продаје специјализоване робе из области водовода и грађевинарства. Упоредо је студирао Факултет за

пословни менаџмент у Бару који је са успјехом завршио. Тренутно је запослен у Јавном предузећу Водовод и канализација у Никшићу на пословима службеника за јавне набавке. Ожењен је Наташом, кћерком Милутина и Драгице Пејовић старином из Петровића, Бањани који су дуги низ година настањени у Никшићу. Наташа је рођена 1989. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Средњу медицинску школу је завршила у Подгорици и сада је запослена у Дому здравља у Никшићу на пословима медицинске сестре. Боро и Наташа имају кћерку Оливеру. Оливера је рођена 2016. године у Никшићу. Живе у породичном дому у насељу Драгова Лука код Никшића.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Желимир-Боро.

VII Миодраг (Миле) Гојков је рођен 1960. године у Лукову гдје је завршио основну школу. Веома млад је отишао на одслужење војног рока гдје је завршио занат за професионалног возача. Касније је као возач радио у Јавном предузећу Комунално Никшић, Аутопревозном Никшић и Јавном предузећу Водовод и канализација Никшић, одакле је због болести отишао у инвалидску пензију. Са породицом је једно вријеме живио у Лукову, а затим

у свом стану у Никшићу. Тренутно као пензионер живи и помало узгаја козе у родном мјесту Лукову.

Ожењен је Мартом, кћерком Марка (Гаја) и Златије Булатовића са Гвозда, чије је даље поријекло село Церовица у Ровцима. Већ дуже времена Булатовићи живе на Оштровцима код Никшића. Марта је рођена 1961. године на Гвозду. Основну школу је учила у Лукову а наставила и завршила у Никшићу. Ту је завршила и Средњу школу угоститељске струке након чега је радила у

ресторанима Пиваре Требјеса и Црногорске жељезнице у Никшићу. У периоду приватизације остала је без посла, али је убрзо почела радити у хотелу Перјаник у Даниловграду, а затим и у Клубу пензионера такође у Даниловграду, гдје се и сада налази. Миле и Марта су имали кћерку Анку (Ану) и синове Марка и Владана.

Анка (Ана) је рођена 1983. године у Никшићу гдје је завршила основну школу, гимназију и Филозофски факултет, Одсек за српски језик и књижевност. Запослена је као новинар у редакцији за културу Радио Телевизије Црне Горе у Подгорици. Живи у Никшићу.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Миодраг.

VIII Марко Миодрагов (Милов) је рођен 1981. године у Никшићу. Преминуо је у првој години живота 1982. године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Миодраг-Марко.

VIII Владан Миодрагов (Милов) је рођен 1985. године такође у Никшићу гдје је завршио основну школу. Средњу ветеринарску школу је завршио у Бару, а Вишу тренерску, смјер кошарка је студирао и завршио у Београду. Након повратка са студија радио је у Кошаркашким клубовима Ибон и Сутјеска из Никшића као тренер млађих категорија и као помоћник главног тренера. Такође, радио је у стручном штабу пионирске и јуниорске репрезентације Црне Горе као помоћник.

Био је тренер млађих категорија у Кошаркашком клубу Подгорица из Подгорице. Сада је шеф стручног штаба женског кошаркашког клуба Будућност из Подгорице. Са породицом живи у Подгорици.

Ожењен је Сандром, кћерком Влада и Славке Караџић старином из Дробњака који су се одавно настанили у Лалевићима код Даниловграда. Сандра је основну и средњу школу завршила у Даниловграду, а Факултет за спорт и физичку културу, смјер кошаркашки тренер завршила је у Никшићу. Једно вријеме је радила на пословима трговца у предузећу Анђела из Даниловграда, а

тренутно је без запослења. Владан и Сандра мају синове Димитрија и Душана.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Миодраг-Владан.

IX Димитрије Владанов је рођен 2016. године у Подгорици. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Миодраг-Владан-Димитрије.

IX Душан Владанов је рођен 2017 године у Подгорици. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Миодраг-Владан-Душан.

VII Младен Гојков је рођен 1964. године у Лукову и преминуо је у првој години живота исте године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Гојко-Младен.

VI Павле Марков је рођен 1925. године у Лукову гдје је завршио ондашњу основну школу. Као и негова старија браћа, Горчин и Гојко, врло млад са шеснаест година укључује се партизански покрет и отпор против окупатора. У почетку као курир, члан мјесних стражи и патрола, да би касније постао борац регуларних јединица Народноослободилачке војске Југославије (НОВЈ). Ослобођење је дочекао негдје на фронту у Јужној Србији и одмах прешао у активна војна

лица тако да је као подофицир распоређен на службу у Врању. Био је члан Савеза комунистичке омладине Југославије (СКОЈ-а), а касније је примљен и у Комунистичку партију Југославије (КПЈ). Након

Врања службовао је у Куманову и Новом Саду, гдје је и остварио заслужену пензију. Био је Ратни војни инвалид (РВИ). Носилац је више одликовања и признања. Умро је 2005. године у Новом Саду, а сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Маријом, кћерком Тома и Љубице Ристић поријеклом из Горњег Вртогоша из околине Врања у Србији гдје је и рођена 1925. године. Марија је у родном селу учила основну школу да би је вихор рата одвео у борбу против окупатора, гдје се у партизанским јединицама оспособила за његовање рањеника, тако да је крај рата дочекала као припадник партизанске болнице на подручју Јужне Србије. Као и Павле и она је била Ратни војни инвалид (РВИ). Послије рата је радила као медицинска радница у градовима гдје су она и Павле живјели све до пензионисања. Након пензионисања Павле и Марија су једно вријеме живјели у својој кући у Бијелој код Херцег Новог. Када су почели поболијевати продали су је и вратили се у Нови Сад гдје су провели остатак живота. Марија је умрла 1997. године у Новом Саду, а сахрањена је на гробљу у Лукову. Павле и Марија имају синове Бранислава-Бранка и Драгана.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле.

VII Бранислав (Бранко) Павлов је рођен 1949. године у Врању. Основну школу је завршио у Куманову, а Школу ученика у привреди грађевинског смјера у Новом Саду. Након одслужења војног рока отишао је да ради у Словенију гдје је за стално и остао. Радио је више послова а најдуже је био возач тешких камиона у неколико предузећа која су се у већини бавила међународним транспортом и шпедицијом робе. Са породицом је живио у Постојни, а сада као пензионер живи у насељу Сливице, општина Ракек, Словенија.

Ожењен је Мајдом, кћерку Франца и Розалије Удович из Ракека, мјеста на средини пута Постојна – Љубљана. Мајда је рођена 1952. године у Ракеку, општина Постојна гдје је завршила основну школу и Средњу медицинску школу. Као лабораторијски техничар је радила у Медицинском заводу све до пензионисања. Мајда и Бранко имају кћерке Крестину и Александру (Сашку) и сина Дамира.

Кристина је рођена 1977. године у Постојни гдје је завршила основну школу и Средњу школу примијењених умјетности. Кристина ради као менаџер - контролор бензинских пумпи на територији Словеније. Била је удата за Сашу Гертнера из Нове Горице са којим има кћерке Тару и Тију. Након што се растала са супругом који је касније преминуо, Кристина живи у Сливицама у родитељској кући и стара се о својим кћеркама.

Александра (Сашка) је рођена 1985. године такође у Постојни гдје је и она завршила основну и средњу школу. Факултет политичких наука је студирала и завршила у Љубљани. Удата је за Уроша Грегорца из Логарске Долине са којим има сина Вита. Са супругом и сином је живјела у Солчави у Логарској Долини, а сада живе у Мозирју испод Камнишких Алпи. Александра је запослена у Министарству за јавну управу Словеније.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле-Бранислав.

VIII Дамир Бранков је рођен 1974. године у Постојни, гдје је завршио основну и Средњу школу дрвопрерађивачког смјера. Иако је по струци дрвни техничар, те послове никада није радио јер је у међувремену полагао за професионалног возача и запослио се у Хитној помоћи болнице у Постојни. Ту је остао до данашњих дана радећи као возач. Иза себе има један брак без дјете. Сада има породицу са којом живи у Сливицама – Ракек, Постојна.

Ожењен је Татјаном (Тањом), кћерком Рајка и Љиљане Кајтез, старином из Приједора из Републике Српске чији родитељи су одавно настањени у Словенији. Тања је рођена 1981. године у Словењградецу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Запослена је као медицинска сестра у Клиничком центру у Љубљани. Дамир и Тања имају кћерку Анастасију.

Анастасија је рођена 2007. године у Постојни и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле-Бранислав-Дамир.

VII Драган Павлов је рођен у Врању 1953. године. Основну школу је учио у Куманову и Новом Саду. У Новом Саду је завршио Средњу техничку школу машинског смјера. Пошто је одслужио војску, кратко вријеме је радио као техничар у Словенији. Потом се запослио у органима безбједности Предсједништва Аутономне Покрајине Војводине. Радећи у наведеном органу упоредо је завршио Факултет безбједности у Загребу. Бавио се пословима безбједности на руководећим мјестима

Аутономне Покрајине Војводине све до политичких промјена које су захватиле ове просторе крајем осамдесетих година. Тада је отишао из службе и почео да се бави бизнисом. Прво је посједовао ланац рибарница, затим кафиће и ресторане, а сада је већински власник хотела Дунав у Сремским Карловцима. Иако није рођен у Црној Гори и никада није живио у њој, Драган као прави родољуб долази у своју ђедовину, како од школских дана за вријеме распуста, тако и данас. Та га емоција везаности за своје корјене прати, тако да се не може замислити, да бар два, три пута годишње не дође у Никшић и Луково. Драган се женио три пута. Из првог брака са Сањом Николић из Новог Сада има сина Игора. Из другог брака са Весном Бикић из Новог Сада има кћерку Тијану и сина Марка.

Сада је ожењен Бранком, кћерком Вукоте и Мире Стојановић, старином из Васојевића. Стојановићи су одавно насељени у Савино Село код Врбаса, одакле су прешли да живе у Нови Сад. Бранка је рођена у Неготину 1964. године и након основне и средње школе завршила је Вишу педагошку академију. Бранка из првог брака има кћерку Дуњу коју је Драган прихватио као своју и коју

не раздваја од Тијане. Бранка ради заједно са Драганом бринући се о разним сегментима посла у свом предузећу. Живе у својој кући у Новом Саду.

Дуња (лијево), Бранкина кћерка је рођена 1987. године у Новом Саду. Дуња је мастер агрономије и запослена је у Новом Саду. Удата је за Ђорђа Радаковића, родом из Пријепоља. Имају сина Матију и кћерку Тару. Живе у свом стану у саставу породичне куће у Новом Саду.

Тијана (десно), Драганова и Веснина кћерка је рођена 1989. године у Новом Саду, гдје је завршила основну школу и гимназију. Факултет техничких наука је завршила у Новом Саду тако да је стекла звање дипл.инг. индустријског менаџмента. Удата је за Марка Ћирковића једног од највиших руководиоца Сектора за сузбијање кријумчарења наркотика у Српској царини са сједиштем у Београду. Тијана и Марко имају кћерке Петру и Нику које са њима живе у свом стану у Београду.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле-Драган.

VIII Игор, Драганов и Сањин син је рођен 1975. године у Новом Саду, гдје је завршио основну и Средњу ветеринарску школу. Запослен је и ради у хотелу Дунав у Сремским Карловцима на пословима менаџера. Ожењен је Милосавом (Милом), кћерком Милоја и Савете Барјактаровић старином из Берана из племена Васојевићи у Црној Гори.

Милосава је рођена 1974. године у Новом Саду гдје је завршила основну, Средњу пољопривредну школу и Пољопривредни факултет. Мила је запослена у Министарству пољопривреде Србије као самостални савјетник за сточарску производњу. Игор и Мила живе у свом стану у саставу породичне куће у Новом Саду.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле-Драган-Игор.

VIII Марко, Драганов и Веснин син, рођен је 1983. године у Новом Саду, гдје је завршио основну и Средњу економску школу. Једно вријеме је био у браку са Аном Шљукић са којом је живио у Шведској, али су се брзо растали и Марко се вратио у Нови Сад. У Гардиновцима, недалеко од Новог Сада, Марко посједује своју кућу и имање гдје се бави плантажним узгојем љешника и њиховом дистрибуцијом на тржиште. Са породицом живи у Гардиновцима код Новог Сада.

Ожењен је Миланом, кћерком Милана и Гордане Мајер из Новог Сада. Милана је рођена 1994. године у Новом Саду гдје је завршила основну и Средњу хемијску школу. Тренутно је незапослена. Марко и Милана имају кћерку Елену.

Елена је рођена 2018. године у Новом Саду. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Павле-Драган-Марко.

VI Владо Марков је рођен у Лукову 1928. године. Завршио је ондашњу основну школу, а Други свјетски рат га је затекао као дијете у Лукову. Пошто су му старија браћа била у рату, морао је радити на имању и око стоке, помагати родитељима око осталих послова у домаћинству. Послије рата био је наименован у војску у Корпус народне одбране Југославије (КНОЈ), коју је одслужио чувајући границе Југославије према Италији у најбурнијим временима послије рата. Након повратка, краће

вријеме је био у Лукову и бавио се пољопривредом и сточарством да би се у току изградње Железаре Никшић у истој запослио. Врло брзо као „кадровац”, заједно са једним бројем радника, Владо је био на обуци у већ тада познатим железарама у Југославији (Железара Смедерево, Железара Јесенице), гдје се у потпуности оспособио за послове који су га чекали у никшићкој Железари. Свој радни вијек провео је у металургији, односно у Железари Никшић одакле је доста нарушеног здравља отишао у пензију. Пошто је живио у самом центру града, његов стан је био отворен за многе рођаке који су долазили и одлазили из Никшића због личних потреба. Волио је дружења са рођацима и пријатељима и доста времена провео са њима у кафанским сједељкама. Посебно је волио да се дружи са младима. Као пензионер је са породицом живио у свом стану у Никшићу. Умро је 2012. године и сахрањен је на гробљу у Лукову.

Био је ожењен Јулком, кћерком Тетка и Косе Перовић, старином из Цуца чија породица је живјела у мјесту Слано код Никшића. Након потапања њиховог имања и претварања у језеро, Перовићи се се преселили у насеље Растоци надомак града. Јулка је рођена 1939. године у Трубјели гдје је и учила основну школу. Упоредо, бринући се као домаћица о својој породици, често је дочекивала и испраћала многе рођаке – намјернике и њихове пријатеље које је пут и потреба наносила. Умрла је 2010. године и сахрањена је на гробљу у Лукову. Владо и Јулка имају кћерку Веселинку (Весну) и синове Веселина (Руду) и Велизара (Мика).

Веселинка (Весна) је рођена 1961. године у Никшићу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Једно вријеме је радила у Јавној установи Захумље у Никшићу. Удата је за Мираша (Гаја) Вемића старином из Буковице, општина Шавник, чија породица је већ одавно настањена у Драговој Луци поред Никшића. Весна и Гајо имају синове Николу и Ивана. Са породицом живи у својој кући у насељу Драгова Лука у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Владо.

VII Веселин (Руда) Владов је рођен 1962. године у Никшићу гдје је завршио основну и Средњу техничку школу. Након одслужења војног рока запослио се у Жељезари Никшић гдје је на комерцијалним пословима радио све до пензионисања. Данас, као пензионер са породицом живи у свом стану у Никшићу.

Ожењен је Марином, кћерком Радована и Достиње Ковачевић, старином из Спице Граховске, општина Никшић. Марина је рођена 1970. године у Никшићу гдје је завршила основну и средњу школу. Факултет за информатику и технику је завршила у Никшићу. Запослена је у Основној школи „Лука Симоновић” у Никшићу као професор информатичке групе предмета. Веселин и Марина имају кћерку Машу и сина Уроша.

Маша је рођена 2002. године у Никшићу гдје је завршила основну школу. Тренутно је ученица гимназије у Никшићу. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Владо-Веселин.

VIII Урош Веселинов је рођен 2008. године у Никшићу. Ученик је основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Владо-Веселин-Урош.

VII Велизар (Мико) Владов је рођен 1964. године у Никшићу, гдје је завршио основну школу. Средњу саобраћајну техничку школу завршио је у Бару. Након повратка са одслужења војног рока, кратко вријеме је радио у Никшићу да би се већ дужи низ година бавио пословима поморца. Прво је радио у Југооцеанији из Котора, а након њеног нестанка у разним иностраним компанијама све до данашњих дана. У паузама између ангажмана на бродовима борави у свом стану у Никшићу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Владо-Велизар.

VI Милорад (Мићо) Марков је рођен у Лукову 1931. године. Завршио је ондашњу основну школу, а Други свјетски рат га је такође, као и Влада, затекао као дијете у Лукову. Пошто су му тројица старије браће била у рату морао је радити на имању и око стокe и помагати родитељима око осталих послова у домаћинству. Послије рата био је у више наврата учесник омладинских радних акција посебно на изградњи Новог Београда. Након одслужења војног

рока запослио се и радио у више никшићких предузећа као помоћник возача, а касније и као возач у Јаворку, Аутопревозном, Оногошту, да би пензију дочекао као радник Железаре Никшић. Женио се три пута. Прва два брака су кратко трајала. Са Дашом Булатовић са Гвозда није имао дјецe, а са Милком Драшковић из Роваца има кћерку Бранку.

Послије тога се оженио Љепосавом (Бebом), кћерком Гојка и Зорке Миловић из Грахова, општина Никшић. Љепосава је рођена 1940. године у Грахову гдје је и учила основну школу. Љепосава и Мићо живе у свом дому у насељу Оштровац у Никшићу. Мићо и Љепосава имају кћерку Стојанку –Лолу и синове Стојана–Бата, Сретена–Мика и Славка.

Бранка, Мићова кћерка из брака са Милком Драшковић је рођена 1957. године у Никшићу. Живјела је са мајком у селу Мртво Дубоко у Ровцима гдје је учила основну школу. Удата је за Добрију Радовића старином из Бара Радовића у Морачи. Бранка и Добрија живе у Београду, гдје она ради као спремачица у једној основној школи. Бранка и

Добрија имају кћери Крестину и Марију и синове Јована и Владимира.

Стојанка, Мићова и Љепосавина кћерка је рођена 1961. године у Нишићу гдје је завршила основну и Школу за КВ раднике угоститељске струке. Млада се запослила у Друштвеном стандарду Жељезаре Никшић, да би касније у поступку приватизације ово друштво преузела фирма *Коми комерц* из Никшића гдје Стојанка и данас ради. Из првог брака са Душком Чуровићем из Тушине крај Шавника има сина Александра (Аца). Сада је удата за Васка Вујичића старином из Сриједа Голијских у општини Никшић. Са породицом живи у њиховој кући у насељу Растоци крај Никшића. Васко и Стојанка имају кћери Ану и Марију и сина Матију.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Милорад.

VII Стојан (Бато) Милорадов (Мићов) је рођен 1962. године у Никшићу. Основну и Средњу техничку школу машинског смјера је завршио у Никшићу, а први степен Металушког факултета у Новом Саду. Након повратка из војске, једно вријеме је радио у Новом Саду да би због посла промијенио мјесто становања. Већ дужи период се бави приватним бизнисом и живи у Прагу, Чешка Република.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Милорад-Стојан.

VII Сретен (Мико) Милорадов (Мићов) је рођен 1965. године у Никшићу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике угоститељске струке. У младости је био талентован фудбалер, играо за омладинце фудбалских клубова Сутјеска и Челик из Никшића. Након одслужења војног рока био је члан Фудбалског клуба Нови Сад из истоименог града. Највећи успјех као фудбалера је финале купа Маршала Тита за Социјалистичку Федеративну Републику Југославију (СФРЈ) на популарној Маракани у омладинској конкуренцији као члан Фудбалског клуба Сутјеска из Никшића. Једно вријеме је радио у Новом Саду да би се заједно са братом почео бавити приватним бизнисом који га је довео до Чешке Републике гдје у њеном главном граду Прагу и данас живи.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Милорад-Сретен.

VII Славко Милорадов (Мишов) је рођен 1968. године у Никшићу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике металушког смјера. Врло млад се запослио у Жељезари Никшић гдје је радио на пословима ливца, затим жељезничара и на крају возача. Већ дужи период је у пензији и њеним остваривањем важио је за једног од најмлађих пензионера из нашега братства. Породични буџет допуњава преко породичне фирме бавећи се пружањем такси услуга становницима Никшића. Са породицом живи у насељу Оштровац код Никшића.

Ожењен је Наташом, кћерком Миливоја и Драгице Лалатовић из Озринића надомак Никшића. Наташа је рођена 1974. године у Никшићу. Основну школу је завршила у Озринићима, а Школу за КВ фризере у Никшићу. Међутим, због недостатка посла у струци, ради у угоститељству. Радила је у хотелу Перјаник у Даниловграду, а сада ради у Клубу пензионера у истом граду. Славко и Наташа имају кћери Ању и Андреу и сина Михаила.

Ања је рођена 2002. у Никшићу гдје је завршила основну школу. Тренутно је ученица Средње економске школе туристичког смјера у Никшићу. Живи код родитеља.

Андреа је рођена 2005. године у Никшићу и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Милорад-Славко.

VIII Михаило Славков је рођен 2010. године у Никшићу. Тренутно похађа основну школу. Живи код родитеља.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Милорад-Славко-Михаило.

VI Блажо Марков је рођен 1935. године у Лукову и преминуо је у првој години живота исте године. Сахрањен је на гробљу у Лукову.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Горчин-Јован-Марко-Блажо.

III Милета Перов је рођен на Загреди пред само пресељење у Драгову Луку која је у то доба била под турском влашћу. Ту је одрастао и са браћом и стричевима држао велику стоку у Барама Будошким а издизали су у Живу на Јаворку. Неријетко су у том катуу и зимовали. Према расположивим подацима Милета је имао кћерке Новку и Чмиту и синове Тука Ђурка и Глигора. Сви они су се након напуштања Драгове Луке скућили и живјели у Лукову. Неколико година након битке на Крсцу која се одиграла 1877. године и погибје Милетиних синова Тука и Ђурка у знак захвалности за све што су учинили за Црну Гору породици Милете Перова је књаз Никола даривао земљу у Глибавцу гдје су се они убрзо и преселили и настанили.

* Новка је рођена у Драговој Луци гдје је одрасла заједно са сестром и браћом. Према неким казивањима она се једном удавала и вратила у свој род. Иако је у то вријеме била срамота да се дјевојка врати и поново не уда, Новка није имала тих проблема. Стари су казивали да је била наочита-гледна и имала просаца, али се она тешко одлучивала да се поново уда. Када су је једном приликом запитали зашто се не удаје она је одговорила да се неће удавати док се Алекса Ђилас не ожени. Алекса је такође био прави изданак момачке љепоте и црногорског јунака на гласу. Причало се да је Алекса чуо за ове Новкине ријечи па је убрзо и запресио. Колико год да је ова прича сасчувала аутентичност и дословице преношена до данашњих дана најважније је да се Новка удала за Алексу. Новка и Алекса су имали кћерку Станојку и синове Мирка, Лазара и Николу. У својој књизи Бесудна Земља Милован Ђилас, син Николин а унук Алексин и Новкин, пише да је баба Новка причала да се сјећала владике Рада са неког скупа Црногораца, како је говорила, да је видјела једног

човјека у маси народа који је за главу виши од свих. Када је некога питала ко је тај човјек речено јој је да је то владика црногорски Петар Други Петровић Његош. Такође, у истој књизи Милован наводи да је баба Новка казивала да је имала четрнаест година када је погинуо чувени Смаил ага Ченгић и да га је гледала и сјећала се њега. Милован пише да је Новка живјела деведесет три године. Пошто је Смаил ага Ченгић погинуо 1840. године, по њеном казивању испада да је рођена 1826. године, а умрла 1919. године. Међутим, у попису свега становништва по окружјима, варошима и селима 1879. године за Капетанију Нишићку је уписано: Мирко Ђилас-15 година, Лазар Ђилас-10 година, Никола Ђилас-8 година, Станојка (сестра)-17 година, Новка (мајка)-45 година, што недвосмислено говори да су ово три сина и кћерка Новкина и Алексина. Домаћинство се пописивало на најстарију мушку главу, Алекса већ није био жив, а по овим подацима Новка је рођена 1834. године, а не осам године раније, али је сигурно да је могла запамтити Смаил агу Ченгића, тако да је по овом извору живјела 85 година. Алексина и Новкина породица су одлуком књаза Николе добили земљу у Подбишћу код Мојковца и тамо преселили и живјели. Новка је сахрањена на гробљу у Подбишћу код Мојковца.

*Чмита је рођена такође у првој половини XIX вијека у Драговој Луци. У Луково је била удата за ђеда Љуба Николина Ђукановића Звицера. Чмита није имала дјеце па је свој живот несрећно окончала, утопивши се у један примитивно направљен бунар који се користио за појење стоке назван Рецина локва недалеко од њихове куће. Сахрањена је у једном шумарку поред луковског гробља јер црквени закони у то доба нијесу дозвољавале самоутопљеницима, самоубицама или некрштеној дјечи да се сахрањују у оквиру гробља. Од тада па до данашњих дана тај шумарак се зове *Чмићин гроб*. У њему има још сахрањених из тог времена.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета.

IV Туко Милетин је рођен у Драговој Луци око 1835. године гдје је и живио до напуштања Драгове Луке од стране Радовића и расељавања у околна села. У младости се највише бавио четовањем, пресрећући Турке у околини Никшића, по кланцима Дуге и правцима према Пиви и Дробљацима. Држећи катун у Живој у Јаворку, причали су стари да је често знао да коси ливаду са пушком на леђима како би био што спремнији за евентуални наилазак Турака. Никада га нико није могао изненадити било који посао да је радио и ма гдје да се налазио. Туко се након битке на Граховцу које се одиграла 1858.

године са рођеном браћом и браћом од стричева населио на Луково и одмах поставио „границу” са никшићким турцима на врху Товића. Турци тако нијесу смјели пуштати стоку преко те границе у луковске територије иако је на Лукову било још Турака, али они тада нијесу имали неког јачег утицаја. И дан данас највиши врх на Товићу се зове Граница и припада парцели која је у власништву Радовића. Туко је био гласовити хајдук и јунак тога времена. Учествовао је у многим биткама у саставу Жупско-луковског батаљона и то у Дуги и Ништицама, затим Вучјем Долу и Крсцу гдје је и погинуо 1877. године. Његово име се налази у Саборној цркви у Никшићу на списку погинулих бораца Жупско-луковског батаљона.

*Био је ожењен Марицом Ђоковић из Јасенова Поља, која је рођена 1853. године са којом је имао кћерку Анђу и синове Милутина и Николу. Анђа је рођена 1873. године у Лукову (на првом попису становништва Црне Горе 1879. године су Марица Анђа и Никола пописани као чланови Милутиновог домаћинства јер је тада Милутин био најстарији мушки члан у породици иако му је било само четири године). Анђина даља судбина није позната, а Марица је послје смрти сахрањена на гробљу у Глибавцу.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко.

В Милутин Туков је рођен 1875. године у Лукову гдје је провео најраније године младости јер је његова породица за Тукове заслуге, неколико година послје битке на Крсцу добила земљу у Глибавцу поред Никшића и ту се населила. Из прича старијих које су се кроз године преносиле на млађе, Милутин је ослијепио још као дијете. Док су још били у Лукову, чувајући стоку, мајка га је једне прилике носила на леђима у колијевци. Када је ударило велико невријеме и њему су „киша и град” повриједили очи тако да је као беба остао слијеп. Међутим, временом се прилагодио новим околностима и када је одрастао могао је без проблема преко Товића из Глибавца доћи у Границе и Луково код својих рођака и поново се вратити кући што је било право умијеће јер ваљаног пута није било. Кажу да је могао познати кад овце дојављују са испаше која је бијеле, а која црне боје. Са својом породицом је живио у Глибавцу. Милутин је умро 1918. године и сахрањен на гробљу у Глибавцу.

*Био је ожење Милицом Ђукановић из Премилића, једног од заселака села Орах. Након удаје, Милица је свој читави живот провела у Глибавцу радећи на имању и подижући дјецу, с обзиром на то да је рано остала без супруга. Милица је рођена 1885. године у Премилићима, а

умрла је 1969. године у Глибавцу. Сахрањена је на гробљу у Лукову. Милутин и Милица су имали кћерке Велику и Љубицу и синове Вељка и Љуба.

*Велика је рођена као Вељкова сестра близанкиња 1910. године у Глибавцу. Била је удата за Радојицу Мандића из Дуге Никшићке са којим је имала синове Нова и Жарка и кћерку Драгу. Још док су дјеца била мала она се растала од Радојице, вратила се у Глибавац и уз помоћ мајке Милице а понајвише сестре Љубице која се није удавала подигла све троје дјеце. Великини синови и кћерка су данас једини Тукови потомци и то по женској линији. Ново је радни вијек провео у Пивари Требјеса у Никшићу и нема потомака. Жарко је професор књижевности и пјесник. Као пензионер живи на релацији Херцег Нови – Београд гдје има удату кћерку. Драга живи у Котору и нема потомства. Велика је умрла 1969. године у Глибавцу гдје је била сахрањена да би јој кости прије неколико година биле пренесене на луковско гробље приликом изградње споменика који су у знак захвалности свом гласовитом прадједу Туку и његовим потомцима подигли Великини синови Ново и Жарко. Ту су сахрањени Вељко, Велика, Љубица и њихова мајка Милица

Љубица је рођена 1913. године у Глибавцу. Љубица је, што је у то доба била права рјеткост учила основну школу. Након тога завршила је Ђилимарску школу и радила је као наставница Ђилимарске школе у предратном Никшићу. Првих устанничких дана Љубица се са својим братом Вељком, предратним правником и комунистом активно опредјељује за Народноослободилачки покрет (НОП). Као таква, почетком 1942. године је ухапшена од стране окупаторских власти и спроведена у затвор под Бедем у Никшићу. Убрзо се преко злогласног затвора у кући Рогошића у Подгорици заједно са многим родољубима нашла у логору Клос у Албанији. Затим је преко логора у Бару након капитулације Италије доспјела у Аустрију гдје је као логорашица била распоређена да ради у фабрици локомотива у Винернојштату. У сваком од тих логора је преживљавала тортуру и муке, ништа не знајући о својим најближим. Пошто је капитулација фашистичке Њемачке већ била извјесна и наступало расуло Трећег Рајха, негдје почетком марта 1945. године Љубица је заједно са својим сапатницама идући пјешке преко Аустрије и Мађарске, средином априла, доспјела до града Ђера који је од Југословенске границе удаљен око шездесетак километара. Од Ђера до

Велике Кикинде путовале су возом који им је обезбиједила Совјетска команда у том граду. У Кикинди су се краће вријеме задржале ради опоравка да би у Београд стигле седмог маја гдје су је дочекале вијести о капитулацији Њемачке која се десила деветог маја 1945. године. Најзад, са десетак другарица преко Сарајева, Мостара и Дубровника 24.05.1945. године након три и по године проведених у фашистичким логорима Љубица је стигла у Никшић и свој родни Глибавац. Ту је наставила да живи тугујући за својим братом Вељком, налазећи утјеху у дјечи своје сестре Велике. Љубица је и послје рата била активна на обнови и изградњи порушене земље, у Антифашистичком фронту жена (АФЖ-у) и другим друштвено-политичким организацијама. Тешко обољела, неколико задњих година живота је провела у Општој болници у Никшићу гдје је умрла 1971. године. Сахрањена је на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко-Милутин.

VI Вељко Милутинов је рођен као Великин брат близанац 1910. године у Глибавцу. Оснивну школу и гимназију је завршио у Никшићу, а Правни факултет у Суботици. Одслужио је војску Краљевине Југославије и био је њен резервни официр. Још за вријеме студија, биле су му блиске љевичарске идеје Студентског покрета у Југославији. У почетку Другог свјетског рата одмах се прикључио антифашистичком покрету и борби противу окупатора. Његова активност и интелектуалне могућности нијесу остале незапажене и Вељко је врло брзо постао члан Комунистичке партије Југославије (КПЈ). У јулском устанку 1941. године припадао је првим герилским групама у околини Никшића и у њима активно учествовао. Од новембр 1941. године па до маја 1942. године био је комесар Глибавачко-брезовачке чете Никшићког батаљона. Управо тих мајских дана Вељко је ухапшен у својој родној кући у Глибавцу. Пошто су се партизани тих дана спремали на одступање за Босну, Вељко је из своје јединице која је била стационирана у брдима изнад његовог родног села, вођен љубављу да се види са мајком и сестрама у току једне ноћи свратио до своје куће. Талијанске власти у граду су за то сазнале па је ту ноћ и ухапшен и спроведен у италијански затвор у Никшићу. О његовом хапшењу је постојало још неких прича и могућих верзија које много не одступају од наведеног. У непријатељском затвору је био одважан и одбио сваку сарадњу са њима, тако да је заједно са још двадесет

осам родољуба задојених идејом за слободом стријељан јуна 1942. године под Требјесом. Вељко је био сахрањен на гробљу у Глибавцу, да би на основу раније исказане жеље мајке и сестара, најближи рођаци и сестрићи његове кости пренијели и сахранили 1969. године на гробљу у Лукову.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко-Милутин-Вељко.

VI Љубо Милутинов је рођен 1911. године у Глибавцу, а умро је са напуњених пола године живота 1912. године. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу. У Књизи умрлих за Инорију Глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893-1919. године, је записано: Љубо Радовић, представи се 23. маја 1912. године, имао је пола године, отац Милутин и мајка Милица.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко-Милутин-Љубо.

V Никола Туков је рођен 1877. године у Лукову и изузев првих неколико година када је као дијете живио у Лукову, све до смрти је живио у Глибавцу. Ту се бавио сточарством и земљорадњом. Црногорски књаз је много цијенио Тука Радовића као великог јунака и бастадура па је Туковом сину Николи додијелио барјактарство Требјешког батаљона, нахије Никшићке. Досадашњи подаци који су се ослањали на причања старијих која су се преносила до данашњих дана су говорила да је Никола као барјактар Требјешког батаљона погинуо на Скадру у Првом балканском рату. Међутим, у Књизи умрлих за Инорију глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893-1919. године је записано: Никола Радовић, занимања земљодељског, представи се 29. априла 1908. године, старости 31 годину, остало 1 женско дијете. Никола је сахрањен је на гробљу у Глибавцу.

*Био је ожењен Анђом, кћерком Сава и Горде Кустудић из Глибавца чије породице су се у Глибавац населиле са Његуша након ослобођења Никшића од Турака. Анђа је рођена у Глибавцу 1881. године. Досадашња сазнања су казивала да су Никола и Анђа имали само кћерку Госпаву. Међутим, накнадним истраживањима смо утврдили да су Никола и Анђа осим Госпаве имали још и кћерку Марију и сина Илију. Анђа је сахрањена на гробљу у Глибавцу.

*Марија је рођена 1903. године у Глибавцу. Умрла је у трећој години живота 1905. године. Сахрањена је на гробљу у Глибавцу. У књизи рођених за Инорију Глибавачко-брезовачку, нахију Никшићку, лета 1893. и даље је записано: Марија Радовић, рођена 02. марта 1903.

године у Глибавцу, отац Никола Радовић, мајка Анђе Кустудић. У књизи умрлих за Инорију Глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893-1919. године је записано: Марија Радовић, умрла 28.октобра 1905.године, имала је годину и шест мјесеци, отац Никола, мајка Анђе.

Госпава је рођена 1906. године у Глибавцу код Никшића. Била је удата за Душана Вуковића из Подгорице са којим је имала кћерке Радмилу, Марију и Ђурђину. Госпава је живјела у Подгорици гдје је умрла 1978. године. Сахрањена је на гробљу Чепурци у Подгорици. У Књизи рођених у Инорији глибавачко-брезовачкој, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893 и даље је записано: Госпава Радовић, рођена 01. децембра 1906. године у Глибавцу, отац Никола Радовић, мајка Анђе Кустудић.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко-Никола.

VI Илија Николин је рођен 1901. године у Глибавцу. У Књизи рођених за Инорију глибавачко-брезовачку, нахију Никшићку лета 1893. и даље је записано: Илија Радовић, рођена 07. септембра 1901. године у Глибавцу, отац Никола Радовић, мајка Анђе Кустудић. Тачну годину Илијине смрти нијесмо успјели утврдити. Сигурно је да је умро веома млад прије смрти свога оца (1908. године), а што се види из података који су уписани у књигу умрлих за Николу гдје се констатује да је Николи након смрти остало једно женско дијете. То је била Госпава. Илија је сахрањен на гробљу у Глибавцу.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Туко-Никола-Илија.

IV Ђурко Милетин је рођен у Драговој Луци око 1840. године гдје је и живио до напуштања Драгове Луке од стране Радовића и расељавања у околна села. Бавио се сточарством и земљорадњом, али је често заједно са братом Туком и осталом дружином учествовао у засједама и окршајима са Турцима, контролишучи тако турско кретање и прилазе према Никшићу. Ђурко се након битке на Граховцу са рођеном браћом и браћом од стричева населио на Луково и одмах још више зарадио са никшићким Турцима. Ђурко, иако је био у Туковој сјенци, важио је за доброг јунак тога времена. Учествовао је у свим биткама у саставу Жупско-луковског батаљона заједно са Туком, и то у Дуги и Ништицама, затим Вучјем долу и Крсцу гдје је и погинуо

1877. године. Његово име се налази у Саборној цркви у Никшићу на списку погинулих бораца Жупско-луковског батаљона.

*Био је ожењен Видом Милетић, старином из Жупе Никшићке. Вида је рођена 1851. године и са њом је имао сина Милинка (Мила). Неколико година након Ђуркове погибије на Крцу 1877. године, Вида је са сином Милинком (Милом) из Лукова преселила у Глибавац гдје је комплетна породица Милете Перова добила земљу за Тукове и Ђуркове заслуге. Вида је након смрти сахрањена на гробљу у Глибавцу.

Генеалогија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко.

У Милинко (Мило) Ђурков је рођен 1875. године у Лукову гдје је провео најраније године дјетињства јер је његова породица за Ђуркове и Тукове заслуге, неколико година послје битке на Крцу добила земљу у Глибавцу поред Никшића. Ту су направили кућу у којој је Мило живио до краја свога живота. У Историјским записима – Неколико података о црногорским барјактарима и барјацима, (Ристо Ј. Драгићевић, година IV, књига VII, Цетиње, октобра 1951. год. на страни 450 и 451) је записано: Мило Ђурков Радовић из Лукова (живио у Глибавцу), припадник Требјешког батаљона, каже у почетку своје молбе да је Краљ Никола у своје вријеме био поставио за барјактара Требјешког његовог покојног брата од стрица Николу Тукова Радовића, што је свакако краљ урадио ради заслуга Милових предака и ради способности покојног Николе, како мисли сам молилац Мило Радовић. Због тога, то јест: из тијех прошлости и из моје способности, Мило сада тражи од краља Николе баталијонски барјак: Увјеравам Вас, Господару, да би ми га бастало носити пред баталеоном Требјешкијем, а тражио бих и прије тај барјак, но сам мислио да ће ме ко од старјешина предложити. При крају своје молбе Мило изражава наду да краљ: Неће дозволити да тај барјак иде с куће наше, пошто смо га заслужили на ратном попришту, као што је познато нашем Величанству. Изгледа да је Краљ Никола већ раније, одмах послје Николине смрти обећао барјак другоме, тако да није могао мијењати своју одлуку па је Мило остао без почаста да носи барјак Требјешког батаљона. Умро је и сахрањен је на гробљу у Глибавцу.

*Био је ожењен Савицом, кћерком Мирка и Милице Воротовић из Глибавца. Савица је рођена 1880. године у Глибавцу. Милинко (Мило) и Савица су имали кћерке Стану и Јованку и синове Блажа, Петра (Пера), Раша и Лазара. О даљем Савичином животу и судбини нема података.

*Стана Милинкова (Милова) је рођена 1900. године у Глибавцу. У књизи рођених у Инорији Глибавачко-брезовачкој, нахији Никшићкој лета 1893. и даље је записано: Стана Радовић, отац Мило Радовић, мајка Савица Воротовић, рођена 01. септембра 1900. године у Глибавцу. О даљој Станиној животној судбини нема података.

*Јованка Милинкова (Милова) је рођена 1914. године у Глибавцу. У књизи рођених у Инорији глибавачко-брезовачкој, нахији Никшићкој лета 1893. и даље је записано: Јованка Радовић, отац Мило Радовић, мајка Савица Воротовић, рођена 20. јануара 1914. године у Глибавцу. Јованка је умрла неколико дана по рођењу те исте 1914. године. Сахрањена је на гробљу у Глибавцу. У књизи умрлих за Инорију Глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893-1919. је записано: Јованка Радовић, представи се 24. јануара 1914. године, имала је 10. дана, отац Мило, мајка Савица.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко(Мило).

VI Блажо Милинков (Миров) је рођен 1902. године у Глибавцу гдје је провео један дио живота. Веома млад, непосредно послје Првог свјетског рата, заједно са браћом је одселио за Београд и ту живио све до смрти 1982. године. Сахрањен је у Београду. Блажова супруга Ленка је рођена у Пољској 1911. године, а умрла је у Београду 1993. године гдје је и сахрањена. Блажо и Ленка су имали кћерку Босиљку и сина Дејана.

Босиљка је била удата, има троје дјеце: сина и двије кћерке и живјела је у Јагодини. Нема потпунијих података.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко(Мило)-Блажо.

VII Дејан Блажов је рођен 1930. године и живио је у Београду. Дејан је упркос тешкоћама и последицама које је донио Други свјетски рат успио да заврши два факултета: Машински и Технолошки факултет и као просветни радник радио све до краја радног вијека. Истицао се у разним друштвеним активностима прије свега у Црвеном крсту Србије и Ваздухопловном савезу Србије и другим друштвеним организацијама.

Како сам каже као добровољни давалац крви то је учинио 171. пут у свом животу. Био је страствен падобранац и према његовој евиденцији

и казивању има најмање 1000 скокова. За своју активност и плодан рад добио је низ признања и одликовања. Дејан је био ожењен Божаном Димитрић која је умрла и сахрањена је у Београду. Дејан је са Божаном имао кћерку Јелену која је удата и има двоје дјеце. (Ове податке о њему нам је саопштио Малиша Радовић који га је посјетио у току 2017. године и разговарао са њим у његовом стану у Београду).

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко(Мило)-Блажо-Дејан.

VI Петар (Перо) Милинков (Миров) је рођен 1904. године у Глибавцу гдје је провео један дио живота. Након завршетка Првог свјетског рата са браћом је преселио у Београд гдје је живио све до смрти. Умро је и сахрањен у Београду 1950. године. Није се женио и за собом није оставио потомства. У Књизи рођених је за Инорију глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893 и даље је записано: Петар Радовић, рођен 20. јула 1904. године у Глибавцу, отац Мило Радовић, мајка Сава Воротовић.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко (Мило)-Петар.

VI Рашо Миров је рођен 1906. године у Глибавцу гдје је провео један дио живота. Након завршетка Првог свјетског рата са браћом је преселио у Београд гдје је живио све до смрти. Погинуо је у саобраћајној несрећи приликом једног такмичења у аутомобилизму 1950. године. Сахрањен је у Београду. Није се женио и за собом није оставио потомства.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко(Мило)-Рашо.

VI Лазар Миров је рођен 1908. године у Глибавцу гдје је провео један дио живота. Након завршетка Првог свјетског рата са браћом је преселио у Београд гдје је живио све до смрти. Убијен је од стране четника 1944. године у Београду. Није се женио и за собом није оставио потомство.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Ђурко-Милинко(Мило)-Лазар.

IV Глигор Милетин је рођен 1851. године у Драговој Луци гдје је и живио до њеног напуштања од стране Радовића и расељавања у околна села. Глигор се са рођеном браћом и браћом од стричева послуже битке на Граховцу населио у Луково. И у Драговој Луци и у Лукову Глигор се бавио сточарством и земљорадњом. Неколико година након битке на Крсцу, Глигорова фамилија се такође преселила

у Глибавац гдје је и он за Тукове и Ђуркове заслуге, као њихов брат добио земљу. Глигор је у Глибавцу имао мању кућу и ту је живио све до смрти. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу.

*Глигорова супруга Марица је рођена 1853. године и са њом је имао кћерку Крстињу и синове Станка, Крста, Сима, Милету и још двојицу који су млади умрли и за које нема података. Марица је је једно вријеме, послије Првог свјетског рата и поред бројне породице остала у Глибавцу да живи сама. Глигор је већ био умро, Крсто такође, Станко погинуо на Скадру, а Симо и Милета били у Америци па је њен зет, Крстињин муж био вољан да Марицу пресели код њих, јер се више није могла старати о себи. Међутим до тога није дошло, Марица је и даље остала сама у Глибавцу гдје је убрзо и умрла. Сахрањена је на гробљу у Глибавцу.

*Крстиња је рођена у Лукову 1878. године и била удата за Мирка Лалатовића из Турјаче, село Озринићи које је тада припадало Луковској капетанији. Крстиња и Мирко су имали сина Ђура и кћери Даницу, Јелицу, Босиљку, Станојку Милушу и Анђу. Имали су још једну кћерку која је врло млада умрла и за коју нема података о имену. Крстиња је са својом породицом живјела у Озринићима гдје је умрла и сахрањена 1968. године.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Глигор.

У Станко Глигор рођен 1880. године у Глибавцу гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Погинуо је у Првом балканском рату на Скадру 25. јануара 1913. године. Сахрањен је на војничком гробљу на Бардањолу. Није се женио и за собом није оставио потомака.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Глигор-Станко.

У Крсто Глигор је рођен 1882. године у Глибавцу гдје је живио и формирао породицу. Бавио се сточарством и земљорадњом. Крсто је умро за вријеме аустроугарске окупације Црне Горе 1918. године када је овим просторима владала велика глад и болест у народу позната као шпањолица. Сахрањен је на гробљу у Глибавцу. У Књизи умрлих за Инорију глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Никшићка, лета 1893-1919. године је записано: Крсто Радовић, престави се 01. октобра 1918. године. Имао је 35 година, од запаљења плућа, остало му 2 женско дјете. О судбини Крстове супруге и њихове дјеце нема података.

Генеалоија: Раде-Туро-Перо-Милета-Глигор-Крсто.

V Симо Глигоров рођен 1883. године у Глибавцу и након стасавања као и многи у оно доба отишао у потрагу за бољим животом у Америку гдје је дуги низ година радио. У документима која су сачињавале америчке власти приликом уласка у њихову државу је записано: *Радовић Симо (бр.27 на сџиску), Националност: Црна Гора. Последње мјесџо пребивалишџа: Никшић. Даџум доласка: Мај 5. 1906. џод. Сџарост: 23 џодине. Пол: Мушки. Брачни сџаџус: Неожењен. Име брода: Соџиа Хобенберџ. Лука Поласка: Триесџе.* Симо се у Америци оженио и заједно са супругом чије је поријекло било француско стекао велико богатство, али нажалост није имао порода. Када је осјетио да се примиче смрт оставио је тестамент о наследству своје уштеђевине и имовине, али се не зна на чије име је тај тестамент гласио. Симо је умро 1958. године у Лос Анђелесу у Сједињеним Америчким Државама (САД) гдје је и сахрањен. Након краћег времена послџе Симове смрти његова супруга је успјела да поништи тај тестамент и сву уштеђевину и имовину пренесе на себе, а затим на првога комшију у Лос Анђелесу, граду у којем су и живјели. Зна се да је тај комшија био њемачког поријекла, а да ли су њих двоје били у каквом сродству није нам познато. Из овога се да предпоставити да је Симо највјероватније тестаментом био одредио за наследника његове имовине неког од најближих из Црне Горе. Петпоставка је да је то једино могла бити његова сестра Крстиња Лалатовић са својом породицом. Касније је умрла и Симова супруга и она је сахрањена у Лос Анђелесу у Сједињеним Америчким Државама. Шта се десило са Симовим богатством до данас је остало непознато.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Милета-Глигор-Симо.

V Милета Глигоров је рођен 1885. године у Глибавцу. Он је након одрастања пошао стопама свога брата Сима и уз његову помоћ дошао у Лос Анђелес у Сједињеним Америчким Државама (САД) гдје је живио и радио као возач. Милета се није женио и није био богат као Симо. Погинуо је на радном мјесту у саобраћајној несрећи неколико година прије Симове смрти. Сахрањен је у Лос Анђелесу у Сједињеним Америчким Државама.

Генеалоџија: Раде-Туро-Перо-Милета-Глигор-Милета.

У црквеним књигама умрлих за Глибавац постоји неколико имена без потпунијих података, тако да се са сигурношћу не може утврдити ко су им родитељи, односно којој породици и којем огранку припадају. Сигурно је да су постајали и да су били чланови појединих породица

у Глибавцу и да припадају огранку Тура Радова или огранку Шћепа Радова пошто су једино њихови наследници живјели у Глибавцу. Ред је и обавеза да се њихова имена нађу са осталим Радовићима па их у наставку наводимо онако како су и уписани.

Књига умрлих за Инориу глибавачко-брезовачку, мјесто Драгова Лука, нахија Нишицка љета 1893-1919 год.

1. Милица Радовић, упокојена 27 новембра 1903. године, упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 7 мјесеци.

2. Божана Радовић, представи се 08. Јануара 1911. године, упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 20 дана.

3. Савица Радовић, представи се 12 новембра 1919. године, упокана код храма Св. Арх. Стефана у Глибавцу. Имала је 3 године.

БОГДАН РАДОВ

БОГДАН РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка , Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

Документованих података нема. По предању је рођен је на Загреди гдје је живио до пресељења са већином браће у Драгову Луку код Никшића у периоду од 1792 до 1800. године.

Такође, по предању Богдан је погинуо у борбама противу Турака око Никшића на ријеци Мркошници или Моштаници почетком XIX вијека у времену од 1804 до 1810. године. Од њега нема потомака.

0	I
Раде	Богдан*

ДРАГИША РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
Раде	Драгиша	Госпава Радован* Теодор* Томица	Златана Цвета Анђелија Мирко	Иконија Данило	Загорка Милка Вида Стоја Александар	Љубица Живка Станојка Лепосава Јованка Милица Јелена				
				Никола	Стана Милица Наталија Љубомир	Цвета Зорка Славка				

Илија	Марица								
	Кика								
	Цвета								
	Мированка								
	Илија (Лићо)	Милица							
		Велика							
		Радован	Јелица						
			Драгица						
			Јадранка						
			Веселин	Слађана					
				Јасмина					
				Биљана			Јана		
			Живојин	Иван			Ива		
				Михаило					
			Драган	Никола					
	Ђорђе (Ђоко)	Данка							
		Благоје	Тамара						
			Милош						
	Душан	Драган	Ања						
	Бунџ	Верољуб	Урош						
	Милутин	Јелена							
		Драган	Ружица						
			Дејан						
			Вељко						

Благоје	Цвета									
	Љубица									
	Милица									
	Анђа									
	Јаница									
	Ружа									
	Благоје (Писјо)	Радојка								
		Невенка								
		Крстиња								
	Радован	Слађана								
Славољуб										
Слободан						Анастасија				
Живорад	Милованка									
	Стана									
	Селена									
Живко*										
	Горчин									
Живко*	Стана									
	Јован	Велика								
		Роса								
		Милка								
	Вукашин	Јелена								
		Дејан					Јован			
Љубомир						Данило				

		Милош																	
		Милован	Весна																
			Синиша																
Петко	Јована	Новица		Милица															
	Милосава		Радован		Владимир		Данијела												
	Крсто				Зоран		Лука Сандра Милица												
				Љубомир		Радмила Живадинка Милева													
				Спасоје		Драган		Милан		Ива									
			Благоје	Милка Стана															
				Живорад		Милан													
		Милан*																	
		Живојин																	
		(Живко)		Даница															
				Благоје		Љубица Софија													
				Радован		Горан Слободан													

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

ДРАГИША РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Драгиша је рођен на Загреди 1794. године, а са породицом доселио у Петрово село код Кладова у периоду од 1858. године до 1870. године. Нема података о томе када се Драгиша иселио са Загреде и да ли се и гдје задржавао прије коначног одредишта. Драгиша је имао кћерку Госпаву и синове Радована, Теодора, Томицу (Тому) и Петка.

*Госпава је рођена у првој половини XIX вијека на Загреди у Црној Гори. Била је удата за Цветка (Ћека) Перовића из Петровог Села са којим је имала синове Илију, Драгутина, Мијаила, Марка и Милоша и кћерке Милосаву, Милеву и Персиду. Госпава је живјела у Петровом Селу гдје је умрла и сахрањена.

Генеалоџија: Раде-Драгиша.

II Радован Драгишин је рођен у првој половини XIX вијека на Загреди, а погинуо је у неком од бојева против Турака у другој половини XIX вијека. Није имао потомства. (У попису становништва 1884. године у Србији, када се први пут појављује Драгиша Радовић и његови потомци, није евидентирано Радованово име).

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Радован.

III Теодор Драгишин је рођен у првој половини XIX вијека на Загреди, а погинуо је у неком од бојева против Турака у другој половини XIX вијека. Није имао потомства. (У попису становништва 1884. године у Србији, када се прв пут појављује Драгиша Радовић и његови потомци, није евидентирано Теодорово име).

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Теодор.

III Томица (Тома) Драгишин је рођен 1834. године на Загреди у Црној Гори гдје се највише бавио сточарством. У Кладову, односно Петровом Селу, бавио се сточарством и земљорадњом. Умро је и сахрањен у Петровом Селу. Томичина супруга Петрана је такође рођена у Црној Гори 1849. године, одакле је доста млада дошла у Петрово Село. Ту је провела остали дио свог живота, гдје је и умрла и сахрањена. Томица и Петрана су имали кћерке Златану, Цвету и Анђелију и синове Мирка, Илију, Благоја, Живка и Горчина.

*Златана је рођена 1872. године у Петровом Селу. Била је удата за Благогу Миловановића са којим је имала кћери Крстињу и Десанку и сина Луку. Умрла је и сахрањена у Петровом Селу.

*Цвета је рођена 1878. године у Петровом Селу. Била је удата за Спасоја Матовића из Петровог Села и са њим није имала дјеце. Умрла је и сахрањена у Петровом Селу.

*Анђелија је рођена 1879. године у Петровом Селу. Била је удата за Сава Ђикановића из Петровог Села и са њим је имала кћери Радушну, Катуну и Божицу и синове Велимира и Чедомира. Умрла је и сахрањена у Петровом Селу.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица.

III Мирко Томичин је рођен 1875. године у Петровом Селу гдје је живио бавећи се сточарством и пољопривредом. Учесник је балканских ратова. Према казивањима старијих, за испољено јунаштво у тим ратовима одликован је једном од, у то доба два највећа војничка одликовања, Медаљом Обилића или Карађорђевог звијездом. Одликовање је требало да прими септембра 1914. године у Зајечару, међутим, почео је Први свјетски рат. Он је као кадар другог позива Тимочке дивизије пошао у рат из кога се није вратио. Погинуо је 1916. године и сахрањен је на Војничком гробљу у Кладову. На споменику палим борцима у балканским и Првом свјетском рату, подигнутом у Петровом Селу 1973. године, налази се и његово име.

Био је ожењен Видосавом, кћерком Васка Вујадиновића из Петровог Села. Видосава је рођена 1877. године у Петровом Селу. На породичним фотографијама Данила, Николе и Бошка Миркова које су снимљене 1934. године је и Видосавин лик. Отуд и ова фотографија поред њеног имена. Пошто немамо тачну годину њене смрти, са сигурношћу можемо тврдити да је то било после 1934. године. Мирко и Видосава су имали кћерку Иконију и синове Данила, Николу и Бошка.

*Иконија је рођена 1911. године у Петровом Селу. Била је удата за Илију Паковића из Петровог села са којим је имала кћери Цвету, Раду, Стану, Видосаву, Савицу и Љубицу и синове Живорада, Спасоја и Митра. Умрла је 2002. године и сахрањена је на гробљу у Петровом селу.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко.

IV Данило Мирков је рођен 1895. године у Петровом Селу. Као борац првог позива Тимочке дивизије, учесник је Првог свјетског рата (Солунац) од његовог почетка до завршетка. Један је од најмлађих носилаца Албанске споменице, јер је Албанију прешао са тек навршених двадесет година живота. У Солуну је срео свог брата Николу који је као добровољац стигао из Русије преко Енглеске и Италије. Данило је до краја живота живио у Петровом Селу гдје се бавио сточарством и пољопривредом. Умро је 1981. године и сахрањен је на гробљу у Петровом Селу.

Био је ожењен Радованком, кћерком Томана Велишића. Радованка је рођена 1900. године, а умрла 1951. године и сахрањена је у Петровом Селу. Данило и Радованка су имали кћерке Загорку, Милку, Виду и Стоју и синове Александра и Милутина.

*Загорка је рођена 1923. године у Петровом Селу. Била је удата за Ђура Лазаревића. Загорка и Ђуро су имали синове Мирка и Живорада. Загорка је сахрањена на гробљу у Кладову.

*Милка је рођена 1926. године у Петровом Селу. Била је удата за Андрију Перовића. Милка и Андрија су имали кћерку Милеву и синове Чедомира, Љубишу и Драгана.

*Вида је рођена 1930. године у Петровом Селу. Била је удата за Влада Велишића. Вида и Владо су имали кћерку Љубинку и синове Рада и Веселина.

*Стоја је рођена 1938. године у Петровом селу. Била је удата за Цветка Драговића. Стоја и Цветко су имали кћерку Милицу и синове Веселина и Драгољуба.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Данило.

V Александар Данилов је рођен 1921. године у Петровом Селу гдје је завршио основну школу. Био је учесник Другог свјетског рата. Живио је у Кладову и радио у Општинском суду на пословима курира. Умро је 1990. године и сахрањен је на гробљу у Кладову. Био је ожењен

Милком Поповић, кћерком Ђура и Петране Поповић из Петровог Села са којом је имао кћери Љубицу, Живку и Станојку.

* Љубица је рођена 1940. године у Петровом Селу. Након основне школе је завршила обуку и положила за КВ куварицу у Кладову. Удата је за Видоја Јешића из Кладова са којим има сина Драгана. Као пензионерка живи у Кладову.

* Живка је рођена 1944. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је обуку и испит за КВ радника у трикотажи. Удата је и као пензионерка живи у Салашу код Зајечара.

* Станојка је рођена 1949. године у Петровом селу. Након основне школе завршила је Средњу економску школу у Београду. Удата је и живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Данило-Александар.

V Милутин (Мењо) Данилов је рођен 1934. године у Петровом Селу. Након основне школе завршио је Школу за КВ руковаоца грађевинских машина у Београду. Радио је у предузећу Хидроградња из Сарајева која је изводила радове по терену. Као пензионер је живио је у Кладову. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Кладову.

Био је ожењен Ђурђом, кћерком Цветка и Иконије Вујадиновић из Петровог Села. Милутин (Мењо) и Ђурђа имају кћерке Лепосаву, Јованку, Милицу и Јелену.

Лепосава је рођена 1953. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је Средњу трговинску школу у Кладову. Радилa је у Робној кући на пословима трговца. Удата је за Владимира Качаревића из Кладова и са њим има кћерку Оливеру и сина Ивана. Као пензионерка живи у Кладову.

Јованка је рођена 1955. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је Школу за КВ раднике у трговини у Зрењанину. Удата је за Мирољуба Николића из Сурдулице и са њим има кћерку Јелену и сина Слободана. Живи у Кладову.

Милица је рођена 1957. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је Средњу хемијску школу у Зрењанину. Удата је за Слободана Илијевића из Кладова. Са њим има кћеке Марију и Светлану. Живи у Кладову.

Јелена је рођена 1960. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је Средњу административну школу у Кладову. Удата је за Зорана Драговића из Кладова. Са њим има кћеке Андријану и Марију и сина Милоша. Живи у Кладову.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Данило-Милутин.

IV Никола Мирков је рођен 1898. године у Петровом Селу. Веома млад је пред улазак Бугара у Источну Србију у току Првог свјетског рата као избјеглица доспио до Одесе. Тамо се формирао добровољачки одред у који је ступио и Никола. Овај одред је из Русије преко Велике Британије и Италије стигао на Солунски фронт и укључио се у борбе за ослобођење Србије. Никола је активно учествовао у пробоју Солунског фронта. Након рата за вријеме бивше Југославије, а такође и послје Другог свјетског рата, живио је у Петровом Селу и бавио се пољопривредом. Преминуо је 1976. године и сахрањен је на гробљу у Петровом Селу.

Био је ожењен Великом, кћерком Вукоте Савовића из Петровог Села. Велика је рођена 1898. године, а умрла 1959. године и сахрањена је на гробљу у Петровом Селу. Никола и Велика су имали кћери Стану, Милицу и Наталију и синове Љубомира и Спасоја.

Стана је рођена 1922. године у Петровом Селу. Била је удата за Радована Радоњића из Петровог Села са којим је имала синове Спасоја и Благоја. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

*Милица је рођена 1926. године у Петровом Селу. Била је удата за Марка Вуковића из Петровог Села са којим је имала синове Радована, Ђорђа и Слободана. Умрла је 1978. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

Наталија је рођена 1941. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је обуку и положила за КВ трикотаџера у Кладову. Била је запослена у предузећу Напредак у Кладову у погону трикотаже на пословима за које се обучавала. Удата је за Немању Каштримовића из Прокупља и са њим има сина Љубишу. Са својом породицом је живјела у Кладову. Умрла је 2006. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола.

У Љубомир Николин је рођен 1924. године у Петровом Селу. У току Другог свјетског рата је био мобилисан од стране Народно ослободилачке војске (НОВ) Југославије у саставу Двадесет пете дивизије у Босни гдје је и рањен приликом продора у тадашњу Независну државу Хрватску (НДХ). Након ослобођења, живио је у Петровом Селу и бавио се пољопривредом. Умро је 1991. године и сахрањен је на гробљу у Кладову. Био је ожењен Савицом, кћерком

Сава и Наталије Марковић из Петровог Села. Љубомир и Савица су имали кћерке Цвету, Зорку и Славку и синове Радована и Предрага.

*Цвета је рођена 1950. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је и курс дактилографије у Кладову. Била је запослена у предузећу Хидротехника Београд на пословима дактилографкиње. Удата је за Петра Хегедића из села Бутковец, општина Брзнички Хум у хрватском Загорју у данашњој Вараждинској жупанији у Хрватској. Цвета и Петар имају синове Зорана и Златка и кћерку Весну. Живи у Бутковцу у општини Брзнички Хум у Хрватској.

Зорка је рођена 1955. године у Петровом Селу. Након основне школе завршила је обуку и положила испит за КВ штрикерку у Кладову. Радилa је у предузећу Напредак у Кладову, а сада је пензионерка. Удата је за Јована Лазаревића из Текије код Кладова гдје са својом породицом и живи. Зорка и Јован имају синове Славишу и Ненада и кћерку Драгану.

Славка је рођена 1963. године у Кладову. Након основне школе завршила је обуку за КВ фризера у Добановцима. Власник је приватне фризерске радње у Добановцима, гдје и живи. Удата је за Драгана Бајуновића из Богатића и са њим има сина Богдана и кћерке Бојану и Драгосаву.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Љубомир.

VI Радован Љубомиров је рођен 1948. године у Петровом Селу, а умро је као четрнаестогодишњак 1962. године у Текији. Сахрањен је на гробљу у Петровом Селу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Љубомир-Радован.

VI Предраг Љубомиров је рођен 1965. године у Петровом Селу. Завршио је основну и Школу за КВ возача. Запослен је и ради у Јавном предузећу Јединство у Кладову на пословима возача. Није жењен. Живи у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Љубомир-Предраг.

V Спасоје Николин је рођен 1931. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, средњу у Кладову, а Вишу школу за управу и социјални рад у Новом Саду. Радио је на пословима секретара градилишта Сип на Дунаву, у предузећу Истражно из Титограда, градилиште у Кладову и као шеф службе за издавање путних исправа у Одјељењу за унутрашње послове у Кладову. Живио је у Петровом Селу, а сада као пензионер живи у Кладову.

Ожењен је Видосавом, кћерком Душана и Милице Марковић из Петровог Села. Видосава је рођена 1930. године у Петровом Селу гдје је завршила основну школу. Након удаје је била домаћица. Спасоје и Видосава имају синове Чедомира и Веселина.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје.

VI Чедомир Спасојев је рођен 1948. године у Петровом Селу. Основну школу и гимназију је завршио у Кладову, а Филолошки факултет у Београду. Радио је у Новинској и радио установи Наш глас у Смедереву на пословима новинара приправника и новинара сарадника. Затим је радио у ХЕ Ђердап као референт за информисање, у Радио Ђердап као директор и главни и одговорни уредник. На крају је радио као шеф протокола и секретар колегијалног органа управљања у ХЕ Ђердап. Као пензионер са породицом живи у Кладову.

Ожењен је Драгицом, кћерком Николе и Милеве Радић из Текије код Кладова. Драгица је рођена 1948. године у Текији гдје је завршила основну школу, док је Средњу медицинску школу, смјер стоматологије завршила у Београду. Као зубни техничар је радила у Дому здравља у Кладову, а сада је пензионерка. Чедомир и Драгица имају кћерку Јелену и сина Николу.

Јелена је рођена 1983. године у Кладову гдје је завршила основну школу и гимназију, док је Економски факултет завршила у Београду. Запослена је у *Фин шеам центру* у Београду, на пословима комерцијалног референта. Удата је за Горана Динкића из Кладова и са њим има синове Андрију и Стефана. Са својом породицом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје-Чедомир.

VII Никола Чедомиров је рођен 1981. године у Кладову гдје је завршио основну школу и гимназију, док је Економски факултет завршио у Београду. Запослен је у предузећу Ђердап услуге у Кладову на пословима референта за финансије. Истовремено обавља дужност секретара фудбалског клуба Бродоремонт из Кладова. Живи у Кладову.

Ожењен је Маријом, кћерком Ђура и Наде Ђуровић из Петровог Села. Марија је рођена 1986. године у Кладову гдје је завршила основну школу и гимназију. Рударско-геолошки факултет је завршила у Београду. Запослена је у Јавном комуналном предузећу Водовод и канализација Београд као инжењер сектора за експлоатацију.

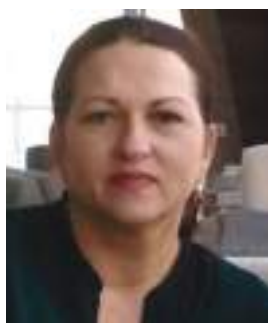
Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје-Чедомир-Никола.

VI Веселин Спасојев је рођен 1954. године у Петровом Селу гдје је завршио основну школу и гимназију, док је Рударско-геолошки факултет завршио у Београду. Докторирао је на истом факултету и универзитетски је професор. Једно вријеме је радио у Рударско-топионичарском басену Бор, а након тога, преко тридесет година је редовни професор на Рударско-геолошком факултету у Београду. Живи у Београду.

Ожењен је Добрилом, кћерком Велимира и Станице Милошевић из Шапца. Добрила је рођена 1961. године у Шапцу гдје је завршила основну школу и гимназију, док је Рударско-геолошки факултет завршила у Београду. Била је запослена као геофизичар у Републичком сеизмолошком заводу Србије и тренутно не ради. Веселин је претходно имао кћерку Весну, а из брака са Добрилом има синове Стефана и Филипа.

Весна је рођена 1973. године у Кладову. Основну и средњу школу је завршила у Кладову, а Филолошки факултет у Београду. Запослена је као информатичарка–библиотекарка у Народној библиотеци у Београду. Удата је за Бранка Глушчевића из Београда и са њим има синове Александра, Андреја и Огњена. Са својом породицом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје-Веселин.

VII Стефан Веселинов је рођен 1991. године у Београду, гдје је завршио основну школу, гимназију и Електротехнички факултет. Запослен је у компанији Намиес у Београду на пословима софтверског инжењерства. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје-Веселин-Стефан.

VII Филип Веселинов је рођен 1995. године у Београду гдје је завршио основну школу, гимназију и Рударско-геолошки факултет. Дипломирани је инжењер геологије и тренутно је незапослен. Филип је на истом факултету наставио да се усавршава и има звање мастер инжењера геологије. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Никола-Спасоје-Веселин-Филип.

IV Бошко Мирков је рођен 1905. године у Петровом Селу гдје је провео свој животни вијек бавећи се сточарством и пољопривредом. Умро је 1983. године и сахрањен је на гробљу у Кладову.

Био је ожењен Љубицом, кћерком Благоја Туњова Поповића. Љубица је рођена 1907. године, а умрла је 1980. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Бошко и Љубица су имали кћерке Росу, Велику, Илинку и Даницу и синове Благоја, Драгољуба, Димитрија, Мирка и Сава.

Роса је рођена 1930. године у Петровом Селу. Удала се за мјештанина Милана Спасојевића и са њим има синове Јовицу и Радету и кћер Милеву. Живи у Кладову као пензионерка.

Велика (лијево) је рођена 1932. године у Петровом Селу. Удала се за мјештанина Видака Поповића и са њим има сина Веселина и кћер Љубицу. Умрла је 2008. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

Илинка (горе десно) је рођена 1938. године у Петровом Селу. Удала се за мјештанина Марка Андрића и са њим има синове Зорана и Слободана. Умрла је 2012. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

Даница је рођена 1940. године у Петровом Селу. Након основне школе је завршила обуку за конфекционаре у Београду. Радилa је у предузећу Беко у Београду. Удата је за Ђура Радоњића из Петровог Села са којим има сина Владимира и кћерку Љиљану. Као пензионерка живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко.

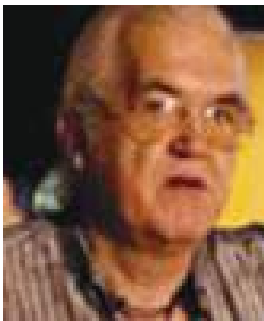

V Благоје Бошков је рођен 1925. године у Петровом Селу гдје је завршио основну школу. Родно село је напустио 1944. године одласком у Народно ослободилачку војску (НОВ) Југославије. Када је рат завршен обучио се и активирао се као руководилац Народне милиције Министарства унутрашњих послова (МУП) Србије. Након тога је завршио Вишу школу за социјалне раднике и први степен правног факултета у Београду.

Радио је на руководећим мјестима у милицији као командир милиције у Бељану и Гроцкој, био је помоћник директора за административно-правне и економске послове болнице у Белој Цркви, помоћник директора Дома здравља у Белој Цркви, шеф сектора за правне, опште и кадровске послове Жељезаре Смедерево-погона у Кладову. Умро је 2012. године и сахрањен је на гробљу у Кладову.

*Био је ожењен Савком Никшић, од оца Мирка и мајке Милице из Лике у Хрватској. Савка је рођена 1925. године у Глини, а умрла је 2011. године. Сахрањена је на гробљу у Кладову. Савка је завршила Средњу медицинску школу и радила је у болници у Белој Цркви. Била је пензионерка и са породицом је живјела у Кладову. Благоје и Савка имају сина Нешка.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Благоје.

VI Нешко Благојев је рођен 1952. године у Белој Цркви. Основну школу и гимназију је завршио у Белој Цркви. Вишу педагошку школу и Факултет народне одбране је завршио у Београду. Резервни је официр Југословенске народне армије (ЈНА) и доста времена провео обучавајући припаднике територијалне одбране у свом граду. Радио је у гимназији у Кладову као професор. Био је и директор Дома омладине у Кладову. Сада као пензионер живи у Кладову. Из брака са Невенком

Николић из Кучева Нешко има кћерку Нину.

Сада је ожењен Ружицом Костандиновић, од оца Властимира и мајке Олге из Кладова. Ружица је рођена 1962. године у Кладову. Послије основне и средње школе завршила је Факултет заштите на раду. Запослена је у Јавном предузећу Електропривреда Србије, огранак ХЕ Ђердап као руководилац Одјелјења за заштиту радне и животне средине. Нешко и Ружица имају кћерке Наташу и Неда.

Нина, Нешкова и Невенкина кћерка је рођена 1989. године у Београду. Основну школу и гимназију, као и Филолошки факултет је завршила у Београду. Професорица је енглеског језика. Тренутно држи часове енглеског језика посредством интернета и тако зарађује за живот. Живи у Београду.

Наташа, Нешкова и Ружичина кћерка је рођена 1993. године у Кладову гдје је завршила основну школу и гимназију. На Институту за естетику и козметологију у Новом Саду је завршила за козметичара – естетичара. Неколико година је радила као физиотерапеут – масер на крузер компанији Стеинер из Енглеске и као асистент менаџера Спа центра исте компаније. Тренутно живи у Кладову и није запослена.

Неда, Нешкова и Ружичина кћерка је рођена 1994. године у Кладову гдје је завршила основну школу и гимназију гдје је била ђак генерације. Завршила је мастер студије молекуларне биологије и физиологије на Биолошком факултету Београдског универзитета. Тренутно ради на Интернационал Цлиниц Ресearч Центер (Интернационални клинички истраживачки центар) у граду Брно у Чешкој на пословима истраживача у њиховој научно-истраживачкој лабораторији.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Благоје-Нешко.

V Драгољуб Бошков је рођен 1927. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, средњу у Кладову, а Економски факултет у Београду. Доктор економских наука је постао такође у Београду, давне 1964. године и био је први доктор наука из Петровог Села и Кладова. У својој каријери обављао је послове редовног професора Универзитета у Београду, помоћник секретара (министра) за образовање, науку и културу СР Србије, шефа Катедре за општу и економску теорију на Економском факултету у Београду, главног и одговорног уредника часописа Марксистичка мисао из Београда. Аутор је универзитетског уџбеника Политичка економија који је доживио десет издања и који је дуго година представљао обавезну литературу на Економском факултету у Београду. Драгољуб је као пензионер живио у Београду. Умро је 2019. године и сахрањен је у Београду.

Драгољуб са супругом Лепосавом (умрла 2018. године) је имао кћерку Љубицу и сина Горана.

*Љубица је рођена 1969. године у Београду гдје је након основне и средње школе завршила Медицински факултет. Живи и ради у Београду.
Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Драгољуб.

VI Горан Драгољубов је рођен 1963. године у Београду гдје је након основне и средње школе завршио Електротехнички факултет са звањем дипломираног инжењера електротехнике. Живи и ради у Београду. Горан је ожењен и има кћерку Марину и сина Павла.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Драгољуб-Горан.

VII Павле Горанов. Нема података.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Драгољуб-Горан-Павле.

Нажалост, и поред великог настојања да дођемо до потпунијих података о породици Драгољуба Бошкова у томе нијесмо успјели. Настојали смо да преко рођака који су са нама сарађивали на прикупљању података остваримо било какав контакт са неким од чланова Драгољубове породице, али безуспјешно. Зато смо овдје пренијели податке из књиге: Порекло родослов и развој породице Драгишић из Петровог Села код Кладова аутора Благоја Бошковог Драгишића, Кладово, 2002. године. Жао нам је што подаци нијесу потпунији како за Драгољуба, тако и за све чланове његове породице, као и за осталих неколико породица које нијесу обрађене из истих разлога.

V Димитрије Бошков је рођен 1934. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, док је Школу за КВ водоинсталатера завршио у Новом Саду. Био је запослен у Хидротехници на пословима водоинсталатера и Јавном предузећу Јединство у Кладову на пословима водоинсталатера и инкасанта гдје је стекао пензију. Са породицом је живио у Кладову. Умро је 2002. године и сахрањен је на гробљу у Кладову.

Био је ожењен Софијом Ђуровић, од оца Божа и мајке Илинке из Петровог Села. Софија је рођена 1934. године у Петровом Селу гдје је завршила основну школу. Била је домаћица. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Димитрије и Софија имају сина Радована.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Димитрије.

VI Радован Димитријев је рођен 1958. године у Петровом Селу. Основну и Школу за КВ раднике у угоститељству завршио је у Кладову. Радио је у Кладову у угоститељским предузећима *Ђердап-туристу* и *Текијанки* као угоститељски радник-конобар. Једно вријеме након тога се бавио приватним предузетништвом и био власник кафе-посластичарнице *Цар*, такође у Кладову. Сада је пензионер и са супругом живи у Кладову.

Ожењен је Јаворком Рацић, од оца Милосава и мајке Живане из села Грцак код Александровца. Јаворка је рођена 1958. године у Александровцу. Завршила је угоститељску школу и радила је у Ђердап-туристу и Текијанки у Кладову на пословима посластичара. И она је касније заједно са Радованом била сувласник кафе-посластичарнице Цар у Кладову. Сада је пензионерка. Радован и Јаворка имају кћерке Мирјану и Драгану.

Мирјана је рођена 1979. године у Кладову. Основну школу и гимназију је завршила у Кладову, а Факултет за менаџмент у Зајечару. Радила је у општинској управи Кладово у Секретаријату за буџет и финансије. Тренутно не ради. Удата је за Драгана Николића из Голог Брда код Кладова и са њим има сина Лазара и кћерку Оливеру. Са својом породицом живи у Кладову.

Драгана је рођена 1981. године у Кладову. Основну школу и гимназију завршила је у Кладову, а Учитељски факултет у Врању. Запослена је као учитељица у Основној школи „Јован Јовановић” Змај у Малци крај Ниша. Удата је за Николу Јовановића из Ниша и са њим има сина Виктора. Са својом породицом живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Димитрије-Радован.

У Мирко Бошков је рођен 1936. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, Средњу учитељску у Неготину, а Вишу педагошку школу у Сарајеву. Мирко је радио као наставник и директор Основне школе „Светозар Радић” у Текији и као директор Основне школе „Вук Караџић” у Кладову. Завршио је школу резервних официра и био је резервни капетан прве класе Југословенске народне армије (ЈНА). Као пензионер, Мирко је живио у Кладову све до смрти која га је задесила 2018. године. Сахрањен је на гробљу у Кладову .

Био је ожењен је Живадинком, кћерком Чедомира Савовић из Петровог Села. Живадинка је рођена 1941. године у Петровом Селу. Након основне и средње школе, завршила је Вишу педагошку школу. Радила је као наставник српског језика и књижевности у ОШ „Вук Караџић” у Кладову. Умрла је 2000. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Мирко и Живадинка нијесу имали порода.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Мирко.

V Savo Bošković је рођен 1942. у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, Средњу економску у Неготину, а Економски факултет у Београду. Радио је као шеф Сектора за продају и пропаганду у Новинско-издавачкој кући Комунист у Београду. Живио је у Београду гдје је преминуо 1993. године. Сахрањен је у Београду. Из брака са Мирославом Динић из Бора, Саво има сина Драгишу. Из другог брака са Надеждом (Надом) Петровном из Београда

Саво има сина Игора. Надежда је рођена 1951. године у Београду гдје је након основне и средње школе завршила Филолошки факултет. Радилa је као професор српског језика и књижевности у Београду. Надежда је умрла 2016. године и сахрањена је у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Саво.

VI Драгиша Савов и Мирославин син је рођен 1969. године у Београду гдје је завршио основну школу. Математичку гимназију је завршио у Бору, док је студије на Електротехничком факултету завршио у Београду. На истом факултету је стекао звање магистра електротехнике. Након рада на пословима информатичког инжењеринга у Београду, одлази у Њемачку и у Франкфурту на Мајни се запошљава на пословима информатичког развоја и менаџмента. Са породицом живи у Франкфурту на Мајни у Њемачкој.

Ожењен је Весном Савић, од оца Симе и мајке Гордане из Бора. Весна је рођена 1971. године у Бору гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Економски факултет је завршила у Београду. Запослена је у Франкфурту на Мајни у Њемачкој, на пословима управљања некретностима. Драгиша и Весна имају кћерке Иву, Милу и Мају.

Ива је рођена 1997. године у Београду. Основну школу и гимназију је завршила у Франкфурту на Мајни. Тренутно је студент права на Гете Институту у Франкфурту на Мајни у Њемачкој.

Мила је рођена 2004. године у Франкфурту на Мајни у Њемачкој. Тренутно похађа осми разред гимназије у Бад Хамбургу у Њемачкој.

Маја је рођена 2006. године у Франкфурту на Мајни у Њемачкој гдје тренутно похађа седми разред гимназије.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Саво-Драгиша.

VI Игор Савов и Надеждин син је рођен 1973. године у Београду. Основну и средњу школу је завршио у Београду. Студирао је Правни факултет у Београду. Нажалост, о његовом даљем животу нема више никаквих података.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Мирко-Бошко-Саво-Игор.

Прилог о Илији Томичину и његовим наследницима је обрадио Живојин (Жика) Драгишић и исти објављујемо у неизмијењеном облику.

III Илија Томичин је рођен 1881. године у Петровом Селу, где је и умро 1942. године. Бавио се сточарством и земљорадњом. Учесник је балканских и Првога свјетскога рата и активно је учествовао у пробоју Солунског фронта. Био је ожењен Милицом Стевановић, старином из Цуца из Црне Горе са којом је имао сина Илију (Лића). Након Миличине смрти, Илија се оженио Иконијом Банићевић из Петрова Села, која је такође била поријеклом из Цуца у Црној Гори. Иконија је рођена 1894. године у Петровом Селу, где је и умрла 1969. године. Илија и Иконија имали су кћерке Марицу, Кику, Цвету и Милованку.

*Марица, Илијина и Иконијина кћерка је рођена 1920. године у Петровом Селу. Била је удата за Михајла Савовића из Петровог

Села, са којим је имала сина Будимира и кћерке Божицу и Милку. Са породицом је живјела у Петровом Селу и Кладову. Умрла је 2006. године и сахрањена је на гробљу у Петровом Селу.

*Кика, Илијина и Иконијина кћерка је рођена 1924. године у Петровом Селу. Била је удата за Вука Мартиновића из Петрова Села, старином из Бајица из Црне Горе са којим је имала синове Николу, Веља и Радована. Са породицом је живјела у Петровом Селу и Кладову. Умрла је 2006. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

*Цвета, Илијина и Иконијина кћерка је рођена 1927. године у Петровом Селу. Била је удата за Николу Драговића из Петрова Села, са којим има кћери Светлану и Драгицу и сина Зорана. Са породицом је живјела у Петровом Селу. Умрла је 2006. године и сахрањена је на гробљу у Петровом Селу.

*Милованка, Илијина и Иконијина кћерка је рођена 1930. године у Петровом Селу. Била је удата за Божидара Вујадиновића из Петровог Села, са којим има синове Ђорђа и Мића и кћерку Јелицу. Са породицом је живјела у Петровом Селу и Кладову. Умрла је 2015. године и сахрањена је на гробљу у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија.

IV Илија (Лићо) Илијин и Миличин син је рођен 1912. године у Петровом Селу. Живио је у Петровом Селу и Кладову бавећи се сточарством и земљорадњом. Умро је 1984. године и сахрањен је на гробљу у Кладову.

Био је ожењен Љубицом, кћерком Лабуда Јошова Јоковића, која је рођена 1913. године у Петровом Селу, а умрла је 2001. године и сахрањена на гробљу у Кладову. Лићо и Љубица су имали кћери Милицу и Велику (Дару), као и синове Радована, Ђорђа, Душана и Милутина.

Милица је рођена 1942. године у Петровом Селу, а умрла 2012. године у Малешеву код Голупца, где је и сахрањена. Била је удата за Павла Милорадовића из Малешева са којим је имала кћерке Вукицу, Горицу и Тијану.

Велика (Дара) је рођена 1950. године у Петровом Селу, а умрла 2017. године у Кладову, где је и сахрањена. Након основне школе, завршила је обуку за КВ сервиску у Кладову. Радила је у кладовским предузећима Напредак и Кристал. Била је удата за Стојимира Михајловића, старином из села Клотјевац у општини Сребреница у Босни и Херцеговини. Велика и Стојимир имају кћер Славицу и сина Славка.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо.

В Радован Илићин (Лићов) је рођен 1933. године у Петровом Селу, а умро је 1995. године у Кладову гдје је и сахрањен. Завршио је основну школу и радио је у Земљорадничкој задрузи у Голупцу и *Хидротехници* у вријеме изградње *ХЕ Бергај I*, након чега одлази на привремени рад у Њемачку. Послије неколико година, враћа се у Кладово, гдје до пензије ради у трговинском предузећу Мироч.

Радован је од 1951. године био у браку са Станом, кћерком Милеве и Милорада Ђуришића из Петровог Села, истакнутог припадника НОП-а и носиоца Споменице палих бораца који је погинуо у току Другог свјетског рата. Стана је рођена 1934. године у Петровом Селу, а умрла је 2014. године у Кладову гдје је и сахрањена. Радован и Стана имају кћерке Јелицу, Драгицу и Јадранку и синове Веселина, Живојина и Драгана.

Јелица је рођена 1960. године у Петровом Селу. Основну и Средњу административну школу је завршила у Кладову. До одласка у пензију, крајем 2019. године, била је запослена је у Огранку ХЕ Ђердап I у Кладову. Удата је за Крсту Крчмаревића из Брзе Паланке и са њим је има синове Илију и Милоша. Јелица са супругом живи у Кладову.

Драгица је рођена 1967. године у Кладову. Основну школу је завршила у Кладову, а Средњу текстилну школу у Зајечару. Није запослена. Удата је за Звонимира Марковића из Неготина и са њим има сина Зорана и кћерку Јелену. Драгица је са породицом једно вријеме живјела у Неготину, а сада живе у Кладову.

Јадранка је рођена 1971. године у Кладову гдје је завршила основну школу и гимназију. Удата је за Слободана Јанковића из Кладова. Јадранка и Слободан нијесу запослени, али имају своје пољопривредно газдинство у селу Речица код Кладова гдје се, веома успјешно, баве узгојем грожђа и производњом меда. Јадранка и Слободан имају кћерку Ивану и сина Стефана. Јадранка са својом породицом живи у Кладову.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован.

VI Веселин (Веља) Радованов је рођен 1954. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Кладову, а Школу за КВ машин-бравара у Зајечару. Радио је у кладовском *Бродоградилшћу* као бродомонтер, а затим, до пензије, у Јавном предузећу *Јединство* у Кладову, на пословима одржавања. Пензионерске дане са супругом проводи у Петровом Селу и Кладову.

Ожењен је Лепосавом, рођеном 1958. године у Малешеву код Голупца, од оца Љубисава и Цвете Мицић из овог села. Лепосава је основну школу завршила у Голупцу, а у Пожаревцу Школу за КВ раднике кројачке и шнајдерске струке. Радни вијек је провела у предузећу *Кристал* у Кладову на пословима контролорке – граверке и у Општини Кладово на пословима кафе куvariце. Сада је пензионерка. Веселин и Лепосава имају кћерке Слађану и Јасмину.

Слађана је рођена 1976. године у Кладову гдје је завршила основну школу, док је Средњу медицинску школу завршила у Пожаревцу. Једно вријеме је радила као медицински техничар-лаборант у Здравственом центру у Кладову, а сада је медицински асистент у граду Фредериксверк у Данској. Удата је за Љубишу Поповића из Корбова код Кладова. Са њим има сина Вању и кћерку Иву. Слађана са својом породицом живи у Фредериксверку у Данској.

Јасмина је рођена 1979. године у Кладову гдје је завршила основну и Средњу електротехничку школу. Запослена је у *Ура корпорацији* у Нишу. Удата је за Дејана Тодосијевића, из Кладова и са њим има кћерке Мињу и Машу. Јасмина са својом породицом живи у Нишу.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Веселин.

VI Живојин (Жика) Радованов је рођен 1956. године у Петровом Селу. Основну и Средњу машинско-техничку школу завршио је у Кладову. Након одслужења војног рока, радио је у кладовској фирми *Најрегак*, а 1981. године са породицом се сели у Неготин гдје, до краја радног вијека, ради на хидроелектрани *Бергај II*, као планер за машинску опрему. Сада је пензионер. Живојин је упоредо са својим сталним послом више од тридесет година био дописник неколико

београдских дневних новина, а око петнаест година је радио на локалној телевизији у Неготину. Један је од оснивача Одбора за

људска права у Неготину, као и Мреже одбора за људска права у Србији из Неготина, Ниша, Лесковца, Новог Пазара и Бора. Веома је активан на друштвеним мрежама, а и има свој блог под називом *Србија ван Београда*.

Ожењен је Радицом, рођеном 1957. године у Димитровграду, од оца Обрена Денкова из Бребевнице и Љубице Јотов из села Протопопинци код Димитровграда. У родном граду је завршила основну школу, а Средњу медицинску у Нишу. Радилa је као педијатријска сестра у Здравственом центру у Кладову и Савјетовалишту Здравственог центра Неготин до одласка у пензију. Почетком 2018. године, Живојин се са супругом одселио из Неготина и сада живи у Нишу и у селу Протопопинци код Димитровграда. Живојин и Радица имају кћерку Биљану и сина Ивана.

Биљана је рођена 1981. године у Кладову. Основну, као и музичку школу и гимназију је завршила у Неготину. Као апсолвент Одсјека за скандинавистику на Филолошком факултету Београдског универзитета, 2005. године, ради усавршавања језика, отишла је у Осло, главни град Краљевине Норвешке. У том граду је завршила Bachelor in European and American studies i Masters in European and American Studies. Тренутно ради као Student Advisor, Department of Mathematics на Осло Универзитету у Норвешкој, гдје и живи. Неко вријеме је била вокални солиста етно-рок састава *Ракија* из Осла, са којим је наступала на *Мокрањчевим данима* у Неготину 2010. године. Сада је чланица и пјева у хору Српске православне цркве у Ослу. Биљанин животни партнер је Бојан Бјелотомић, индустријски алпиниста, рођен у Осијеку у Републици Хрватској.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Живојин.

VIИ Иван Живојинов је рођен 1979. године у Кладову. Основну и Средњу електро-техничку школу је завршио у Неготину. На Економском факултету у Нишу је завршио Вишу економску школу док је Економски факултет завршио на Факултету за услужни бизнис у Сремској Каменици. Као дипломирани економиста, Иван је запослен у Градској општини Палилула Ниш, гдје је радио у Одсјеку за финансије, имовинско-

правне и комуналне послове, затим на пословима рачуноводства и контроле, као и на пословима јавних набавки. Тренутно је шеф Одсјека за финансије, имовинско-правне и комуналне послове Градске општине Палилула. Са својом породицом живи у Нишу.

Ожењен је Јеленом, кћерком Ненада и Мирјане Васиљевић из Ниша. Јелена је рођена 1978. године у Нишу гдје је завршила основну школу и гимназију. Архитектонски факултет, са звањем дипломирани инжењер архитектуре, такође је завршила у Нишу где је и запослена као програмер у фирми Олимпиас Книттинг. Иван и Јелена имају кћерке Јану и Иву.

Јана (лијево) је рођена 2007. године у Нишу и тренутно је ученица основне школе.

Ива (десно) је рођена 2011. године у Нишу и тренутно је ученица основне школе.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Живојин-Иван.

VI Драган (Шеки) Радованов је рођен 1966. године у Кладову гдје је завршио основну и Школу за КВ машинбраваре. Неколико година је радио у Бродоремонту у Кладову као бродомонтер. Тренутно је запослен у предузећу Термовент у Кладову. Са породицом живи у Кладову.

Ожењен је Драганом, кћерком Љуба и Бранкице Боснић из Костола код Кладова. Драгана је рођена 1968. године, по занимању је посластичар и запослена је у кладовској фирми Текијанка. Драган и Драгана имају синове близанце Михаила и Николу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Драган.

VII Михајло Драганов је рођен 1994. године у Кладову гдје је завршио основну и Средњу туристичку школу. Запослен је у кладовском хотелу Ђердап на пословима рецепционара. Михајло се бави спортом и члан је Фудбалског клуба Ђердап из Кладова. Живи у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Драган-Михајло.

VII Никола Драганов је рођен 1994. године у Кладову гдје је завршио основну и Средњу туристичку школу. Запослен је у кладовском хотелу Ђердап на пословима рецепционара. Никола се бави спортом и члан је Фудбалског клуба Ловћен из Петрова Села. Живи у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Радован-Драган-Никола.

V Ђорђе (Ђока) Илијин (Лићов) је рођен 1937. године у Петровом Селу. Преминуо је 2009. године у Пожаревцу, гдје је и сахрањен. Основну школу је завршио у Петровом Селу, док је Школу за КВ машинбравара завршио у Београду. Радио је у предузећима ИЕК Костолац, Иван Милутиновић и ЗОП Пожаревац, на пословима из своје струке. Са породицом је живио у Голупцу и Пожаревцу.

Био је ожењен Драгом, кћерком Милана и Анђе Марковић, старином из Марковине у Црној Гори. Драга је рођена 1937. године у Петровом Селу а преминула је 2018. године и сахрањена је на гробљу у Пожаревцу. Основну школу је учила у Белој Цркви и Пожаревцу. До пензије је радила као курирка у пожаревачком предузећу Игма. Ђоко и Драга имају кћерку Данку и сина Благоја.

Данка је рођена 1965. године у Пожаревцу гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Запослена је у Центру за културу у Пожаревцу на пословима рачуноводства и финансија. Удата је за Ненада Јовановића из Пожаревца са којим има кћерке Александру и Невену. Данка са породицом живи у Пожаревцу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Ђорђе.

VI Благоје Ђоков је рођен 1957. године у Петровом Селу. Основну и Школу за КВ механичаре је завршио у Пожаревцу. Након тога је, школујући се уз рад, завршио пети степен Школе за индустријске пословође, металске струке у Београду. Радио је у пожаревачкој фирми Игма на пословима шефа производње, одакле је пошао у пензију. Са породицом живи у Пожаревцу.

Ожењен је Славицом, кћерком Милинка и Радмиле Јовановић из села Ба код Ваљева. Славица је рођена 1958. године у Пожаревцу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Била је запослена у тамошњој Општој болници као медицинска сестра, а сада је пензионерка. Благоје и Славица имају кћерку Тамару и сина Милоша.

Тамара је рођена 1979. године у Пожаревцу гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Из брака са Далибором Станковићем из Божевца код Пожаревца има синове Николу и Лазара и кћерку Теодору. Радилa је у Дому здравља у Пожаревцу као медицинска сестра. Сада се налази на привременом раду у Бечу у Аустрији.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Ђорђе-Благоје.

VII Милош Благојевић је рођен 1983. године у Пожаревцу гдје је завршио основну школу, док је Средњу техничку школу машинског смјера завршио у Костолцу. Запослен је у Општој болници у Пожаревцу на пословима обезбјеђења. Живи у Пожаревцу.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Ђорђе-Благоје-Милош.

V Душан Илијин (Лићов) Бунић је рођен 1940. године у Петровом Селу, а преминуо 2016. године у Кладову гдје је и сахрањен. Након завршетка основне школе у Петровом Селу, завршио је Школу за ВКВ раднике и као возач радио у предузећима Аутомобилско Београд, Тимоградња Кладово и Тимоградња Зајечар, одакле је пошао у пензију. Душан је, још у младости, из личних разлога промијенио своје презиме из Драгишић у Бунић. Његови наследници се презивају Бунићи, али не заборављају своје корјене и рођаке Драгишиће.

Био је ожењен Цветом Зарић из Давидовца код Кладова. Цвета је рођена 1942. године, а умрла је 2003. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Душан и Цвета имају синове Драгана и Верољуба.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Душан.

VI Драган Душанов Бунић је рођен 1963. године у Кладову гдје је завршио основну школу и Школу за КВ машинбравара. Једно вријеме је радио у кладовским предузећима ГП Градња и Ђердап услуге, а сада се налази на привременом раду у Висбадену у Њемачкој.

Ожењен је Оливером, кћерком Најдана и Катице Николић из Зајечара. Оливера је рођена 1971. године у Зајечару гдје је завршила основну и Средњу медицинску школу. Једно вријеме је радила као медицинска сестра у Здравственом центру у Кладову, а сада, у својој струци, ради у Висбадену у Њемачкој. Драган и Оливера имају кћерку Ању.

Ања је рођена 2000. године у Зајечару. Основну и средњу школу је завршила у Кладову. Живи са родитељима у Висбадену у Њемачкој.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Душан-Драган.

VI Верољуб Душанов Бунић је рођен 1968. године у Кладову гдје је послје основне школе завршио Школу за КВ раднике металске струке. Једно вријеме је радио у Бродоградилшту у Кладову, а сада самостално ради на унутрашњим занатским радовима. Верољуб са својом породицом живи у Кладову.

Ожењен је Драганом, кћерком Антонија и Загорке Поповић из Кладова. Драгана је рођена 1976. године у Кладову гдје је завршила основну и Средњу машинску школу. Запослена је у предузећу Мутрендупхоне у Кладову. Верољуб и Драгана имају сина Уроша.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Душан-Верољуб.

VII Урош Верољубов Бунић је рођен 2012. године у Кладову и тренутно је ученик основне школе.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Душан-Верољуб-Урош.

V Милутин (Гога) Илијин (Лићов) је рођен 1944. године у Петровом Селу, а преминуо 2016. године и сахрањен је на гробљу у Глогоњу код Панчева. Основну школу је завршио у родном селу, а Средњу машинску школу и V степен завршио је у Београду. Радио је у панчевачкој *Уйиви* и у *Аутомобилском предузећу* Београд. Са породицом је живио у Глогоњу код Панчева.

Био је ожењен Ружом која је рођена 1952. године, а преминула 1993. године и сахрањена је на гробљу у Глогоњу код Панчева. Ружа је била кћер Слободана и Драгинке Стојановски из села Луке у Македонији. Ружа је завршила основну школу и била је домаћица. Милутин и Ружа имају кћерку Јелену и сина Драгана.

Јелена је рођена 1974. године у Панчеву гдје је завршила основну и Средњу биротехничку школу. Запослена је као шефица кухиње у холандској фирми Напцо Бедс Фацтору, у општини Петрово у Републици Српској. Удата је за Миленка Илића, приватног предузетника из Грачанице у Босни и Херцеговини. Јелена и Миленко живе у општини Петрово у Републици Српској. и имају сина Огњена и кћерку Ању.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Милутин.

VI Драган Милутинов је рођен 1970. године у Кладову. Основну школу је завршио у Глогоњу код Панчева, а Средњу школу машинског смјера је завршио у Панчеву. Запослен је и ради у панчевачком предузећу Грејање на пословима из своје струке. Са својом породицом живи у мјесту Глогоњ код Панчева.

Ожењен је Клаудијом, кћерком Живице и Ружице Златковић. Клаудија је рођена 1976. године у граду Лемго у Њемачкој и по занимању је фризерка. Драган и Клаудија имају кћерку Ружицу и синове Дејана и Вељка.

Ружица је рођена 1994. године у Панчеву гдје је завршила основну и Средњу фармацеутску школу са занимањем фармацеутски техничар. Живи са родитељима у Глогоњу код Панчева.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Милутин-Драган.

VII Дејан Драганов је рођен 1996. године у Панчеву гдје је завршио основну и Средњу машинску школу. Запослен је у Рафинерији у Панчеву. Живи код родитеља у мјесту Глогоњ код Панчева.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Милутин-Драган-Дејан.

VII Вељко Драганов је рођен 2005. године у Панчеву и тренутно је ученик основне школе. Живи код родитеља у мјесту Глогоњ код Панчева.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Илија-Лићо-Милутин-Драган-Вељко.

III Благоје Томичин је рођен 1882. године у Петровом Селу гдје се бавио сточарством и земљорадњом. Умро је и сахрањен је у Петровом Селу. Био је ожењен Златаном са којом је имао кћери Цвету, Љубицу, Милицу, Анђу, Јаницу и Ружу и синове Благоја и Живорада.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје.

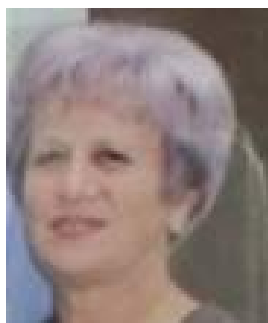
IV Благоје (Писјо) Благојев је рођен 1925. године у Петровом Селу код Кладова. Био је учесник Другог свјетског рата. Једно вријеме је живио у Петровом Селу, а након тога у селу Плочица које припада општини Ковин гдје се бавио пољопривредом. Умро је 1991. године и сахрањен је на гробљу у Плочици код Ковина.

Био је ожењен Кристињом, кћерком Сретена Голубовића која је рођена 1928. године у Петровом Селу. Умрла је 2001. године и сахрањена је на гробљу у Плочици. Благоје (Писјо) и Кристиња имају кћерке Радојку, Невенку и Кристињу и сина Радована.

Радојка је рођена 1948. године у Плочици код Ковина. Основну школу је завршила у Плочици, а школу за КВ раднике кројачке струке у Београду. Радилa је у хотелу Југославија у Београду. Удата је за Ћира Радојичића из Товрљана код Прокупља са којим има сина Жељка и кћерку Жаклину. Данас као пензионерка са својом породицом Радојка живи у Београду.

Невенка је рођена 1950. године у Плочици код Ковина. Основну школу је завршила у Плочици, Средњу медицинску у Панчеву, док је Вишу медицинску школу завршила у Београду. Радила је у болници у Смедереву на пословима главне медицинске сестре. Удата је за Сретена Тасића из Смедерева са којим има сина Владана и кћерку Гордану. Данас као пензионерка са својом породицом живи у Смедереву.

*Кристиња (Цука) је рођена 1952. године у Плочици код Ковина. Основну школу је завршила у Плочици, а Средњу медицинску у Панчеву. Радила је у Жељезари Смедерево на пословима медицинског референта. Удата је за Миланчета Ђорђевића из Трновча код Велике Планае са којим има кћерку Ану. Данас као пензионерка са својом породицом живи у Смедереву.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Благоје(Писјо).

В Радован (Рајко) Благојев (Писјов) је рођен 1955. године у Плочици код Ковина. Основну школу је завршио у Плочици, а Средњу пољопривредну у Ковину. Једно вријеме је радио у предузећу Монтинг из Београда на пословима монтаже гасоводана, а сада је власник угостиољске радње у Плочици. Са породицом живи у Плочици код Ковина.

Ожењен је Маријом, кћерком Јефта и Елизабете Симуљ из Мраморка код Ковина. Марија је рођена 1956. године у Ковину гдје је завршила основну и Средњу пољопривредну школу. Није запослена. Радован и Марија имају кћерку Слађану и синове Славољуба и Слободана.

Слађана је рођена 1977. године у Ковину. Основну школу је завршила у Плочици а гимназију у Ковину. Запослена је у једној мењачници у Београду. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Благоје (Писјо)-Радован.

VI Славољуб Радованов је рођен 1979. године у Ковину. Основну школу је завршио у Плочици а гимназију у Ковину. Доста млад, прије десетак година је оболио од тешке болести (мултипла склерозе) која га је ограничила у кретању и са којом проводи дане. Живи у Плочици код Ковина.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Благоје (Писјо)-Радован-Славољуб.

VI Слободан Радованов је рођен 1988. године у Смедереву. Основну школу је завршио у Плочици, а Средњу техничку школу машинског смјера у Панчеву. Запослен је у предузећу Утва силоси на пословима прераде метала у Ковину. Живи у Плочици код Ковина.

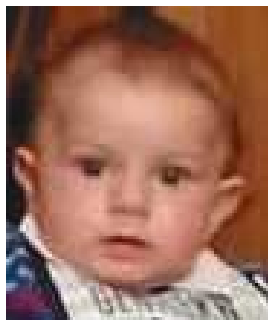

Ожењен је Миленом, кћерком Божицара и Славице Спасић из Плочице. Милена је рођена 1994. године у Смедереву. Основну школу је завршила у Плочици, а фризерски занат у Ковину. Тренутно није запослена. Слободан и Милена имају кћерку Анастасију и сина Матију.

Анастасија је рођена 2012. године у Панчеву и тренутно је ученица основне школе. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Благоје (Писјо)-Радован-Слободан.

VII Матија Слободанов је рођен 2018. године у Панчеву. Живи код родитеља.

Генеалогија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Благоје (Писјо)-Радован-Слободан-Матија.

IV Живорад (Тоша) Благојевић је рођен 1927. године у Петровом Селу гдје је завршио основну школу. Једно вријеме се бавио пољопривредом у родном мјесту да би након тога близу двије деценије провео у Београду гдје је обављао послове чувара. Као пензионер је живио у Кладову гдје је умро 2007. године. Сахрањен је на гробљу у

Кладову. Био је ожењен Живком, кћерком Ђура и Крстиње Савовић из Петровог Села, гдје је рођена 1924. године. Живка је била домаћица. Умрла је 1999. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Живорад и Живка су имали кћерке Милованку, Стану и Селену.

Милованка је рођена 1951. године у Петровом Селу гдје је завршила основну школу. Удата је за Војислава Миљковића из Текије код Кладова са којим има синове Николу и Јеремију и кћерку Драгицу. Сада као пензионерка са породицом живи у Текији код Кладова.

Стана је рођена 1954. године у Петровом Селу гдје је завршила основну школу. Радила је у Кладовској Трикотажи на пословима штрикера. Удата је за Милорада Брозбића из Кладушнице код Кладова и са њим има сина Срећка и кћерку Весну. Сада као пензионерка са породицом живи у Кладушници код Кладова.

Селена је рођена 1959. године у Неготину. Основну школу је завршила у Кладову, а школу за професионалне дактилографе у Књажевцу. Радила је у Кристалу из Кладова на пословима кристалогравера. Сада је запослена у Општој болници у Кладову на пословима сервирке. Удата је за Димитрија Поповића из Кладова са којим има сина Златка и кћерку Јасмину. Са породицом живи у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Благоје-Живорад.

III Живко Томичин је рођен у Петровом Селу и погинуо је у балканским или Првом свјетском рату. Није имао потомака. На споменику палим борцима у балканским и Првом свјетском рату, подигнутом у Петровом Селу 1973. године налази се и његово име.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Живко.

III Горчин Томичин је рођен 1895. године у Петровом Селу. Женио се три пута. Са првом супругом Илинком је имао сина Јована. Са другом супругом (име непознато) Горчин је имао кћерку Стану. Са трећом супругом (име непознато) Горчин је имао синове Милоша и Милована. О Горчиновој кћерци Стани нема података.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин.

IV Јован Горчинов и Илинкин син је рођен 1913. године у Петровом Селу гдје је једно вријеме живио. Био је учесник Другог свјетског рата. Послије рата је био припадник Службе унутрашњих послова и као милиционар, а касније и старшина милиције службовао у Бору, Кикинди, Доњем Милановцу и на крају у Осијеку. Изненада је умро 1958. године и сахрањен је

на гробљу у Осијеку. Јован се женио два пута. Најприје се оженио Петраном из Петровог Села са којом је имао кћери Велику, Росу и Милку и сина Вукашина. Петрана је умрла 1947. године и сахрањена је на гробљу у Петровом Селу.

* О Велики, Роси и Милки нема података.

Његосава, друга Јованова супруга је рођена 1923. године у Брестикама код Никшића од оца Јагоша и Мајке Милуше Јововић. Њена породица је 1946. године одселила за Војводину и живјела је у Врбасу. Његосава је радила у предузећу Царнекс из Врбаса на преради меса гдје је стекла пензију. Јован је са Његосавом имао сина Љубомира (Љуба). Након смрти свога мужа Његосава је подигла и школовала сина Љуба и све до своје смрти је живјела у Врбасу.

Умрла је 2010. године и сахрањена је на гробљу у Врбасу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован.

У Вукашин Јованов и Петранин син је рођен 1941. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а Средњу војну школу у Љубљани. Радио је у гарнизонима у Приштини и Нишу на дужностима органа безбједности. Подофицир је у пензији и са породицом живи у Нишу.

*Ожењен је Илинком, кћерком Милорада и Десанке Станковић из Приштине. Илинка је рођена 1947. године у селу Матичане код Приштине. Основну и Средњу трговинску школу је завршила у Приштини. Радила је у трговинском предузећу *Воћар* у Приштини и *Рубин-Крушевац* у Нишу на пословима трговца. Сада је пензионерка. Вукашин и Илинка имају кћерку Јелену и сина Дејана.

Јелена је рођена 1977. године у Нишу. Основну и Средњу школу је завршила у Нишу, а Вишу пословну школу у Блацама. Запослена је у предузећу ПС фасхион у Нишу на пословима трговца. Удата је за Миљана Стојковића из Ниша са којим има кћерку Христину. Са својом породицом живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован-Вукашин.

VI Дејан Вукашинов је рођен 1969. године у Приштини. Основну и средњу школу је завршио у Нишу, а Војну академију копнене војске, смјер пјешадија је завршио у Сарајеву. Службова је као официр Војске Југославије и Војске Србије и Црне Горе у Гарнизонима Кумбор код Херцег Новог, Нишу и Зајечару на дужностима командира вода, командира чете и помоћника команданта за обуку и морал јединице за специјалне намене.

Пензионисан је у чину капетана прве класе и сада са својом породицом живи у Нишу.

Ожењен је Светланаом, кћерком Ненада и Верице Тодоровић из Ниша. Светлана је рођена 1968. године у мјесту Равна Дубрава код Ниша. Основну и Средњу правно-пословну школу је завршила у Нишу. Није запослена. Дејан и Светлана имају синове Јована и Данила.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован-Вукашин-Дејан.

VII Јован Дејанов је рођен 1993. године у Нишу. Основну школу, Средњу стручну смјер осигурање и Факултет заштите на раду је завршио у Нишу. Тренутно је на мастер студијама из области безбједности и заштите на раду у Нишу. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован-Вукашин-Дејан-Јован.

VIII Данило Дејанов је рођен 1997. године у Нишу. Основну и Средњу правно-пословну школу је завршио у Нишу и тренутно је студент на Машинском факултету у Нишу. Живи у Нишу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован-Вукашин-Дејан-Данило.

V Љубомир (Љубо) Јованов и Његосавин син је рођен 1951. године у Бору. Основну и Средњу техничку школу је завршио у Врбасу, мјесту гдје је са мајком становао код дједа и бабе по мајци јер му је отац већ био умро када је пошао у први разред основне школе. Радио је као техничар у Хидрограђевинском предузећу *Иван Милутиновић* на изградњи разних грађевинских објеката гдје је било потребно знање из области

рођења. Пошто се Љубо бавио рођењем учествовао је на изградњи лука за војне и цивилне сврхе у Индији, Кувајту, Либији, Ираку и многим другим земљама. Исте послове као руководиоца рођења је радио и у Југославији. Сада је приватни предузетник. Посједује приватно предузеће *Рониос* у Будви које се такође бави хидрограђевинским радовима на води и под водом. Професионални је ронилац. Није жењен. Живи у Будви.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Јован-Љубомир.

IV Милош Горчинов. О његовој животној судбини нема података.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Милош.

IV Милован Горчинов је рођен 1933. године у Петровом селу. Основну школу је завршио у Кладову, а Школу за КВ машинбраваре и сервисере лифтова у Скопљу. Радио је у Скопљу у предузећу за одржавање лифтова у зградама као сервисер истих. Као пензионер је живио у Скопљу.

У браку са Љубицом која је рођена 1945. године Милован има кћерку Весну и сина Синишу. Љубица је послје основне школе завршила Школу за КВ раднике угоститељске струке, смјер за куваре и радила у хотелу Вардар у Скопљу гдје је једно вријеме била и шефица кухиње

Весна је рођена 1965. године у Скопљу. Основну и средњу школу за примијењену умјетност је завршила у Скопљу.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Милован.

V Синиша Милованов је рођен 1967. године у Скопљу гдје је завршио основну и Школу за КВ раднике - металостругар.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Томица-Горчин-Милован-Синиша.

Милованова породица је живјела у Скопљу, а избијањем грађанског рата у Југославији 1991. године, са њима се изгубио сваки контакт и везе нијесу успостављене до данашњих дана, тако да нијесмо успјели доћи до потпунијих података.

II Петко Драгишин је рођен 1851. године на Загреди у Црној Гори. Он се у Петрово Село доселио заједно са Драгишом и осталим члановима Драгишине породице. Петко је живио у Петровом Селу бавећи се сточарством и земљорадњом. Ту је умро и сахрањен на мјесном гробљу. Петкова супруга Христина је рођена 1849. године у Црној Гори. Петко и Христина су имали кћерке Јовану и Милосаву и синове Крста, Милана и Живојина (Живка).

*Јована је рођена 1872. године у Петровом селу. О њеном даљем животу нема података.

*Милосава је рођена 1874. године у Петровом селу. О њеном даљем животу нема података.

Генеалоџија: Раде-Драгиша-Петко.

III Крсто Петков је рођен 1877. године у Петровом Селу гдје је провео свој живот. Бавио се сточарством и земљорадњом. Ту је умро и сахрањен је на мјесном гробљу. Крсто и његова супруга Савица су имали синове Новицу и Благоја.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто.

IV Новица Крстов је рођен 1908. године у Петровом Селу гдје је живио и бавио се сточарством и земљорадњом. Умро је 1948. године и сахрањен је на гробљу у Петровом Селу. Био је ожењен Драгињом (Драгом), кћерком Николе Мартиновића из Петровог Села. Драгиња је рођена 1909. године, а умрла 1999. године и сахрањена је на гробљу у Петровом Селу. Новица и Драга су имали кћерку Милицу и синове Радована, Љубомира, и Спасоја.

Милица је рођена 1940. године у Петровом Селу. Основну школу је завршила у Петровом Селу, средњу у Београду, а Вишу економску школу, такође у Београду. Радила је у банци на пословима економисте. Била је удата за Драгана Марића, старином из Босне и са њиме имала сина Горана. Са породицом је живјела у Београду. Умрла је 2014. године и сахрањена је на гробљу Бежанијска Коса у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица.

V Радован (Раша) Новичин је рођен 1928. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а Школу за КВ аутомеханичаре у Београду. Радио је у Индустрији мотора Раковица, прво као мајстор, а затим и као пословођа аутомеханичког одјељења. Након тога је једно вријеме посједовао свој сервис за ремонтовање и оправку БОШ пумпи. Живио је у општини Раковица у Београду. Умро је 2016. године и сахрањен је на гробљу Орловача код Београда.

Био је ожењен Софијом, кћерком Ђура и Петране Поповић из Петровог Села. Софија је рођена 1929. године у Петровом Селу. Завршила је основну школу и радила је у Дјечјем вртићу „Сретен Младеновић” као куварица. Сада је пензионерка и живи у општини Раковица у Београду. Радован и Софија су имали синове Владимира (Владу) и Зорана.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Радован.

VI Владимир (Влада) Радованов је рођен 1949. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Нишу, а Школу за КВ и ВК раднике у Београду. Радио је у предузећу ДЕС доо, Београд гдје је обављао дужност шефа прецизне механике. Сада као пензионер са породицом живи у Београду.

Ожењен је Славицом, кћерком Милинка и Добриле Станојевић из Лазаревца. Славица је рођена 1957. године у Београду гдје је завршила основну и Средњу школу конфекцијског смјера. Радила је у предузећу ДЕС доо, Београд на пословима кројачице. Сада је пензионерка. Владимир и Славица имају кћерку Данијелу и сина Луку.

Данијела је рођена 1978. године у Београду гдје је завршила основну, затим Средњу хемијску школу и Стоматолошки факултет. Запослена је у једном приватном дому здравља на пословима стоматолога. Удата је за Ивана Николова који је рођен у Београду, а поријеклом је са Власине, односно Власинског језера. Данијела и Иван имају кћерку Елену и сина Петра. Са породицом живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Радован-Владимир.

VII Лука Владимиров је рођен 1997. године у Београду гдје је завршио основну и Средњу ваздухопловну школу. Запослен је на Аеродрому Никола Тесла у Београду на пословима безбједности и контрадиверзионе контроле. Уз рад, Лука студира на Факултету за цивилно ваздухопловство у Београду. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Радован-Владимир-Лука.

VI Зоран Радованов је рођен 1952. године у Петровом Селу. Основну и Средњу машинску школу је завршио у Београду. Једно вријеме је радио у Фабрици картона Умка на пословима комерцијалисте. Након тога је био веома успјешан предузетник гдје је посједовао више локала за издавање, а био је и власник предузећа за производњу и уградњу алуминијумске столарије. Умро је 2005. године и сахрањен је на гробљу Орловача код Београда. Из првог брака са Светланом Миладиновић из Београда има кћерку Сандру. Из другог брака са Драганом Тошковић из Кумодража код Београда има кћерку Милицу.

Сандра, Зоранова и Светланаина кћерка је рођена 1982. године у Београду, гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Алфа Универзитет, Факултет за оперативни и стратешки менаџмент је завршила такође у Београду. Запослена је у адвокатској установи Карановић-Николић у Београду на организационим пословима. Удата је за Дејана Петровића из Призрена и са њим има кћерке Дуњу и Хану. Са породицом живи у Београду.

Милица, Зоранова и Драганина кћерка је рођена 2001. године у Београду гдје је завршила основну школу и гимназију. Живи у Београду гдје тренутно похађа студије на Сингидунум Универзитету.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Радован-Зоран.

V Љубомир Новичин је рођен 1931. у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а Средњу и Вишу економску у Београду. Радио је у Индустрији мотора Раковица на пословима економисте, а након тога у Општини Раковица, такође, као економиста. Са породицом је живио у Београду. Умро је 1986. године и сахрањен је на Новом гробљу у Београду.

Био је ожењен је Здравинком (Савицом) Стевановић, од оца Александра и мајке Данице из Петровог Села. Здравинка је рођена 1932. године у Петровом Селу. Завршила је основну школу и била је домаћица. Умрла је 2018. године и сахрањена је на Новом гробљу у Београду. Љубомир и Здравинка имају кћерке Радмилу, Живадинку и Милеву.

Радмила је рођена 1957. године у Петровом Селу. Основну и Средњу хемијску школу је завршила у Београду. Радмила је у предузећу Србокоп у Београду на пословима књиговодства, а сада је пензионерка. Удата је за Милана Мартића из Београда и са њим има сина Ивана и кћерку Нину. Са породицом живи у Земуну.

Живадинка је рођена 1960. године у Петровом Селу. Основну и Трговачку школу је завршила у Београду. Радмила је у Центротекстилу Београд као трговац и пословођа, а сада је на бироу рада. Није се удавала. Живи у својој кући у Новом Сланкамену код Новог Сада.

Милева је рођена 1962. године у Петровом Селу. Основну и средњу школу за усмјерено образовање је завршила у Београду. Запослена је и ради у установи за израду наочара као оптичарка. Удата је за Антонија Лазића из Београда који је нажалост преминуо. Милева са Антонијем има синове Марка и Петра. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Љубомир.

V Спасоје (Паја) Новичин је рођен 1934. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а Школу за КВ и ВК аутомеханичара у Апатину. Вишу техничку школу је завршио у Кладову. Радио је у Марковцу, Великој Плани, затим једно краће вријеме у Њемачкој и Канади на пословима возача, аутомеханичара и пословође. Затим је касније радио у предузећу Застава промет Београд у Великом Градишту гдје је био и директор. Сада је пензионер.

Био је ожењен Даницом Нералић, од оца Косте и мајке Живке из Баваништа код Ковина. Даница је рођена 1935. године у Баваништу гдје је завршила основну школу. Након тога је завршила кројачки занат и као шнајдерка радила у Београду и Њемачкој, као и још неким мјестима гдје је живјела са Спасојем. Након повратка у Велико Градиште била је домаћица. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу у Великом Градишту.

Спасоје и Даница имају сина Драгана. Неколико година након смрти супруге Данице, Спасоје се поново оженио и са супругом Босиљком из Банатског Деспотовца, општина Зрењанин, живи у Великом Градишту.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Спасоје.

VI Драган Спасојев је рођен 1955. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Великом Градишту, а Школу за КВ радио и ТВ механичара и за КВ ауто-електричара завршио је у Костолцу. Радио је као електротехничар за радио и ТВ механику у Великом Градишту, а затим као КВ ауто-електричар у ауто-сервису Космај и предузећу Утва, такође у Великом Градишту. Једно вријеме се бавио приватним послом, а од 2000. године је на привременом раду у Аустрији.

Ожењен је Љиљаном (Љиљом) Филиповић, од оца Александра и мајке Ковинке из Великог Градишта. Љиљана је рођена 1956. године у Великом Градишту гдје је завршила основну и средњу економску школу. Радила је у ауто-сервису Космај из Великог Градишта који се касније трансформисао у Застава Промет, Београд на пословима референта општих послова и продаје

возила, као и осигурања и реосигурања возила. Застава Промет је 2007. године продата Ауто-центру Пинкум из Великог Градишта гдје је Љиљана убрзо постала директорица и ту дужност обављала све до одласка у пензију. Након 41 године радног стажа, Љиљана је сада пензионерка. Али и као пензионерка је активна у удружењу пензионера у Великом Градишту. Драган и Љиљана имају сина Милана.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Спасоје-Драган.

VII Милан Драганов је рођен 1981. године у Великом Градишту гдје је завршио основну школу. Средњу политехничку школу је завршио у Пожаревцу, а Економски факултет у Београду. Запослен је у установи *Миленијум осигурање* у Београду на пословима процјене штете на возилима. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Драганом Петровић, од оца Радивоја и мајке Мирјане из Великог Градишта. Драгана је рођена 1976. године у Шибенику. Основну школу је завршила у Великом Градишту, а Средњу медицинску школу у Пожаревцу. Запослена је на пословима медицинског техничара у Институту за мајку и дијете у Београду. Милан и Драгана имају кћерку Иву. Ива је рођена 2010. године у Београду. Тренутно је ученица основне школе и живи код родитеља.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Новица-Спасоје-Драган-Милан.

IV Благоје Крстов је рођен 1907. године у Петровом Селу гдје је провео живот бавећи се пољопривредом. Умро је 1987. године и сахрањен је на гробљу у Кладову. Био је ожењен Загорком, кћерком Радоја Поповића из Петровог Села. Загорка је рођена 1920. године у Петровом Селу, а умрла је 1991. године и сахрањена је на гробљу у Кладову. Благоје и Загорка су имали кћерке Милку и Стану и сина Живорада.

*Милка је рођена 1938. године у Петровом Селу. Основну школу је завршила у Петровом Селу, а Средњу медицинску у Београду. Радила је у Дому здравља на пословима издавања медицинских картона све до пензије. Удата је за Драгољуба Јовановћа са којим има кћерку Жељку. Живи у Београду.

*Стана је умрла у раној младости.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Благоје.

V Живорад (Жива) Благојев је рођен 1941. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а средњу школу у Кладову. Живио је у Кладову и радио у општини као службеник све до пензије. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу у Кладову. Живорад се женио два пута и има сина Милана.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Благоје-Живорад.

VI Милан Живорадов. О Милану и његовом животу нијесмо успјели прикупити никакве податаке, изузев да живи у Кладову.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Крсто-Благоје-Живорад-Милан.

III Милан Петков је рођен 1879. године у Петровом Селу и погинуо је у балканским или Првом свјетском рату. Није имао потомака. На споменику палим борцима у балканским и Првом свјетском рату, подигнутом у Петровом Селу 1973. године, налази се и његово име.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Милан.

III Живојин (Живко) Петков је рођен 1883. године у Петровом Селу гдје је живио и бавио се пољопривредом. Умро је и сахрањен у Петровом Селу. Живојин и његова супруга Ружа су имали кћерку Даницу и сина Благоја.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Живојин (Живко).

IV Благоје Живојинов (Живков) је рођен 1910. године у Петровом Селу, а умро је 1978. године. Женио се два пута. Из првог брака са супругом Љике Благоје је имао кћерке Љубицу и Софију и сина Радована. У браку са Вером, Благоје није имао дјеце.

* Љубица је рођена 1939. године у Петровом Селу. Завршила је основну школу и била је домаћица. Била је удата и са породицом је живјела у Текији код Кладова и у Београду. Умрла је 1987. године и сахрањена је у Београду.

* Софија је рођена 1944. године у Петровом Селу. Основну школу је завршила у Петровом Селу, а Средњу економску школу у Београду. Нема података о њеном даљем животу.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Живојин (Живко)-Благоје.

V Радован Благојев је рођен 1942. године у Петровом Селу. Основну школу је завршио у Петровом Селу, а средњу у Београду. Једно

вријеме је био на привременом раду у Њемачкој. Умро је 1998. године и сахрањен је на гробљу у Београду. Радован, са супругом Милојком (Мицом) која је рођена 1943. године, је имао синове Горана и Слободана.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Живојин (Живко)-Благоје-Радован.

VI Горан Радованов је рођен 1969. године у Штутгарту у Њемачкој. О његовом даљем животу нема више података

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Живојин (Живко)-Благоје-Радован-Горан.

VI Слободан Радованов је рођен 1973. године у Штутгарту у Њемачкој. О његовом даљем животу нема више података.

Генеалоија: Раде-Драгиша-Петко-Живојин (Живко)-Благоје-Радован-Слободан.

ВЕЛИША РАДОВ

0	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
Раде	Велиша	Милован (Мирко– Миро)	Никола	Мара Јока Живана Јован*						
				Саво	Добрила Стана Олга Бранка Никола*					
				Живорад		Зоран	Јадранка			
				Владимир		Слободан	Милица Никола			
				Урош	Милица Цвета Ружа Стана					
					Драгиша	Славица				
						Слободан	Анжелија Јован	Софија		
					Радомир	Драган*				
				Милош	Вера Славка Анка Новка					

				Петар	Надежда					
				Јован	Зоран	Кагарина				
				Здравко	Божидар	Невена				
				Влајко*		Немања	Андреја			
Мишо*										
Павле	Мирослав			Јово						
	Душан*									
Саво	Милорад			Саво	Жељко	Дубравка				
				Александар	Мирослава	Александар				
	Митар*									
Гаврило	Раде			Милован	Вукица	Уна				
					Небојша	Лана				
						Марко				
Саво	Стана			Милорад*						
				Србислав	Раде					
					Михаило					
				Благоје	Мирјана					
	Радован (Мишула)				Љубица					
				Милорад*						
				Драгутин	Славољуб	Никола	Алекса			
						Стеван*				

		Саво	Зорица Радица Радован	Милица Илија				
Јован	Милена Радојка Ђурђина Стеван							
Крста	Милева Светлана Савка Никола Милош* Миломир (Мића)	Снежана Јован*					Марија Миња	
Михаило	Љиљана Гордана Слободан	Михаило		Никола Данило				
		Ђорђе						

Шалета	Марија	Стана								
		Илија	Даница							
		Милан	Живка Златија Косара Мића*							
		Светислав*								
		Бранислав	Гордана							
		Душан*								
		Данило	Вида Невенка Ана Гроздана							
		Милорад (Мића)	Радмила Живота				Катарина			
							Александар	Анђела Симона		
							Владимир	Теодора		
							Радован*			
			Александар (Аца)	Љиљана Снежана						

Звјездицом означени (*) – нијесу имали потомака.

ВЕЛИША РАДОВ

Раде је имао синове: Пеја, Милутина, Марка, Шћепа, Тура, Богдана, Драгишу и Велишу.

I Велиша Радов је рођен на Загреди. На основу предања и породичног стабла које су утврдили наши рођаци Бошко Новичин и Марко Бошков из Врбаса, Велиша је погинуо заједно са братом Богданом у борбама против Турака у околини Никшића у периоду 1804-1810. године. Међутим, накнадним истраживањима, а највише захваљујући његовом потомку Бошку Рупићу из Београда, је утврђено да Велиша није погинуо, како је то у породичном стаблу наведено, већ да је живио на Загреди и имао породицу која се проширила и од које постоје потомци до данашњих дана. Да ли је Велиша касније погинуо у неком од многобројних бојева са Турцима или је умро на Загреди не можемо са сигурношћу тврдити јер постоји могућност и за једно и за друго. У документима цркве у Ваљеву је записано да се Велишина супруга звала Мирослава и да је са њом имао сина Шалету. Велишин син Шалета је са породицом крајем XIX вијека у периоду од 1884. до 1898. године иселио са Загреде и населио се у Кличевцу покрај Ваљева. Но, накнадним истраживањем и упоређивањем свих расположивих података утврдили смо да је Велиша имао и старијег сина Милована (Мирка или Мира), што значи да је Велиша имао синове Милована и Шалету. Да ли су њих двојица били од исте Велишине супруге или не, нијесмо успјели истражити.

Генеалоџија: Раде-Велиша.

II Милован (Мирко-Миро) Велишин је рођен на Загреди 1823. године, а са породицом доселио у Кличевац код Ваљева око 1870. године. Милован је умро 1898. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву. У црквеним књигама у Ваљеву, Милован се помиње и као Мирко или Миро са потпуно истим подацима па са сигурношћу можемо тврдити да је у питању иста особа. (Детаљније је било ријечи у општем дијелу књиге). Милованова супруга Нинка је рођена 1827. године у Загарачу одакле се удала за Милована који је тада живио на Загреди. Умрла је 1897. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. У црквим књигама у Ваљеву Нинка се помиње још и као Илинка са потпуно истим подацима. С обзиром на то да је у Црној Гори распрострањено име Илинка, највјероватније

је да је досељењем у Кличевац постала Нинка. Милован и Нинка су имали синове Николу, Миша, Павла, Гаврила и Сава. Сви су рођени на Загреди.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован.

III Никола Милованов је рођен 1850. године на Загреди, одакле је са оцем Милованом и осталом браћом око 1870. године доселио и настанио се на Кличевцу. Ту је живио и формирао породицу. Бавио се земљорадњом. Умро је 1930. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац код Ваљева. Николина супруга Риста је рођена је 1864. године, а умрла је 1909. године. Сахрањена је на гробљу Кличевац код Ваљева. Никола и Риста су имали кћери Мару, Јоку и Живану и синове Јована, Сава, Уроша и Милоша. О Николиним кћеркама Мари, Јоки и Живани нијесмо успјели да прибавимо податке.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола.

IV Јован Николин је рођен 1882. године у Кличевцу код Ваљева. Почерком двадесетог вијека, па све до смрти био је познати ваљевски фијакериста. Јован се није женио и није имао потомака. Умро је 1934. године и сахрањен је на гробљу Кличевац код Ваљева.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Јован.

IV Саво Николин је рођен 1886. године у Кличевцу код Ваљева. Читав свој живот је провео у родном мјесту, највише бавећи се земљорадњом. Умро је 1973. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Зорком Марковић из Јошеве, насеља у околини Ваљева која је рођена 1890. године. Након удаје, живот је провела у Кличевцу као домаћица. Саво и Зорка су имали кћерке Добрилу, Стану, Олгу и Бранку и синове Николу, Живорада и Владимира. Умрла је 1972. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Добрила је рођена 1911. године у Ваљеву. Била је удата за Миленка Биљића из Ражане код Косјерића. Нијесу имали дјеце. Умрла је 1993. године у Ваљеву гдје је и сахрањена.

Стана је рођена 1912. године у Ваљеву. Била је удата за Мила Тасића из Ваљева са којим није имала дјеце. Умрла је 2001. године у Ваљеву гдје је и сахрањена.

Олга је рођена 1924. године у Ваљеву и није се удавала. Умрла је 2011. године у Ваљеву гдје је и сахрањена.

Бранка је рођена 1926. године у Ваљеву. Била је удата за Милана Чучуловића из Душановца код Неготина и са њим је имала кћерке Добрилу и Марију. Умрла је 2007. године у Београду гдје је и сахрањена.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво.

V Никола Савов је рођен 1916. године у Ваљеву. Након основне школе, завршио је Војну школу и био официр Војске краљевине Југославије. Избијањем Другог свјетског рата, придржавајуће се официрске заклетве, остао је вјеран краљу. Придружио се четничком покрету и остао у њиховим редовима све до краја 1944. или почетка 1945. године када је страдао од стране партизана. Мјесто сахране је непознато.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Никола.

V Живорад Савов је рођен 1919. године у Ваљеву гдје је провео свој читави живот бавећи се земљорадњом. Умро је 1993. године и сахрањен је на гробљу у Ваљеву.

Био је ожењен Боришком Ђотуновић, од оца Миодрага и мајке Марије из Ушћа код Обреновца. Боришка је рођена 1928. године у Обреновцу. Била је домаћица. Живорад и Боришка су имали сина Зорана. Умрла је 2004. године и сахрањена је на гробљу у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Живорад.

VI Зоран Живорадов је рођен 1951. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу и гимназију. Грађевински факултет, одсјек за геодезију је завршио у Београду. Свој радни вијек је провео у Пројектном бироу Јавног комуналног предузећа Београд пут. Сада је пензионер и са породицом живи у Београду.

Ожењен је Ружом, кћерком Богољуба и Владанке Петровић из Цулина у општини Мали Зворник. Ружа је рођена 1959. године у Малом

Зворнику гдје је завршила основну школу. Средњу геодетско-техничку, као и Вишу геодетску школу је завршила у Београду. И она је свој радни вијек провела у Пројектном бироу Јавног комуналног предузећа Београд пут. Сада је пензионерка. Зоран и Ружа имају кћерку Јадранку.

Јадранка је рођена 1984. године у Београду гдје је завршила основну школу и гимназију. Студије на Технолошко-металушком факултету такође је завршила у Београду. Јадранка је завршила и специјалистичке студије на Фармацеутском факултету у Београду. Радила је у Есенси – Фармалогист предузећу у Београду, а сада је запослена у предузећу Соко-Штарк из Београда на пословима контроле квалитета. Удата је за Ратка Тузовића из Београда. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Живорад-Зоран.

V Владимир Савов је рођен 1932. године у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу пољопривредну школу. Вишу пољопривредну школу је похађао и завршио у Шапцу. Радио је у Институту за сточарство у Земуну на пословима руководиоца Сектора за сточарство. Као пензионер је живио у Београду и Ваљеву. Умро је 2012. године и сахрањен је на гробљу у Ваљеву.

Био је ожењен Драгињом Јанић која је рођена 1931. године у Београду, од оца Божидара и мајке Надежде. Основну школу је завршила у Београду, а Средњу биротехничку у Краљеву. Радила је у Институту за сточарство у Земуну на пословима дактилографкиње. Умрла је 2012. године и сахрањена је на гробљу у Ваљеву. Владимир и Драгиња су имали сина Слободана.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Владимир.

VI Слободан Владимиров је рођен 1957. године у Земуну. Основну школу и гимназију је завршио у Земуну, а затим Високу школу за хотелијерство и менаџмент у хотелијерству у Београду. Запослен је као ватрогасац-спасилац на аеродрому Никола Тесла у Београду. Са породицом живи у Земуну.

Ожењен је Мирјаном Ракићевић из Александровца Жупског која је рођена 1957. године, од оца Божидара и мајке Наталије. Основну школу и гимназију је завршила у Александровцу, а Ветеринарски факултет у Београду. Радила је у Институту за сточарство у Земуну, Агроосигурању у Београду на пословима вишег сарадника, а сада је самостални савјетник у Управи за ветерину Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Србије у Београду. Слободан и Мирјана имају кћерку Милицу и сина Николу.

Милица је рођена 1985. године у Земуну, гдје је завршила основну школу и гимназију. Медицински факултет је завршила у Земуну. Радила је у Клиничко болничком центру (КБЦ) Земун, на пословима доктора медицине, а сада ради као доктор медицине у Дому здравља Земун. Живи у Земуну.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Владимир-Слободан.

VII Никола Слободанов је рођен 1986. године у Београду. Основну школу је завршио у Земуну, Средњу зуботехничку у Београду, а Стоматолошки факултет је завршио у Панчеву. Посједује сопствену стоматолошку ординацију у Земуну гдје грађанима пружа стоматолошке услуге. Живи у Београду.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Саво-Владимир-Слободан-Никола.

IV Урош Николин је рођен 1889. године у Кличевцу код Ваљева. Свој живот је провео у родном мјесту бавећи се земљорадњом. Умро је 1974. године и сахрањен је на гробљу Кличевац код Ваљева.

*Урошева супруга Драгојла, рођена је у Балиновићима, надомак Ваљева 1899. године. Умрла је 1944. године и сахрањена је на гробљу Кличевац код Ваљева. Урош и Драгојла су имали кћерке Милицу, Цвету, Ружу, и Стану, и синове Драгишу и Радомира.

*Милица је рођена у Кличевцу код Ваљева. Била је удата у породицу Вучковић. Њен супруг је прије Другог свјетског рата био војни музичар. Он је у току рата нестао па се и његово име временом заборавило. Милица је са њим имала кћерку Гордану и сина Мирослава.

*Цвета је рођена у Кличевцу код Ваљева и није се удавала. О њеној даљој животној судбини нема података.

*Ружа је рођена у Кличевцу код Ваљева. Била је удата у породицу Раковић гдје је имала кћерке Јелену и Олгицу. О њеној даљој животној судбини нема података.

*Стана је рођена 1934. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу. Радила је у предузећу Крушик у Ваљеву као службеница. Живјела је у Ваљеву и није се удавала. Умрла је 2007. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош.

В Драгиша Урошев је рођен 1925. године у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу електротехничку школу. Радио је у предузећу Електроисток из Београда на организационим и руководећим пословима. Једно вријеме је био директор овог предузећа. Као пензионер је живио у Ваљеву. Умро је 2001. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Драгиша се женио два пута. Са првом супругом Љубинком Драгиша је имао кћерку Славицу.

Друга Драгишина супруга је Олга, кћерка Милана и Огњенке Сремачки из Врбаса. Олга је рођена 1931. године у Врбасу гдје је завршила основну школу и гимназију. Није нигдје радила и била је домаћица. Драгиша и Олга су имали сина Слободана.

Драгишина и Љубинкина кћерка Славица је рођена 1952. године у Ваљеву гдје је завршила основну и Средњу електротехничку школу. Радила је у Електроистоку из Београда на пословима из своје струке, а сада је пензионерка. Удата је за Милована Голубовића из Ваљева и са њим има синове Душка и Жарка. Са породицом живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош-Драгиша.

VI Слободан Драгишин и Олгин син је рођен 1956. године у Жабљу, граду на половини пута између Новог Сада и Зрењанина. Основну и техничку школу је завршио у Ваљеву, а након тога и двије године Теолошког факултета. Радио је као техничар у Минел Електроградњи Београд, затим у Електропривреди Србије (ЕПС). Сада је пензионер. Са породицом живи у Ваљеву.

*Ожењен је Љиљаном, кћерком Ђуре и Љубинке Станковић из Гаја код Ковина. Љиљана је рођена 1957. године у Гају гдје је завршила основну школу. Након тога је завршила Математичку гимназију, а Рударско-геолошки факултет је завршила у Београду. Радила је у Електропривреди Србије (ЕПС) – Колубара у Лазаревцу, а сада је пензионерка. Слободан и Љиљана имају кћерку Анђелију и сина Јована.

*Анђелија је рођена 1984. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу, док је Економски факултет завршила у Београду. Радила је у Норвешкој на пословима мултикултуралне комуникације у медијима, а тренутно се бави пословима везаним за дјецу ометену у развоју. Удата је за Стеваноса Воураса из Грчке и има сина Димитрија.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош-Драгиша-Слободан.

VII Јован Слободанов је рођен 1986. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу. Средњу техничку школу рударског смјера и Вишу рударску школу је завршио у Лазаревцу. Живи у Ваљеву.

*Ожењен је Маријаном, кћерком Борка и Виде Тановић из Ужичке Пожеге. Јован и Маријана имају кћерку Софију.

*Софија је рођена 2013. године у Ваљеву. Живи са родитељима.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош-Драгиша-Слободан-Јован.

V Радомир Урошев је рођен у Ваљеву гдје је као машински инжењер радио у предузећу Крушик. Као пензионер је такође живио у Ваљеву гдје је умро и сахрањен. Радомир је са супругом Светланом имао сина Драгана.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош-Радомир.

VI Драган Радомиров је рођен у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу техничку школу машинског смјера. Живио је у Ваљеву гдје је умро и сахрањен. Није се женио тако да није оставио потомака.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Урош-Радомир-Драган.

IV Милош Николин је рођен 1898. године у Кличевцу код Ваљева. Био је запослен као општински пандур и позивар у Ваљеву. Умро је 1978. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Даринком Чебић из Ваљева. Даринка је рођена 1905. године у Ваљеву, а умрла је 1946. године. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Милош и Даринка су имали кћерке Веру, Славку, Анку и Новку и синове Петра, Јована, Здравка и Влајка.

*Вера је рођена 1922. године у Ваљеву. Била је удата за Војислава Петровића из Ваљева и са њим имала сина Боривоја. Умрла је 2014. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

*Славка је рођена 1930. године у Ваљеву. Умрла је веома млада 1946. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

*Анка је рођена 1935. године у Ваљеву. Умрла је 1976. године и сахрањена је на гробљу у Степојевцу у близини Београда.

*Новка је рођена 1939. године у Ваљеву. Била је удата за Србољуба Станојевића из Ваљева и са њим имала кћерку Наташу која је нажалост млада преминула. Новка је након кћеркине смрти живјела више од тридесет пет година тугујући за њом и њеном судбином. Умрла је 2016. године. Сахрањена је на гробљу у Боричевцу у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош.

V Петар Милошев је рођен 1926. године у Ваљеву. Основну школу је завршио у Ваљеву. Након тога, положио је испит за професионалног возача и бавио се пословима ауто-превозника. Живио је у Ваљеву гдје је умро 2005. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Борком Јанковић из Ваљева која је рођена 1925. године, од оца Живојина и мајке Радојке. Завршила је основну школу и била је домаћица. Умрла је 2010. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Петар и Борка су имали кћерку Надежду.

*Надежда је рођена 1954. године у Ваљеву. Основну и Средњу трговинску школу је завршила у Ваљеву. Радила је као трговац у Робној кући Београд у Ваљеву, а сада је пензионерка. Удата је за Драгутина Ракића из Горње Грабовице код Ваљева са којим има кћерку Мирјану. Са својом породицом живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Петар.

V Јован Милошев је рођен 1934. године у Ваљеву. Основну школу, као и фотографски занат завршио је у Ваљеву. Са породицом је живио у Крушевцу гдје је имао своју фотографску радњу. Умро је 2015. године.

Био је ожењен Маријом која је рођена 1940. године у Свилајнцу. Основну школу и фотографски занат је завршила у Јагодини. Радила је са супругом у њиховој фотографској радњи у Крушевцу. Сада је пензионерка и живи у Крушевцу. Јован и Марија су имали сина Зорана.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Јован.

VI Зоран Јованов је рођен 1964. године у Крушевцу. Основну и Средњу техничку школу је завршио у Крушевцу. Кратко је радио у фабрици Милоје Закић, а након тога се бави приватним послом. Живи у Крушевцу.

Ожењен је Слађаном која је рођена 1966. године у Крушевцу. Основну и средњу школу је завршила у Крушевцу. Зоран и Слађана имају кћерку Катарину.

Катарина је рођена 1993. године у Крушевцу. Основну и средњу школу је завршила у Крушевцу, а Филолошки факултет, смјер кинески језик и књижевност у Београду. Тренутно ради и живи у Кини.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Јован-Зоран.

V Здравко Милошев је рођен 1936. године у Ваљеву. Основну школу и испит за КВ возача је завршио у Ваљеву. Радио је као приватни ауто-превозник у Ваљеву и околини. Живио је у Ваљеву гдје је умро 1993. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Радмилом Мишковић из Лелића код Ваљева која је рођена 1934. године од оца Милоша и мајке Новке. Основну школу је завршила у Лелићу. Била је домаћица. Живи у Ваљеву. Здравко и Радмила су имали сина Божидара (Божу).

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Здравко.

VI Божидар (Бож) Здравков је рођен 1959. године у Ваљеву. Основну и Средњу машинску школу је завршио у Ваљеву. Запослен је и ради у предузећу Крушик у Ваљеву на пословима планера производње. Живи у Ваљеву.

Био је ожењен Маријаном Еренфрид из Ваљева која је рођена 1963. године, од оца Владана и мајке Вере. Основну школу и гимназију је завршила у Ваљеву. Радила је у Железничко-транспортном предузећу (ЖТП) Београд на пословима рачуновође. Умрла је 2002. године и сахрањена је на Новом гробљу у Ваљеву. Божидар и Маријана имају кћерку Невену и сина Немању.

Невена је рођена 1991. године у Ваљеву гдје је завршила основну и Средњу економску школу. Вишу економску школу је завршила такође у Ваљеву. Запослена је и ради у ЦЦЦ предузећу (предузеће за производњу и продају коже са страним капиталом) у Ваљеву на пословима менаџера продаје. Живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Здравко-Божидар.

VII Немања Божидаров је рођен 1984. године у Ваљеву. Основну и Средњу машинску школу је завршио у Ваљеву, а Факултет спорта и физичког васпитања у Београду. Запослен је и ради у Првој основној школи у Ваљеву као професор физичког васпитања. Са породицом живи у Ваљеву.

Ожењен је Аном Бабић из Ваљева која је рођена 1987. године, од оца Прибислава и мајке Гордане. Основну школу и гимназију је завршила у Ваљеву, а Факултет за српски језик и књижевност завршила је у Београду. Запослена је и ради у Топ Схоп-у у Ваљеву на пословима продавца. Немања и Ана имају сина Андрију.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Здравко-Божидар-Немања.

VIII Андрија Немађин је рођен 2019. године у Ваљеву.

Генеалогија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Здравко-Божидар-Немања-Андрија.

V Влајко Милошевић је рођен 1945. године у Ваљеву. Основну и Школу за КВ молере завршио је у Ваљеву. Радио је на молерским и фасадерским пословима. Умро је 1984. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Милицом (Мицом) Симић из Докмира која је рођена 1948. године, од оца Животе и мајке Јулке. Основну и средњу школу је завршила у Ваљеву. Радила је у Крушику на пословима кројачице и шнајдераја, а сада је пензионерка. Живи у Ваљеву. Влајко и Милица нијесу имали потомака.

Генеалогија: Раде-Велиша-Милован-Никола-Милош-Влајко.

III Мишо Милованов је рођен 1859. године на Загреди у Црној Гори. У Кличевцу се населио са оцем Милованом (Мирком-Миром) и осталом браћом око 1870. године. Био је ожењен Анђелијом Симић из села Градац код Ваљева, од оца Обрада и мајке Милуше. Анђелија је рођена у селу Градац 1864. године. Умрла је 1915. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Мишо и Анђелија нијесу имали потомака. На гробљу Кличевац у Ваљеву постоји споменик који је својој супруги Анђелији подигао супруг Мишо 1920. године. Нема

података о Мишовој даљој судбини. У неким изворима се за њега помиње и име Машо Милованов.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Мишо.

III Павле Милованов је рођен 1861. године на Загреди, од оца Милована (Мирка-Мира) и мајке Нинке, а умро је 1932. године у Кличевцу гдје је и сахрањен. Живио је у Кличевцу и бавио се земљорадњом. На основу података из књига вјенчаних из цркве у Ваљеву, Павле се женио два пута. Прва Павлова супруга се звала Марија, рођена 1869. године. Била је кћерка Рада и Марице Живковић из села Лелићи код Ваљева. Друга Павлова супруга се звала Лепосава, рођена 1873. године. Била је кћерка Андрије Марковић из села Грабовица у општини Ваљево. Нема потпуних података, али у црквеним књигама је записано да се Павле са Маријом Живковић вјенчао 08. фебруара 1887. године и да је обојема то био први брак. Након неколико година у истим књигама записано је да се Павле вјенчао 24. јануара 1893. године са Лепосавом Марковић из Грабовице и да је Павлу други, а Лепосави први брак. Шта се у међувремену десило са Маријом и да ли је са њом Павле имао дјеце нијесмо успјели утврдити. Зна се да је Павле имао синове Мирослава, Душана, Милорада и Митра.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Павле.

IV Мирослав Павлов. Поред велике упорности и низа покушаја нијесмо успјели доћи до детаљнијих података о Мирославу и његовим наследницима, па овдје само преносимо податке из давно утврђеног породичног стабла. Тамо се наводи да је Мирослав имао два сина: Јова и још једног којем име није уписано. О даљим њиховим потомцима нема података.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Мирослав

V Јово Мирославов. Нема података.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Мирослав-Јово.

V О другом Мирославовом сину нема никаквих података.

IV Душан Павлов. Такође, ни за Душана Павловог нијесмо успјели доћи до детаљнијих података изузев јединог податка, а то је да он нема потомака.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Душан.

IV Милорад Павлов је рођен 1894. године у Кличевцу код Ваљева. Живио је у Ваљеву и бавио се угоститељским пословима. Умро је 1970. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Наталијом Станојевић из Ниша. Наталија је рођена 1904. године, а умрла је у Ваљеву и сахрањена на гробљу Кличевац. Милорад и Наталија су имали синове Сава и Александра.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Милорад.

V Саво Милорадов је рођен 1924. године у Ваљеву гдје је завршио основну и Средњу трговинску школу. Вишу економску школу је завршио у Београду. Радио је у Ваљеву као службеник Народне банке. У Осечини је био директор експозитуре Народне банке, а радио је и као професор у Економској школи у Лозници. На крају је живио у Београду гдје је преминуо 2004. године. Сахрањен је на Новом гробљу у Београду.

*Био је ожењен Вером, кћерком Јована и Пандоре Стефановић из Кикинде. Вера је рођена 1929. године у Кикинди гдје је завршила основну и средњу школу. Економски факултет је завршила у Београду. Радила је у Социјалном осигурању и Вискози у Лозници, а сада је у пензији. Вера живи у свом стану у Земуну. Саво и Вера имају сина Жељка.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Милорад-Саво.

VI Жељко Савов је рођен 1955. године у Ваљеву. Основну школу је завршио у Ваљеву, гимназију у Лозници, а Војну академију у Београду. Службовао је у гарнизонима широм Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ). Данас, као потпуковник у пензији, живи у Београду. Из брака са Данком Вуковић, Жељко има кћерку Дубравку и сина Александра.

*Дубравка је рођена 1988. године у Постојни у Словенији. Основну и средњу школу је завршила у Београду. Музичку академију завршила је такође у Београду. Запослена је и ради у Музичкој школи „Петар Стојановић” на Убу као професорка клавира. Живи у Београду.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Милорад-Саво-Жељко.

VII Александар Жељков је рођен 1985. године у Постојни у Словенији. Основну и средњу школу је завршио у Београду. На Политехничком факултету у Београду дипломирао је графички дизајн. Од 2012. године је монах у манастиру Тумане код Голупца. Децембра 2018. године рукоположен је за јеромонаха.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Милорад-Саво-Жељко-Александар.

V Александар Милорадов је рођен 1926. године у Ваљеву. Основну и Средњу машинску школу је завршио у Ваљеву. Вишу машинску (Стројарску) школу је завршио у Ријеци у Хрватској. Радио је као професор машинске групе предмета у Средњој машинској (Стројарској) школи у Ријеци. Погинуо је у саобраћајној несрећи 1969. године. Сахрањен је на гробљу у граду Опатији недалеко од Ријеке. Александар је са супругом Маријом имао кћерку Мирославу. Мирослава је удата и са

породицом живи у Аустрији.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Милорад-Александар.

IV Митар Павлов је рођен у Кличевцу код Ваљева. Погинуо је у Првом свјетском рату 1914. године. Није се женио тако да није оставио потомство.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Павле-Митар.

III Гаврило Милованов је рођен 1863. године на Загреди у Црној Гори. У Кличевац је дошао као дијете око 1870. године. Живио је на Кличевцу и бавио се земљорадњом. Умро је млад 1898. године и сахрањен је на гробљу у Кличевцу. Био је ожењен Петријом, кћерком Николе и Борике Павићевић из Ваљева. Петрија је рођена 1870. године у Ваљеву, а живот од удаје до смрти је провела у ваљевском насељу Кличевац. Сахрањена је на гробљу Кличевац код Ваљева. Гаврило и Петрија су имали сина Рада.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило.

IV Раде Гаврилов је рођен 1897. године у Кличевцу код Ваљева. Након основне школе завршио је гимназију у Ваљеву 1919. године. Правни факултет је завршио у Београду. Службовао је као судија за вријеме Краљевине Југославије у Прилепу у Македонији, Ваљеву и Горњем Милановцу, а након Другог свјетског рата у Београду. У Ваљевском окружном суду, према Закону о заштити јавне безбједности и поретка у држави, у мају 1937. године је судио члановима Мјесног комитета

Комунистичке партије Ваљево (КПЈ) Драгојлу Дудићу, др Милошу Пантићу и другима и изрекао им ослобађајућу пресуду. За вријеме Другог свјетског рата је био у њемачком заробљеништву. По повратку, постао је судија Врховног суда Србије у првом његовом колегијуму који је изабран 13. 06. 1945. године. Умро је у Београду 1949. године, а сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Вукосавом Живковић из Ваљева која је рођена 1902. године. Основну и Женску домаћинску школу је завршила у Ваљеву. Живот је провела као домаћица. Умрла је 1952. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Раде и Вукосава су имали синове Милована, Милорада (Лала) и Србислава.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде.

V Милован Радов је рођен 1925. године у Прилепу у Македонији. Основну школу је завршио у Ваљеву, а гимназију у Београду. Грађевински факултет Техничке велике школе је завршио такође у Београду. Инжењерску каријеру је започео у Заводу за пројектовање југословенских жељезница. У току радног вијека је радио у Предузећу за трасирање и пројектовање путева и мостова *ТРАСА*, Институту за путеве, Заједници предузећа

за путеве *Србија џуи*, Републичкој самоуправној интересној заједници за путеве (*РСИЗ*) као и заједници на савезном нивоу. Прво је радио на пословима пројектовања и изградњи путева, а касније на конципирању и реализацији мреже путева и аутопутева у Србији и Југославији. Сматра се да је био најинвентивнији путарски инжењер друге половине

двадесетог вијека. Био је учесник Народноослободилачке борбе (НОБ-а) и као гимназијалац је учествовао у пробоју Сремског фронта. Милован, међу пријатељима познатији по надимку Бибе, био је непосредан и ведар човјек веселе природе и увијек спреман на шалу. Са породицом је живио у Београду. Умро је 2006. године и сахрањен је на Бежанијском гробљу у Београду.

Био је ожењен Десанком, кћерком Матије и Стане Савић из Ваљева. Десанка је рођена 1931. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу и гимназију. Географски факултет је завршила на Универзитету у Београду. Није радила нигдје у привреди или некој установи, већ је све подредила и посветила породици. Као породични пензионер живи у свом дому у Београду. Милован и Десанка имају кћерку Вукицу и сина Небојшу.

Вукица је рођена 1955. године у Ваљеву. Основну школу и гимназију је завршила у Београду. На Универзитету у Београду је завршила Економски факултет. Радила је у Економском бироу и Министарству привреде Србије на пословима финансијских анализа и процјене капитала. Сада је запослена у Институту за трансфер технологије, инжењеринг и маркетинг у Београду. Удата је за Милана Стевића из Београда, инжењера и магистра грађевинарства из области саобраћаја, који је нажалост умро прије петнаестак година. Вукица и Милан имају сина Уроша и кћерку Ану. Са породицом живи у свом дому у Београду.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Милован.

VI Небојша Милованов је рођен 1962. године у Београду. Основну школу и гимназију је завршио у Београду. На Универзитету у Београду је завршио Грађевински факултет, а затим и магистратуру. Докторирао је грађевинарство на Факултету техничких наука у Новом Саду. Радио је на пословима планирања, пројектовања и грађења путева у Србији, Молдавији, Грузији, Украјини, Албанији, Босни и Херцеговини, Македонији, Црној Гори и Мозамбику. Сада је професор на Факултету техничких наука у Новом Саду. Са породицом живи у Београду.

Ожењен је Мирјаном Ристић која је рођена 1965. године у Београду, од оца Крстомира и мајке Данице. Основну школу и гимназију је завршила у Београду, као и Вишу економску школу. Радила је у Институту за испитивање материјала републике Србије на финансијско-рачуноводственим пословима. Сада је пензионерка. Небојша и Мирјана имају кћерке близанкиње Уну и Лану и сина Марка.

Уна је рођена 1998. године у Београду и једна је од сестара близнакиња. Основну школу и гимназију је завршила у Земуну. Тренутно је студент на Грађевинском факултету Универзитета у Београду. Од малена се активно бавила ритмичком гимнастиком гдје је више пута била члан државне репрезентације на европским и свјетским такмичењима. Вишеструки је освајач награда и медаља на државним и међународним

такмичењима у индивидуалним вјежбама са различитим реквизитима. Живи у Београду.

Лана је рођена 1998. године у Београду и друга је од сестара близнакиња. Основну школу и гимназију је завршила у Земуну. Тренутно је студент на Грађевинском факултету Универзитета у Београду. Од малена се активно бавила ритмичком гимнастиком гдје је више пута била члан државне репрезентације на европским и свјетским такмичењима. Вишеструки је освајач награда и медаља на државним и међународним

такмичењима у индивидуалним вјежбама са различитим реквизитима. Живи у Београду.

Генеологија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Милован-Небојша.

VII Марко Небојшин је рођен 1995. године у Београду. Основну и Средњу политехничку школу је завршио у Београду. Запослен је и ради на ИТ пословима и на пословима постављања озвучења и освјетљења. Живи у Београду.

Генеологија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Милован-Небојша-Марко.

V Милорад (Лале) Радов је рођен 1929. године у Кличевцу. Завршио је основну школу и умро као ученик седмог разреда гимназије 1946. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљевоу.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Милорад (Лале).

V Србислав Радов је рођен 1933. године у Горњем Милановцу. Основну школу је завршио у Ваљевоу, а Средњу економску школу у Београду. Након завршетка средње школе запослио се и радио је у Казнено-поправном заводу Забела у Пожаревцу на пословима комерцијале. Био је изузетно комуникативан и волио дружење са рођацима и пријатељима. Као пензионер је живио у Пожаревцу. Србислав је са супругом Надом имао синове Рада и Михаила (Мићу). О њиховим синовима и даљим наследницима, иако смо били упорни у трагању, нијесмо успјели прибавити тачне податке. Истина, располагали смо неким подацима, али су они остали непотврђени па их као такве не можемо презентовати.

Геоџија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Србислав.

VI Раде Србиславов Нема података.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Србислав-Раде.

VI Михајло (Мића) Србиславов Нема података.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Гаврило-Раде-Србислав-Михајло.

III Саво Милованов је рођен 1866. године на Загреди у Црној Гори, а погинуо је у Првом свјетском рату 1914. године на планини Гучево као официр Војске Краљевине Србије у току познате Церске битке. Сахрањен је у порти Храма Светог Георгија у селу Драгинац, општина Лозница гдје је записано: Саво Радовић, економ и резервни пешадијски капетан из Ваљевоа погинуо јуначки у бици на Гучевоу 1914. године.

*Био је ожењен Савком, кћерком Живка и Ђурђе (Ђурђије) Јевтић, поријеклом из села Загарач у Катунској нахији ондашње Црне Горе. Њена породица је, као и многе у то доба, у потрази за бољим животом, доселила у Ваљево и околину. Савка је рођена 1875. године у Кличевцу, а умрла је 1941. године. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљевоу.

Саво и Савка су имали кћерку Стану и синове Радована (Мишулу), Јована, Крста и Михајла (Мика).

Стана је рођена 1902. године у Кличевцу код Ваљева. Била је удата за Маша Ђурића из Горње Забрдице код Ваљева. Са њим је имала синове Милијана и Милију. Стана је сахрањена на гробљу у Горњој Забрдици код Ваљева.

Генеалогија: Раде-Велиша-Милован-Саво.

IV Радован (Мишула) Савов је рођен 1899. године у Кличевцу гдје је провео свој живот. Завршио је основну школу и један разред ондашње гимназије. Био је изузетно добар, поштен и јако побожан човјек. Са петнаест година је остао без оца, морао је напуштити школу и преузети бригу о домаћинству. Са мајком је одгајао млађу браћу, а сваке недјеље је обављао посао звонара у цркви. Још од малена, отац га је звао Мишула па му је тај надимак остао све до смрти. Скоро до пред саму смрт је био активан и могао се носити са најјачим момком у селу. Био је правичан, помало пргав и плаховит, а посебно је штитио нејач. Интересантна је прича о његовој смрти. Заправо, дан прије смрти је уснио сан како се пење уза степенице, броји их и стиже до осамдесете. Тада се испред њега појави сиједи човјек дуге браде који му је рекао да даље нема. Он ће томе човјеку одговорити да може даље, али опет је добио одговор да гази осамдесету и да даље нема. Мишула ујутро почисти шталу, поспреми око куће, сам се спреми и позове сина Сава и своју супругу те им исприча шта је увече уснио и од сина затражи да га води доктору. Када су сви пацијенти по реду завршили код доктора, уђе и он и исприча доктору да је крај и да га зове господ на онај свијет. Доктор видјевши га испред себе у физичкој снази, рече му: „Можеш ти, чича, још”.... Доктор и не заврши реченицу, Мишула премину испред њега на рукама сина Сава. Десило се то тачно на дан када је напунио осамдесет година живота 1979. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац.

Био је ожењен Љубицом Филиповић из Драчића, општина Ваљево. Љубица је рођена 1901. године у Драчићима, а умрла је 1983. године и сахрањена је на гробљу Кличевац. Радован и Љубица су имали синове Благоја (Блажа), Милорада (Мићу), Драгутина (Драга) и Сава.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован.

У Благоје (Блажа) Радованов је рођен 1925. године у Ваљеву гдје је учио основну школу. У току Другог свјетског рата био је у обје војске (четничкој и партизанској), али увијек достојанствен чувајући се од могућих изазова и негативних посљедица. Волио је људе, посебно своје рођаке и никада се није либио да стане у њихову одбрану и заштиту у било којој ситуацији да су се они или он налазили. Радио је у предузећу

Крушик у Ваљеву као пословођа гдје је стекао пензију. Са породицом је живио у Ваљеву. Умро је 1984. године и сахрањен је на гробљу Кличевац. Женио се два пута. У првом браку није имао дјецe.

*У другом браку је био ожењен са Цветом, кћерком Павла и Даринке Ђукић из Рогатице код Ужица. Цвета је рођена 1946. године у Рогатици гдје је учила основну школу. Цвета послѣ смрти свога мужа живи у Ваљеву. Благоје је са Цветом имао кћерке Мирјану и Љубицу.

*Мирјана је рођена 1966. године у Ваљеву гдје је завршила основну, средњу и вишу школу. По занимању је књиговођа. Удата је за Владана Мијаиловића из Ваљева и са њим има сина Милана и кћерку Сузану. Са породицом живи у Ваљеву.

*Љубица је рођена 1968. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу. Удата је за Драгана Петровића из Ваљева и са њим има сина Дарка и кћерку Марију. Радилa је у предузећу Узор конфекција у Ваљеву. Са породицом живи у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Благоје.

У Милорад (Мића) Радованов је рођен 1927. године у Ваљеву. Након завршене основне и средње школе завршио је и Војну академију, смјер артиљерије. Као официр Југословенске народне армије (ЈНА) је

службовао у више гарнизона ондашње Југославије, а у једном периоду је био и командант касарне на острву Ластово. Након остварене пензије као мајор ЈНА је живио у свом стану у Београду гдје је дочекивао своје рођаке и многобројне познанике из разних крајева, помагајући им да обаве послове због којих су и дошли у Београд. Његов дом је био увијек отворен за свакога и у свакој прилици. Није се женио тако да нема потомство. Умро је 1997. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Милорад (Мића).

V Драгутин Радованов је рођен 1930. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу. Средњу војно-машинску школу је завршио у Загребу и свој радни вијек је провео радећи у касарни Живојин Мишић у Ваљеву гдје је и остварио пензију. Као пензионер је са породицом живио у насељу Кличевац. Умро је 1997. године и сахрањен на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Станојком, кћерком Николе и Јелене Тадић из Буковице код Ваљева. Станојка је рођена 1931. године, имала је завршену основну школу и била је домаћица. Умрла је 2009. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Драгутин и Станојка су имали сина Славољуба.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Драгутин.

VI Славољуб Драгутинов је рођен 1954. године у Ваљеву. Основну школу је завршио у Ваљеву, а средњу у Књажевцу. Радио је као самостални такси возач. Умро је 2018. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Женио се два пута. Из брака са Милесом Наранцић из Пампуковице код Ваљева има сина Николу.

Касније се оженио Драганом (Дадом), кћерком Милована и Ане Грбић из Ваљева. Драгана је рођена 1961. године у Ваљеву, гдје је завршила основну и средњу школу. Педагошку академију је завршила у Београду. Радила је као новинар у Радио Ваљеву, и била организатор домаћих и међународних сликарских колонија у Ваљеву и околини. Драгана је сада пензионерка. Живи у породичној кући у насељу Кличевац у Ваљеву.

Славољуб и Драгана су имали сина Стевана.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Драгутин-Славољуб.

VII Никола Славољубов и Милесин син је рођен 1981. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу и Средњу школу металске струке. Запослен је као металобрусач у предузећу М.О. Цеље у Лајковцу. Са породицом живи у свом дому у насељу Кличевац у Ваљеву.

Ожењен је Светланом (Цецом), кћерком Душана и Марије Живановић из Јабучја код Лајковца. Светлана је рођена 1981. године у Лајковцу гдје је завршила основну школу. Средњу школу је завршила у Ваљеву. Никола и Светлана имају сина Алексу.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Драгутин-Славољуб-Никола.

VIII Алекса Николин је рођен 2005. године у Ваљеву. Основну школу је завршио у Ваљеву, а сада је ученик средње школе. Са родитељима живи у насељу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Драгутин-Славољуб-Никола-Алекса.

VII Стеван Славољубов и Драганин (Дадин) син је рођен 1986. године у Ваљеву. Основну и средњу школу је похађао у Ваљеву. С обзиром на то да се од малена почео бавити бициклизмом, био је веома успјешан у том спорту. Због обавеза које је имао као млади спортиста остатак школовања је завршио у Београду. Са тринаест година је постао члан јуниорске бициклическе репрезентације Савезне републике Југославије. У својој краткој спортској каријери наступао је за бициклически клуб Боба

из Ваљева и Партизан из Београда. Као члан Бициклическог клуба Боба био је најбољи спортиста града Ваљева. Стеван је био вицешампион и троструки шампион Југославије у јуниорској конкуренцији, као и двоструки државни првак у сениорској конкуренцији. Трагично је страдао 2006. године под још неразјашњеним околностима. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалогија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован-Драгутин-Славољуб-Стеван.

V Саво Радованов је рођен 1938. године у Кличевцу код Ваљева. Основну школу и гимназију је завршио у Ваљеву након чега је радио у Крушику у Ваљеву као пословођа у производњи све до пензионисања. У младости се активно бавио боксерским спортом гдје је остварио запажене резултате. Такође је био и страствени голубар гдје је завриједио многе награде и признања за узгој голубова и развој голубарства у ваљевском крају. Умро је 2001. године у Ваљеву и сахрањен је на гробљу Кличевац.

Био је ожењен Драганом, кћерком Влајка и Олге Средојевић из Горњег Лајковца код Ваљева. Драгана је рођена 1944. године у Горњем Лајковцу гдје је завршила основну школу. Након удаје, живот је провела као домаћица. Након смрти свога супруга Драгана живи у Ваљеву. Саво и Драгана су имали кћерке Зорицу и Радицу и сина Радована.

*Зорица је рођена у Ваљеву и преминула је у првој години живота.

*Радица је рођена 1967. године у Ваљеву. Основну школу и гимназију је завршила у Ваљеву, а Факултет историје умјетности у Београду. Усавршавала се у Сједињеним Америчким Државама из области

испитивања злата и ради на тим пословима. Удата је за Ерика W. Сутза америчког држављанина. Нема дјеце и са супругом живи у Чикагу у САД.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован- Саво.

VI Радован Савов је рођен 1964. године у Ваљеву. Основну и средњу школу је завршио у Ваљеву. Радио је као пословођа у Крушику. Умро је 2011. године и сахрањен на Новом гробљу у Ваљеву.

*Био је ожењен је Миленом Максимовић, од оца Милована и мајке Славке из Ваљева. Милена је рођена 1963. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу. Живи и ради у Ваљеву у Дјечјој стоматолошкој служби. Радован и Милена су имали кћерку Милицу и сина Илију.

Милица је рођена 1990. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу. Факултет организационих наука завршила је у Београду гдје живи и ради као менаџер.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован- Саво-Радован.

VII Илија Радованов је рођен 1992. године у Ваљеву. Основну и средњу школу је завршио у Ваљеву, а Факултет физичке културе (ДИФ) у Београду. Живи и ради у Београду као тренер инструктор.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Радован- Саво-Радован-Илија.

IV Јован Савов је рођен 1907. године у Кличевцу код Ваљева. Непосредно пред почетак Другог свјетског рата је почео радити у тек основаној војној фабрици Крушик у Ваљеву. Ту је остао све до смрти 1946. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Даницом Радуловић, од оца Стевана и мајке Савке из Ваљева. Даница је рођена 1902. године у Ваљеву и била је домаћица. Умрла је 1984. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Јован и Даница су имали кћерке Милену, Радојку и Ђурђијану (Ђуку) и сина Стевана.

Милена је рођена 1927. године у Кличевцу код Ваљева. Била је удата за Слободана Шашића из Шапца са којим је имала сина Мила. Са породицом је живјела у Сарајеву. Умрла је 2011. године и сахрањена је на гробљу Влаково у Сарајеву.

Радојка је рођена 1931. године у Кличевцу код Ваљева. Радила је као службеница у Земљорадничкој задрузи и у Штампарии у Ваљеву. Није се удавала. Умрла је 1976. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Ђурђијана (Ђука) је рођена 1933. године у Кличевцу код Ваљева. Била је удата за Мирка Галл из Загреба и са њим има синове Роберта и Дамира. Са породицом је живјела прво на Ријечи, а затим у Осијеку. Умрла је 1981. године и сахрањена је на гробљу у Осијеку.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Јован.

У Стеван Јованов је рођен 1929. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу. Након тога је 1939. године започео гимназију, али је убрзо због болести и ратних дешавања исту морао напуштити. У току Другог свјетског рата је изучавао занат, а једно вријеме је радио у Народном одбору Ваљева. Након завршетка рата радио је као ветеринарски радник у Смедереву, а затим у Ваљеву као ветеринарски техничар. Стеван је са подужим стажом ветеринарског техничара уписао

Ветеринарски факултет у Београду и исти завршио 1969. године. Радио је као ветеринар, а касније и директор Ветеринарске станице у Ваљеву, која је осим Ваљева покривала и неке сусједне општине Мионицу, Осечину и Уб. Био је велики заљубљеник коњичког спорта, тако да је дуго времена био предсједник Коњичког клуба „Миша Дудић” у Ваљеву. Био је одборник у Скупштини општине Ваљево и члан и руководилац разних општинских организација као што су Општински одбор цивилне заштите, удружење ловаца, удружење пензионера и друга. Био је резервни капетан Југословенске народне армије. Обављао је и дужности предсједника и секретара Друштва ветеринара и ветеринарских техничара Ваљева. Један период, при крају радног вијека, радио је као ветеринарски инспектор у општини Осечина. Стеван је за свој рад добио државна и друштвена одликовања и признања. Са породицом је као пензионер живио у Ваљеву гдје је преминуо 1984. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Милицом, кћерком Николе и Марије Благојевић из некадашњег Царевог Села, а сада града Делчева у Македонији, гдје је Милица рођена 1935. године. Основну и средњу школу је завршила у Ваљеву. Умрла је 1990. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Стеван и Милица су имали кћерку Снежану и сина Јована.

Снежана је рођена 1953. године у Ваљеву. Основну школу и гимназију је завршила у Ваљеву. Радила је као референт за рад и радне односе у Машиносервису и Електродистрибуцији у Ваљеву. Удата је за Зорана Станојевића, познатог ваљевског новинара, који је нажалост преминуо. Снежана и Зоран имају кћерке Зорану и Тијану. Као пензионерка Снежана живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Јован-Стеван.

***VI Јован Стеванов** је рођен 1959. године и нажалост поживио само шест мјесеци. Као беба се преселио у вјечност те исте године.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Јован-Стеван-Јован.

IV Крста Савов је рођен 1909. године у Ваљеву, гдје се највише бавио пољопривредом. Умро је 1956. године и сахрањен је на гробљу Кличевац.

Био је ожењен Даринком, кћерком Петра и Милке Илић из села Златарић код Ваљева. Даринка је рођена 1912. године у Златарићу, а умрла је 2002. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Крсто и Даринка су имали кћерке Милеву, Светлану и Савку и синове Николу, Милоша и Миломира (Мићу).

Милева је рођена 1935. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу. Била је удата за Милију Миловановића из Крагујевца. Са њим је имала кћерку Јасну. Са породицом је живјела у Крагујевцу гдје је и умрла 2018. године. Сахрањена је на гробљу у Крагујевцу.

Светлана је рођена 1942. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу. Била је удата за Милана Васића, старином из Шапца. Са њим је имала сина Зорана и кћерку Зорицу. Са породицом је живјела у насељу Кличевац у Ваљеву. Умрла је и сахрањена на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Савка је рођена 1944. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу. Удата је за Крста Васиљевића из села Буцура у општини Ваљево и са њим има сина Александра и кћерку Весну. Са породицом живи у Новом Насељу у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Крста.

У Никола (Шуца) Крстин је рођен 1938. године у Ваљеву. Основну школу и обућарски занат је завршио у Ваљеву. Дуго је радио у државном предузећу као обућар да би касније отворио своју обућарску радњу у Ваљеву гдје је грађанима града и околине пружао обућарске услуге. Умро је 2015. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Милицом Божић која је рођена 1934. године у Лелићима код Ваљева. Завршила је основну школу и касније радила у трговини у Ваљеву. Умрла је 2018. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Никола и Милица су имали кћерку Снежану.

*Снежана је рођена 1960. године у Ваљеву гдје је завршила основну и средњу школу. Након завршене средње школе била је на студијама у Крагујевцу. Ту је упознала Борисава Тадића и за њега се удала. Снежана и Борисав имају сина Филипа и кћерку Дуњу. Са породицом живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Крста-Никола.

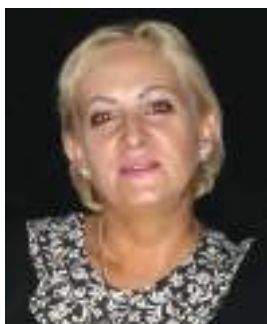
У Милош Крстин је рођен 1939. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу и месарски занат. Једно вријеме је радио у Ваљеву, а доста дуге времена је провео на привременом раду у Њемачкој. Тамо је стекао пензију и као пензионер је живио у Ваљеву. По казивању његових најближих званично се женио једном, а незванично, више

пута. Живио је као велики боем, све што је зарадио је и потрошио. Иза себе није оставио потомство. Умро је 2010. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Милован-Саво-Крста-Милош.

У Миломир Крстин је рођен 1952. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу и положио за КВ возача. Радни вијек је провео као возач теретних возила у предузећу Крушик у Ваљеву. Миломир је сада пензионер и са породицом живи у свом дому у насељу Горња Грабовица у непосредној близини Ваљева.

Ожењен је Зорицом, кћерком Радисава и Милке Аничих из Ваљева. Зорица је рођена 1961. године у Ваљеву гдје је завршила основну и Школу за дактилографе. Близу петнаестак година је радила у Ваљеву у предузећима за производњу вијака и Крушику, да би се услед недостатка посла у овим предузећима морала запослити на црногорском приморју и већ десетак година ради као спремачица у хотелима *Иберо сџар* и *Лукс* у Бечићима код Будве. Миломир (Мића) и Зорица имају кћерку Катарину и сина Крсту.

Катарина је рођена 1982. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу и Школу за КВ фризера. У Ваљеву посједује сопствени фризерски салон у коме је и сама запослена. С обзиром на то да одмалена воли музику, упоредо са послом у фризерском салону, Катарина често наступа и као вокални солиста. Из брака са Дарком Митровићем из Ваљева има сина Немању и кћерку Дарију. Након разлаза са супругом, она са дјецом живи у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Крста-Миломир.

VI Krsta Milomirov је рођен 1979. године у Ваљеву. Након основне школе завршио је Школу за КВ обућаре и једно вријеме се бавио тим пословима у сопственој обућарској радњи. Сада се бави сезонским грађевинским пословима. Из брака са Иваном Лазић из Ваљева Krста има кћерке Марију и Мињу. Krста је до разлаза са супругом и дјецом живио у свом дому у насељу Горња Грабовица у околини Ваљева. Сада се налази на привременом раду у Берлину у Њемачкој.

Марија (десно), Krстова и Иванина кћерка је рођена 2005. године у Ваљеву и ученица је основне школе. Живи са мајком у Ваљеву.

Миња (лијево), Krстова и Иванина кћерка је рођена 2009. године у Ваљеву и ученица је основне школе. Живи са мајком у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Kрста-Миломир-Kрста.

IV Михаило Савов је рођен 1912. године у Ваљеву гдје је завршио основну школу. Средњу ваздухопловну војну школу је учио у Мостару и Рајловцу коју је успјешно завршио. У једној авионској несрећи је оштетио слух након чега се више није могао бавити тим послом па је прекомандован у граничне јединице. Вријеме од овог догађаја па све до избијања Другог свјетског рата био је командир једне карауле на граници са Мађарском. Избијањем рата и брзом капитулацијом

војске Краљевине Југославије, Михаило се вратио у Ваљево. Убрзо бива заробљен од стране четника који су га спровели на принудни рад у Борски рудник одакле је побегао и пјешке се вратио у Ваљево. Крио се код сестре Стане која је била удата и живјела у селу Забрдици поред Ваљева. Партизанском покрету је приступио 1943. године и постао борац Осме црногорске бригаде са којом је ратовао на Сремском фронту и стигао до Трста гдје је и рањен. Приликом боравка у партизанској болници у Трсту од једног америчког војника, поријеклом Индијанца, научио је да намјешта уганућа и ишчашења зглобова па је до пред крај живота помагао многим људима код оваквих повреда. Радио је

као магационер у Југопетролу Србије у Ваљеву гдје је стекао пензију, а успут се бавио и столарским занатом. Волио је да се шали и многе анегдоте и приче су везане са његов дуг и занимљиво проведен живот. Са породицом је живио у насељу Кличевац у Ваљеву. Умро је 1994. године у Ваљеву. Сахрањен је на гробљу Кличевац.

Био је ожењен Наталијом (Натом), кћерком Богољуба и Христине Живковић из Ваљева. Наталија је рођена у насељу Кличевац, општина Ваљево 1920. године гдје је провела свој живот. Умрла је 1980. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Михаило и Наталија су имали кћерке Љиљану и Гордану и сина Слободана.

Љиљана је рођена 1939. године у насељу Кличевац у општини Ваљево. Завршила је основну школу и била је домаћица. Била је удата за Радомира Тешића из Драчића поред Ваљева са којим је имала кћерку Гордану. Умрла је 1993. године и сахрањена је на гробљу у Драчићу код Ваљева.

Гордана је рођена 1943. године у насељу Кличевац у општини Ваљево. Умрла је веома млада, као дјевојчица од пет година 1948. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Михаило.

У Слободан Михаилов је рођен 1946. године у Ваљеву. Основну и Школу за КВ и касније ВК машинбравара је завршио такође у Ваљеву. Радио је у предузећима Србијанка и Стеван Филиповић у Ваљеву на пословима одржавања. Као млад се бавио боксом, а касније је био члан Управног одбора боксерског клуба Металац из Ваљева. Када је отишао у пензију вратио се својој љубави

из детињства и гајио голубове. Био је члан Голубарског клуба у Ваљеву. Живио је у насељу Кличевац у Ваљеву. Умро је 2013. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Розалијом (Розом), кћерком Јожефа и Аготе Кабок из Руског Села поред Кикинде. Розалија је рођена 1948. године у Руском Селу код Кикинде гдје је завршила основну школу. Средњу архитектонску школу је завршила у Суботици. Радила је све до пензије у дрвно прерађивачкој фирми Стеван Филиповић у Ваљеву на пословима техничке припреме. Живи у породичној кући у насељу Кличевац у Ваљеву. Слободан и Розалија имају синове Михаила и Ђорђа.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Михаило-Слободан.

VI Михаило Слободанов је рођен 1972. године у Ваљеву. Основну школу и Средњу машинску је завршио у Ваљеву. Уписао је Машински факултет у Новом Саду и после завршене прве године одлази и наставља студије на Ваздухопловној академији у Београду. После двије године напушта студије и оснива приватни бизнис. Опробао се на више поља, да би већ преко двадесет година посједовао фирму која се бави некретностима. Тренутно је власник агенције Тотал некретности у Новом Саду. У раној младости се бавио спортским ваздухопловством у Аеро-клубу Крушик из Диваца крај Ваљева. Живи у Новом Саду.

Ожењен је Татјаном, кћерком Николе и Загорке Костадиновић из Оџака. Татјана је рођена 1972. године у Оџацима гдје је завршила основну школу и гимназију. Природно-математички факултет је завршила у Новом Саду. Радила је у гимназији у Оџацима као професор биологије, а сада се бави некретностима. Михаило и Татјана имају синове Николу и Данила.

Генеалоија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Михаило-Слободан-Михаило.

VII Никола Михајлов је рођен 2001. године у Новом Саду гдје је завршио основну школу. Тренутно је ученик гимназије у Новом Саду гдје и живи.

Генеалоџија: Раде-Милован-Саво-Михаило-Слободан-Михаило-Никола.

VII Данило Михајлов је рођен 2007. године у Новом Саду и тренутно је ученик основне школе гдје и живи.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Михаило-Слободан-Михаило-Данило.

VI Ђорђе Слободанов је рођен 1974. године у Ваљеву. Основну школу је завршио у Ваљеву. Радио је као помоћник у аутомеханичарској радионици. До сада се није женио и живи у породичној кући у насељу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Милован-Саво-Михаило-Слободан-Ђорђе.

II Шалета Велишин је према подацима из црквених књига, Храма Покрова Пресвете Богородице у Ваљеву, рођен 1839. године на Загреди од оца Велише и мајке Мирославе. Један дио живота је провео на Загреди одакле је крајем XIX вијека доселио у Кличевац код Ваљева. Умро је 1907. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Женио се три пута. Име прве супруге је остало непознато и највјероватније да са њом Шалета није имао дјеце. Друга супруга се звала Јагода и са њом је Шалета имао сина Илију. Имао је и кћерку Марију, за коју није тачно утврђено, али је највјероватније и она била из брака са Јагодом. Посљедњи брак Шалета је склопио 1900. године у шездесет првој години живота са Милевом (Милевком) Јоцић од оца Аћима и мајке Јелене, из Горње Буковице код Ваљева. И Шалети и Милеви је је то био трећи брак. Милева је рођена 1868.

године у Горњој Буковици код Ваљева, а преминула је 1930. године. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Из брака са Милевом Шалета је имао синове Душана и Данила. Милева је из првог брака имала сина Михаила Мишића који је као каплар у двадесет трећој години живота погинуо у Првом балканском рату 1913. године код Куманова. Споменик су му 1920. године на гробљу Кличевац подигли мајка Милева (Милевка), сестра Роса и брат Данило Радовић.

У Поименичном протоколу издатих пасоша у Књажевини Црној Гори 1879-1883. године који се налази у Државном архиву Црне Горе (Цетиње 2013. год. Књига 2, МИД-33, страна 160) је под редним бројем 684 записано: Радовић Шалета из Загреде, издат је пасош 30. марта 1883. године за Србију.

На основу овог документа и казивања старијих, Шалета је након дугог путовања по Србији дошао прво у Пожаревац са супругом Јагодом, сином Илијом и кћерком Маријом гдје је живио један временски период. Кћерка Марија се за вријеме боравка у Пожаревцу удала у фамилију Дачевић, који су се доселили у Пожаревац из села Облатна у Жупи Никшићкој. Марија је доста година касније, одлазећи у посјету рођацима у Облатну, тамо умрла. Сахрањена је на мјесном гробљу у Облатну. Шалета је са породицом у Пожаревцу остао више од десетак година и вјероватно је тамо остао и без супруге. Са сином Илијом је дошао на Кличевац када је Илија имао петнаест година, односно 1896. године. На Кличевцу се бавио земљорадњом и сточарством. Шалетина кћерка Марија је са братом Илијом повремено била у контакту, па су обоје својим синовима који су се први родили дали исто име – Милан (Милан Дачевић, Милан Радовић). Фамилије Радовић и Дачевић су се посјећивале дуго година и до данашњег дана имају контакте.

Генеалогија: Раде-Велиша-Шалета.

III Илија Шалетин и Јагодин син је рођен 1881. године на Загреди у Црној Гори. Са неколике године живота је са породицом доселио у Пожаревац, а након проведених десетак година, као дјечак 1896. године, преселио се у Кличевац код Ваљева. Као момак се оженио, формирао породицу и ту живио све до смрти. Илија и његов брат по оцу Данило су на Кличевцу посједовали велике површине земље. Бавили су се земљорадњом, воћарством и сточарством. Одређену површину земље су добили у оквиру плана насељавања Црногораца у Србију, а касније

су марљивим радом постали имућнији и своја имања проширивали. На једном дијелу те земље данас живе њихови наследници. Након Другог свјетског рата, спровођењем аграрне реформе и формирањем земљорадничких задруга, Данилови и Илијини наследници су морали продавати наслијеђену земљу на Кличевцу, често и испод стварне цијене како им не би била одузета. На тим површинама данас има саграђено око стотину кућа. Илија је умро 1955. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Петријом, кћерком Бранка и Јерине Џајић из Горње Буковице код Ваљева, односно из истог села из кога је била и Шалетина трећа жена Милева (Милевка). Петрија је рођена 1884. године, а умрла је 1964. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Илија и Петрија су имали кћерке Стану (Станију) и Даницу и синове Милана, Светислава и Бранислава.

Стана је рођена 1905. године у Кличевцу. Није се удавала и као домаћица у родитељској кући је свој живот провела у Кличевцу. Умрла је 1982. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

*Даница је рођена такође у Кличевцу код Ваљева и веома рано је умрла у својој петој години живота. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеологија: Раде-Велиша-Шалета-Илија.

IV Милан Илијин је рођен 1908. године у Кличевцу. Када је стасао за војску, исту у трајању од три године служио је у Коњичкој бригади Краљевине Југославије у Земуну. За вријеме Краљевине Југославије имао је трговинску радњу у центру Ваљева. Други свјетски рат је заједно са родитељима и братом Браниславом провео у Ваљеву. Убрзо након Другог свјетског рата,

с обзиром на то да су све приватне трговине прешле у државно власништво, он се посветио воскарском занату који је учио и завршио у Ваљеву. Имао је воскарску радњу у центру Ваљева у близини данашњег Дома културе и тиме се бавио све до краја живота. Био је познат по надимку Шале, добијеном по имену свога дједа Шалете. Био је члан пјевачког и глумачког друштва Абрашевић, као и члан црквеног хора. Као велики љубитељ спорта често је одлазио у Београд на фудбалске утакмице. Једно краће вријеме је живио у центру Ваљева у изнајмљеној кући (у којој су рођени син Мића и кћерка Живка) поред које је и имао трговинску радњу (у близини грађевинског предузећа Јабланица). Након изградње нове породичне куће на Кличевцу коју је заједно градио са братом Браниславом, Милан се са породицом вратио на Кличевац и ту живио до краја живота. Постоји сјећање да су око своје породичне куће браћа Милан и Бранислав засадили пуно борова, а од улице до улаза у кућу пут је водио кроз велики и дугачки тунел од винове лозе. Данас постоји још само један бор који пркоси времену и налази се на двадесетак метара од њихове куће. Умро је 1984. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Вером Лукић, кћерком Костадина и Милеве Лукић из Котешнице у општини Ваљево. Вера је рођена 1921. године у Котешници а умрла је 1977. године на Кличевцу гдје је и сахрањена. Милан и Вера су имали кћерке Живку, Златију и Косару и сина Мићу.

Живка је рођена 1946. године на Кличевцу. Послије основне школе је завршила Средњу економску школу у Ваљеву и радила је у предузећу Крушик у Ваљеву на пословима референта-планера. Била је удата за Милана Бајића из села Јовање код Ваљева са којим има сина Александра. Живка данас као пензионерка живи са сином Александром у породичном дому својих родитеља на Кличевцу у Ваљеву.

Златија је рођена 1949. године на Кличевцу. Послије основне школе је завршила Средњу економску школу у Ваљеву и радила је у грађевинском предузећу Јабланица у Ваљеву као службеница. Удата је за Будимира Ђуричића из села Брезовице код Ваљева са којим има сина Душана. Златија као пензионерка, заједно са сином Душаном живи у породичном дому на Кличевцу у Ваљеву.

Косара је рођена 1950. године на Кличевцу. Послије основне школе је завршила Средњу економску школу у Ваљеву. Као млада дјевојка са тек навршених осамнаест година је пошла у Београд код своје тетке (мајчине сестре) и запослила се у тадашњем представништву компаније Форд из Њемачке гдје је радила неколико година. Након тога је радила у Народној банци Југославије у Београду као службеница скоро цијели свој радни вијек. Удата је за Миливоја Рупића из Београда, а чије поријекло води из Требиња (Херцеговина). Косара и Миливоје имају синове Владимира и Бошка. Косара је дуго година имала викендицу у Котешници, на земљиштву које је наслиједила од мајке Вере, а у којој су сви Верини и Миланови унуци провели добар дио дјетињства и младости. Косара као пензионерка са својом породицом живи у породичном дому на Бановом брду у Београду.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Илија-Милан.

(У Ваљеву је једно вријеме одржавао обичај да при крштавању поп дјечи даје крштена имена, а да кум у договору са родитељима дјечи даје друга имена. Тако су и Живка, Златија и Косара на крштењу добиле ова имена, а имена од стране кума и родитеља су гласила Нада (за Живку), Гоца (за Златију) и Љиља (за Косару) тако да њих и дан данас највише препознају по именима која су добиле од кума и родитеља. На споменику Милану и Вери, исписана су управо имена Живка, Гоца и Љиља. Слично се дешавало и код још неких породица па одатле и по два различита имена за једну исту особу.)

V Мића Миланов је рођен 1942. године у Ваљеву. Живио је у кући у центру Ваљева, гдје је једно краће вријеме боравио Милан са својом породицом. Преминуо је као дјечак у трећој године живота 1945. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Илија-Милан-Мића.

IV Светислав Илијин је рођен 1912. године у Кличевцу. У Ваљеву је завршио основну школу и кројачки занат којим се бавио све до избијања Другог свјетског рата. Одмах на почетку, Светислав се определијелио за партизански покрет тако да је као његов припадник заједно са Жикицом Јовановићем Шпанцем учествовао у припремама за дизање устанка у Србији. Ухапшен је и спроведен у логор у Шабац гдје је стријељан од стране њемачких окупационих снага 1942. године. По казивању преживјелих логораша је забиљежено да је у логору био неки Светислав Радовић који је духовитим досјеткама пркосио непријатељу и тиме подизао морал осталим ухапшеним. Причало се да је говорио: „Желео бих да ме сутра стрељају, да ме не обесе јер сам голицљив човек па могу да се исклизнем из конопаца”. Ратни вихор Другог свјетског рата му није дозволио да формира породицу, тако да није оставио потомство. Сахрањен је у заједничкој гробници палим борцима за слободу у Шапцу. Породица му је подигла споменик на гробљу Кличевац у Ваљеву. Носилац је споменице палог борца.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Илија-Светислав.

IV Бранислав (Брана) Илијин је рођен 1917. године на Кличевцу. Основну школу и фотографски занат је завршио у Ваљеву. Имао је фотографску радњу близу војне касарне на Љубостињи непосредно уз данашњу Економску школу. Једно вријеме је држао фотографску радњу у строгом центру града поред чувене кафане „Краљевић Марко” и преко пута цркве Покрова пресвете Богородице. Пјевао је у хору Абрашевић,

свирао гитару и хармонику и важио за великог боема који је волио весело друштво и пјесму. Доста је путовао и дружио се са многим пјевачима, глумцима и другим умјетницима широм Србије. У породици се памте разне анегдоте и његови духовити моменти, као на примјер, када је кући долазио са два фијакера. У једном се возио он, а у другом његов шешир. Као и његов старији брат Милан и он је био познат по надимку Фото Шале, добијеном по дједу Шалети. Након његове смрти породица је фотографску радњу продала другом фотографу. Нови власник је желио да радња и даље носи назив Фото Шале што су његова породица и брат Милан прихватили, тако да се и дан данас та радња зове истим именом и налази се у близини споменика Десанки Максимовић у центру Ваљева. У породици постоји прича да је чувену фотографију партизанског хероја Стевана Филиповића на вјешалима управо направио Бранислав. Одмах након фотографисања Бранислав је дотрчао у радњу свога брата Милана и од непријатеља сакрио фотографски апарат и сву другу опрему. Након њене објаве, та фотографија је постала симбол пркоса народа њемачком окупатору. Живео је на Кличевцу гдје је преминуо 1971. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Олгом (Наном) Миливојевић из Ваљева, са којом се касније током живота разишао. Олга је рођена 1925. године у Ваљеву. Послије основне школе је изучила шнајдерски занат којим се касније бавила. Умрла је 2014. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Бранислав и Олга су имали кћерку Гордану (Цоцу).

Гордана (Гоца) је рођена 1951. године у Ваљеву. Основну и Средњу медицинску школу је завршила у Ваљеву. Радила је у Ваљевској болници на пословима лаборанта и сада је пензионерка. Из брака са Микицом Константиновић из Ваљева има сина Ђорђа. Гордана живи у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Илија-Бранислав.

III Душан, Шалетин и Милевин (Милевкин) син, рођен је 1900. године на Кличевцу код Ваљева. Пошто су услови живота били тешки и у недостатку љекарске помоћи, умро је као дјечак од три године 1903. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац код Ваљева.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Душан.

III Данило, Шалетин и Милевин (Милевкин) син је рођен 1903. године на Кличевцу. Данило и његов брат по оцу Илија су у Кличевцу посједовали велике површине земље на којој су се бавили земљорадњом, воћарством и сточарством. Данас на тим површинама има саграђено на десетине кућа. Живио је на Кличевцу гдје је преминуо 1969. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Љубицом Обрадовић из Доње Грабовице, села поред Ваљева. Љубица је рођена 1905. године, а умрла је 1964. и сахрањена је на гробљу Кличевац. Данило и Љубица су имали кћерке Виду, Невенку, Ану и Гроздану и синове Милорада и Александра.

*Вида је рођена на Кличевцу код Ваљева и умрла у другој години живота. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

*Невенка је рођена на Кличевцу код Ваљева и умрла у трећој години живота. Сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Ана је рођена 1926. године на Кличевцу код Ваљева. Након основне школе је завршила кројачки занат и дуго година је радила у предузећу Полет у Београду гдје је у насељу Карабурма и живјела. Била је удата за Љубомира Пешића из Пирота и са њим није имала дјеце. Умрла је 1992. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Гроздана је рођена 1932. године на Кличевцу код Ваљева. Радила је у трговини обућом, као и у фабрици Крушик и предузећу Стрела у Ваљеву. Није се удавала, али је имала кћерку Мирјану која је нажалост преминула годину дана након мајчине смрти. Гроздана је умрла 1993. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Данило.

IV Милорад (Мића) Данилов је рођен 1923. године на Кличевцу код Ваљева. Послије основне школе је завршио кројачки (шнајдерски) занат у Ваљеву. У току Другог свјетског рата је кратко био у партизанима учествујући на Сремском фронту. Након рата је једно вријеме радио код брата од стрица Милана, бавећи се воскарским занатом. Наставио је да се образује, тако да је завршио и Вишу управну школу у Панчеву гдје је са супругом живио неколике године. Касније је радио у Ваљевској задрузи гдје је једно вријеме био и њен директор. Умро је 1985. године и сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Био је ожењен Вером Дамњановић из Ваљева. Вера је рођена 1927. године, а умрла је 2013. године и сахрањена је на гробљу Кличевац у Ваљеву. Милорад и Вера су имали кћерку Радмилу и синове Животу и Радована.

Радмила је рођена 1956. године на Кличевцу. Након основне школе је завршила гимназију и Економски факултет у Београду. Радила је у Југословенском аеротранспорту (ЈАТ-у). Удата је за Рангела Иванова и са њим нема дјете. Тренутно живи у граду Шарлроа у Белгији, али често посјећује родни крај и своје Ваљево.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Милорад.

V Života Miloradov је рођен 1949. године на Кличевцу. Основну и Средњу економску школу завршио је у Ваљеву. Након одслужења војног рока, посао га је одвео у Панчево гдје је радио као службеник у једној панчевачкој банци. Тамо остао да живи са својом породицом. Као једини мушки члан шире породице у његовој генерацији био је веома омиљен међу свима, а посебно су га осим рођених сестара неизмјерно вољеле и његове сестре од стрица. Умро је 2008. године и сахрањен је на гробљу у Панчеву.

Био је ожењен Јованком, кћерком Дуђа и Мирјане Рацков из Панчева. Јованка је рођена 1954. године у Панчеву гдје је завршила основну и средњу школу. Била је запослена у панчевачкој фабрици обуће. Данас као пензионерка живи у Панчеву. Живота и Јованка имају кћерку Катарину и синове Александра и Владимира.

Катарина је рођена 1978. године у Панчеву гдје је завршила основну и средњу школу. Из брака са Ненадом Станкићем из Панчева има кћерку Ању. Запослена је и ради у предузећу *Кардс џриниј* у Панчеву. Катарина живи у Панчеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Милорад-Живота.

VI Александар Животин је рођен 1975. године у Панчеву гдје је завршио основну и средњу школу. Запослен је и ради у Дневним новинама Курир у Београду на пословима прелома листа за штампу. Са породицом живи у Панчеву.

Ожењен је Маријом, кћерком Станка и Зорице Неранџић из Панчева. Марија је рођена 1984. године у Панчеву гдје је завршила основну школу. Средњу економску школу је завршила у Београду. Запослена је у *Блоксхаин Солуџионс Бусинес Цлуб* (БСБЦ) у Панчеву на пословима књиговође. Александар и Марија имају кћерке Анђелу и Симону.

*Анђела је рођена 2008. године у Панчеву и тренутно је ученица основне школе. Живи са родитељима.

*Симона је рођена 2011. године у Панчеву и тренутно је ученица основне школе. Живи са родитељима.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Милорад-Живота-Александар.

VI Владимир Животин је рођен 1976. године у Панчеву гдје је завршио основну и средњу школу. Запослен је и ради у предузећу Кардс Принт у Панчеву. Са породицом живи у Панчеву.

Ожењен је Босиљком (Босом), кћерком Милутина и Станке Лукић из Милића код Зворника у Босни и Херцеговини. Боса је рођена 1976. године у Милићима гдје је завршила основну школу. Гимназију је завршила у Зрењанину, а Економски факултет у Београду. Запослена је као службеница у Интеса банци у Панчеву. Владимир и Боса имају кћерку Теодору.

*Теодора је рођена 2002. године у Панчеву гдје је завршила основну школу и гимназију. Живи код родитеља у Панчеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Милорад-Живота-Владимир.

V Радован Милорадов је рођен 1952. године у Ваљеву. Живио је годину дана и преминуо 1953. године. Сахрањен је на гробљу Кличевац у Ваљеву.

Генеалоџија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Милорад-Радован.

IV Александар (Аца) Данилов је рођен 1929. године на Кличевцу. Основну школу је завршио у Ваљеву, а Средњу техничку школу грађевинског смјера у Ваљеву. Други свјетски рат је провео са родитељима и осталим члановима породице на Кличевцу. Радио је у Ваљево-пројекту гдје је једно вријеме био и директор те установе. Познато је да је он први на Кличевац донио телевизор и да је за тадашње прилике било изненађење. Са породицом је живио у Ваљеву гдје је умро 1973. године. Сахрањен је на гробљу у Ваљеву.

Био је ожењен Слободанком, кћерком Љубисава и Данице Продановић из села Клинци у близини Ваљева. Слободанка је рођена 1935. године. Била је домаћица и веома посвећена својој породици и дјечи. Александар и Слободанка имају кћерке Љиљану и Снежану. Слободанка данас живи у породичној кући на Кличевцу.

Љиљана је рођена 1956. године у Ваљеву гдје је завршила основну школу и гимназију. Економски факултет је завршила у Београду. Запослена је као службеница у Ваљево путу на пословима у области економије. Удата је за Милијана Ђуричића из Ваљева са којим има кћерку Ђурђу и сина Димитрија. Са породицом живи у Ваљеву.

Снежана је рођена 1958. године у Ваљеву где је завршила основну и Средњу економску школу. Запослена је као службеница у Грађевинском предузећу Јабланица у Ваљеву. Удата је за грађевинског инжењера Живадина Лазаревића из села Буковице у близини Ваљева. Снежана и Живадин имају кћерке Јелену и Сандру. Са породицом живи непосредно поред куће своје мајке на Кличевцу у Ваљеву.

Генеалоија: Раде-Велиша-Шалета-Данило-Александар.

НЕКИ СТАТИСТИЧКИ ПОДАЦИ

Радови потомци по генерацијама-кољенима: мушки

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	Укупно
Пејо	1	2	Нема даље потомака								4
Милутин	1	1	2	3	13	25	31	29	1		107
Марко	2	6	13	32	54	72	55	23	3		261
Шћепо	1	1	1	2	4	6	2	4	/		22
Туро	1	3	7	16	28	49	39	21	/		165
Драгиша	4	8	12	22	25	16	/	/	/		88
Велиша	2	8	18	28	19	9	2	/	/		87
Богдан	Нема потомака										1
8	12	29	53	103	143	177	129	77	4		735

Подаци приказани у датој табели се могу узети као сасвим поуздани. Истина, недостаје један број братственика за које нијесмо имали ни основне податке (име), али је он веома мали и по процјени се креће мање од 1% од укупног броја мушких чланова.

Радови потомци по генерацијама-кољенима: одиве

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	Укупно
Пејо		1	2	Нема даље података							3
Милутин				5	10	21	36	21	3		96
Марко			4	33	42	56	58	23	1		217
Шћепо				2	5	4	7				18
Туро			3	10	15	32	51	27			138
Драгиша	1	5	13	26	22	22	3				92
Велиша		1	10	27	12	14	1				65
Богдан	Нема потомака										
	1	7	32	103	106	149	156	71	4		629

Што се одива тиче, приказани подаци у табели су такође поуздани, али је сигурно да недостаје један број њихових имена која у родослову уопште нијесу унесена. То се највише односи на ранији период (посебно до четвртог кољена), јер се углавном водило рачуна да се памте само мушки потомци а женска имена су временом препуштана заборава. Тешко је процијенити колики је број тих недостајућих имена, али ако упоредимо са бројем мушких потомака у том период може се процијенити да их је било око тридесетак.

Скоро иста ствар се односи и на наше снахе које су биле нечије одиве и самим чином удаје постале чланице нашега братства. Посебно нема података за најранији период. С обзиром на то да се један број братственика из више разлога никада није женио, да и сада има један број који су нежењени, али и податак да се један број женио и по више пута врло је тешко утврдити њихов тачан број. Ипак, упоређивањем укупног броја обрађених чланова братства, затим мушких чланова и одива, дошли смо до приближног броја од око 500 снаха чија су имена унесена у родослов.

Радови потомци по огранцима:

Огранци	Пејо	Милутин	Марко	Шћепо
Обрађено мушких чланова братства	4	107	261	22
Обрађено женских чланова (одива)	3	96	217	18
Обрађено женских чланова (снаха)	1	76	176	14
Укупно обрађено чланова огранка	8	279	654	54

Огранци	Пејо	Милутин	Марко	Шћепо
Умрли и погинули мушки чланови без потомства	1	10	41	4
Садашњи број чланова	Нема	131	271	15
Садашњи број домаћинстава (приближно)	Нема	50	100	5

Огранци	Туро	Драгиша	Велиша
Обрађено мушких чланова братства	165	88	87
Обрађено женских чланова (одива)	138	92	65
Обрађено женских чланова (снаха)	100	72	62
Укупно обрађено чланова огранка	403	252	214

Огранци	Туро	Драгиша	Велиша
Умрли и погинули мушки чланови без потомства	30	6	15
Садашњи број чланова	185	84	64
Садашњи број домаћинстава (приближно)	60	30	30

Све укупно:

Огранци	Пејо, Милутин, Марко, Шћепо, Туро, Богдан, Драгиша, Велиша
Обрађено мушких чланова братства	735
Обрађено женских чланова (одива)	629
Обрађено женских чланова (снаха)	501
Укупно обрађено чланова братства	1865

Огранци	Пејо, Милутин, Марко, Шћепо, Туро, Богдан, Драгиша, Велиша
Умрли и погинули мушки чланови без потомства	116
Садашњи број чланова	750
Садашњи број домаћинстава (приближно)	275

Анализирајући и упоређујући све претходно обрађене податке у родослову може се констатовати сљедеће:

- У родослову није уписано око 10 мушких имена за које нема никаквих података, а у сазнању смо да су постојали, а неки и сада живе у појединим мјестима.
- У родослову није уписано око 30 имена одива за које нема никаквих података, а за које претпостављамо да су постојале па су се удајом временом њихова имена заборављала, а неке су у раној младости преминуле.
- У родослову није уписано око 30 имена снаха за које нема никаквих података, а за које смо сигурни да су постојале јер су имале своје наследнике.
- Недостају ближи подаци за 17 имена која одавно нијесу међу живима. За њих 14 се зна да су припадали огранку Марка Радовога, а за њих 3 да су припадали огранку Шћепа Радовога или Тура Радовога.

Укупан број по свим претходно набројаним основима би износио око 90 до 100 чланова.

На крају би значило да је братство од родоначелника Рада до данашњих дана (мушких потомака, одива - удатих и неудатих и снаха) бројало близу 2 000 чланова. Напомињемо да је тренутно у животу око 750 чланова братства расутих по разним свјетским дестинацијама.

Ови претходно наведени подаци одражавају приближно стање и не могу се никада утврдити са стопостотном тачношћу. Како вријеме пролази неминовно је да се и они мијењају јер долази и до неких нових сазнања, а веома важну улогу чине наталитет и морталитет. Жеља је да се настави истраживање и дође до поузданих података за сваког члана братства који овдје недостаје. Посебна је жеља да будемо братство гдје ће наталитет убудуће увијек бити већи од морталитета.

У погледу школских квалификација подаци су такође промјењиви. Одавно је основно образовање постало обавезно и након завршене основне школе скоро сви уписују и завршавају средње школе разних смјерова. Један дио свршених средњошколаца наставља студије на разним факултетима и углавном их успјешно завршавају. Такође, у братству имамо један број лица са завршеним мастер студијама и докторатима. Значи, осим лица са завршеним скоро свим средњим школама у братству имамо правника, економиста, професора, новинара, инжењера свих струка и специјалности, лекара разних специјалности до универзитетских професора. Такође, у братству имамо успјешних спортиста и спортских радника, умјетника, политичара и дипломата. Запараво, с поносом закључујемо, да нема области која није заступљена и гдје своје мјесто није нашао неко од чланова братства.

ПОМОГЛИ ШТАМПАЊЕ КЊИГЕ

За послове припреме и штампање ове књиге су коришћена средства од чланарине коју је уплатио један број братственика за 2018. и 2019. годину. Највећи дио средстава је обезбијеђен из донација једног броја братственика, као и оних који се баве бизнисом и имају сопствена предузећа. Већина од њих је самоиницијативно уплатила одређена новчана средства која су помогла да ова књига угледа свијетло дана, па из захвалности на уплаћеним донацијама у наставку објављујемо њихова имена.

а) Физичка лица:

1. Драган Павлов Радовић из Новог Сада.....	520,00 еура
2. Боро Желимиров Радовић из Никшића.....	400,00 еура
3. Драгутин Радојев Радовић из Врбаса са синовима Марком и Радојем	350,00 еура
4. Небојша Вељков Радовић из Новог Сада	215,00 еура
5. Никола Славољубов Радовић из Ваљева	100,00 еура
6. Милан Јованов Радовић из Никшића	100,00 еура
7. Ненад Радосавов Радовић из Новог Сада	90,00 еура
8. Вељко Савин Радовић из Новог Сада	50,00 еура
9. Љубомир (Љубо) Савин Радовић из Новог Сада	50,00 еура
10. Миладин (Пијо) Милосавов Радовић из Никшића	20,00 еура
11. Марко Драгишин Радовић из Никшића	20,00 еура
12. Саво Рајков Радовић из Никшића.....	20,00 еура
13. Дарко Радоњин Радовић из Никшића	20,00 еура
14. Радоје Милорадов Радовић из Никшића	20,00 еура
15. Радивоје Љубов Радовић из Никшића	20,00 еура
16. Вељко Васов Радовић из Никшића.....	20,00 еура
17. Радош Крстов Радовић из Никшића.....	20,00 еура
18. Миљан Ђорђијев Радовић из Никшића	20,00 еура
19. Слободан (Коко) Владимиров Радовић из Будве.....	20,00 еура
20. Милош Обренов Радовић из Никшића	20,00 еура
21. Слободан (Бобиша) Мигов Радовић из Никшића	20,00 еура
22. Желимир (Гаро) Гојков Радовић из Никшића	20,00 еура
23. Миладин Момиров Радовић из Никшића	20,00 еура
24. Срђан Момиров Радовић из Никшића	20,00 еура
25. Страхина Момиров Радовић из Никшића	20,00 еура

б) Правна лица:

1. Адвокатска канцеларија „Радовић” – Нови Сад,
власник Небојша Вељков Радовић 650,00 еура
2. Предузеће за производњу, трговину и услуге К.Д.„Туко” –
директор Снежана Радовић Андријашевић 200,00 еура
3. Предузеће за сакупљање секундарних сировина
и транспортне услуге „Ивање доо”, Никшић –
власник Радош Крстов Радовић..... 180,00 еура
4. Предузеће за продају водоводног материјала
„Фиделис доо”, Никшић
– власник Достиња Лола Никчевић..... 100,00 еура

Остале донације:

1. Перо Милосавов (Мујов) Радовић из Београда је бесплатно урадио веб сајт удружења и стара се о његовом уређивању и одржавању.

Захваљујемо се брајсџвеницима на уйлаћеној чланарини, посебно онима који су уйлаћили донације, као и свима осталима који су на било који начин йомоили рад удружења и шйамйање ове књије.

ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА

1. Барјактаровић, Мирко: *Пејрово село и животи његових сџановника*, Београд, 1960.
2. Вишњић, Обрад: *Голија и Голијани*, Требиње, 1987.
3. Војиновић, К. Милош; Бошковић, В. Тадија: *Сјоменица за оцаџбину 1912–1913. година, Губици црногорске војске у балканским рајтовима*, Колашин, 2008.
4. Вукотић, Батрић (Баћо): *Вукоџићи са војводом Пејром од Чева до Праје и Никшићкој њоља*, Никшић, 2017.
5. Вукотић, Батрић (Баћо): *Родослов Вукоџића из Праје код Никшића*, Никшић, 2016.
6. Греговић, Саво: *Пуцај, рај је завршен*, Будва, 2009.
7. Домазетовић, Светозар: *Зајреда, свједочанство прошлости, садашњости и визија будућности*, Даниловград, 2014.
8. Драгишић, Благоје Бошков: *Порекло родослов и развој њородице Драјшић из Пејровој Села код Кладова*, Кладово 2002.
9. *Задња линија одбране*, Спомен књига Удружења бораца ратова Црне Горе 1990. године. Подгорица, 2018. године.
10. Зековић, С. Љубомир: *ДРУГА СУРДУЛИЦА – мученичка смрт Драјвољћа и Луковаца за вријеме нејријателске окупације 1918. године*, Никшић.
11. ИЗВОДИ ИЗ КЊИГА ПОПИСА У СРБИЈИ 1884. године – непосредни увид у документа.
12. Јагодић, Милош: *Насељавање кнежевине Србије (1861–1880) године*, Историјски институт, Београд, 2004.
13. Јовановић, Коста: *Нејојнска крајина и кључ*, Српска краљевска академија, Београд, 1940.
14. Канић, Феликс: *Србија – земља и сџановништво*, СКЗ Рад Београд, 1985.
15. КЊИГЕ РОЂЕНИХ, ВЈЕНЧАНИХ И УМРЛИХ ЗА НЕКАДАШЊЕ ПАРОХИЈЕ ЛУКОВО, ПРАГА, ОРАХ И ГЛИБАВАЦ, Црквена општина Никшић – непосредни увид у документа.

16. КЊИГЕ РОЂЕНИХ, ВЈЕНЧАНИХ И УМРЛИХ ЗА НЕКАДАШЊУ ВАЉЕВСКУ ПАРОХИЈУ, Црквена општина Ваљево – непосредни увод у документа.
17. Луковски баџаљон, Никшићка бригада, Државни архив Црне Горе, Цетиње. – непосредни увид у документа.
18. Мијужковић, О. Зора: *Лојорски записи*, Никшић 1982.
19. Миљанић, Ђ. Данило; Миљанић, С. Кићан: *Миљанићи кроз вјекове 1450–2005. године*. Никшић, 2007.
20. Мићуновић, Милан; Ђикановић, Миро: *Љепојис Основне школе „Душан Ђукановић” из Лукова*, Никшић 1995.
21. *Народна војска 1883. године*, Државни архив Црне Горе, Цетиње – непосредни увид у документа.
22. Павловић, Љубомир (Љуба): *Колубара и Подјорина*, Београд 1907.
23. Пејовић, Ђоко: *Насељавање Никшића послије 1878. године*, Никшић 1969. године.
24. Петровић, Никола I: *Пјесме и сијевови*, Цетиње -Титоград, 1990.
25. *Попис сџановништва Црне Горе 1879. године*. Државни архив Црне Горе, Завод за статистику Црне Горе, збирка докумената 2009.
26. *Попис сџановништва Црне Горе 1899. године*. Државни архив Црне Горе, Цетиње
27. Радић, Снежана; Ристић, Радомир: *Водич међуоштинској историјској архива Ваљево*, Ваљево, 2004.
28. Ратковић, Борислав; Ђуришић, Митар; Скоко, Саво: *Србија и Црна Гора у балканским ратовима 1912–1913. године*; Београд, 1972.
29. Симовић, Владо: *Полибија невиних Луковаца 1918. године*, Никшић, 1933.
30. Цвијић, Јован: *Балканско полуострво*, 1922. године.
31. Чупић, Никола (издање задужбине): *Из Никшића на Горанско*, Београд, 1883.

САДРЖАЈ

I	ПРЕДГОВОР	5
II	ПРВИ (ОПШТИ) ДИО (Кратак приказ поријекла и услови у којима су живјели Радови потомци)	13
	1. Чевско (озринићко) поријекло Радовића	15
	2. Заграда и њено напуштање од стране Радовића	33
	3. Насељавање Драгове Луке и живот у њој	36
	4. Насељавање Лукова, Ораха, Праге и Глибавца и живот у њима	38
	5. Луковска капетанија у систему црногорске власти	46
	6. Никшић као старо насеље и модеран град	51
	7. Досељавање Црногораца у Кладово и Петрово Село	54
	8. Насељавање Кличевца код Ваљева и живот у њему	60
	9. Насељавање осталих области у Србији	62
	10. Радови потомци исељеници из Црне Горе	71
	11. Ратови	73
	12. Радови потомци погинули у свим ратовима	81
III	ДРУГИ (ПОСЕБНИ) ДИО (Појединачни приказ по огранцима)	97
	13. Раде Илијин (Родоначелник Радовића, Драгишића и Окичића)	99
	14. Пејо Радов	103
	15. Милутин Радов	111
	16. Марко Радов	181
	17. Шћепо Радов	349
	18. Туро Радов	363
	19. Богдан Радов	487
	20. Драгиша Радов	491
	21. Велиша Радов	545
	22. Неки статистички подаци	597
	23. Помогли штампање књиге	601
IV	ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА	603
	ПРИРЕЂИВАЧИ	607

ПРИРЕЂИВАЧИ

Миладин (Пијо) Милосавов Радовић је рођен 1958. године у Никшићу. Тренутно је запослен на мјесту савјетника директора регионалног водовода Црне Горе са сједиштем у Будви. Истовремено је предсједник Савеза издавача и књижара Црне Горе као и Програмског савјета јавног емitera Радио-Телевизије Никшић. Предсједник је Скупштине удружења „Братство Радовић са Загреде”. Живи у Никшићу.

Желимир-Жељко (Гаро) Гојков Радовић је рођен 1957. године у Никшићу. Радни вијек је провео на комерцијалним пословима у Јавном предузећу Водовод и канализација Никшић. Сада је пензионер. Директор је Удружења „Братство Радовић са Загреде”. Живи у Никшићу.

Миљан Ђорђијев Радовић је рођен 1953. године у Границама. До 1991. године живио и радио у Сарајеву. Тренутно је запослен као секретар и рачуновођа у Основној школи у Жупи Никшићкој. Секретар је и рачуновођа Скупштине удружења „Братство Радовић са Загреде”. Живи у Никшићу.

